COLECȚIA

Jubiri de poveste

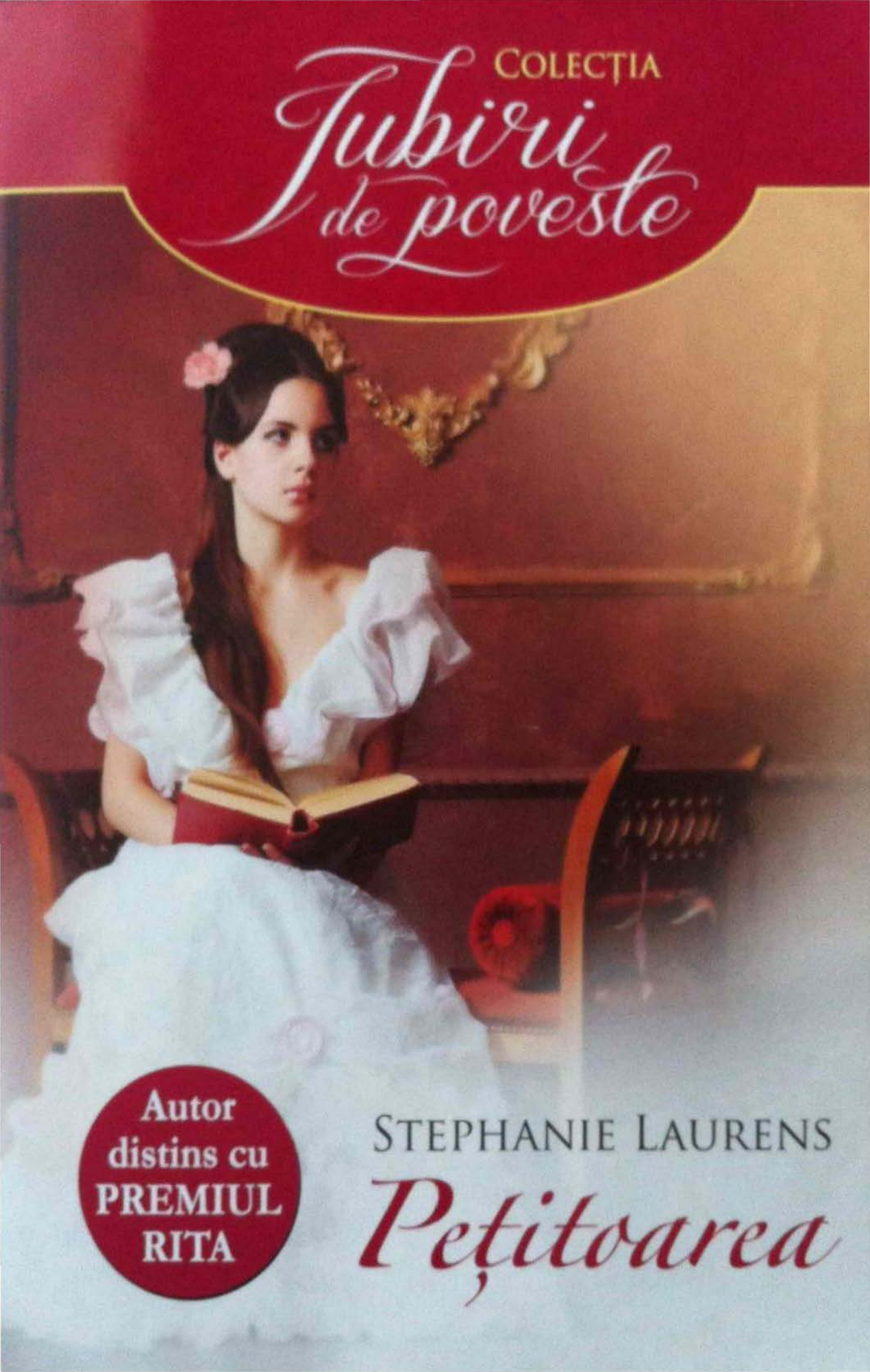

Autor distins cu PREMIUL RITA

STEPHANIE LAURENS

Pețitoarea

Niciodată să nu te joci cu focul dragostei...
căci atunci riști să te arzi cel mai tare

Singurul lucru mai tulburător decât un bărbat din familia Cynster... este o femeie care poartă acest nume și care crede că dragostea nu este destinul ei. Cunoscută în societatea londoneză drept Distrugătoarea de Perechi, Henrietta Cynster are abilitatea extraordinară de a prevedea dacă o relație are sorți de izbândă – dacă alegii sunt atinși de săgeata lui Cupidon – sau nu.

Așa că, atunci când Melinda Wentworth îi cere să-i spună adevăratul motiv pentru care James Glossup a cerut-o de nevastă, Henrietta află că acesta trebuie să se însoare în decurs de o lună sau riscă să piardă moștenirea lăsată de o mătușă bogată. Fără să stea pe gânduri, Melinda rupe relația cu fermecătorul James; simțind însă mustrări de conștiință, Henrietta se consideră datoare să-l ajute pe logodnicul abandonat în găsirea unei mirese care să accepte o căsătorie de conveniență.

O misiune extrem de grea, complicată mai ales de atracția evidentă și copleșitoare care se naște între James și Henrietta, care continuă să creadă că ea nu se va îndrăgosti niciodată...

Stephanie Laurens a cunoscut notorietatea în momentul când romanele ei despre aventurile fetelor familiei Cynster au ajuns să captiveze o întreagă lume și au transformat-o într-o autoare populară și foarte iubită. În cariera de peste două decenii a scris mai mult de 50 de cărți romantice care au devenit de-a lungul timpului bestselleruri în *New York Times*, *Publishers Weekly*, *Wall Street Journal* și *USA Today*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-273-8
9 786066 862738
Alma

STEPHANIE LAURENS

Peţitoarea

And Then She Fell
Stephanie Laurens
Copyright © 2013 Savdek Management Proprietary Ltd.

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Peţitoarea
Stephanie Laurens
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAURENS, STEPHANIE
Peţitoarea / Stephanie Laurens. trad.: Graal Soft.
-Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-273-8
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

STEPHANIE LAURENS

Peţitoarea

Traducere din limba engleză
Dana Purgaru

Alma

Capitolul 1

Aprilie 1837
Londra

Era timpul să se îmbrace pentru ceea ce se anunța a fi o seară dificilă. În timp ce urca treptele casei părinților ei de pe Upper Brook Street, Henrietta Cynster repeta în gând vestea pe care trebuia să i-o dea prietenei ei, Melinda Wentworth, când urmau să se întâlnească, așa cum stabiliseră, la balul lui Lady Montague.

Henrietta oftă. Când ajunse la ușa dormitorului ei, o deschise și se opri în prag, văzând-o pe sora sa mai mică, Mary, care scotocea printre bijuteriile de pe măsuța de toaletă. Zărind-o la rândul ei, ochii lui Mary doar tresăriră ușor, apoi ea continuă să scormonească prin harababura de lanțuri, cercei, broșe și mărgele. O mișcare îi atrase atenția Henriettei spre șifonierul mare de lângă pat. Servitoarea ei, Hannah, îi scotea cu ambele mâini noua rochie de bal, albastru regal, și arunca în același timp priviri dezaprobatoare spre spatele zvelt al lui Mary.

Henrietta intră și închise ușa. La fel ca și ea, Mary era îmbrăcată în rochia de zi și încă nu se schimbase. Curioasă, studie cu atenție expresia hotărâtă a lui Mary, mezina familiei. Aceasta avea încăpățânarea unui terier când venea vorba să obțină ceva ce voia.

– Ce cauți?

Mary îi aruncă o privire nerăbdătoare. Închise un sertar și se întinse spre ultimul, cel de jos.

– Acel... *aha!*

După ce-şi vârî degetele înăuntru, expresia de pe chipul lui Mary se transformă în timp ce ridică prada şi o ţinu atârnată cu ambele mâini.

– Asta căutam.

Henrietta se uită la frumosul colier din zale de aur alternând cu mărgele şlefuite din ametist, în mijlocul cărora atârna un cristal roz cu multe faţete, observând cum, pe faţa lui Mary, apărea satisfacţia unui general care tocmai aflase că trupele sale au cucerit o redută inamică de mare importanţă şi făcu un gest de nepăsare.

– La mine n-a funcţionat niciodată. Eşti bine-venită să-l porţi.

Ochii albaştri ai lui Mary se îndreptară plini de vioiciune spre Henrietta.

– Nu-l căutam pentru mine, zise Mary şi înălţă colierul. *Tu* trebuie să-l porţi.

Colierul era un dar pentru surorile Cynster din partea unei divinităţi scoţiene, Doamna, şi se presupunea că era vrăjit, că o ajuta pe cea care îl purta să-şi găsească eroul, bărbatul alături de care îşi va petrece zilele până la adânci bătrâneţi. Realistă şi pragmatică din fire, Henrietta fusese întotdeauna sceptică în legătură cu eficienţa colierului. Mai mult, în acelaşi stil practic, considerase mereu că nu era deloc rezonabil să se aştepte ca toate cele şapte fete Cynster din generaţia ei să-şi găsească dragostea şi fericirea în braţele alesului, şi că era scris în stele că una dintre ele, cel puţin, nu-şi va împlini acest deziderat. Iar în acest caz, sora Cynster al cărei destin era să moară fată bătrână era aproape sigur chiar ea.

Din moment ce ea şi Mary erau singurele fete Cynster din generaţia lor încă nemăritate, previziunea ei că ea era cea care avea să rămână fată bătrână părea extrem de plauzibilă. Avea deja douăzeci şi nouă de ani şi nu fusese niciodată nici măcar tentată să ia în considerare ideea de a se mărita. Pe de altă parte, nici o persoană întreagă la minte nu şi-ar fi putut imagina că Mary cea tenace de douăzeci şi doi de ani, hotărâtă şi de nestrămutat

în decizia ei de a-și defini și a-și construi viața, nu și-ar putea atinge țelul declarat răspicat deja – adică acela de a-și găsi eroul și de a-l lua de soț.

Henrietta își dădu jos șalul de pe umeri și clătină din cap.

– Ți-am spus... la mine n-a funcționat niciodată. Ți-l ofer și-ți urez succes. Presupun că despre asta e vorba, că vrei să te folosești de el ca să-ți găsești alesul.

– Da, exact, zise Mary și deveni serioasă. Dar nu-l pot lua pur și simplu. Nu așa funcționează. *Tu* trebuie să-l porți și să-ți găsești mai întâi eroul, apoi mi-l dai mie, așa cum ți l-a dat Angelica ție, iar Eliza i l-a dat ei, și Heather i l-a dat Elizei... în seara balului de logodnă.

Henrietta se întoarse ca să pună șalul pe un scaun și își mască un zâmbet de soră mai mare și mai matură față de încrederea entuziastă a surorii ei mai mici în acea vrajă.

– Sunt sigură că nu e chiar așa de pretențios. Nimeni nu zice că trebuie funcționeze pentru toate.

– Ba da. Iritarea din tonul lui Mary era evidentă. În timp ce Henrietta se întoarse din nou spre ea, aceasta continuă: Am întrebat-o pe Catriona, iar ea a întrebat-o pe Doamna, și până la urmă e vraja ei. Și, după cum mi-a zis Catriona, Doamna a spus foarte clar. Colierul trebuie să treacă de la una la alta, în ordinea stipulată. Mai exact, colierul n-o să funcționeze pentru mine dacă nu a funcționat deja pentru tine și dacă tu nu ai avut parte de balul de logodnă. Deci! exclamă Mary care trase aer în piept și, cu o expresie hotărâtă, înălță colierul spre Henrietta. Trebuie să-l porți. Începând de acum și până îți găsești alesul... și să te rogi Doamnei și tuturor zeilor ca acest lucru să se întâmple curând.

Henrietta se încruntă ușor, întinse mâna cu un gest ezitant și luă colierul dintre degetele lui Mary. Să-l refuze... chiar nu era o opțiune. Poate că era mai mare, mai matură și avea mai multă experiență în societate, poate că era mai înaltă cu aproape un cap și în mod cert nu era o domnișorică slabă de înger, dar tot clanul Cynster știa că a încerca s-o refuzi pe Mary atunci când

ea se hotărâse la ceva era în van, mai ales când avea un argument logic cu care își susținea cazul. Lăsă zalele să-i alunece printre degete și se uită din nou cu atenție la Mary.

– De ce ești așa de nerăbdătoare să ai colierul acum? Știi că-l am de la balul de logodnă al Angelicăi, iar asta s-a întâmplat acum aproape opt ani.

– Tocmai, răspunse Mary și se încruntă. Deci de opt ani ai ocazia să-l porți și să-ți găsești eroul și tu, în schimb, l-ai pus în cutia cu bijuterii și l-ai lăsat acolo. Asta n-a contat cât timp am fost la școală. Chiar și după ce am fost prezentată în societate, am vrut să văd singură cum stă treaba, așa că n-a fost nici o problemă că tu n-ai vrut să porți colierul. Dar acum am douăzeci și doi de ani și sunt pregătită să fac pasul cel mare. Vreau să-mi găsesc alesul imediat, să mă căsătoresc și să am căminul meu și tot ce vine odată cu măritișul. Spre deosebire de tine, nu vreau să-mi petrec următorii șapte sau mai mulți ani făcând altceva, iar asta înseamnă, spuse Mary și ținti cu degetul colierul, că tu trebuie să-l porți acum, să-ți întâlnești alesul și apoi să mi-l dai mie. Numai atunci, când voi avea colierul, îmi voi putea vedea de viața mea.

Alții ar fi lăsat lucrurile așa, dar Henrietta își cunoștea prea bine sora.

– Și?...

Mary îi susținu privirea cu ochii vioi, de culoarea albăstrelelor, hotărâți și de neclintit. Henrietta înclină capul, își arcui sprâncenele și așteptă.

– Of, bine! exclamă Mary și ridică mâinile în aer într-un gest de predare. *Și* cred că s-ar putea să-mi fi găsit eroul, dar am nevoie de colier ca să fiu sigură. Trebuie să ajungă la mine, să-și facă treaba și apoi să meargă la Lucilla, așa că se pare că trebuie să aștept colierul înainte de a mă decide asupra alesului și, ei bine, o să rămână în seama destinului și a Doamnei dacă se va lua sau nu o decizie finală *înainte* să pun mâna pe colier, iar acest lucru trebuie să se întâmple așa cum trebuie.

Expresia lui Mary se înăspri şi o privi fix pe Henrietta.

– Ceea ce înseamnă că *tu* trebuie să-l porţi mai întâi şi să-ţi găseşti eroul, continuă ea.

Henrietta se uită în jos la colier, la zalele inocente ce-l atârnau pe degete, şi oftă.

– Bine. O să-l port diseară.

Mary scoase un sunet de încântare. Henrietta ridică o mână ca s-o calmeze.

– Dar nu mă aştept să funcţioneze pentru mine, aşa că nu-ţi face prea multe speranţe.

Mary râse şi se repezi s-o sărute pe Henrietta pe obraz.

– Nu trebuie decât să-l porţi, surioară... e tot ce-ţi cer. Cât despre dacă funcţionează sau nu, spuse Mary cu o sclipire în privire şi se învârti spre uşă, eu îmi pun toate speranţele în Doamna.

Henrietta zâmbi şi clătină din cap. Mary se opri în prag.

– Vii cu mama şi cu mine la Lady Hammond în seara asta?

– Nu... sunt aşteptată la Lady Montague.

Dată fiind vârsta Henriettei, ea participa des la alte evenimente decât cele la care mama ei o escorta pe Mary.

– Să te distrezi.

– Da. Ne vedem mâine.

Mary îi făcu cu mâna, ieşi şi închise uşa în urma ei. Încă zâmbind, Henrietta se întoarse şi observă că Hannah îi pusese rochia nouă, albastru regal, înapoi în dulap şi o scosese pe cea din mătase mov. Privirile li se întâlniră când Hannah se întoarse şi ridică din sprânceană. Hannah îi ghici corect gândurile şi o linişti:

– Albastrul nu merge, domnişoară, dacă purtaţi aşa ceva, spuse Hannah cu un licăr în privire şi făcu un gest din cap spre colier. Şi dacă mergeţi să vă căutaţi eroul, vrem să arătaţi cât mai bine.

Henrietta oftă.

Două ore mai târziu, Henrietta îi se alătură domnului şi lui Lady Wentworth la balul lui Lady Montague. După ce făcură

schimb de politeţuri, rămaseră uitându-se la fata soţilor Wentworth, Melinda, care dansa un cotilion. Partenerul ei era onorabilul James Glossup. Motivul pentru care James o curta pe Melinda o adusese pe Henrietta acolo; se trezi studiindu-l şi se lăsă captivată de tot ceea ce-i transmiteau înfăţişarea şi priceperea lui la dans, întrebându-se în acelaşi timp – aşa cum făcuse adesea în ultimele zile – de ce, ţinând cont de faptul că era în mod evident un bărbat chipeş şi plin de realizări, James se hotărâse să o ia pe un anumit drum în ceea ce privea găsirea unei soţii.

Lady Wentworth, o femeie scundă şi rotunjoară, într-o rochie maro din mătase, oftă.

– Mare păcat... sunt un cuplu *aşa* de frumos...

– Ei, ei... sări domnul Wentworth, un bărbat vânjos, îmbrăcat în stil conservator.

O bătu uşor pe soţia sa pe mâna cu care îl ţinea de braţ.

– O să mai fie şi alţi bogătani chipeşi care o să vină să adulmece pe-aici, continuă el. Şi, din moment ce Mellie e hotărâtă să găsească un domn care o iubeşte... ei bine, nu pot decât să-i fiu recunoscător domnişoarei Cynster pentru ce a aflat.

Henrietta zâmbi uşor şi îşi stăpâni impulsul de a se foi. Nu-l cunoştea bine pe James, dar era cel mai bun prieten al fratelui ei, Simon. James fusese cavalerul lui de onoare când se însurase, în urmă cu doi ani. Drept urmare, drumurile ei şi ale lui James se intersectaseră la câteva evenimente de familie, dar dincolo de ceea ce ştia despre prietenia lui cu Simon, nu avusese nici un motiv să-l investigheze îndeaproape pe James. Până în momentul în care el devenise într-atât de preocupat de Melinda, încât intenţia lui de a o lua de nevastă nu mai putea fi pusă la îndoială. În acel moment, Melinda, cu aprobarea părinţilor ei, apelase la Henrietta pentru ceea ce ei numiseră „clarificarea motivului lui James".

Încă de la vârsta de douăzeci de ani, Henrietta îşi găsise vocaţia ajutându-şi suratele, celelalte tinere din înalta societate, să descopere răspunsul la întrebarea existenţială pe care fiecare domnişoară şi-o punea cu privire la cel care îi cerea mâna:

„Mă iubește cu adevărat sau are un alt motiv pentru care dorește să se însoare cu mine?"

Nu era mereu ușor să știe sau, uneori, să descopere adevăratul răspuns. Henrietta însă, născută în influentul clan Cynster, cu toate relațiile și prieteniile de care se putea folosi, învățase cu mult timp în urmă cum să afle aproape orice. Nu era bârfitoare; rareori îi spunea cuiva ceva ce nu dorise în mod clar să știe. Dar avusese întotdeauna simțul observației bine dezvoltat, iar această calitate i se îmbunătățise odată cu trecerea timpului, prin practică permanentă și prin experiența dobândită astfel.

În timp ce mamele, matroanele și însoțitoarele își ghidau protejatele prin înalta societate și făceau pe petitoarele pentru acele tinere, Henrietta oferea un alt fel de serviciu. Din această cauză, anumiți domni, nemulțumiți, o porecliseră Distrugătoarea de Perechi. Dar în ceea ce privea jumătatea feminină a înaltei societăți, ea era cea la care apelau tinerele care voiau să se mărite pentru a verifica motivele posibililor logodnici. După ce în ultimii ani se dovedise că balanța se înclina în favoarea uniunilor din dragoste, priceperea și experiența Henriettei deveniseră foarte solicitate.

Era foarte posibil ca vasta ei experiență să fie motivul din spatele nebuloasei care pusese stăpânire pe creierul ei, suspiciunea conform căreia *ceva* legat de situația lui James Glossup nu se potrivea. Dar Melinda fusese cea care apelase la ea, iar Henrietta știa că, în ciuda reținerii iritante și absolut ciudate pe care o manifesta, trebuia să-i spună prietenei ei adevărul.

Se uită la James care făcu o piruetă elegantă pe ritmul muzicii, îi admiră umerii lați, trupul înalt și zvelt, grația inefabilă cu care se mișca, ținuta impecabilă, stilată, părul castaniu, ușor ciufulit, la modă, și zâmbetul de gentleman adevărat pe care i-l adresa Melindei. Henrietta se întrebă din nou de ce luase el o asemenea decizie, de ce voia să se însoare doar ca să-și asigure fonduri suplimentare în loc să-și caute o domnișoară pe care s-o iubească. Desigur, putea fi pur și simplu un laș, prea circumspect când venea

vorba de dragoste ca să riște; totuși, o astfel de explicație nu i se părea deloc plauzibilă Henriettei.

Ca membru activ al înaltei societăți, James colindase saloanele cot la cot cu Simon, dar din vara în care acesta din urmă se însurase, în urmă cu doi ani, James se retrăsese și fusese văzut prea puțin în Londra înainte de începerea sezonului monden. Oricum, fiind membru al familiei Glossup din Dorsetshire, unul dintre nepoții vicontelui Netherfield, erau multe domnișoare care ar fi acceptat fără reținere să se îndrăgostească de el. În schimb, el își concentrase atenția foarte rapid asupra Melindei. Iar ea era una dintre prietenele Henriettei.

Melodia se termină. James făcu o plecăciune, iar Melinda făcu o reverență apoi se ridică. Ea se uită la părinții ei, observă că Henrietta sosise și, cu politețea și zâmbetele de rigoare, scăpă de James și își croi drum prin mulțime. În timp ce Melinda se apropia, Henrietta afișă o expresie care nu spunea nimic, dar după o privire aruncată mamei, tânăra își dădu seama de realitate. Se schimbă la față.

– Ah...

Se opri în fața părinților, apucă mâna mamei ei apoi se uită la Henrietta.

– Nu-i o veste bună, nu-i așa?

Henrietta făcu o grimasă.

– Nu e vestea la care te așteptai.

Melinda privi peste umăr, spre James, dar acesta se amestecase în mulțime și nu se mai vedea. Trase adânc aer în piept, strânse mâna mamei ei și, cu capul sus, se uită la Henrietta.

– Spune-mi.

Lady Wentworth se uită cu subînțeles la ceilalți oaspeți.

– Nu e locul potrivit ca să discutăm despre asta, dragă.

Melinda se încruntă.

– Dar trebuie să știu. Altfel cum mă mai pot uita la el?

– Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem acasă, să discutăm în particular, sugeră domnul Wentworth şi se uită spre Henrietta. Dacă domnişoara Cynster este de acord...

Henrietta nu avusese intenţia să plece de la familia Montague atât de devreme, dar cu trei expresii rugătoare pe chipurile din faţa ei, dădu din cap afirmativ.

– Da, desigur. Sunt cu trăsura părinţilor mei. Vin după voi pe Hill Street.

Îi urmă pe membrii familiei Wentworth şi se îndreptară cu toţii spre Lady Montague. În timp ce Melinda şi Lady Wentworth îi mulţumeau gazdei pentru acea seară, Henrietta rămase în urmă şi cercetă mulţimea cu o expresie relaxată. Erau puţini pe care nu-i cunoştea şi mai erau câţiva pe care nu reuşi imediat să-i asocieze cu o familie sau cu anumite conexiuni. În timp ce studia nepăsătoare capetele invitaţilor, privirea i se ciocni de a lui James Glossup. Acesta stătea în cealaltă parte a încăperii şi o privea fix.

Membrii familiei Wentworth se îndreptară spre uşă. Henrietta îşi desprinse privirea de cea a lui James, îi zâmbi lui Lady Montague şi îşi luă rămas-bun, apoi porni după familia Wentworth. Îşi porunci să nu se uite înapoi, dar nu rezistă tentaţiei. James o privea în continuare, dar era încruntat; trăsăturile solemne ale feţei lui atrăgătoare păreau mai ascuţite, aproape severe. Henrietta îi întâlni privirea, i-o susţinu, apoi se întoarse şi ieşi din sala de bal.

De cealaltă parte a încăperii, James Glossup înjură printre dinţi.

– Am aflat că domnul Glossup trebuie să se însoare ca să poată beneficia de fonduri suplimentare din averea mătuşii sale.

Instalată confortabil într-un fotoliu, lângă şemineul din salonul familiei Wentworth din reşedinţa de pe Hill Street, Henrietta făcu o pauză şi sorbi din ceaiul de care Lady Wentworth insistase că aveau nevoie cu toţii.

Aşezat într-un fotoliu în faţa ei, având-le la stânga pe soţia şi fiica sa, aşezate pe o canapea, domnul Wentworth se încruntă.

– Deci nu e un vânător de averi aflat pe urmele zestrei lui Mellie?

Henrietta lăsă ceaşca pe farfurioară şi clătină din cap.

– Nu... are destule fonduri, dar ca să dispună de banii din averea mătuşii lui trebuie să se însoare. Din câte am înţeles, bătrâna doamnă a vrut să se asigure că acest lucru se va întâmpla, aşa că a stipulat condiţia în testament.

Domnul Wentworth pufni.

– Cred că e şi asta o metodă ca să forţezi o puşlama să meargă la altar. Dar nu cu fata mea.

– Chiar aşa! se arătă de acord Lady Wentworth.

Apoi îşi aminti că până la urmă era decizia Melindei, aşa că se întoarse spre ea.

– Nu-i aşa... Mellie?

Cu ceaşca şi farfurioara în poală, Melinda se uita spre foc. Clipi, îşi mută privirea către mama ei, apoi spre Henrietta.

– Nu mă iubeşte, nu-i aşa?

Henrietta era de acord cu acel adevăr absolut.

– Asta nu ştiu. Nu-ţi pot spune decât ceea ce ştiu, zise ea şi o privi fix pe Melinda, cu bunăvoinţă. Tu poţi judeca mult mai bine decât mine, adăugă ea cu blândeţe.

Melinda se uită la ea pentru câteva momente, apoi strânse din buze. Clătină din cap.

– Mă place, dar nu... nu mă iubeşte, spuse ea. Se întrerupse pentru a lua o gură din ceaiul până atunci neatins, lăsă ceaşca jos şi continuă: Adevărul e că de-asta te-am rugat să afli ce poţi despre el. Bănuiam deja, după felul în care se purta, că are alte motive.

Melinda făcu o grimasă şi se uită în altă parte. Henrietta îşi goli ceaşca, o puse pe farfurioară, apoi le aşeză pe amândouă pe măsuţa din faţa scaunului.

– Trebuie să plec. Eu nu mai am nimic de spus, iar voi trebuie să reflectaţi, zise ea şi se ridică.

Melinda lăsă jos ceaşca şi farfurioara. La fel făcură şi părinţii ei.

- Te conduc.

- Îţi mulţumim că eşti o prietenă aşa de bună pentru Mellie, spuse domnul Wentworth posac şi o bătu uşor pe mână pe Henrietta.

Henrietta îşi luă la revedere de la domnul Wentworth şi o urmă pe Melinda în holul din faţă. Imediat ce majordomul închise uşa salonului, Henrietta murmură îndeajuns de încet încât numai Melinda, care se afla în faţa ei, s-o audă:

- Îmi pare foarte rău că sunt purtătoarea unor astfel de veşti.

Melinda se opri şi se întoarse cu faţa spre ea. Se uită în ochii ei şi zâmbi, deşi nu prea convingător.

- Recunosc faptul că sperasem să aud că l-am judecat greşit, dar adevărul e că ai fost o mană cerească. *Nu vreau* să mă mărit cu un bărbat care nu mă iubeşte, iar veştile tale n-au făcut decât să confirme ceea ce bănuiam deja. Pentru acest lucru, îţi sunt recunoscătoare. Ai făcut în aşa fel încât decizia mea să fie mult mai uşoară, spuse Melinda.

Îşi puse mâinile pe umerii Henriettei, o sărută pe obraz, apoi se retrase şi continuă:

- Într-adevăr, o să fiu tristă o zi sau două, dar o să-mi revin repede... o să vezi.

- Sper, spuse Henrietta şi zâmbi.

- Aşa va fi, zise Melinda, mai sigură cu fiecare clipă care trecea. Ne-ai ajutat pe foarte multe şi sunt sigură că nici una dintre noi nu ne-am fi descurcat fără tine. Ai salvat nenumărate domnişoare de la căsătorii sortite eşecului... Sincer, meriţi un premiu.

Henrietta pufni.

- Prostii. Am surse mai bune de informare decât ele, doar atât.

Şi, deşi în circumstanţele date nu se cădea să menţioneze acest lucru, în nenumărate ocazii confirmase că alte relaţii erau bazate pe iubire.

După ce majordomul îi aşează mantia pe umeri, deschise uşa din faţă. Melinda o însoţi pe prima treaptă şi se înfioră când o briză rece măturâ strada. Henrietta o luă de mână şi o strânse uşor.

– Du-te înăuntru. O să răceşti... iar trăsura mea e chiar aici, spuse ea şi făcu un gest din cap spre locul în care o aştepta, lângă curbă, cea de-a doua trăsură de oraş a părinţilor ei.

– Bine, zise Melinda şi o strânse uşor de mână. Ai grijă. Fără îndoială ne vom întâlni din nou, curând.

Henrietta zâmbi, aşteptă până ce Melinda se retrase şi închise uşa, apoi amuzată în sinea ei şi liniştită la gândul că Melinda acceptase uşor ideea că nici ea nu fusese de fapt îndrăgostită cu adevărat de James, coborî treptele. Deşi nu avea prea multă încredere că îşi va găsi marea dragoste, era deschisă să-şi ajute oricând prietenele în acest sens; considera că dragostea era singura protecţie ce putea garanta unei domnişoare o căsnicie fericită şi împlinită...

Un bărbat se lovi de ea în timp ce trecea în viteză pe stradă. Izbitura o făcu să se clatine.

– Ah!...

Ar fi căzut dacă el nu s-ar fi răsucit şi n-ar fi apucat-o de umeri. O ţinu în faţa lui şi o ajută să-şi recapete echilibrul. Cu colţul ochiului, ea văzu un baston cu mâner din argint şi observă mănuşa din piele moale, iscusit croită. Clipi şi se uită spre chipul lui. Însă bărbatul purta o pelerină cu gluga trasă pe cap şi, din cauza faptului că lumina lămpilor de pe stradă bătea din spate, figura îi era ascunsă în întuneric. Tot ce putea distinge era vârful bărbiei lui. Aceasta se ridică înainte de a vorbi.

– Îmi cer scuze. Nu v-am văzut.

Vocea bărbatului era profundă, vorbea sacadat, dar părea educat. Ea îşi trase răsuflarea şi răspunse:

– Nici eu nu v-am văzut.

El făcu o pauză, iar ea simţi că îi cerceta faţa şi ochii.

– Domnişoară! Sunteţi bine?

Ridică privirea. Bărbatul se uită peste umăr. Îl văzură amândoi pe îngrijitorul cailor care venea spre ei ca s-o ajute. Ea îi strigă:

– E în regulă, Gibbs.

Chiar atunci bărbatul se uită din nou la ea, îi dădu drumul, făcu un gest scurt din cap, apoi se întoarse și porni grăbit în jos pe stradă, dispărând în ceața care devenea din ce în ce mai deasă.

Henrietta clătină din cap, își netezi rochia și mantia, apoi traversă spre locul în care o aștepta îngrijitorul ca s-o ajute să urce în trăsură. Când portiera se închise, oftă și se rezemă de spătarul banchetei din piele, iar trăsura se puse în mișcare. Upper Brook Street se afla la numai câteva minute distanță.

Se relaxă și se aștepta să simtă senzația obișnuită de satisfacție după încă o investigație ce se finalizase cu succes, dar mintea ei zbură instantaneu la cu totul altceva. La imaginea lui James Glossup aflat în sala de bal a lui Lady Montague, care o privea fix. La expresia lui în timp ce își dădea seama că ea o conducea afară pe aleasa lui. Era prietenul lui Simon și cu siguranță cunoștea reputația ei. Se întrebă la ce se gândea el în acea clipă.

Capitolul 2

– Măcar ai idee ce naiba ai făcut?

Henrietta tresări, apoi se uită peste umăr – la niște ochi căprui înduioșători care, în acel moment, nu mai erau la fel de înduioșători. Privirea lui James Glossup sugera faptul că îi surâdea ideea de a comite o crimă. Cu buzele subțiate în mod îngrijorător și cu o expresie împietrită, el continuă:

– Sunt sigur că nu e un șoc pentru tine să afli că Melinda Wentworth mi-a dat papucii, refuzându-mi cererea în căsătorie înainte chiar să apuc să o fac. După ce te-am văzut plecând de la balul lui Lady Montague, seara trecută, în compania familiei Wentworth, atitudinea Melindei n-a fost o surpriză... Dar asta

mă face să te întreb, din nou, dacă ai idee... vreo *idee cât de vagă*, despre consecinţele intervenţiei tale, în acest caz particular.

Tonul lui, atât dezaprobator cât şi acuzator, o enervă pe Henrietta. Se întoarse cu faţa spre el. Mama ei insistase ca, împreună cu ea şi cu Mary, să participe la serata lui Lady Campbell, dar erau prea puţine lucruri care o interesau în salonul acesteia; majoritatea celor prezenţi erau tineri, domnişoare care tocmai ieşiseră în lume, şi domni tineri care sosiseră recent în oraş, împreună cu mamele lor. Dar Lady Campbell era o prietenă apropiată a mamei sale.

După ce făcuse un tur al încăperii, aşa cum se cădea, Henrietta se refugiase într-un ungher parţial ascuns de un palmier mare, în ghiveci, şi acolo o găsise James. O încolţise, iar ea nu putea scăpa decât dacă el se dădea înapoi. Nu că acest lucru ar fi deranjat-o, dar pulsul i se accelerase... şi nu era sigură de ce.

– N-am făcut decât să-i spun Melindei adevărul – că trebuie să te însori ca să ai acces la o parte din averea ta, zise ea şi se încruntă ameninţătoare. Nu avea de gând să fie ţapul ispăşitor pentru neajunsurile create. Nu ţi-a trecut prin cap să-i menţionezi ceva despre asta până acum, continuă ea. Melinda e hotărâtă să se mărite din dragoste şi, deşi m-a rugat, am refuzat să comentez acest aspect. Am lăsat-o pe ea să decidă, iar dacă nu ai reuşit s-o convingi că interesul tău se bazează pe un fond sentimental, nu cred că poţi da vina pe *mine*.

El se încruntă. Gândul de a se adânci în voluptatea ochilor lui, în mod normal de culoarea ciocolatei, nu părea chiar o prostie, însă în acel moment ajunseseră să semene cu două aşchii de agat neşlefuit.

– Exact cum am bănuit... nu ai nici cea mai vagă idee despre dezastrul pe care l-ai creat, nu numai în viaţa mea, ci şi a multor altor oameni.

Ea clipi şi se încruntă.

– Ce vrei să spui?

El părea să n-o mai audă; ochii îi erau în continuare adânciți în privirea ei, iar fața îi era o mască de supărare și frustrare scăpate de sub control.

– Simon mi-a vorbit despre preocupările tale, despre modul în care te amesteci în viețile altora ca să te distrezi.

Tonul lui o făcu să ia foc.

– Tu *nu* ești îndrăgostit de Melinda!

– Nu, nu sunt... Dar am susținut vreodată că aș fi?

Își lăsase capul mai jos ca să poată vorbi aproape de fața ei; îi despărțeau numai câțiva centimetri și îi arunca acele vorbe de parcă ar fi fost săgeți sau chiar sulițe.

Ea se uită cu atenție la ochii lui și la trăsăturile hotărâte și severe. Emoțiile lui erau ușor de ghicit sub acea suprafață rigidă; distingea foarte clar furia și frustrarea, dar pe lângă ele mai era un val format din îngrijorare, neliniște și agitație. Iar sub toate acestea se simțea teama. Dar nu pentru propria persoană, ci o frică diferită, pe care ea o recunoscu imediat. Avea legătură cu o persoană sau cu un lucru pe care el îl avea în grijă. Dintr-odată, ea se simți copleșită.

– Ce...

– Nu te-ai gândit *niciodată* că un gentleman ar putea – doar ar putea – fi supus și altor presiuni – lucruri ce nu au nimic de-a face cu dragostea –, care l-ar putea determina să se însoare? Cum naiba crezi că ar trebui să procedeze un astfel de bărbat, care încearcă să se căsătorească, dacă e nevoit să aibă de-a face cu oameni ca tine, care își bagă nasul în treburi care nu-i privesc? El trase aer în piept, apoi mormăi și mai nervos, dar în șoaptă: Dacă înveți ceva din dezastrul pe care l-ai creat, dacă te conving să nu te mai amesteci în chestiuni pe care nici nu le înțelegi și nici nu te privesc, cel puțin pot spune că am realizat ceva.

Privirea pe care i-o aruncă avea în ea o notă de repulsie, dar și un grad de dezamăgire. Făcu un pas înapoi și dădu să plece. Însă ea îl prinse de rever și strânse tare. El încremeni, se uită în jos la degetele ei prinse de haină, apoi își ridică privirea și își arcui

o sprânceană stufoasă. Ea nu-i dădu drumul ci îi susţinu privirea, ostentativ, răspunzându-i cu aceeaşi nervozitate şi frustrare.

– Despre ce vorbeşti? îl întrebă, accentuând fiecare cuvânt.

Nu avea de gând să-l lase să o ponegrească astfel, într-un mod confuz dar dureros, şi apoi pur şi simplu să plece.

El îi susţinu privirea un moment îndelungat, apoi se uită în jos la mâna ei. Furia nu îi dispăru nici o clipă din privire. Totuşi, cu un calm aparent, zise încet:

– Dat fiind că ai ales să te interesezi de viaţa mea amoroasă, poate că meriţi să afli întreaga poveste, rosti ţintuind-o cu privirea. Şi amploarea problemelor pe care le-a declanşat amestecul tău neavenit.

Se auzi un hohot de râs din partea cealaltă a palmierului, făcându-i pe amândoi să se uite într-acolo; mai mulţi tineri se adunaseră dincolo de plantă, ca să-şi împărtăşească nerăbdători câteva secrete.

– Dar nu aici, adăugă James şi se uită din nou la ea.

Ea îi dădu drumul şi îl privi fără să şovăie.

– Dar unde?

El se mişcă, cercetă încăperea, apoi făcu un gest din cap.

– Pe aici.

O conduse afară din salon, printr-o sală laterală şi apoi pe un coridor. Ea îl urmă mergând repede şi rămânând aproape de umărul lui drept.

Spre surprinderea ei, colierul – mărgelele de ametist şi mai ales pandantivul din cuarţ roz care atârna puţin mai sus de decolteu – părea neobişnuit de cald. Aşa cum se aşteptase, Mary se asigurase că ea purta colierul, iar Henrietta bănuia că sora ei mai mică îi şoptise ceva la ureche lui Hannah pentru că servitoarea luase toate rochiile la rând ca s-o găsească pe cea pe care ea o purta în acea clipă. O creaţie bine croită, în cea mai deschisă nuanţă de roz perlat cu putinţă – ce încadra aproape prea bine afurisitul de colier.

Fustele largi ale rochiei fâşâiau în jurul picioarelor ei în timp ce-l urma pe James pe un coridor şi apoi pe altul. Într-un final, el se opri în dreptul unei uşi, îşi duse un deget la buze, apoi întoarse mânerul rotund şi deschise încet uşa. Era camera de lucru a stăpânului casei. O lampă aflată pe masă fusese lăsată aprinsă, dar flacăra ei ardea slab. Se uitară amândoi înăuntru, cu priviri iscoditoare, dar încăperea era goală.

James îi făcu semn Henriettei să intre, apoi o urmă şi închise uşa. Nu se arătă surprins când ea se duse direct la scaunul rotativ din spatele biroului şi se aşeză. Se întoarse cu faţa la James, în timp ce el se îndreptă spre şemineul din stânga biroului şi apoi începu să se plimbe neliniştit prin cameră.

Dată fiind starea în care se afla, nu avea nici un chef să se aşeze. Avea chef de ceartă, dar pe lângă faptul că era îngrozitor de mânios, se simţea enervant de neajutorat. Cum naiba avea să se descurce? Şi de ce pierdea şi mai mult din timpul din ce în ce mai scurt pe care-l avea la dispoziţie, dându-i explicaţii Henriettei Cynster, sora mai mică a lui Simon?

Nu ştia sigur ce era, dar ceva legat de atitudinea ei băgăreaţă îl irita. Într-un fel, vedea acţiunile ei ca pe o lipsă de încredere, ba chiar ca pe un act lipsit de loialitate. Se aştepta la mai mult de la sora celui mai bun prieten al său.

Poate că el nu o cunoştea prea bine, dar cu siguranţă ea ştia ce fel de bărbat era – adică o persoană care avea acelaşi crez ca şi fratele ei. Se simţea tulburat şi deranjat de faptul că acţiunile ei nu puteau însemna altceva decât că ea îl privea într-o lumină care-l lipsea de onoare. Că era de părere că el o minţise pe Melinda; sau cel puţin că încercase să o înşele pentru că nu îi spusese cum stăteau lucrurile în realitate. Dar Melinda îl respinsese înainte să-i dea ocazia să explice situaţia.

– Deci, zise Henrietta fixându-l cu ochii ei de un albastru-gri. Ce anume din toate astea n-am înţeles? Care este *întreaga poveste?*

El îi întâlni privirea pentru o clipă, apoi, fără să se oprească din mers, răspunse:

– Mătușa mea, după cum bine știi, a murit cu aproape un an în urmă, mai precis, la întâi iunie anul trecut. Am fost favoritul ei din întreaga familie și a vrut să se asigure că mă însor. Acesta a fost întotdeauna scopul ei, pentru care a acționat cât de bine a putut în ultimul deceniu. Apoi a aflat că era pe moarte, așa că mi-a lăsat prin testament averea – o casă la țară, terenurile dimprejur, câteva ferme din Wiltshire și o casă mare în oraș, toate aflate în stare bună și cu personal angajat. Mi-a lăsat și o sumă pentru întreținerea lor, dar numai pentru un an. Ca să am acces în continuare la venituri, necesare pentru a întreține casele, fermele și toate celelalte – se întrerupse și întâlni privirea Henriettei –, draga mea mătușă a stipulat că trebuie să mă căsătoresc în termen de un an de la moartea sa, ceea ce înseamnă înainte de întâi iunie anul acesta.

Henrietta clipi, apoi se uită la el cu o expresie întrebătoare.

– Și ce se întâmplă dacă n-o faci?

– Averea, casele, fermele, și toate celelalte rămân ale mele, în responsabilitatea mea, dar nu am nici o șansă să le susțin din buzunarul meu fără să am acces la venituri. Lucru pe care mătușa mea l-a știut prea bine.

– Și ce se va întâmpla?

– Voi fi nevoit să concediez personalul și să închid casele; poate o să păstrez îngrijitorii, nu mai mult; iar în ceea ce privește fermele, nu am nici cea mai vagă idee ce aș putea menține funcțional. Dar nu prea multe. A, și în cazul în care te gândești că aș putea vinde o parte dintre bunuri pentru a putea păstra restul, mătușa mea s-a asigurat că nu voi putea face asta.

– Aha, replică ea, gândindu-se. Deci, pentru a continua să-i susții pe toți cei care sunt dependenți de averea mătușii tale... devenită acum a ta... trebuie să te însori până la întâi iunie?

El nu se mai obosi să răspundă, doar dădu scurt din cap. Încă uitându-se la el, ea se încruntă ușor.

– Ești cam în întârziere, nu-i așa?

El îi aruncă o privire în care nu se citea nici o urmă de răbdare.

– Lăsându-mi la dispoziție un an ca să-mi găsesc o femeie potrivită și să mă însor, în primul rând mătușa mea nu a ținut cont de schimbarea în moravurile sociale ce a avut loc de când ea era tânără, când toate căsătoriile din înalta societate erau aranjate în funcție de interesele materiale, iar dragostea nu intra în discuție. Ea s-a gândit că a-mi găsi o mireasă potrivită nu va ține decât de mine, nimic mai mult. În plus, nu a luat în calcul perioada de doliu pe care tata și bunicul meu au considerat-o necesară, și nici de lunile de care am avut nevoie pentru a pricepe mersul lucrurilor la moșie. Deși este în Wiltshire, nu departe de Glossup Hall, și am fost acolo de multe ori de-a lungul anilor, nu am avut nici cea mai mică idee că intenționează să-mi lase mie totul, așa că nu am apucat să învăț cum funcționează moșia...

Stând ca pe ghimpi și fără să-și mai poată ascunde neliniștea, el își trecu mâna prin păr și simți nevoia să ia din nou încăperea la pas.

– Ai idee în ce dezastru mă aflu acum? întrebă el și dădu din mână. Mi-am pierdut o lună căutând printre candidatele cele mai bune, iar Melinda Wentworth a fost cea mai potrivită... cea care era cel mai probabil să accepte un mariaj ce nu era bazat pe iubire. Din câte mi-am dat seama, nu este îndrăgostită de altcineva. Are douăzeci și șase de ani și probabil că se teme că va rămâne pe dinafară. În plus, e chibzuită... o femeie pe care mi-ar plăcea s-o am alături în administrarea moșiei. Mi-am petrecut ultima lună curtând-o, zise el apoi se întoarse și o privi fix pe Henrietta. Dar acum totul s-a terminat... tot efortul s-a dus pe apa sâmbetei. Așa că mai am doar patru săptămâni în care trebuie să găsesc și să curtez o tânără potrivită, care să-mi devină soția atât de necesară. Se opri în fața Henriettei și se uită în jos la ea. Iar vina pentru această situație îngrijorătoare, care poate afecta dramatic și îngrijorător viețile atâtor oameni nevinovați este *a ta*, tot atât cât și a mea.

Henrietta simți un fior rece. Se uită fix în ochii lui care ardeau de supărare, și în care se citea îngrijorarea.

– O... reuși ea să spună.

– *O?* Asta e tot ce poți? *O?* El se întoarse nervos și păși mai departe, apoi se opri, se răsuci și lansă un nou atac: Dar nu... e și mai *rău* de-atât... Părea cu adevărat speriat când se opri în fața ei și se uită în jos. Abia acum mi-am dat seama. Toți cei din înalta societate, și mai ales cei care au fete de măritat vor auzi că mi-ai verificat intenția de a-i cere mâna Melindei Wentworth și că ai aflat că vreau ceva. Că m-ai găsit *nedemn*.

Se apucă cu mâinile de cap, își trecu degetele prin cârlionții închiși la culoare, își încleștă apoi palmele la ceafă și se întoarse.

– *Of!* Ce naiba o să fac? Unde naiba o să-mi găsesc *acum* soția atât de necesară?

Întrebarea lui fu întâmpinată de tăcere. El se îndepărtă iar, plimbându-se.

– O să te ajut eu.

Ea nici măcar nu-și dăduse seama că avea de gând să rostească acele vorbe; se formaseră și îi ieșiseră de pe buze fără o direcție conștientă. Ca răspuns la ceea ce auzise, la ceea ce vedea... la ceea ce știa în interior.

El se opri, cu spatele la ea. Se mai scurseră câteva bătăi de inimă până când își întoarse încet capul și o privi, încruntându-se ușor.

– Ce-ai spus?

Ea își umezi buzele și rosti mai clar:

– Am zis că o să te ajut eu.

El se răsuci încet. Era și mai încruntat.

– În cazul în care nu știi, ți se spune Distrugătoarea de Perechi. Strici relațiile cu care nu ești de acord, așa cum ai făcut și cu Melinda.

– Nu, răspunse ea. Trase apoi aer în piept și continuă pe un ton calm: Nu fac decât să le spun ce-am descoperit tinerelor care m-au rugat să aflu adevărul despre potențialii lor logodnici. Dacă vrei să știi, numărul relațiilor care mi se par potrivite se ridică

la nivelul celor pe care le resping, zise ea și îi susținu privirea. Nu toate tinerele vor să se mărite din dragoste. În zilele noastre, majoritatea vor, dar nu toate. Ea ezită și îi cercetă ochii și fața; nu reuși să citească nimic, dar i se păru că detectează o undă de speranță, ceea ce o încurajă să continue: Nu am știut de situația ta, dar acum o cunosc... și te pot ajuta. Îți pot spune ce tinere ți s-ar potrivi, iar dacă domnișoarele din înalta societate vor vedea că te ajut, atunci își vor da seama că Melinda a renunțat nu pentru că a aflat ceva despre tine, ci pentru că nu erai ceea ce voia ea, ceea ce-și dorea. Cu alte cuvinte, a aflat că nu vă potriviți. Iar faptul că eu te ajut o să pună capăt speculațiilor. Se opri, își duse mâna la tâmplă și îl fixă cu privirea în timp ce se gândea. Va fi o provocare, recunosc... să-ți găsesc o soție potrivită în numai patru săptămâni... dar, dacă o să colaborăm, s-ar putea să reușesc.

Fu rândul lui să încline capul timp ce o privea ușor încruntat.

– Ai face asta?

Ea își îndreptă capul și dădu din el cu hotărâre.

– Da, aș face-o. Nu-mi cer scuze că ți-am stricat relația cu Melinda pentru că n-ar fi mers, dar ținând cont de situația ta și, așa cum ai subliniat corect, de urmările implicării mele și de faptul că ai fost mereu un bun prieten pentru Simon, cel puțin pot să te ajut să-ți găsești soția atât de necesară.

El se uită la ea de parcă nu-i venea să creadă ceea ce-i spusese și nu știu cum să răspundă. Într-un final, rosti:

– Deci Distrugătoarea de Perechi se transformă în pețitoare?

Ea își duse degetul la bărbie.

– Nu distrug decât relațiile care nu au șanse să meargă, dar, presupunând că poți trece cu vederea acest aspect, dacă vom colabora, am putea avea o șansă să ne încadrăm în timp.

El o privi fix încă o clipă, apoi dădu din cap încet.

– Bine. Așadar... de unde începem?

*

Stabiliră să se întâlnească în Hyde Park, a doua zi dimineaţa. Îmbrăcată frumos într-o rochie de plimbare dintr-o ţesătură cu model în diagonală de culoarea cerului, Henrietta aştepta la câteva sute de metri de Grosvenor Gate, nu departe de casa părinţilor ei de pe Upper Brook Street, când James se apropie cu pas agale de-a lungul Park Lane şi trecu de stâlpii porţii.

La vederea lui, inima ei se strânse şi simţi un nod în piept care îi opreа respiraţia. Efectul era atât de puternic şi, pentru că nu era nimeni altcineva în preajmă, nu putea pretinde că nu era din cauza lui. Ceea ce era absurd. Era adevărat că era îmbrăcat la fel de impecabil ca de obicei şi, ca urmare, era ceea ce se chema un model de gentleman elegant din înalta societate; haina lui din ţesătură Bath foarte fină era excelent croită, vesta albastră cu dungi argintii, delicate, sublinia eleganţa subtilă, iar eşarfa superb legată stârnea fără îndoială invidia tuturor tinerilor. Oricum... ea se simţi uşor iritată de o astfel de slăbiciune - avea douăzeci şi nouă de ani, pentru Dumnezeu, era prea în vârstă ca să fie afectată de vederea unui bărbat, oricare ar fi fost acesta. Încercă să ignore acele senzaţii, iar când acest lucru nu dădu roade, le alungă complet din minte.

După ce o văzu, el se îndreptă spre ea cu paşi lungi şi cu graţia unui prădător. I se alătură, zâmbi şi se înclină ca răspuns la salutul ei politicos din cap.

– Bună dimineaţa.

– Este, într-adevăr. M-am gândit că am putea sta acolo. Ea îşi ţinu bine în frâu senzaţiile capricioase şi arătă cu umbrela de soare spre o bancă liberă. O să fim destul de departe de zonele aglomerate, ca să ne asigurăm că n-o să fim întrerupţi, zise ea îndreptându-se într-acolo. Trebuie să-mi fac o idee mai clară despre ce fel de tânără cauţi, apoi trebuie să punem la punct o strategie ca s-o găsim.

Cu trupul său înalt, zvelt şi puternic, el porni alături de ea.

– Sunt de acord cu ultima parte, cât despre prima, cred că cercetorii nu-şi permit să fie mofturoşi.

- Prostii!

Ea ajunse în dreptul băncii, se aşeză cu un foşnet de rochie şi apoi se încruntă spre el.

- Eşti un Glossup... nu te poţi însura cu oricine.

Expresia lui sugera că nu prea era de acord cu ea.

- Sunt disperat, îţi aminteşti? Se aşeză lângă ea şi se uită în zare, spre peluza frumos tunsă.

- Disperat din punctul de vedere al timpului, dar înclin să cred că nu şi disperat din punctul de vedere al alegerii.

- Tu ştii mai bine decât mine ce opţiuni am. Deci, zise el şi o privi fix. De unde începem?

Henrietta făcu o pauză de gândire. Îşi petrecuse jumătate de noapte întrebându-se de ce se oferise să-l ajute... de ce avusese o asemenea pornire de a face acest lucru. Da, se simţise obligată ţinând cont că şi ea contribuise la situaţia în care el se afla, deşi complet îndreptăţită. Da, el era cel mai bun prieten al lui Simon, iar ea o percepea ca pe un fel de obligaţie, dar îşi dăduse seama, într-un final, că ponderea cea mai mare în decizia ei o avusese pur şi simplu vina. Îl judecase greşit, mai mult în funcţie de ideile ei preconcepute decât de fapte. Ba, mai mult, nu îl creditase nici măcar cu un dram de onoare. Totuşi, ca soră Cynster, ştia că onoarea era o calitate de mare preţ, pe care nu numai bărbaţii o apreciau, ci şi doamnele, dacă aveau puţin bun-simţ.

Şi era foarte uşor de observat că el era condus în mare parte de devotamentul incontestabil faţă de bunăstarea oamenilor al căror trai era o responsabilitate pe care o moştenise pe neaşteptate – sursa primară a disperării sale. Nu fusese obligat să-şi asume acea povară, şi totuşi o făcuse şi, din câte observa ea, nici măcar nu-i trecuse prin cap s-o lase baltă, deşi ar fi putut s-o facă oricând. Fără să ia în considerare averea mătuşii lui, era destul de bogat ca să renunţe, dar n-o făcuse. Nici măcar nu se gândise la acest lucru. Nu putea fi mai onorabil de atât.

Deşi nu era deloc sigură, nici măcar în acel moment, care erau adevăratele ei motive, ştia că vina cântărea mult. Se aşeză mai confortabil pe bancă şi îi zise:

– Spune mi ce anume nu doreşti, sau ce anume cauţi, la soţia ta.

Cu privirea aţintită la copacii şi la peluza din în faţa lor, el se gândi un moment apoi răspunse:

– Să nu fie răsfăţată şi prostuţă. Şi, preferabil, să nu fie prea tânără. Dacă are sau nu zestre nu are importanţă, dar după cum ai observat, trebuie să vină dintr-o familie bună, preferabil din înalta societate. Dacă ştie să călărească, e un punct în plus, dar aptitudinile sociale sunt, cred, o condiţie esenţială, spuse el şi apoi se opri. Ce-ar mai fi?

Henrietta strâmbă din buze.

– Ai uitat să menţionezi dacă vrei să fie *acceptabilă* din punctul de vedere al înfăţişării sau dacă nu cumva vrei un diamant de cea mai pură calitate.

– Ah... dar ştii deja asta. Îi aruncă o ocheadă pe sub pleoapele întredeschise. Mă cunoşti atât de bine.

Ea pufni.

– Ştiu genul tău, e adevărat, spuse ea şi revizui în minte răspunsurile lui. Ai anumite preferinţe fizice? îl întrebă apoi. Blondă mai degrabă decât brunetă, înaltă în loc de scundă... chestiuni din acestea.

„Brunetă, mai înaltă decât media, ochi albaştri... aşa ca tine."

James se abţinu să rostească acele cuvinte şi spuse în schimb:

– Cu toată sinceritatea, sunt mai interesat de conţinut decât de ambalaj... de ceea ce e în interior decât de aparenţe, zise el şi se uită la ea. Ţinând cont de circumstanţe, e mai important să mă însor cu o femeie cu un caracter solid, care mă place aşa cum sunt, care acceptă postura pe care i-o ofer şi care e dispusă să fie devotată rolului de soţie.

Privirile li se întâlniră; ea se uită în ochii lui, apoi înclină capul şi privi înainte.

– O atitudine admirabilă şi un răspuns excelent, zise ea. După un moment respiră adânc şi adăugă: Deci acum ştim ce fel de femeie căutăm.

– Şi cum o găsim?

– Ai adus invitaţiile pe care ţi le-am cerut?

El vârî mâna în buzunar şi scoase teancul de invitaţii pe care le primise. Ea le luă, le puse în poală şi începu să le frunzărească, apoi se opri şi rosti încruntată:

– Nu sunt în ordine.

– Nu... Ar trebui să fie?

Îl ţintui cu o expresie uimită.

– Cum le ţii socoteala?

Când el clipi, neştiind sigur la ce se referea ea, Henrietta pufni şi făcu un gest din mână.

– Lasă... nu contează. Uite, spuse ea, apoi adună din nou teancul şi i-l dădu înapoi. Pune-le în ordine după dată, începând din seara asta. Şi nu includem decât evenimentele la care sunt prezente tinere bune de măritat din înalta societate.

– Hmm...

Asta elimina mai bine de jumătate dintre invitaţiile pe care le ţinea în mână. Ezitând, le dădu la o parte pe celelalte – invitaţii la cine cu prietenii la club şi altele asemenea – şi aranjă teancul aşa cum îl instruise ea.

Între timp, ea îşi desfăcu săculeţul de mână, scormoni înăuntru şi scoase o agendă de mărime medie, îmbrăcată în piele de viţel. O deschise, îndreptă pagina, apoi o aşeză în poală. El aruncă o privire şi observă că era carneţelul ei. Era de cel puţin cinci ori mai mare decât al lui, observă, şi conţinea de cel puţin cinci ori mai multe evenimente într-o zi.

Ea aşteptă răbdătoare ca el să termine de sortat.

– Aşa, deci, îi zise în timp ce netezea teancul. Hai să începem cu seara asta, spuse şi bătu cu degetul în dreptul notiţei din agendă. Ai invitaţie la petrecerea de la Lady Marchmain?

Avea. Continuară cu evenimentele din următoarele două săptămâni şi le subliniară pe cele la care el avea invitaţii şi pe care ea le considera folositoare pentru noul lor scop; în cazul celor pentru care el nu avea invitaţii, ea îşi notă să discute cu gazdele.

– Nici o gazdă nu te va refuza, mai ales dacă află că eşti în căutarea unei soţii.

O viziune oribilă îi răsări în minte.

– Sper că nu vom face publică nevoia mea urgentă de a-mi găsi o soţie, nu?

– Nicidecum.

Ea îl privi de parcă tocmai se gândea cât de multe să-i spună sau cum să procedeze mai bine când îi dădea vestea proastă.

– Dat fiind faptul că ai curtat-o deja pe Melinda, dar te-ai despărţit de ea, majoritatea vor şti, sau cel puţin, după cum am zis, vor suspecta că eşti în căutări, dar cât timp eşti cu mine, sub aripa mea protectoare, ca să zic aşa, mă îndoiesc serios că o să fi luat cu asalt.

– Ce bine. Nu ştia dacă să se simtă liniştit sau nu. După un moment, adăugă: Intenţionat n-am vrut să se ştie că sunt constrâns de timp. Cred că dacă las să se afle că sunt disperat, n-o să pot apărea în public fără să atrag o mulţime de femei pe urmele mele.

Ea chicoti.

– Foarte posibil. Fără îndoială, e un lucru bun să ţii secret termenul-limită.

Ea îşi întoarse din nou atenţia asupra agendei şi frunzări paginile pentru următoarele săptămâni.

– Dar, legat de asta, dacă *eu* n-am ştiut că ai un termen-limită deşi am aflat restul poveştii, nu cred că o altă femeie va da peste această informaţie, aşa că poţi fi liniştit în această privinţă.

El dădu din cap aprobator, apoi îşi dădu seama că ea nu-l observase.

– Mulţumesc.

Ea îi aruncă o privire; ochii albaştri străluciră, buzele delicat sculptate, rozalii, i se curbară într-un zâmbet distrat, iar el simţi

un şoc în piept, ce se împrăştie ca un ecou până la baza şirei spinării când îşi dădu seama cât de serios vorbise când rostise acel cuvânt. O fixă cu privirea.

- Îţi mulţumesc din toate punctele de vedere. Sincer, nu ştiu ce m-aş fi făcut... cum aş fi procedat... dacă nu te-ai fi oferit să te ocupi de misiunea mea.

Ea zâmbi mai larg, iar ochii ei frumoşi licăriră.

- Păi, e o provocare destul de mare şi diferită, zise ea apoi închise agenda, o strecură în săculeţ şi făcu un semn din cap spre peluză. Acum că am stabilit elementele esenţiale ale misiunii noastre, ar trebui să începem să încropim o scurtă listă.

El se ridică odată cu ea. I-ar fi oferit braţul, dar ea luă umbrela de soare, o scutură apoi o deschise şi o aşeză astfel încât să-i umbrească faţa. Apoi se uită la el şi ridică din sprânceană, cu o expresie vădit provocatoare.

- Mergem?

El îi făcu un semn din mână ca s-o ia înainte, apoi i se alătură şi păşi cu curaj pe iarbă, fără să trădeze în vreun fel agitaţia din interior. Se îndreptară spre stradă, spre trăsurile care se adunaseră la marginea trotuarului şi spre grupurile de doamne, îmbrăcate după ultima modă, şi domni în ţinută elegantă, care discutau şi ieşiseră să ia o gură de aer proaspăt.

El mergea încet, măsurându-şi pasul după al ei. În timp ce unei părţi circumspecte a minţii lui încă îi venea greu să creadă că ea, Distrugătoarea de Perechi, acceptase să-l ajute, ea chiar era acolo şi chiar îl ajuta, iar el se simţea absurd de recunoscător pentru acest lucru.

Oricum, nu se aşteptase să o viseze în noaptea precedentă, şi totuşi o făcuse. Nu-şi mai amintea când visase pentru ultima oară o femeie anume, nu doar o figură oarecare, şi totuşi cu o noapte în urmă în mod cert Henrietta fusese cea care îi apăruse în vise; figura ei, expresia ei... nu îl bântuiseră, ci îl fascinaseră. Îi acaparaseră întreg subconştientul.

Visul .. visele, nu fuseseră lascive, aşa cum erau majoritatea viselor lui cu femei. Ceea ce era foarte bine; Henrietta era, până la urmă, sora celui mai bun prieten. Esenţa lor, însă, îl debusolase şi îl făcuse să fie atât îngrijorat, cât şi mirat. Atitudinea lui din vis fusese una de *veneraţie*, dar poate că aceea fusese doar recunoştinţa lui care se manifesta într-un mod diferit.

După ce încercă să se asigure că aceasta era cauza probabilă, se concentră asupra persoanelor din grupurile din apropiere. Îşi aplecă uşor capul spre al ei şi murmură:

- Ce ar trebui să fac?

- Nimic deosebit.

Ea îi aruncă o privire apreciativă. Lui îi plăcea că ea era mai înaltă decât majoritatea, astfel încât îi putea observa chipul cu uşurinţă.

- Relaxează-te şi urmează-mă.

Tonul ei îl făcu să zâmbească. Îşi înălţă capul şi privi înainte.

- Am înţeles, să trăiţi! Înainte... în mulţime.

După cum se dovedi imediat, interacţiunile, discuţiile decurseră mai uşor decât anticipase. Henrietta era atât de cunoscută, încât le ştia aproape pe toate doamnele şi matroanele de faţă, şi astfel reuşi să-l prezinte şi să îi dea posibilitatea să aibă acces la rudele lor nemăritate.

Următoarea oră se scurse cu discuţii obişnuite. Când ajunseră între două landouri şi nu îi mai auzea nimeni, Henrietta îl trase de mânecă. El o privi nedumerit, iar ea făcu semn din cap spre un grup de persoane care se adunaseră pe peluză, la vreo douăzeci de metri distanţă.

- Aceea e domnişoara Carmichael. Ar fi fost o candidată potrivită, cel puţin bună de luat în calcul, dar, potrivit celui mai recent zvon, domnul Peter Affry a devenit foarte interesat de ea. E cel de lângă ea. Din moment ce tu nu ai timp de pierdut, nu văd nici un sens să ţi-l iroseşti cu domnişoara Carmichael. Cred că o să avem destule candidate de care să ne putem ocupa, fără să fim

nevoiți să alergăm după una pe care a pus deja ochii un domn bun de însurat.

Curios, James privi dincolo de părul brunet al Henriettei, spre grupul cu pricina, și încercă să întrezărească ceva, pe lângă marginea umbrelei ei de soare. O femeie cu părul blond, cu o mulțime de cârlionți, stătea înconjurată de un roi de bărbați, alături de o doamnă mai puțin solicitată. Cel din apropierea blondei scrută strada, apoi se uită în jos spre ea și zâmbi. Era puțin mai în vârstă decât majoritatea bărbaților din jur și avea tenul măsliniu. James își mută privirea înainte.

– Până și eu am auzit de Affry. Un whig[1] cu ambiții mari, din toate punctele de vedere.

– Așa-i, dar până la urmă nu e decât un membru ales, spuse Henrietta și se încruntă. Nu știu de ce se vorbește atâta despre el, dar într-adevăr pare destul de fermecător.

– Mă rog... una e farmecul, alta e frumusețea, sau cum era vorba aia.

James făcu un gest din mână spre grupul de care se apropiau.

– Deci, centurionule, pe cine avem aici?

Henrietta își înăbuși un hohot de râs și îl lămuri. Continuă apoi să-l ghideze printre diferite grupuri și fu impresionată de comportamentul și de stilul lui. Proceda în așa fel încât farmecul să pară un lucru firesc, iar atitudinea sa era complet relaxată, bine șlefuită. Poate că ea făcuse greșeala să-l considere un superficial sofisticat, și, într-adevăr, asta fusese la început părerea ei preconcepută, dar în timp ce se mutau de la un grup la altul, imaginea pe care o avusese despre el se transforma. Pe măsură ce schimbau impresii despre tinerele pe care le întâlneau, comentariile lui îi scoteau la iveală istețimea și simțul de observație; ambele atingeau o coardă sensibilă în interiorul ei. În plus, nu era niciodată lipsit de bunăvoință, nici prin vorbe, nici prin gesturi, iar comportamentul lui nu se abătea de la ceea ce ea cataloga drept un gentleman onorabil și liniștit.

[1] Ramură politică din Marea Britanie din perioada 1680–1850 (n.tr.)

Demonstra profunzimi de care ea nu îl crezuse capabil. Ceea ce îi distrăgea atenţia destul de mult, dar nu era nici pe departe la fel de deranjant ca insistenţa continuă a simţurilor sale de a sesiza şi de a înregistra fiecare mic aspect al prezenţei lui fizice. Nu putea decât să spere că efectul va trece pe măsură ce se vor cunoaşte mai bine.

Dacă şi-ar fi dat seama că el intenţionat o făcea să se simtă astfel, ar fi renunţat imediat să-l ajute şi l-ar fi lăsat să-şi găsească singur mireasă. Dar el nu făcea nimic – era doar bănuiala ei prostească – şi, în ciuda comportamentului exemplar din acea dimineaţă, avea cu siguranţă nevoie de ajutorul ei. Şi, în pofida neliniştii pe care o trezea în ea, Henrietta se bucura... se bucura de provocarea de a-i găsi o mireasă, şi de compania lui.

După câteva incursiuni în grupurile de tinere care defilau pe stradă, se îndreptară spre Upper Brook Street. Era unsprezece şi jumătate, iar ea era aşteptată acasă la prânz, în timp ce James avea întâlnire cu Simon şi cu prietenul lor comun, Charlie Hastings, undeva în oraş.

Când dădură colţul pe Upper Brook, ea spuse:

– Cred că am început excelent, zise şi aruncă o privire spre James. Ai văzut vreo domnişoară care crezi că ţi s-ar potrivi... una pe care am putea s-o trecem pe lista ta scurtă?

„Da... pe tine."

Cu privirea îndreptată înainte, James se scărpină în barbă şi se întrebă de unde naiba îi veniseră acele cuvinte. După o clipă, răspunse:

– Domnişoara Chisolm pare de viţă bună. Nici domnişoara Digby nu e departe de ceea ce caut.

– Hmm... Nu crezi că domnişoara Digby ar putea fi prea... chicotitoare? Chicoteşte mult, să ştii.

– Dumnezeule, n-am observat. Şterge-o pe domnişoara Digby. Dar ce spui despre domnişoara Chisolm?

Henrietta dădu din cap.

– Recunosc, despre domnișoara Chisolm nu știu nimic ce ar putea să i se reproșeze, spuse ea și se uită la el. Așadar, domnișoara Chisolm ar trebui trecută pe listă?

El ezită, apoi se sili să dea din cap.

– Doar domnișoara Chisolm deocamdată.

Domnișoara Chisolm era o tânără plină de viață, blajină, care avea, după cum i se păruse lui, unele idei false despre viață. Adică nici măcar nu putea fi comparată cu cea care pășea alături de el în acel moment.

Ajunseră la casa lui Lord Arthur Cynster și, cu un zâmbet cuviincios și o plecăciune elegantă, James se despărți de Henrietta, nu înainte de a promite să se întâlnească din nou în acea seară, la petrecerea lui Lady Marchmain.

Rămase pe trotuar și o privi intrând; când ușa se închise în urma ei, se întoarse, își vârî mâinile în buzunare și păși agale spre Grosvenor Square. În timp ce se plimba, se gândi la ceea ce simțea; nu era ceva ce obișnuia să facă des, dar dată fiind situația în care se afla, nu îi era greu să definească nesiguranța care îl măcina. I-ar fi plăcut să găsească o modalitate să-i sugereze Henriettei să-și treacă numele pe lista lui foarte scurtă, dar... era pe deplin conștient că se simțea îndatorat față de ea. Dacă ea ar fi fost ofensată de sugestia lui și și-ar fi retras ajutorul, fără nici o îndoială el nu și-ar mai fi putut găsi soția atât de necesară.

Plimbarea din acea dimineață dovedise, fără urmă de tăgadă, cât de nelalocul lui se simțea când venea vorba de vânătoarea de mireasă; dacă Henrietta n-ar fi fost acolo, probabil că n-ar fi reușit să obțină decât cel mult două invitații, însă cu ea alături pierduse șirul acestora. Și nu mai avea decât patru săptămâni la dispoziție ca să-și găsească o nevastă și astfel să aranjeze lucrurile. Făcu o grimasă.

– Nu... din păcate, de data asta nu trebuie să risc.

Ridică privirea, își scoase mâinile din buzunare și grăbi pasul. Ținând cont că își petrecuse cea mai mare parte a dimineții

în compania Henriettei, trebuia să-i explice lui Simon ce făcea împreună cu sora lui mai mică.

– *Ce* face?

Simon Cynster se holbă pe deasupra mesei la James, apoi izbucni în râs. Lângă Simon, Charlie Hastings chicoti, încercând să-şi înăbuşe râsul, dar când observă expresia plină de suferinţă a lui James pierdu bătălia. Charlie râse până ce îi dădură lacrimile. Aşezaţi la masa lor obişnuită, ascunsă într-o nişă din spatele încăperii principale de la taverna Calul şi Biciul de pe Strand, James aşteptă cu răbdare simulată ca amuzamentul prietenilor lui să se stingă. Prevăzuse o asemenea reacţie şi nu putea spune că-l surprindea faptul că ştirea lui fusese întâmpinată într-o asemenea manieră.

Într-un final, Charlie îşi recăpătă suflul şi zise gâfâind:

– O, ce mătuşă glumeaţă!

Simon adăugă, încă rânjind:

– Cine-ar fi crezut că Distrugătoarea de Perechi va consimţi să devină peţitoare?... Puterea ta de convingere, dragul meu, continuă să mă impresioneze, zise Simon care îşi ridică halba într-un toast şi apoi sorbi.

– Da, mă rog...

James răsuci între palme halba plină cu spumă şi făcu o grimasă.

– Cred că se poate spune că situaţia mea este atât de disperată acum, iar eu sunt atât de neajutorat, încât rugămintea mea i-a stârnit compasiunea.

– Hmm... făcu Simon apoi se strâmbă în timp ce se gândea. N-aş fi crezut că Henrietta e capabilă de aşa de multă compasiune, cel puţin nu pentru bărbaţii din înalta societate.

Acelaşi lucru înţelesese şi James din informaţiile pe care i le dăduse Simon de-a lungul anilor despre sora lui mai tânără - cu doi ani mai mică decât Simon, care avea treizeci şi unu de ani, şi totuşi încă nemăritată –, lucru care, dacă James se gândea

mai bine, nu era cu nimic ieşit din comun pentru o membră a familiei Cynster. Chiar şi Simon se însurase cu doi ani în urmă, când avusese vârsta pe care o avea acum Henrietta.

Chelneriţa aduse platourile pe care ei le comandaseră şi începură să mănânce. Timp de câteva minute se lăsă o tăcere binevenită. Charlie o întrerupse şi îşi ridică privirea din plăcintă.

– Deci s-a terminat cu Melinda?

James dădu din cap.

– Complet şi definitiv. Se pare că voia o relaţie bazată pe dragoste, aşa că, după cum a subliniat şi Henrietta, nu ne-am fi potrivit.

Simon dădu din cap.

– Înseamnă că ai scăpat uşor, spuse el, apoi mestecă şi înghiţi. Şi ce-a sugerat Henrietta?

James oftă fără să vrea şi le spuse. Ei râseră din nou în hohote. James îşi dădu ochii peste cap şi se gândi cât de mult ar mai râde dacă le-ar mărturisi gândurile pe care începuse să le aibă în legătură cu Distrugătoarea de Perechi. Dar după ce Simon şi Charlie îşi reveniră, nici unul din ei nu fu de părere că a urma planul Henriettei era un lucru greşit. Simon îşi vântură furculiţa în aer şi zise:

– Până la urmă, la mijloc e şi elementul timp.

– Într-adevăr, fu de acord Charlie. Nu-ţi permiţi să pierzi timpul, iar Henrietta, cel puţin, nu te va ghida greşit.

Simon dădu din cap şi se uită în farfurie.

– Nu are nici un interes personal.

Ceea ce era exact lucrul pe care James ar fi vrut să-l schimbe. În timp ce-şi îndreptară cu toţii atenţia spre resturile de mâncare din farfurie, el se gândi din nou la tot ceea ce lăsase Simon să se înţeleagă cu privire la atitudinea Henriettei în privinţa bărbaţilor din înalta societate. Se părea că ea avea o părere foarte proastă despre cei ca el, mai mult în general decât în particular. Dar el îi arătase că era genul de bărbat care trata cu sânge-rece problema căsătoriei şi, în ciuda faptului că ea fusese de acord să-l ajute,

considerase că nu fusese sincer cu Melinda. Deşi avusese motive solide pentru a proceda astfel, iar o parte dintre aceste motive le ţinuse pentru el, faptul era consumat; Henrietta îşi formase deja o părere despre el.

Cât despre aşteptările ei, era o Cynster şi, dincolo de faptul că îşi oferise ajutorul pentru a lega o relaţie care nu era bazată pe iubire, pentru ea voia ceea ce îşi doreau toţi membrii din familia ei – o căsătorie din dragoste. Cei care purtau numele Cynster se căsătoreau din dragoste. Era, se părea, o lege nescrisă a destinului, una ce nu putea fi, şi nu fusese vreodată, încălcată. Simon, de exemplu, era foarte îndrăgostit de fosta lui rivală, în prezent soţie, Portia. Până şi James ştiuse că Simon fusese de mult îndrăgostit de Portia; numai că Simon şi Portia nu observaseră acest lucru şi le trebuiseră ani buni – două cadavre şi un ucigaş - ca să deschidă ochii.

Simon se făţâi pe scaun şi dădu la o parte farfuria goală. Charlie făcu şi el acelaşi lucru; James îndepărtase deja farfuria. Fără să spună vreun cuvânt, îşi goliră halbele şi apoi se ridicară, plătiră la bar, îi oferiră un bacşiş chelneriţei zâmbitoare şi apoi ieşiră în soarele de după-amiaza devreme. Se plimbară pe Strand şi se întoarseră spre Mayfair. Erau prieteni de atâta vreme, încât nu simţeau nevoia să vorbească tot timpul; se simţeau bine în clipele de tăcere.

Umăr la umăr cu Simon, James îşi lăsă privirea să rătăcească în timp ce se gândea la opţiunile pe care le avea. Înţelegea, sau cel puţin credea că înţelegea, ce părere îşi făcuse Henrietta despre el. Dar oare putea să i-o schimbe şi s-o determine să-l vadă într-o altă lumină? Una îndeajuns de bună, încât să accepte oferta lui de a ocupa locul vacant?

Cel puţin, ea cunoştea deja toate amănuntele şi, din moment ce era o membră a familiei Cynster, el putea avea încredere că avea să fie înţelegătoare şi docilă faţă de modalităţile raţionale de convingere, dar... rămânea încă micul obstacol legat de faptul că trebuia să se îndrăgostească.

Nu avea nici cea mai vagă idee cum putea ajunge la așa ceva – cum se îndrăgostea o persoană –, dar dat fiind faptul că, în ciuda grupurilor de tinere candidate, Henrietta era cea care îi ținea atenția trează, se simțea înclinat – deși recunoștea că era nesăbuit din partea lui – să-i dea dragostei o șansă.

Cine putea ști? Poate avea noroc. Poate reușea să ajungă acolo unde își dorea – să obțină lucrul la care râvnise foarte mult toată viața sa, dar pe care crezuse, din cauza testamentului mătușii sale, că nu mai avea nici o șansă să-l găsească. Totuși, poate că mai era posibil.

Nu mai trebuia decât să-și dea seama cum o putea face să se uite la el – să-l privească cu adevărat și să-l vadă așa cum era – și apoi să se îndrăgostească de el... Pe cine prostea? Ea nu s-ar îndrăgosti de el, nu instantaneu, nu fără ca el să facă un efort vizibil ca să-i câștige atenția, dar pentru a face acest pas ar risca să piardă ajutorul ei în demersul la care se înhămase, în căutarea soției atât de necesare.

Simon se uită la el.

– Și cum te simți în legătură cu noua strategie?

– Legat de mâini și de picioare.

Nu-l privi pe Simon în ochi. Charlie îl bătu ușor pe umăr.

– Lasă... o să fie bine. O să vezi.

Așa spera și James pentru că, dincolo de orice, de el depindeau destinele multor oameni.

Capitolul 3

Petrecerea de la Lady Marchmain era unul dintre cele mai importante evenimente din sezonul monden. Nu era preferată numai de tinerele care tocmai ieșiseră în lume, ci mai degrabă de cele care nu mai făceau parte din primul val de domnișoare de la Târgul Căsătoriilor.

În marea de capete frumos coafate, ce străluceau sub candelabrele de cristal, printre umerii domnilor, îmbrăcați în negru după ultima modă a ținutelor de seară și rochiile uimitoare, în nuanțe mai intense, purtate de matroane elegante și de femei mai în vârstă, se întrezăreau creațiile bine cunoscute, în culori pastelate, preferate de tinerele care aveau la activ mai multe sezoane mondene, dar care nu acceptaseră încă o cerere în căsătorie.

– Exact cum bănuiam.

Îmbrăcată în mătase albastră, cu o nuanță mai închisă decât ochii ei, Henrietta arătă cu capul spre mulțime, apoi se aplecă spre James, care stătea lângă ea, pentru ca acesta s-o poată auzi în zarva creată de sute de discuții.

– Sigur o să găsim câteva candidate bune în mulțimea asta.

James aruncă o privire circumspectă spre adunare.

– Șmecheria va fi să le atragem afară din mulțime.

– Nu te teme, spuse Henrietta și rânji, dând de înțeles că era în elementul ei. Ai încredere în mine... n-o să fie prea greu.

Stăteau într-o margine a sălii imense de bal, cu spatele la un perete lung din ferestre. În spatele acestora se întindea o peluză ce cobora spre un pârâu; umbrele grădinilor mari se întindeau apoi până în depărtare. Reședința Marchmain se afla în afara Londrei propriu-zise, la cotul râului, în apropiere de Chiswick.

James ajunsese destul de devreme, vrând să fie deja acolo la sosirea Henriettei. Bănuise că ea avea să vină cu mama și sora, în schimb își făcuse apariția singură, în capătul treptelor ce dădeau în sala de bal; o siluetă zveltă, în rochie albastră din mătase, ce se asorta cu nuanța ochilor ei și un șal cu paiete aurii ce îi acoperea coatele. Îi atrăsese imediat atenția.

Se uitase la ea când o salutase cu afecțiune sinceră pe Lady Marchmain, o femeie cu o figură maternă și aspect de mare doamnă, după care îl sărutase pe Lord Marchmain pe obraz și apoi, râzând, coborâse în sala de bal.

James o așteptase la capătul treptelor. Zâmbetul pe care ea i-l adresase când privirile li se întâlniseră – după care ea îl măsurase

rapid din cap până-n picioare, citindu-i-se în priviri aprobarea - îl făcuse să se simtă un pic ameţit. Îl dăduse pe spate. Modul în care avea să-şi stăpânească simţurile care o luaseră razna şi să se concentreze asupra unei alte tinere era ceva ce-l depăşea. Dar...

-Iat-o pe domnişoara Alcock, zise Henrietta şi se apropie şi mai mult ca să-i poată arăta o tânără într-o rochie de culoarea mărului verde. Trebuie neapărat s-o luăm în calcul. Şi...

Se aplecă mai departe de el, apoi reveni, aruncând ocheade pe deasupra umerilor săi şi în acelaşi timp ameţind cu totul simţurile distrase ale lui James; parfumul ei, o combinaţie subtilă de citrice şi trandafir, se încolăci în jurul creierului lui şi îi luă mintile cu totul.

-Da, cea de acolo e domnişoara Ellingham... speram să fie aici, spuse Henrietta apoi se întoarse spre el. Haide. O să te prezint şi apoi, dacă nu mă înşel, şi rareori se întâmplă asta, muzicienii vor începe să cânte, iar dansul va porni. Ce ocazie mai bună să testezi o domnişoară dacă nu un vals?

El îşi ascunse tristeţea şi dădu din cap aprobator. În timp ce se întreba în sinea sa ce anume voise ea să zică prin „a testa", ce anume credea ea că era bine ca el să exploreze, o însoţi cu curaj în aglomeraţie.

După numai trei metri, îşi aminti brusc de ce, în mod normal, evita astfel de evenimente. Îi era greu să ţină pasul cu Henrietta prin mulţimea mişcătoare, şi acelaşi timp să reziste tentaţiei de a o lua de braţ. Din când în când, în timp ce se opreau să salute pe cineva sau să discute, se sili să-şi ţină mâinile la spate doar pentru a nu se întinde spre braţul ei, pentru a o trage, protector, mai aproape.

Multe tinere s-ar fi lipit de el şi s-ar fi bazat pe el ca să le ghideze prin mulţime, dar Henrietta se simţea ca acasă printre corpurile dezlănţuite şi înainta imperturbabilă; în acea arenă, ea nu avea nevoie de protecţie. Ba din contră, lucrurile stăteau invers - el avea nevoie de protecţia ei. Era o realitate care continua la nesfârşit, una care izvora subtil dintr-un instinct lăuntric.

În plus, se ţinu de cuvânt, căci el se trezi lângă ea, în cercul în care drăguţa domnişoară Alcock pălăvrăgea veselă. Când primele acorduri ale viorilor plutiră deasupra capetelor lor, nu-i mai rămase decât s-o invite pe domnişoara Alcock la dans. Aceasta acceptă zâmbind frumos, iar el o conduse pe ringul de dans – foarte conştient de zâmbetul încurajator al Henriettei care îl urmări pe tot parcursul valsului.

Seara continuă cu Henrietta care îl ghidă dintr-un cerc în altul şi de la o potenţială candidată la alta. El dansă cu domnişoara Chisolm, pe care o întâlnise în parc în acea dimineaţă, dar şi cu domnişoarele Downtree şi Ellingham. Când o luă în braţe pe domnişoara Swinson şi începură să se rotească, se simţi oarecum obosit de aceleaşi replici pe care le tot repetase. Din fericire, domnişoara Swinson fu încântată când el îi adresă zâmbetul lui deliberat fermecător şi o întrebă de complezenţă dacă se simţea bine în acea seară.

– E o înghesuială a dracului de mare, nu-i aşa? Ah! Ea făcu ochii mari, apoi începu să râdă forţat. Te rog să mă ierţi! Ştiu că n-ar trebui să spun asta... dracu', adică... dar cu atât de mulţi fraţi, mi-a scăpat.

James rânji destul de sincer.

– Te rog să nu te cenzurezi din cauza mea.

Ea îşi ridică privirea şi se uită la el, apoi îl întrebă cu o expresie veselă:

– În acest caz, *tu* te bucuri de această seară? Mi se pare ciudat că un astfel de eveniment a atras pe cineva ca tine.

– Eşti în mod clar ageră la minte. Trebuie să recunosc faptul că aglomeraţia mi se pare sufocantă.

– Da, păi, este unul dintre cele mai importante evenimente ale sezonului monden, cel puţin pentru cei care nu participă deja la Târgul Căsătoriilor.

În timp ce se învârteau, un val de reacţii străbătu ringul de dans, distrăgându-i atenţia domnişoarei Swinson; ea se uită peste ceilalţi dansatori şi apoi din nou la James.

– Exact ce vorbeam... erau domnul Peter Affry şi drăguţa de Dulcimea Thorne care au trecut valsând. Se spune că o curtează pe Cassandra Carmichael, dar Dulcimea nu e genul care să lase pe altcineva să-i fure partida.

Piruetele valsului aduseră cuplul cu pricina în raza vizuală a lui James. Îl recunoscu pe domnul pe care i-l arătase Henrietta în dimineaţa aceea şi observă privirea de prădător pe care domnişoara Thorne i-o arunca domnului Peter, chiar dacă eticheta vasului nu permitea aşa ceva.

– Domnişoara Thorne pare să acapareze puternic atenţia domnului Peter.

Când se învârtiră din nou, domnişoara Swinson îşi lungi gâtul ca să vadă mai bine.

– Cu siguranţă că mâine o să se vorbească numai despre asta.

James găsi în el resurse ca să-i fie recunoscător domnului Peter şi interesului său pentru fermecătoarea domnişoară Carmichael; fiindcă toţi ochii erau destul de discret îndreptaţi spre relaţia în dezvoltare dintre domnul Peter şi domnişoara Thorne, nimeni nu mai dădea prea multă atenţie circumstanţelor stranii în care unul dintre lupii singuratici din înalta societate umbla în lesa Distrugătoarei de Perechi.

Henrietta privea totul de pe margine. Deşi reuşea să urmărească şirul conversaţiilor, James rămânea în centrul atenţiei sale, chiar şi atunci când făcea piruete pe ringul de dans cu o altă femeie. Nu era sigură dacă era de acord cu ceea ce părea a fi o fixaţie a simţurilor ei, dar nu îi plăcea să se mintă; în clipa în care coborâse scara şi îl văzuse la capătul treptelor... dacă ar fi avut un evantai l-ar fi folosit.

James Glossup în ţinută de seară, uitându-se în sus la ea cu ochii lui frumoşi, căprui, cu privirea plină de duioşie, neîntinată de mânie în seara aceea, fixată asupra ei, era o priveliştе creată special pentru a-i face inima să tresalte şi s-o pornească într-o goană ridicolă, să-i oprească respiraţia-n gât şi să-i dea senzaţia

de fluturi în stomac. Din fericire, el nu știa ce efect avea asupra ei. Era complet sigură că n-ar fi folosit la nimic dacă ar fi aflat.

Într-adevăr, nu era deloc sigură nici măcar că *ea* voia să afle – de fapt, nu era deloc sigură ce însemna ciudata ei reacție.

Valsul se încheie. James făcu o plecăciune în fața domnișoarei Swinson, o luă de braț după ce ea făcu o reverență, și o însoți înapoi la grupul în care Henrietta pălăvrăgea cu ușurință și îl aștepta. Când el dădu drumul brațului domnișoarei Swinson și își reluă poziția anterioară lângă Henrietta, ea arcui pe furiș o sprânceană spre el. El o văzu, dar nu-i răspunse decât printr-o scurtă privire.

După ce grupul se reîntregi, ea își ceru scuze și își continuară drumul prin mulțimea și mai îngrămădită.

– Așa... spuse ea și se uită în jur cu o privire care se transforma rapid într-un interes simulat. Pe cine mai putem evalua?

Simți că James se uita la ea, apoi el murmură ceva și se aplecă mai aproape, pentru ca ea să-l poată auzi. Adierea respirației lui îi atinse ușor urechea și îi trimise fiori pe șira spinării.

– Poate că ar trebui să facem o pauză ca să comparăm notițele înainte să încurc observațiile despre fiecare.

– Da, sigur. O idee excelentă.

Vocea ei era slabă, aproape lipsită de suflu. Își drese glasul și trase aer în piept.

– Mi-ar prinde bine o pauză de la conversațiile neîncetate. Vezi un loc în care am putea vorbi fără să fim auziți?

În clipa următoare degetele lui o strânseră aproape de cot. Aproape tresări, șocată de răspunsul ei subit la atingerea lui, oricât de nevinovată era aceasta. Un val de căldură și un sentiment care îi răspândi fiori dinspre mână într-un șuvoi lent prin tot corpul, făcând-o mai conștientă decât fusese vreodată în viață. Conștientă de căldura emanată de trupul lui tare lipit de ea în înghesuială. De puterea strânsorii mânii sale, de degetele lui, deși abia îi atingea brațul înmănușat.

Îi aruncă o privire. El se întinsese și se uita peste capetele din jur în căutarea unei soluții la cererea ei. Nu putea decât să spere

că el nu observase reacția ei ciudată; nu credea că tresărise cu adevărat. Încă o dată, regretă că renunțase cu mult timp în urmă să poarte evantai.

– E o nișă acolo. Nu e mare și nu are un palmier în ghiveci după care să ne ascundem, dar cel puțin vom scăpa din înghesuiala asta blestemată.

Ea își adună îndeajuns de multă tărie cât să rostească pe un ton aparent firesc:

– Ia-o înainte.

Bineînțeles că el nu făcu întocmai – ci o conduse –, dar se descurcă foarte bine și, în scurt timp, ajunseră în nișa din capătul încăperii și abia atunci reuși să respire ușurată. Deși ferestrele fuseseră lăsate deschise în acea noapte, din cauza atâtor oameni înghesuiți în sala de bal, aerul proaspăt era un lux.

– Uitasem că parfumurile se ridică odată cu căldura și se transformă în duhoare.

James se uită la ea cu o expresie serioasă.

– Sper că nu-ți vine să leșini.

Ea se abținu cu greu să nu râdă.

– O, Doamne, nu! Nu-i decât un bal.

Ea observă că gura lui se curbă într-un zâmbet și-și dădu seama că o tachina.

– E bine de știut că nu ești genul care leșină ușor. Se pare însă că domnișoara Alcock este, așa că ar fi bine s-o scoatem de pe lista scurtă. Femeile care leșină pot fi extrem de obositoare.

– Așa e. Dar ce zici de domnișoara Chisolm, acum că ai dansat cu ea?

– Ea... poate să rămână pe listă, cel puțin momentan.

Le trecură în revistă și pe celelalte tinere cu care el își petrecuse puțin timp, dar în afară de domnișoara Downtree, nici una nu-l impresionase. Henrietta se încruntă.

– Sperasem că vom găsi mai multe candidate aici, dar cel puțin avem două.

– Hmm...

Ea îl privi cu atenție; se uita spre mulțime și nu părea prea preocupat de faptul că ea era îngrijorată de lista lor încă prea scurtă. Se întrebă la ce se gândea; cu siguranță părea să se gândească la altceva. De parcă îi citise gândurile, el murmură:

– Sunt uimit că, ținând cont de prezența mea neobișnuită aici, ca să nu mai vorbesc de faptul că ajutorul tău în mod cert n-a fost trecut cu vederea, cuplul nostru nu a ridicat până acum semne de întrebare.

– A... asta se întâmplă pentru că am avut grijă să plantez semințele potrivite la prânz și la cele trei ceaiuri la care am fost invitată în această după-amiază.

Se uită brusc la ea.

– *Trei* ceaiuri?

Ea ridică din umeri.

– Am vrut să împrăștii vorba cât mai mult.

– Și care e vorba asta?

– Că am fost de acord să te asist în căutări pentru că mama ta vine foarte rar în oraș în această perioadă, că nu este aici momentan și nici nu este așteptată să apară în acest sezon monden, și din moment ce ruda ta cea mai apropiată cu relații... corectează-mă dacă greșesc... e Lady Osbaldestone?... Ea se opri și ridică din sprânceană spre el. Când el se uită la ea oripilat, dar dădu din cap afirmativ, continuă: Ei bine, ținând cont de toate astea, n-a fost deloc greu să sugerez că, după ce ai renunțat la curtarea Melindei Wentworth, ai apelat la ajutorul meu, sora lui Simon și cineva cu multă experiență în legătură cu tinerele nemăritate din înalta societate. Între noi fie vorba, am avut grijă să spun despre intenția ta că este doar una obișnuită... genul de lucru pe care un bărbat îl poate face la o anumită vârstă, cam așa ceva.

– Deci ai ținut secret faptul că am un termen-limită?

Ea dădu din cap, cu hotărâre.

– Ai avut perfectă dreptate când te-ai gândit că e bine ca peținoarele să nu afle asta. Dacă, în schimb, vor crede că nu ești decât vag interesat de căsătorie, nu vor da toate buzna după tine

în cazul în care te dai bătut, îţi ridici mâinile în aer de disperare şi fugi la ţară.

– A... cred că încep să înţeleg acum. O să-şi fluture pupilele prin faţa mea în parc şi pe la evenimentele la care particip, dar nu se vor simţi presate să-şi îndese odraslele în gura lupului.

– Exact, admise ea. De fapt, nu e nimic rău în faptul că eşti privit ca un lup. Le face să se gândească de două înainte să-şi scoată la înaintare fetele cele mai tinere şi cu adevărat inocente.

James râse; nu se putu abţine.

– Ce mod frumos de a mă descrie... şi de a le asigura că sunt blând.

– Nu m-am gândit să te descriu ca *blând*... mai degrabă ca pe un lup în blană de oaie.

Înainte ca el să poată răspunde la acea replică impertinentă, acordurile unui vals se auziră în încăpere; iar răspunsul stătea acolo, de-a gata, înaintea lui. El se întoarse spre ea, se înclină şi îi întinse mâna.

– Cred că este valsul nostru.

– Ce? întrebă ea uluită. Nu... adică... Ea trase adânc aer în piept. Ar trebui să dansezi cu una dintre posibilele candidate pentru lista scurtă...

El o privi cum se uita în jur, căutând prin mulţime aproape disperată.

– Henrietta... este doar un vals. Şi m-am săturat să port conversaţii politicoase şi să-mi evaluez partenerele. Hai să mă scoţi din tristeţea asta şi dă-mi ocazia să mă bucur de un vals în seara asta.

Făcu în aşa fel încât ultimele cuvinte să sune aproape ca un scâncet, ca o rugăminte pentru eliberare... prefăcute, desigur. Dorinţa acelui vals... dorinţa de a valsa cu ea... îi frământase creierul de când pusese prima oară ochii pe ea în timp ce cobora treptele în sala de bal. Îşi promisese această recompensă pentru că făcuse tot ceea ce îi spusese ea; era timpul să joace după regulile lui.

Ea îl privi nesigură, apoi se dădu bătută.

– O, bine.

Își netezi șalul, apoi își puse mâna înmănușată în palma lui. El își strânse mâna în jurul degetelor ei fragile și fu străbătut de un fior de triumf. Dar era o victorie atât de mică... doar un vals, nimic mai mult.

O ținu de mână și o conduse pe ringul de dans, apoi se întoarse, o luă în brațe și o purtă pe valurile plăcute ale dansului. Se uită la ea fix, își lăsă privirea să se cufunde în ochii ei albastru-deschis, îi zâmbi apreciativ și încurajator simțind încordarea în trupul ei zvelt, se lăsă pradă încântării îmbătătoare ce-l cuprinse și o trase după el.

Era un fost maestru al artei dansului, al folosirii valsului pentru a-și atinge scopurile... dar în seara aceea descoperi că lucrurile stăteau invers, iar valsul era cel care îl folosea. Îi afecta, atât pe el, cât și pe ea. Nu-și mai aducea aminte când se mai simțise atât de absorbit de clipă, atât de prins de acea activitate fără de efort, de plonjările plutitoare, de rotiri, de senzația de putere deplină care îi străbătuse corpul când o luase pe ea... pe Henrietta... în brațe.

Nu mai trăise niciodată așa ceva; nici un vals nu-l mai captivase astfel până atunci. Simțurile îi fuzionaseră și se uniseră toate asupra ei, era atât de pătruns de ea în acel moment, încât nu-i mai rămăsese nimic din el, nu mai vedea altceva în jur. Lumea se risipise, iar ei erau singurul cuplu ce se rotea pe ringul de dans, în timp ce el era pierdut, captiv în ochii ei. Prins în capcană de ușurința cu care ea ținea pasul cu el, mișcându-se fără efort și răspunzând fulgerător fiecărei mișcări subtile din partea lui. Nu se așteptase ca ea să fie... perechea perfectă. Ea și valsul îi tăiară răsuflarea.

Își dorise ceva diferit după toate acele tinere, o recompensă pentru atitudinea lui ascultătoare din ultimele ore, iar ea acceptase și-i oferise tot ceea ce își dorise; complet concentrat asupra ei, asupra valsului și a senzației de plăcere care

îl acaparase, își blocă mintea doar la acest moment și își permise să se simtă bine.

Henrietta nu-și putea recăpăta suflarea, dar faptul că nu putea să respire bine nu părea să conteze. Se simțea ușoară ca un puf, plutea și se răsucea într-un mod minunat și încântător... purtată în brațele lui, învârtită de puterea lui, legănată, protejată și ghidată cu hotărâre, și totuși simțindu-se mai liberă decât se simțise vreodată. De parcă simțurile ei se eliberaseră, scăpaseră din cătușe, și nu mai erau subordonate lumii înconjurătoare.

Valsul îi deschidea ochii pe mai multe planuri. Valsase de nenumărate ori, cu atât de mulți bărbați, încât le pierduse șirul, dar nici unul dintre ei nu îi deschisese ochii spre un asemenea peisaj nou și fermecător. Percepea senzațiile pe care i le ofereau mâna lui ce îi strângea cu fermitate degetele și cealaltă mână, așezată pe spate, ce o susținea corect dar o și ardea, în ciuda straturilor de mătase de bună calitate; însă nu erau decât câteva valuri într-o mare imensă.

Atingerea piciorului lui între coapsele ei când se răsuceau strâns, puterea pură dezlănțuită de mișcările lor pe ringul de dans, toate o încântau în chipuri pe care nu le mai trăise înainte. Era captivată. Valsul căpătase noi valențe, de un alt grad. O parte a minții ei echilibrate voia să observe și să catalogheze fiecare aspect, totuși ochii lui erau ațintiți asupra ei, iar sclipirea sufletului ce se distingea în privirea lui de ciocolată o tenta și o ademenea, iar ea renunță la toate ancorele cu care se prindea de realitate și îl urmă, își lăsă simțurile să-și ia zborul. Lăsă dansul și pe el s-o ia prizonieră. Prizoniera unei bucurii fără stavile.

Când muzica se opri într-un final, făcură o ultimă piruetă, iar ea, cu răsuflarea întretăiată, fu nevoită să se îndepărteze de brațele lui și să facă o mică reverență. Tot ce simți fu dezamăgirea că totul se terminase. Că erau din nou în lumea reală, cu toate cerințele ei presante.

– Mulțumesc.

Ar fi valsat cu el pentru cel puțin încă o oră; zâmbi cu sinceră și vădită apreciere.

– A fost cu adevărat o plăcere.

El se uita la ea de parcă o vedea într-o lumină nouă, dar înclină capul și zâmbi ușor, ca răspuns.

– A fost.

Se uită apoi în jurul lui, la mulțimea de oameni din preajmă.

– Am putea să ne plimbăm o vreme, fără un scop anume?

Ea era pregătită să lase deoparte căutarea de alte tinere, cel puțin pentru moment.

– Cum dorești.

El îi oferi brațul. Ea ezită o clipă înainte de a accepta invitația și-și petrecu mâna pe după brațul lui; până la urmă reușise să supraviețuiască unui vals. Iar dacă degetele o gâdilau la atingerea mușchiului tare de sub mânecă, iar simțurile ei caraghioase torceau la senzațiile pe care el i le stârnea pentru că stătea atât de aproape, înghesuiți chiar și mai mult de corpurile dimprejur, ea își spuse că va găsi o modalitate de a face față.

Se plimbară ușor, se alăturară unui grup sau altuia și se opriră să discute cu diverși cunoscuți – ai ei, ai lui, majoritatea ai amândurora. Nici unul dintre ei nu mai era prea tânăr și, din punct de vedere social, frecventau cercuri similare de cunoștințe.

Henrietta se relaxă și își dădu seama că se bucura de acele interacțiuni, că se lăsa absorbită și atrasă de ele, cu simțurile mai alerte decât de obicei, intensificate într-un mod ciudat, în timp ce pălăvrăgea cu James, chiar flirta cu el și schimba priviri, cu atenția concentrată asupra lui. Se plimbaseră și vorbiseră aproape o jumătate de oră înainte să-și dea seama de căldura emanată de colier, mai ales de pandantivul din cuarț roz ce atârna deasupra sânilor; atunci își aduse aminte că purta talismanul.

„O, Doamne!"

Se uită fix la James care în acel moment vorbea cu George Ferguson și din fericire nu-i observă privirea dintr-odată șocată. Dar, în timp ce își dezlipi cu greu privirea de pe el și își struni

trăsăturile ca să ia o mască frumos zâmbitoare, mintea l-o lua la goană şi se împiedica... nu putea fi lucrul la care se gândea, nu i aşa?

„La dracu'! Ar putea fi?"

Oare blestematul de colier avea până la urmă efect şi asupra ei? Nu ştia cum era mai bine, dacă să se simtă îngrozită sau extaziată. Dar când se uită la James... fu ca şi cum un văl îi căzu de pe ochi şi îl văzu într-o lumină cu totul nouă, dintr-o perspectivă complet diferită. Schimbarea de imagine o descumpăni.

Dar înainte să aprofundeze cele două întrebări evidente – Ce avea să facă mai departe? Ar trebui să aibă o anumită atitudine în funcţie de noua revelaţie şi, dacă da, care? –, în încăpere răsună:

– Doamnelor şi domnilor!

Conversaţiile fură întrerupte, iar mulţimea se întoarse spre sursa anunţului – valetul lui Lady Marchmain, care stătea, pentru a atrage atenţia, în capătul treptelor ce duceau jos, în sala de bal. Lady Marchmain era alături de valetul ei şi zâmbea. Îşi ridică ambele braţe într-un gest impozant.

– Prieteni, e timpul pentru senzaţia serii... artificiile! Veniţi cu toţii pe peluză... şi da, cea mai bună priveliştе va fi, aşa cum e de obicei, de pe podul de deasupra pârâului. Vă rog, spuse ea.

Făcu un gest din mână direcţionând mulţimea afară pe uşile franceze care fuseseră deschise spre terasa şi peluza din spatele acesteia. Toată lumea se întoarse şi porni ascultătoare într-acolo.

Împreună cu James, George şi ceilalţi din grupul lor, Henrietta nu se afla departe de ferestrele înalte; ei fură printre primii care ieşiră pe terasă. Coborâră repede pe peluză şi se îndreptară spre arcul uriaş de piatră ce se întindea pe deasupra pârâului ce mărginea cealaltă parte a pajiştii.

La braţul lui James, recunoscătoare pentru ajutorul pe care el i-l dădu în mijlocul mulţimii ce dădea din coate, Henrietta se aplecă mai aproape şi spuse:

– Mergi spre laterala din stânga a podului... artificiile vor fi lansate din grădinile din spatele pârâului de pe acea parte.

– Bună idee, răspunse George care mergea de cealaltă parte a lui James.

Cei din grupul lor, majoritatea de aceeași vârstă, măriră pasul și reușiră să ocupe cea mai bună poziție pe pod, nu departe de capătul de sus al arcului, dar aproape de bordura din stânga. Deși vechi, podul fusese construit îndeajuns de larg pentru a permite trecerea căruțelor și astfel putea găzdui o mulțime destul de numeroasă.

Însă erau mai mulți invitați decât spațiu pe pod; în timp ce și mai mulți oameni se înghesuiră unii într-alții, dornici să ocupe locul cu cea mai bună priveliște, iar mulțimea se mișca și se unduia, Henrietta, James și ceilalți se treziră înlănțuiți într-un singur șir, de-a lungul marginii podului.

Deși podul era destul de solid, pietrele joase de pe margini ajungeau numai până la gambele Henriettei. Ea se mișcă într-o poziție în care își putea ține mai bine echilibrul. Alături, cu brațul lipit de umărul ei, James îi aruncă o privire liniștitoare. Bine așezată și sigură pe picioarele ei, ea îi zâmbi înapoi, recunoscătoare. El se uită la ea și zâmbi ușor, apoi își întoarse privirea spre pârâul care se unduia spre șirul de grădini cufundate în întuneric ce se întindeau de-a lungul malurilor.

Ca și cum ar fi detectat un semn inexplicabil, în mulțime se lăsă liniștea. O vâlvătaie străpunse întunericul, apoi prima rachetă șuieră și porni în văzduh, lăsând în urma ei limbi de foc în timp ce brăzda întunericul ca de catifea, și apoi explodă într-o coroană de lumină aurie, aruncând o ploaie de scântei roșii și aurii ce căzură încet, licărind în drumul lor înapoi spre pământ.

– Ahhh, se auzi la unison sunetul apreciativ, din mijlocul mulțimii care asista la spectacol.

Stăteau cu toții cu fețele în sus și urmăreau artificiile ce se succedau și luminau cerul. Un proiectil mai mare decât celelalte tocmai explodase când cineva din înghesuială, din spatele Henriettei, alunecă, se clătină și îi făcu și pe ceilalți să tresară și să se întoarcă; unii dintre ei țipară speriați.

Henrietta aruncă o privire în jur, dădu să se întoarcă... O îmbrâncitură neașteptată îi făcu pe doamna și pe domnul din spatele ei să se lovească de ea. Henrietta se ridică pe vârfuri și se luptă să-și recapete echilibrul. Îl pierdu. Gemu și căzu... Se întinse disperată după ajutor. După James.

Observă expresia lui șocată, îl văzu când îi întinse mâna, dar era prea târziu pentru amândoi. Lovi apa cu spatele și se scufundă în pârâul ce gonea la vale. În clipa în care apa îi acoperi fața, reuși să-și pună în mișcare plămânii îndeajuns de mult încât să ia o gură de aer. Îl ținu în piept și se luptă să se îndrepte și să revină la suprafață. Dar pârâul era destul de adânc – plouase la începutul săptămânii –, iar șuvoiul de apă, ce părea mai degrabă un râu, aduna șiroaiele în cale și curgea cu repeziciune spre Tamisa. Apele învolburate o aruncau ca pe o epavă și o trăgeau de membre. Rochia o prinse de picioare; șalul cu paiete o strângea de mâini.

„Pot să înot!" țipă în sinea ei și se luptă disperată să alunge panica ce amenința s-o acapareze.

Da... O, Doamne!... Curenții erau prea puternici și deja simțea răceala care i se strecura în carne, iar căldura și puterea o părăseau.

Totuși, se luptă.

Pe pod, complet îngrozit, James nu zăbovi decât să-și scoată pantofii și să-și tragă haina de pe el. Se aruncă imediat în pârâul ce curgea la vale. Henrietta dispăruse deja, înghițită de apele întunecate, învolburate și agitate. Chiar dacă șuvoiul de apă nu avea decât zece metri lățime, era adânc și semăna cu un râu.

James bătu apa cu putere și înotă în aval cât de repede putu, sperând că ea va ieși la suprafață îndeajuns de mult ca s-o zărească în întuneric. Se luptă să nu gândească... nu avea voie să lase nenumăratele gânduri care îi brăzdau creierul să-i distragă atenția. Doar unul era important: nu-și permitea s-o piardă pe Henrietta.

Nu se luptă împotriva curentului, ci se folosi de el și-l lăsă să-l poarte. Panica îi dădea târcoale când simți mișcare în apă,

în față și apoi o ajunse. Întinse mâna după ea, își trecu brațul în jurul taliei ei, o prinse bine și ieși la suprafață ridicând-o în fața lui. Când chipul ei ieși din apă, ea icni și trase aer în piept. Răsufla ușurat.

- Nu te mai lupta!

Fu nevoit să țipe ca să se facă auzit peste zgomotul pârâului și al larmei ce venea dinspre oaspeții șocați, mulți dintre ei adunați de-a lungul malurilor.

Ea icni din nou, apoi o simți împotrivindu-se instinctului și liniștindu-se.

- Așa, o încurajă el și o trase și mai aproape. Relaxează-te... stai calmă... și lasă-mă să te scot la mal.

Ea se supuse, dar când el reuși să iasă de sub forța curentului sălbatic și să ajungă la mal, își simți corpul încordat și tremurând incontrolabil. Picioarele lui atinseră în sfârșit pământul, dar nu se afla la capătul supliciului. Îngenunche pe terenul reavăn și o ținu aproape, în încercarea de a-i oferi căldura care îi mai rămăsese și în același timp o protejă cu propriul trup, așteptând ca Lady Marchmain și oamenii ei să-i îndepărteze pe curioși.

Personalul sosi la fața locului cu torțe, la lumina cărora James și Henrietta se puteau urca pe mal în siguranță, dar apa transformase rochia ei într-o peliculă transparentă și, după toate cele întâmplate, nu avea nevoie de mai mult scandal. Lady Marchmain nu era o gazdă prea pricepută, pentru că nu reușea să se ridice la înălțimea provocării dezastrului iminent. Pe un ton strident și cu mâinile în șold, ea ordonă oaspeților să se întoarcă în casă. Într-un final, aceștia se supuseră. Apoi, domnul Marchmain veni gâfâind cu păturile după care în mod cert fusese trimis. I le înmână docil soției lui.

- Mai e și altceva, dragă?

- Da, răbufni matroana și arătă poruncitor spre casă. Du-i pe toți prefăcuții aceia înăuntru și apoi trimite-i acasă. A fost un accident, dar mulțumită lui James, Henrietta e teafără și sunt

amândoi în grija mea, așa că nu mai e nimic de văzut și se pot duce toți acasă odată cu urările mele de bine.

În lumina slabă, James nu putea spune dacă domnul Marchmain zâmbea, dar părea destul de încântat când zise:

– Da, draga mea. Imediat.

Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă în întuneric, înapoi spre casă. Lady Marchmain coborî spre mal atât cât îndrăzni. Așeză păturile, apoi ridică una, desfăcută.

– Haide, Henrietta... o să te ducem imediat în casă și o să faci o baie fierbinte.

James se uită la femeia udă leoarcă pe care o ținea încă, bine protejată, în brațe. Privirile li se întâlniră, observă că ea îi zâmbea ușor, apoi dădu din cap și, împreună, se luptară să se ridice în picioare și să se cațăre pe mal.

Lucrurile se petrecură așa cum spusese Lady Marchmain. Până ce ei, înveliți în pături dar tremurând intens, intrară în casă împleticindu-se, trăsurile curgeau într-un șir constant în fața casei și apoi se îndepărtau pe alee și pe drumul spre Londra.

– Nu știu ce-o să-mi spună Louise dacă vă las să răciți... pe vreunul din voi.

Lady Marchmain îi conduse prin bibliotecă, pe un coridor și spre o scară secundară, aparent fără să se preocupe de dâra de picături pe care o lăsau în urmă.

James încă își ținea brațele în jurul Henriettei, iar ea se rezema de el. Ea nu credea că-și recăpătase puterea într-atât încât să stea în picioare singură, darămite să mai și meargă sau să urce treptele. Dacă ar fi putut să iasă singură din pârâu... adevărul era că nu credea că ar fi putut.

Odată ajunși la primul etaj, Lady Marchmain o conduse într-un dormitor inundat de lumină și cu o cadă imensă umplută pe jumătate cu apă aburindă.

– Hai, draga mea... sprijină-te pe mine.

Își petrecu o mână în jurul Henriettei și o luă din brațele lui James.

– James, dragă, în camera de alături mai este o cadă și sunt pregătite câteva haine de-ale fiului meu.

James dădu din cap. Henrietta îl privi în ochi. Nu putea încă să găsească puterea să-i mulțumească, dar își lăsă privirea s-o spună în locul ei. El zâmbi ușor și îi făcu un semn din cap să meargă înainte.

Ea se întoarse și o lăsă pe Lady Marchmain să o conducă în încăpere. Două servitoare așteptau ca s-o ajute să dezbrace rochia distrusă. Când era pe cale să pășească în cadă își aminti de ceva și, din nou speriată, își duse o mână la gât... dar colierul era tot acolo. Oftă ușurată și urcă în cadă. Se așeză cu un geamăt ușor, apoi se strecură mai adânc în căldura primitoare. Lady Marchmain juca rolul unui părinte și se agita cu lucruri mărunte.

Trecu mai bine de o oră înainte ca Henrietta – îmbrăcată într-o rochie călduroasă, de zi, din garderoba fiicei gazdei, înfofolită într-o haină lungă, cu o eșarfă croșetată înfășurată în jurul părului încă umed și cu botinele altcuiva în picioare – să coboare scara spre holul principal în care o așteptau James și domnul Marchmain.

Henrietta observă că, deși James era îmbrăcat decent, hainele pe care le purta erau mult sub standardele vestimentației sale obișnuite, lucru de care el nu era deloc preocupat. Toată atenția îi era concentrată asupra ei; o cerceta din cap până-n picioare ca pentru a se asigura că era într-adevăr în regulă, observând felul în care se mișca și dacă se rănise. Alături de James, domnul Marchmain zâmbea încurajator.

Privirea lui James se întoarse spre chipul ei, privirile li se întâlniră, apoi el făcu o plecăciune.

– Trăsura vă așteaptă, milady.

Era o încercare evidentă de a restabili lucrurile pe făgașul firesc. Ea reuși să zâmbească și își înclină capul.

– Mulțumesc.

Vocea îi era uşor răguşită. Se întoarse spre Lady Marchmain, îşi luă la revedere, liniştind-o că avea să se recupereze rapid şi că, în scurt timp, va fi din nou în forma maximă obişnuită.

După mai multe asigurări atât din partea ei cât şi a lui James, fură lăsaţi să se urce în trăsura părinţilor ei. Portiera se închise, birjarul le dădu comanda cailor şi în sfârşit erau pe drum spre casă. Ea se cufundă în canapeaua capitonată şi oftă.

– Ce aventură!

Aşezat lângă ea, James răspunse:

– Eu, unul, m-aş fi putut lipsi de ea. După un moment, el întrebă: Ce s-a întâmplat mai exact?

O luase de mână ca s-o ajute să se urce în trăsură şi o urmase îndeaproape; nu-i dăduse drumul la degete. Încă o ţinea într-o strânsoare blândă, dar călduroasă şi puternică. Liniştitoare. Din mai multe puncte de vedere.

Ea nu făcu nici un efort să-şi retragă mâna şi se gândi la momentele petrecute pe pod. După ce le derulă în minte de mai multe ori, clătină din cap.

– Oricare a fost cauza, s-a întâmplat la cel puţin doi oameni dincolo de mine. Mi s-a părut că cineva s-a împiedicat sau a alunecat şi a căzut, zise ea, apoi se mai gândi puţin. A fost un accident... imposibil de prevăzut şi de evitat.

– Hmm... L-am auzit pe domnul Marchmain când îi dădea ordine administratorului să aducă un fierar care să pună balustrade pe pod, aşa că mă îndoiesc că un astfel de incident se va repeta.

Ea lăsă o clipă să se scurgă în bezna liniştitoare, apoi zise:

– Îţi mulţumesc. Eu... nu sunt sigură că aş fi reuşit să ies singură din apă. Iar Tamisa era la numai câţiva kilometri depărtare.

El se uită la ea prin întuneric. Degetul lui mare o mângâie uşor, aparent absent, pe dosul palmei. După un moment, îşi schimbă poziţia şi se uită înainte.

– Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Tu mă ajuţi, aşa că e normal să te ajut şi eu. Pentru asta sunt prietenii.

Prieteni? Asta erau? Ea observă că el nu-i dădu drumul la mână. Oare un prieten ar fi ținut-o în continuare de mână așa cum făcea el? Oare un prieten ar fi ținut-o atât de aproape, așa cum se întâmplase în apă? Oare un prieten ar fi fost la fel de îngrozit ca și ea că s-ar fi putut îneca?

Era prea epuizată să caute răspunsuri, darămite să-și dea seama care ar fi vrut să fie acestea. Așa că rămase în întunericul din trăsură, cu mâna într-a lui, se bucură de prezența lui încurajatoare și liniștitoare și se uită pe fereastra trăsurii, la mahalalele Londrei ce erau înlocuite treptat de străzile capitalei.

Într-un târziu, trăsura trase în fața casei părinților ei. Ezitând, James își retrase mâna, deschise portiera și ieși afară, apoi îi oferi mâna ca s-o ajute să coboare. O însoți în sus pe trepte și profită de moment pentru a-i cerceta chipul în lumina mai bună ce venea de la felinarul de pe stradă, aflat în imediata vecinătate. Ea era încă mai palidă decât de obicei, dar altfel părea să-și fi revenit după încercarea grea. Bănuia, în sinea lui, că încă era șocată; el, unul, așa era. Când ajunse pe ultima treaptă, ea se întoarse spre el. Își eliberă mâna dintr-a lui și se uită la el.

– Din nou... îți mulțumesc.

El înclină capul, incapabil să găsească un răspuns potrivit.

– Mă bucur că am fost acolo.

„Și mă bucur atât de mult că am ajuns la timp."

Ea zâmbi ușor, apoi arătă spre trăsură.

– Te rog... ia trăsura mea să te duci acasă.

El clătină din cap și zâmbi.

– George Street este aproape... plimbarea o să-mi limpezească gândurile.

Ea ezită, apoi dădu din cap.

– Bine. Ce-am organizat noi pentru mâine?... Ah, mi-am amintit. Prânzul în aer liber de la Lady Jersey. Dacă plecăm de aici la ora unsprezece, ar trebui să ajungem la timp.

El se încruntă.

– Ești sigură că o să te simți bine?

– Sigur, spuse ea şi păru uşor ofensată. Faptul că am căzut în râu a fost un lucru şocant, dar o să-mi revin până mâine.

El ridică din sprânceană, dar se dădu bătut.

– Dacă eşti sigură...

– Sunt... şi nu ne putem permite să tărăgănăm munca la lista scurtă. Chiar trebuie să selectăm cele mai bune candidate până sfârşitul săptămânii, zise ea. Noapte bună. Şi...

Îl privi fix, făcu o pauză, apoi spuse încet:

– Mulţumesc.

Se întoarse şi deschise uşa.

El o urmări când intră şi ridică mâna în semn de salut când ea aruncă o privire înapoi în timp ce uşa se închidea. Când zăvorul fu tras la loc, el coborî treptele. Îi făcu semn birjarului că va merge pe jos, apoi îşi îndreptă umerii, îşi potrivi haina care nu-i venea prea bine şi apoi porni, cu paşi vioi, spre George Street.

Nu-i era frig, şi totuşi încă se simţea rece în interior; şocul pe care-l avusese gândindu-se la pierderea iminentă a Henriettei – atât de iminentă – nu avea să dispară curând. Totuşi, o găsise, o salvase, erau amândoi teferi şi nevătămaţi, iar el era nespus de recunoscător pentru faptul că destinul le surâsese.

Ceea ce îl făcu să se întrebe dacă avea să găsească în curând un răspuns la întrebarea: Cum putea să pretindă – faţă de el, faţă de ea şi faţă de toţi ceilalţi – că nu se îndrăgostea de Distrugătoarea de Perechi?

Cu capul în jos, cu ochii privind în gol spre caldarâmul din faţa lui, păşea grabnic spre casă.

Capitolul 4

A doua zi ajunseră la parcul Osterley, situat la marginea capitalei, cu puţin timp înainte de prânz. Lady Jersey îi întâmpină cu braţele deschise.

– Dragii mei! Eroul şi eroina zilei... trebuie să-mi povestiţi *neapărat* totul despre încercarea grea prin care aţi trecut.

Henrietta schimbă o privire cinică cu James; nici unul din ei nu era surprins de cerinţa gazdei. Poreclită „Tăcuta", Lady Jersey era o bârfitoare inveterată şi, pentru că nu fusese de faţă la evenimentul din seara precedentă deoarece participase la balul de la Almack, era de-a dreptul ahtiată să audă povestea de la cea mai bună sursă posibilă.

– N-a fost decât un accident, o informă Henrietta. Am fost prea mulţi înghesuiţi unul într-altul pe pod... cel de peste pârâu, care oferă cea mai bună panoramă a focurilor de artificii... iar eu am fost îmbrâncită din greşeală.

– Iar James aici de faţă a sărit să te salveze, completă Lady Jersey şi îi aruncă o privire lui James, apoi se uită din nou la Henrietta şi o examină din cap până-n picioare. Important este că nu pari să fi păţit nimic rău.

Ochii puţin ieşiţi din orbite ai gazdei se mutară din nou spre James şi zâmbi.

– Iar James a avut ocazia să facă pe cavalerul rătăcitor care a salvat-o pe domniţa aflată la ananghie.

Zâmbetul lui Lady Jersey se lărgi şi se uită înapoi la Henrietta.

– Excelent! adăugă ea. Acum trebuie să veniţi şi să vă alăturaţi celorlalţi... ne adunăm în seră. După ce soseşte toată lumea, plecăm să hoinărim.

Fură conduşi în seră, apoi Lady Jersey se întoarse ca să întâmpine restul invitaţilor, lăsându-i pe cei doi pradă oaspeţilor deja adunaţi. Imediat fură asaltaţi, nu doar de matroanele dornice să se lase oripilate de ororile unei întâlniri cu moartea, dar şi de nenumăratele tinere nemăritate ce râvneau să aibă şi ele parte de emoţiile unei astfel de salvări.

James s-ar fi ascuns, ar fi dat bir cu fugiţii dacă ar fi putut – *orice* altceva decât să vadă ochii sclipitori ai tinerelor atât de dornice să se mire şi să suspine după faptele lui vitejeşti – dar,

deşi Henrietta părea să facă faţă bine situaţiei, nu voia şi nu putea s-o părăsească. Chiar şi atunci când ea îi aruncă o privire piezişă şi apoi se apucă să povestească într-o lumină şi mai colorată detalii despre intervenţia lui salvatoare pentru a le lămuri pe domnişoarele Chisolm, Griffiths şi Sweeney, el îndură cu stoicism şi rămase lângă ea prefăcându-se că nu auzea.

Când, într-un final, toată lumea auzi povestea, iar rândurile celor aflaţi în jurul lor se subţiară îndeajuns de mult ca să-i lase să se plimbe, el o luă pe Henrietta de mână, i-o aşeză pe braţul său şi porni pe una dintre potecile străjuite de palmieri şi de plante în ghivece amplasate în sera bine aranjată. Îi cercetă chipul.

– Te simţi bine?

Retrăirea necontenită a ororii prin care trecuse, în mod sigur nu era un lucru plăcut. Dar ea dădu din cap.

– Da. Se uită în sus la el şi îi întâlni privirea. Mă aşteptam să stârnim atâta curiozitate şi, cu puţin noroc, ce-a fost mai rău a trecut.

– Hmm...

El se uită la ea cu atenţie şi apoi îşi îndreptă privirea înainte.

– Data viitoare când o să avem de-a face cu un asemenea interogatoriu te rog să mă avertizezi.

Ea chicoti.

– Şi, continuă el, nu prea sunt de acord cu porecla Sir Galahad. Nici măcar nu cred că Sir Galahad ştia să înoate.

– E vorba de principiu, zise ea. Ezită, apoi se uită în sus la el şi adăugă: Şi te asigur că nu va aduce nici un deserviciu scopului tău să fii prezentat într-o asemenea lumină.

– Hmm...

Cum putea să-i spună că nu era deloc dornic să o impresioneze nici măcar pe domnişoara Chisolm, cea cu bustul mare? Nu era momentul.

– Eu... nu cred că...

Henrietta îl ciupi de mână, apoi zâmbi cu prietenie spre Lady Julian și nepoata ei, domnișoara Chester, care trecură prin dreptul lor. Când cele două se îndepărtară, Henrietta murmură:

– Toți au urechi, să știi. Și, apropo, ce zici de domnișoara Chester?

James se uită în jos la ea.

– E prea slabă.

Henrietta clipi uimită.

– N-aș fi descris-o ca fiind slabă... mai degrabă zveltă, așa cum e la modă.

– Slabă, insistă James.

Când ea se uită în sus, el își mută privirea înainte, dar ea îi observă maxilarul încordat.

– Și e prea tânără. Nu domnișoara Chester.

Ea ridică din sprâncene și se uită înainte.

– Bine. Sunt de acord că e cam tânără.

Continuară să se plimbe încet prin seră. Ea nu era sigură ce voia. Ba da, știa. Își dorea să afle de ce o ținuse de mână pe toată durata drumului spre casă, cu o seară în urmă. Cum putea interpreta acel gest? Și totuși, în dimineața aceea el nu făcuse nici o aluzie la acele momente sau la orice... legătură între ei. În trăsură, pe drum spre parcul Osterley, în timp ce ea vorbise veselă despre probabilitățile de a avea și mai multe nume pe lista lui, el nu făcuse altceva decât să mormăie și s-o lase să pălăvrăgească.

Deci ce putea crede? Ce putea înțelege din toate acestea... despre colier și despre el?

După câteva minute de tăcere, ea trase aer în piept și zise:

– Până acum le avem pe listă pe domnișoarele Chisolm și Downtree. Trebuie neapărat să ne extindem orizontul. Nu poți avea o listă solidă cu numai două nume pe ea.

Se oferise să-l ajute să-și găsească soția de care avea nevoie, așa că era hotărâtă să-și ducă la îndeplinire obligația pe care și-o asumase.

– Mă întreb dacă a avea o listă atât de scurtă nu e oare o strategie bună. Astfel, nu mai e necesar să-mi amintesc detaliile legate de prea multe femei deodată. Să ştii că un creier de bărbat nu e la fel de capabil ca unul de femeie când vine vorba despre rememorarea detaliilor.

Henrietta s-ar fi încruntat, dar Lady Jersey apăru şi bătu din palme.

– Haideţi, toată lumea! E timpul să plecăm. Azi o luăm pe valea cu clopoţei. Ştiu că unii dintre voi cunosc drumul, aşa că, vă rog, zise ea şi arătă spre uşă. Mergeţi înainte.

Invitaţii se adunară în grupuri în care puteau pălăvrăgi şi ieşi din seră.

– Să înţeleg că ştii drumul spre această vale? întrebă James când el şi Henrietta o luară înainte.

– Da. Este un loc preferat pentru picnicurile lui Lady Jersey, răspunse Henrietta şi se uită înainte. Nu că ar fi vreun pericol să se piardă cineva. Urmăm poteca, la fel ca şi ceilalţi, iar când dăm de coşurile pentru picnic, covoraşele şi valeţii, ne oprim.

James îşi înăbuşi râsul.

Dar în scurt timp îi pieri cheful de râs. O anume domnişoară Quilley şi mama ei îi spiona, iar Henrietta, care mergea agale în spatele lui, rămase în urmă ca să discute cu ele şi să pună mai bine în evidenţă farmecele domnişoarei Quilley. Care erau acestea. Fără să manifeste o mare pasiune pentru conversaţiile insipide, el îşi ascunse dezaprobarea în spatele calmului obişnuit. Dar se simţea iritat. Iar cerinţele subtile şi enervante ale etichetei erau din ce în ce mai obositoare.

Ajunseră la „valea cu clopoţei" a lui Lady Jersey, un luminiş mare în care erau într-adevăr clopoţei, deşi cam ofiliţi. Covoraşele pentru picnic fuseseră aşezate sub copacii cu coroană rotundă, iar coşurile îşi etalau conţinutul apetisant, invitând oaspeţii să se aşeze şi să se servească.

Dar stilul rustic se oprea aici; potecile care dădeau spre şi dinspre vale treceau prin grădini maiestuoase şi peisaje aranjate.

Iluzia de a fi la țară era fragilă. Ca să nu mai vorbim de valeții în livrea care stăteau în spatele copacilor, gata să sară în ajutor la deschiderea unei sticle de vin ori la ștergerea urmărilor ciocnirii de pahare, sau să ofere orice alt fel de servicii oaspeților stăpânei lor.

James se întinse pe un covoraș lângă Henrietta și îndură compania unei anume doamne Curtis, a fetei acesteia și a nepoatei sale, în timp ce molfăia pui și rață și sorbea o șampanie cam slabă.

Afișă charisma sa obișnuită, zâmbi și pălăvrăgi cu ușurință, și totuși mintea lui zburase departe de acele conversații, preocupată de lucruri mai pertinente. Nu își *dorea* neapărat să stăruie asupra a ceea ce simțea pentru Henrietta – era de părere că dacă insista prea mult asupra acelui subiect nu făcea decât să-i dea o amploare și mai mare – și totuși știa ce simțise. Și, ținând cont de acest lucru, cum mai putea oare să continue să caute o altă tânără care să-i devină soție... așa cum Henrietta, aparent, considera că trebuia să facă? Ce semnificație aveau încurajările ei în acea direcție?

Oare întrezărise... *interesul* lui pentru ea, poate în decursul momentelor tragice din noaptea precedentă, și ca urmare se hotărâse că a-l încuraja să caute în altă parte era un mod subtil de a-i refuza intențiile?

El îi simți privirea, își îndreptă ochii înspre ea și observă că îl fixa, aproape încruntată. Ea interpretă corect privirea lui goală și îl informă:

– Doamna Curtis, domnișoara Curtis și domnișoara Mayfair pleacă.

„Slavă Domnului!"

– Ah... îmi pare rău. Visam cu ochii deschiși.

Se ridică, își luă înfățișarea obișnuită și zâmbi la cele trei femei în timp ce le ajuta să se ridice.

– A fost o încântare să discut cu dumneavoastră.

Toate trei zâmbiră și își luară rămas-bun, dar după privirea pe care i-o aruncă, doamna Curtis nu se lăsase prostită. Henrietta deschise gura – fără îndoială ca să-l certe –, dar în schimb fu nevoită s-o închidă și să zâmbească în timp ce domnișoara Cadogan și mătușa ei, Lady Fisher, veniră să înlocuiască grupul Curtis, pe celălalt capăt al covorașului lor mare.

Și tot așa, un grup făcu loc altuia, ca să pălăvrăgească, să schimbe noutăți și să evalueze – așa cum se presupunea că trebuia să facă și el – intențiile matrimoniale. Mai erau câțiva bărbați, vizibil angrenați în aceeași încercare ca și el, așa că nu se simțea foarte expus.

Oricum, datorită revelației din noaptea precedentă, îi păsa mult prea puțin de demersul campaniei lor. În schimb, profita de fiecare ocazie pentru a încerca să vadă dincolo de expresia de pe chipul Henriettei, să descopere în ochii ei frumoși un indiciu despre ceea ce gândea, dar fără succes. Ea avea o mască socială serioasă, bine dezvoltată, și o ținea ca pe un stindard.

El mai avea puțin și ajungea să-și spună că orice urmă de revelație apărută în urma nopții precedente fusese numai din partea lui și absolut deloc din partea ei, în clipa în care li se alăturară domnișoara Chester, cea prea slabă și prea tânără, și mătușa ei, doamna Julian, care o abordară pe Henrietta și o cooptară și pe domnișoara Entwhistle, aflată în trecere. Cele trei femei se adânciră în curând într-o discuție despre potopul recent de căsătorii politice și despre urmările înrăutățirii stării de sănătate a regelui William.

La început, James și domnișoara Chester se prefăcură că ascultau, apoi ea își întoarse ochii vioi spre James și se mută mai aproape.

– Eu nu mă dau în vânt după politică. Tu?

El nu văzu nici un motiv să se prefacă.

– Nu în acest moment.

– Poate, zise domnișoara Chester aruncând o privire spre luminișul din jurul lor, am putea merge să facem o plimbare.

Privirile li se întâlniră. Numai noi doi, din moment ce nu suntem interesaţi de toate bârfele.

Licărirea avidă din ochii ei declanşă un semnal de alarmă în mintea lui James. Mai erau câteva femei care porniseră la plimbare din vale dar, din câteva văzuse el, acelea erau dintre domnişoarele mature, ca Henrietta, nu făpturi tinere precum domnişoara Chester. Şi, poate era de modă veche, dar nu mai auzise să fie o practică obişnuită ca tinerele să le facă invitaţii domnilor. Şi mai ales unui domn ca el. Dar cum putea oare s-o refuze fără să fie excesiv de nepoliticos?

James aruncă o privire în jur în căutarea unei soluţii salvatoare, dar nu găsi nimic.

– Poate peste puţin timp, dacă le surâde şi celorlalţi ideea de a hoinări.

Domnişoara Chester se bosumflă. La propriu. James bănui că ea credea că astfel reuşea să aibă o expresie înduioşătoare. Dar pe el îl făcea să-şi dorească să plece. Spusese de la început că nu voia să aibă de-a face cu frumuseţile fragede, răsfăţate şi mult prea nerăbdătoare.

– O, nu cred că trebuie să aşteptăm, spuse domnişoara Chester apoi se apropie şi mai mult, punându-şi mâna pe mâneca lui. Ei, gânguri ea, sunt sigură că putem găsi ceva interesant de făcut ca să treacă vremea, departe de toţi cei de aici. Ea se uită în ochii lui – intenţionat apatici – şi flutură din gene. Am auzit că grădinile sunt foarte mari. Sunt sigură că putem găsi o potecă liniştită pe care să ne plimbăm...

Nu-şi aduse aminte să mai fi primit vreodată o propunere atât de îndrăzneaţă.

– Îndrăznesc să spun... Era prea mult. Însă...

Se opri la timp, înainte să dea glas unui refuz ce putea fi prea dur şi îi aruncă Henriettei o privire, în totalitate instinctivă şi neajutorată. Ea observă. Apoi ochii i se îndreptară spre mâna domnişoarei Chester care îl strângea uşor de mânecă...

Henrietta observase cu partea din creier care devenise obsedată de James și de reacțiile lui, că acesta devenise țeapăn, rezistând atingerii și rugăminților domnișoarei Chester, dar nu numai dorința de a-l proteja o făcu să se întoarcă spre doamnele Julian și Entwhistle, spunând:

– Este fascinant, dar din păcate eu și domnul Glossup trebuie să plecăm. Cu zâmbetul impus de etichetă pe buze, se uită în ochii doamnei Julian, văzu o sclipire de iritare în aceștia și spuse pe un ton calm: Avem și alte întâlniri în oraș și ar trebui să plecăm. Vă rugăm să ne scuzați.

James se ridică rapid în picioare, o ajută și pe ea să facă același lucru și împreună își luară rămas-bun. Când ea se întoarse cu spatele la cele trei femei – lăsând cel puțin două scrâșnind metaforic din dinți – îi oferi brațul. Ea acceptă. În timp ce se îndepărtau de acel trio, el șopti:

– Chiar plecăm?

Speranța din tonul lui era imposibil de trecut cu vederea. Ea își înăbuși râsul și răspunse:

– Sigur că da.

Apoi le făcu cu mâna gazdelor. Lady Jersey nu fu deloc surprinsă să afle că mai aveau și alte evenimente la care trebuiau să participe.

– Ei, desigur, dragii mei... probabil că sunteți *foarte* solicitați.

Henrietta își făcu ieșirea așa cum cerea eticheta și îl ghidă pe James pe o alee secundară. În timp ce el o conducea spre ieșirea din luminiș, ea ridică privirea, întrebându-l:

– Nu ți-a plăcut deloc, nu-i așa?

El făcu o grimasă.

– Cei ca mine, lupii singuratici din înalta societate, au obiceiul să evite astfel de evenimente în tinerețe, așa că acum sunt... ei bine, poți spune „nepotrivit din punct de vedere constituțional" pentru astfel de distracții. Nu fac decât să mă gândesc mereu la faptul că aș prefera să mă aflu în altă parte.

Ea pufni.

- Îl cunosc pe Simon şi de-aia te cred.

Ea lăsă privirea în jos şi se întrebă dacă aceasta era explicaţia; până la urmă, ea era sora lui Simon. Acesta era motivul pentru care el fusese atât de protector în casa familiei Marchmain? Din această cauză o ţinuse de mână tot drumul spre casă? Doar ca să-i aline suferinţa? Fusese o alinare, dar... crezuse că fusese mai mult decât atât, dar poate că nu fusese decât o dorinţă, un gând influenţat de colier.

Bijuteria cu pricina atârna la gâtul ei; îi simţea căldura ce părea să emane din pietre şi din pandantiv. În mod ciudat, nu observa efectul decât atunci când James era în preajmă. Şi totuşi, ea era cea care purta colierul, nu el. Nu era nici un motiv pentru care să creadă că ar avea vreun efect asupra lui. Nici un motiv să presupună că el o privea altfel decât ca pe sora lui Simon, ca pe Distrugătoarea de Perechi, care îl împiedicase să se logodească şi apoi, odată ce aflase motivele nobile pentru care îşi căuta o soţie, se oferise să-l ajute în căutarea doamnei potrivite.

- Ăăă... ştii încotro ne îndreptăm?

James se uită în jur, dar poteca pe care mergeau îi conduse pe un drum lung, mărginit de tufe de gard viu din laur, mai înalte decât el. Se puteau uita înainte sau înapoi, spre locul din care veneau, dar el nu vedea dincolo, în nici o altă direcţie. Henrietta aruncă o privire în jur de parcă abia în acel moment observase unde se aflau.

- Acesta este un drum secundar ce duce înapoi spre casă. Dacă mergem mai departe, o să ajungem în curând.

James se întrebă...

- Secundar... deci ceilalţi n-o vor lua pe aici?

- Probabil că nu. Mamele şi matroanele vor alege drumul cel mai scurt, şi le vor lua după ele pe majoritatea tinerelor, ceea ce înseamnă că majoritatea domnilor vor opta şi ei pentru acea potecă.

Aşa că momentan erau, mai mult sau mai puţin, singuri. Că nu îi vedea nimeni. James trase adânc aer în piept.

– Henrietta?

– Hmm...

El rămase pe loc, iar când ea se opri, își retrase mâna de pe brațul lui și se întoarse cu fața spre el... știa ce voia să întrebe, dar curajul îl părăsi brusc. Căutase toată ziua un semn că ea îl privea altfel. Când sărise cu atâta hotărâre să-l ajute să scape de domnișoara Chester, crezuse... sperase că poate...

Își umezi buzele, fixând-o cu privirea, și se auzi spunând:

– Mă întrebam... despre săruturi.

Ea făcu ochii mari.

– Săruturi?

– Da, răspunse și arătă cu mâna spre sine. După cum îți amintești, sunt un lup singuratic.

Habar n-avusese că trecutul lui avea să se dovedească atât de util. Ea se încruntă.

– Nu pricep.

– Păi, vezi tu, există săruturi și... El își coborî glasul: ...*săruturi*. Mă întrebam, care dintre acestea sunt permise când vine vorba de tinerele din înalta societate? La ce nivel, dacă pot spune așa?

Expresia ei îi dădu de înțeles mai mult decât cuvintele că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce ar fi putut să-i răspundă. Exact cum sperase și el.

– Poate că, sugeră el și se rugă ca ea să înghită momeala, aș putea să demonstrez. Ca să vezi diferența dintre ce îmi imaginez eu că ar putea fi un „sărut pentru o tânără domnișoară" și un „sărut pentru o doamnă experimentată".

Ea păru suspicioasă, dar el se așteptase la așa ceva. Oftă.

– Da, știu că e puțin cam mult să cer așa ceva, dar te-ai oferit să mă ajuți și cum altfel pot afla? Dacă greșesc, s-ar putea s-o șochez atât de tare pe vreo domnișoară, încât să-i cadă corsetul.

Ea pufni.

– Multe dintre tinerele domnișoare nu poartă corset, după cum bine știi.

El făcu ochii mari, dar reuși să rămână serios.

– De fapt, n-am știut. Sunt un lup singuratic din înalta societate, dacă-ți amintești. Femeile experimentate sunt preferate de cei asemenea mie, după cum bine știi și, în general, te asigur că ele poartă corset. Cu ochii la ea, el continuă pe un ton lin: Dar nu suntem aici să discutăm despre corsete.

Ea se încruntă treptat în timp ce îl privea cu atenție, dar apoi – *da!* – dădu ușor din cap.

– Bine. Un sărut... un sărut pentru o tânără domnișoară. Doar cât să-mi dau seama dacă ceea ce crezi tu este corect.

El zâmbi ușor. Ea nu mai avu ocazia să-și dea seama dacă acel gest ascundea ceva mai mult. El își petrecu o mână pe talia ei, o trase mai aproape – nu prea aproape – îndeajuns de mult cât bănuise că îi va permite ea, iar cu cealaltă mână îi ridică bărbia și, înainte ca ea să apuce să-și tragă răsuflarea și să spună ceva, se aplecă și își lipi buzele de gura ei.

Cu blândețe.

Își stăpâni cu greu pornirea copleșitoare de a o gusta în profunzime, de a-i despărți buzele și de a pune stăpânire pe gura ei – și chiar mai mult de atât – și câștigă bătălia deoarece era atât de important pentru el ca prin acel sărut ușor să stârnească o fantezie cu senzații dintre cele mai plăcute.

Știa exact ce făcea, ce voia să obțină; un gest de seducție cu totul diferit... cel puțin pentru un bărbat ca el. Niciodată nu mai încercase o asemenea abordare, o atingere fină a buzelor, o presiune atât de ușoară, încât îl chinuia prin fragilitatea ei ca de cristal.

O privi printre pleoapele întredeschise. Avea ochii închiși și părea furată de acel sărut, capturată de senzație. Exact așa cum dorise el.

Henrietta nu mai putea respira. Nici nu mai putea gândi, dar nu-i păsa. A gândi nu era important. Însă a simți, a se adânci în acele senzații declanșate de sărutul lui, era esențial. Mai fusese sărutată, de mai multe ori; totuși, acele experiențe nu semănaseră deloc cu așa ceva. Nu fuseseră nici măcar pe-aproape. Deși acel

sărut – sărutul lui James pentru „tinere domnișoare" – era la fel de lipsit de substanță ca un basm. Oferea promisiuni, speranță și te făcea să te întrebi ce ar putea urma.

Atingerea buzelor lui de ale ei... făcu să o furnice. Îi făcu nervii să freamete cu o efervescență delicată, precum bulele ce se ridică în șampania de cea mai bună calitate, cu o senzație de anticipare. Era pe deplin conștientă de prezența lui, de corpul lui, de puterea lui, ce o împresurau, atât de aproape, fără să o atingă totuși... cu excepția buzelor. Buzele lui viclene, moi și amețitoare.

Cu blândețe, el își ridică ușor capul. Cu buzele întredeschise, abia respirând, ea se uită în sus la el. Ochii lui – două lacuri de ciocolată topită – păreau complet inocenți. Aceștia trecură peste fața ei, zăboviră un moment asupra buzelor ei care încă o furnicau, apoi se opriră în dreptul ochilor ei. El ridică din sprânceană.

– Ei bine? Va fi bine, sau?...

Ea trase o gură de aer, făcu un pas înapoi și se desprinse din îmbrățișarea lui. Căută – storcându-și creierii – un răspuns potrivit. Reuși doar să dea scurt din cap și să rostească fără suflare:

– Va fi bine.

Se întoarse și își continuă drumul pe alee, simțindu-se recunoscătoare că picioarele o ajutau. Nu se mai putea gândi în acel moment la sărut – dacă fusese sincer sau dacă el doar se folosise de scuza lipsei de experiență cu tinerele domnișoare. Când el păși pe urmele ei, mări pasul.

– Trebuie să ajungem înaintea celorlalți.

– A, desigur. Nu vrem ca Lady Jersey, mai ales ea, să înceapă să facă speculații legate de ceea ce ne-a putut reține.

– Nu. Nu vrem asta.

Observă amuzamentul reținut din vocea lui și îl privi cum mergea relaxat alături de ea.

– Este o perspectivă cu adevărat răutăcioasă.

El chicoti.

– Știu.

James se uită înainte și zâmbi.

*

În acea seară, Henrietta stătea în faţa mesei de toaletă şi o urmărea pe Hannah în oglindă în timp ce-i făcea buclele, când se auzi o bătaie în uşă, iar Mary vârî capul înăuntru. După ce o văzu pe Henrietta, Mary intră şi închise uşa, apoi traversă încăperea şi se opri în dreptul lui Hannah.

O privi cercetător pe Henrietta, iar privirea i se opri la colierul ce-i atârna la gât. În ochii ei se citi satisfacţia.

– Ce bine. Încă-l porţi.

– Hm...

La auzul răspunsului rezervat, privirea lui Mary se ridică şi o ţintui pe Henrietta. Aceasta evită să se uite în ochii surorii ei, care se încruntă imediat.

– Funcţionează? întrebă Mary.

Henrietta îşi dori să poată mintă, dar avea de-a face cu Mary, care nu era doar cea mai autoritară soră a ei, ci şi cea mai ascuţită la minte. Niciodată nu se termina bine dacă cineva încerca s-o mintă pe Mary. Henrietta alese în schimb o atitudine precaută.

– Poate.

– *Da!* Minunat!

Mary ţopăi, apoi îşi înclină capul pe spate şi rosti spre tavan:

– Mulţumesc, Doamnă!

Henrietta pufni. Ceea ce o făcu pe Mary să-şi îndrepte din nou atenţia asupra ei.

– Deci, cine e?

– Nu spun.

Mary se îndreptă de spate. Îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită la imaginea din oglindă a Henriettei. Încruntată, sora mai mică îşi duse un deget la buze, apoi se opri.

– James Glossup. El este... eroul tău, nu-i aşa?

Într-un final, Henrietta se uită la Mary şi văzu expresia ei triumfătoare. Se încruntă uşor.

– Sub nici o formă să nu *îndrăzneşti* să spui o vorbă. Nimănui!

Mary zâmbi fericită. Henrietta trase aer în piept şi îşi aminti de singurul lucru cu care o putea momi pe sora sa ca să-şi ţină gura.

– Dacă vrei să pui mâinile pe colier cât de curând, atunci trebuie să te asiguri că nu sufli nici un cuvânt despre *speculaţiile tale neconfirmate*.

Zâmbetul lui Mary se lărgi, dar ridică o mână şi spuse:

– Promit... pe cuvântul de onoare al unei Cynster.

– Hm!

Henrietta voia să se întoarcă ca să se uite mai bine la Mary, dar Hannah încă lucra la părul ei. Între timp, Mary dansa – la propriu – de încântare. Făcu o piruetă apoi se îndreptă către uşă.

– Nici nu ştii cât de fericită m-ai făcut, Henrietta dragă. Şi poţi sta liniştită... n-o să suflu nici o vorbă şi n-o să fac nimic să-ţi stau în cale. Ei... sigur că n-o să fac. Vreau să pun mâna pe colierul acela, aşa cum trebuie, imediat ce va fi posibil.

Mary se opri cu mâna pe mânerul de la uşă, se uită înapoi, cu o licărire în privire şi adăugă:

– Abia aştept.

Henrietta ignoră eforturile lui Hannah şi se întoarse, dar Mary ieşise deja pe uşă. Când aceasta se închise în urma ei, oftă.

– Ştii cumva, întrebă ea spre Hannah, la ce, sau mai degrabă la cine se referă? Pe cine a pus ochii, încât e atât de dornică să pună mâna pe colier?

– Nu, domnişoară. N-am idee, răspunse Hannah. Dar este adevărat? întrebă ea după ce făcu o pauză. Că domnul Glossup este eroul dumneavoastră?

Henrietta se întoarse la loc şi surprinse în oglindă ochii mari ai lui Hannah.

– Ar putea fi. Dar nici tu n-ai voie să sufli un cuvânt.

– Nici măcar o jumătate de cuvânt, domnişoară.

Pe faţa ei se citea aproape la fel de mult entuziasm ca şi pe chipul lui Mary. Hannah răsuci în aer fierul pentru bucle.

– Acum stați liniștită, domnișoară, și lăsați-mă să termin cu asta.

Discuția cu Mary o făcu pe Henrietta să-și dea seama că, într-adevăr, începuse să creadă. Începuse să spere. Speranța, descoperea ea, îi dădea un sentiment foarte ciudat.

În timp ce cobora treptele ce duceau spre sala de bal a lui Lady Hollingworth, îl văzu pe James care se strecura prin mulțime, îndreptându-se spre capătul scării pentru a o întâmpina. Îi spuse inimii sale neascultătoare să se poarte frumos. Da, el arăta la fel de bine ca de obicei, nonșalant, răspândind un aer de lup singuratic – așa cum pretindea el că era – prin fiecare por, și deși putea fi chiar așa... în seara aceea era altfel. Era gentlemanul care o sărutase cu atâta delicatețe respectuoasă, încât ea încă mai simțea furnicături ori de câte ori își aducea aminte.

Pe drumul de întoarcere din parcul Osterley, își petrecuseră timpul discutând despre persoanele pe care le întâlniseră acolo, dar vorbăria nu fusese nimic altceva decât un paravan de fum, de convenință, de care amândoi se folosiseră pentru a evita să-și dea seama imediat ce scosese la iveală acel sărut simplu și minunat. Ce însemnase el.

Adevărul era că ea încă nu era sigură ce însemnase; era sigură numai de faptul că însemnase ceva. Că momentul acela schimbase ceva, că modificase relația lor. În ce direcție, nu era sigură, dar uitându-se în jos la chipul lui James, ridicat spre ea, la privirea lui ațintită asupra ei în timp ce cobora treptele, știu foarte bine că inima ei spera.

– Bună seara.

Îi întinse mâna cu aplomb. El o apucă și se aplecă, apoi se îndreptă și, cu îndrăzneală, îi duse mâna spre gură. O privi fix în ochi și îi atinse degetele cu buzele. Deși purta mănuși, tot fu nevoită să-și stăpânească un fior. Atingerea pe care o simți pe dosul palmei îi aduse aminte de senzația fantasmatică a buzelor lui lipite de ale ei...

După ce se uită cu atenţie în ochii ei, zâmbi şi o trase mai aproape. Îi aşeză mâna pe braţul său şi o conduse în mulţime.

– Slavă Domnului că nu este la fel de multă aglomeraţie ca aseară.

– Da.

Ea se uită în jur. Neştiind ce strategie vor aborda, tocmai voia să-i arate o tânără care putea fi o candidată bună – asta dacă el mai voia să întâlnească alte domnişoare, când el zise:

– Cred că muzicanţii vor începe un vals. A, da, iată-i.

Îi ridică mâna de pe braţul lui, o privi în ochi şi zâmbi – în sinea ei, Henrietta începea să-şi dea seama că el se păstra doar pentru ea. Apoi o trase după el.

– Hai, draga mea Distrugătoare de Perechi, vreau să valsez cu tine.

Ea se surprinse zâmbind prosteşte drept răspuns, apoi îşi deschise buzele pentru a protesta simbolic. El observă acest lucru şi o roti pe ringul de dans şi apoi în braţele sale.

– Şi nu... nu începe. N-am nici o intenţie să-mi pierd timpul valsând cu alte tinere în seara asta.

O privi în ochi şi spuse în şoaptă:

– Aşa că ai face bine să-ţi păstrezi energia.

Apoi o roti pe ritmul muzicii.

James îşi puse în cap să-i taie răsuflarea şi s-o zăpăcească, o activitate care îi confirmă două lucruri. Că putea, dacă-şi punea în minte, să atingă un asemenea deziderat, şi că îi plăcea la nebunie să facă acest lucru. Henrietta Cynster, cu răsuflarea întretăiată şi zăpăcită, era o privelişte ce-i încălzea inima. La propriu. Ceea ce, îşi spuse el, însemna destul.

Dar el nu era încă pregătit să se gândească la mai mult de atât, la ceea ce simţea pentru ea. La ceea ce trăise când o sărutase atât de uşor, în timpul plimbării în parcul Osterley. Încă mai avea de lucru la acel capitol. Dar ea părea la fel de încântată ca şi el să continue lucrurile de unde rămăseseră.

Erau îndeajuns de mulți oaspeți îngrămădiți în sala de bal a gazdei, încât să fie îndeajuns de feriți de privirile celorlalți. Bârfitorii și matroanele aveau tendința să stea cu ochii pe prospături sau pe cei care aveau un motiv să fie în centrul atenției. La douăzeci și nouă de ani, Henrietta trecuse de mult de vârsta la care matroanele se uitau cu atenție să vadă cu cine se însoțea. Cât despre el, nu se numărase niciodată printre favoriți în jocurile lor matrimoniale.

Așa că aveau toată noaptea la dispoziție să râdă, să-și spună anecdote și să se piardă în ochii celuilalt. Aveau ore pe care le puteau petrece descoperind una-alta, detalii despre caracterul fiecăruia, care îi făceau să fie ceea ce erau și ceea ce îi atrăsese la celălalt. Aceste lucruri îi preocupau și nimic altceva.

Dansară un nou vals, iar legătura efemeră dintre ei înflori și deveni mai puternică. Dintr-un anumit punct de vedere, el recunoștea acest lucru; din alt punct de vedere, nu. Era ceva familiar, și totuși nu; știut și totuși neștiut. Pe de o parte așteptat, și totuși mult mai mult de-atât... Aceasta era reacția lui față de ea. O reacție ce evoluase de la nivelul de curiozitate la cel de dorință și apoi de nevoie.

Își încercară norocul cu al treilea vals, dar nici acesta nu fu suficient. El observă în ochii ei aceeași atitudine calculată. Ea se uită în jur și apoi îi întâlni privirea.

– Este groaznic de multă înghesuială... mergem să ne plimbăm pe terasă?

Unde era mai liniște și aveau multe șanse să fie singuri. El se uită peste capetele celor prezenți și văzu că ușile ce dădeau spre terasă erau deschise.

– O idee excelentă, zise el și îi oferi brațul. Haide.

O conduse prin mulțimea de invitați prinși în discuții. Ajunseră la ușile terasei și tocmai voiau să iasă când o tânără domnișoară îmbrăcată într-o rochie purpurie apăru grăbită lângă ei.

– Domnișoară Cynster.

Tânăra se uită la Henrietta, apoi își înclină capul în direcția lui James și se adresă din nou Henriettei.

– Eu sunt domnișoara Fotherby... ne-am întâlnit la petrecerea organizată de Lady Hamilton.

– O, da, spuse Henrietta și strânse ușor degetele întinse ale domnișoarei Fotherby. Îmi aduc aminte.

Îl prezentă pe James și adăugă:

– Domnișoara Fotherby este nepoata lui Lady Martin.

James făcu o plecăciune, iar domnișoara Fotherby făcu o reverență, apoi le vorbi amândurora:

– Am putea discuta ceva în particular? întrebă ea și arătă spre terasă. Afară ar fi cel mai bine.

James se uită în ochii Henriettei și îi văzu mărindu-se ușor. Domnișoara Fotherby aruncă o privire înapoi spre mulțime, apoi se uită la Henrietta și din nou la el.

– Vă rog, zise ea și trecu peste prag.

Perplex, James îi făcu semn Henriettei să o ia înainte, apoi o urmă. O găsiră pe domnișoara Fotherby cu mâinile împreunate la piept, așteptându-i în dreptul ușii. Se dădu la o parte când ei se apropiară. Domnișoara Fotherby era mai scundă decât Henrietta, așa că aceasta din urmă se așeză de-o parte a ei, iar James de cealaltă. Flancând-o pe domnișoara Fotherby, porniră la pas în umbrele de pe terasă.

– Sper că o să înțelegeți motivele pentru care v-am abordat astfel, *dar*... Domnișoara Fotherby făcu o pauză și trase aer în piept. Trebuie să mă mărit. Locuiesc cu mama și cu tatăl meu vitreg, dar din diverse motive vreau să plec de sub acoperișul lui. Mătușa mea a fost foarte bună cu mine și mă ajută cu bani ca să rămân în rândul celor din înalta societate, după cum știți. Am douăzeci și cinci de ani, așa că nu e deloc ușor să-mi găsesc un soț. Am o zestre decentă, dar... Se opri ca să-și tragă din nou răsuflarea, apoi, frământându-și degetele, continuă: Am avut o ofertă și, deși toată lumea este încântată și am fost sfătuită de mulți s-o accept, nu am încredere în domnul cu pricina.

Ajunseră la capătul terasei. Domnișoara Fotherby se rezemă cu o mână de balustradă și se întoarse cu fața spre ei. Își concentră atenția asupra Henriettei.

– Și nu, nu mă aflu aici ca să vă rog să-l verificați. Știu foarte bine că nu este un om de încredere. Însă... Ea își mută privirea asupra lui James. Domnule Glossup, am auzit că aveți nevoie de o soție. Știu că acum căutați candidate și aș vrea să vă rog să treceți și numele meu pe listă.

Ea se uită la Henrietta și zâmbi ușor.

– Cu siguranță, domnișoara Cynster vă va spune tot ceea ce doriți să știți despre mine, zise domnișoara Fotherby, ridicându-și capul și fixând-o pe Henrietta. Am auzit că cei din familia Cynster se mărită din dragoste, dar în ceea ce mă privește... știu că voi fi mai fericită dacă iau o altă direcție.

Se întoarse spre James și se uită în ochii lui.

– Nu am încredere în bărbații care se grăbesc să jure iubire, domnule Glossup, și vă prefer mult mai mult pe dumneavoastră pentru sinceritate și pentru că ați abordat situația astfel, spuse ea și își înclină capul. Vă rog să mă luați în calcul pentru ceea ce căutați.

Privirea ei se mută spre terasă și apoi se concentră la ușile deschise ale sălii de bal. Ezită, apoi adăugă:

– Și, dacă e posibil, aș aprecia dacă mi-ați da un răspuns în următoarele zile.

Spunând acestea, o salută din cap pe Henrietta, apoi porni încet înapoi spre sala de bal, lăsându-i pe James și pe Henrietta cu ochii mari, uitându-se după ea.

„Cei din familia Cynster se mărită din dragoste."

„Nu am încredere în bărbații care se grăbesc să jure iubire."

James era uluit – lovit în moalele capului nu de unul, ci de doi pumni, și pe nici unul nu-l prevăzuse. Nici măcar nu se gândise atât de departe... se uită la Henrietta. Umbrele îi ascundeau chipul; nu-i putu citi expresia feței, cu atât mai puțin privirea.

– Ăăă... făcu el căutând o scăpare lașă. Ce părere ai?

Ea nu spuse nimic vreme îndelungată, apoi, pe un ton care suna ciudat, reținut, zise:

– Din câte știu, ar fi o candidată excelentă. Făcu o pauză, apoi continuă: Va trebui să verific, desigur, dar dintre toate femeile pe care le-ai întâlnit până acum, cred că ea ar putea fi în capul listei tale, chiar înainte de a face investigații.

Așadar... ea credea în continuare că el căuta o soție? James clătină din cap în timp ce se chinuia să rememoreze tot ceea ce-și spuseseră în seara aceea, tot ceea ce lăsaseră să se înțeleagă... Sau numai el crezuse?... Numai el își imaginase?... Nu știa. Dacă el ar fi dat glas lucrurilor pe care le gândise – pe care le presupusese și la care sperase – ea ar fi râs și apoi ar fi dat înapoi și i-ar fi întors spatele?

– Poate că... n-ar strica să pui câteva întrebări.

Cel puțin, aceasta însemna că avea s-o vadă din nou, curând, iar până atunci poate reușea să afle ce se întâmpla, ce era cu *adevărat* între ei.

Henrietta se sili să dea din cap, recunoscătoare că umbrele îi ascundeau fața. Își potoli cu greu suferința – și inima ei *proastă* – și se chinui să spună cu calm:

– Înțeleg de ce simte nevoia de a afla cât mai curând. Mă duc să discut imediat cu doamnele mai în vârstă... cu cele care sunt aici. Nu mai zăbovi decât pentru a spune: Ne-am putea întâlni în parc mâine... Voi fi acolo cu mama și cu Mary, în trăsura noastră, pe bulevard, la ora unsprezece... Atunci îți voi putea spune tot ce-am aflat.

În parc, unde era multă lume în jur. Fără să se mai poată plimba cu el singură; fără ocazia unui alt sărut care să-i dea și mai multe bătăi de cap. Aproape că nici nu mai așteptă ca el să dea din cap în semn că e de acord. Se întoarse și porni înapoi spre sala de bal.

James se forță să rămână pe loc și să se uite după ea. Și să observe semnele care spuneau totul – unghiul ridicat în care își ținea capul, încordarea din mers și linia rigidă a spinării.

Oare înțelesese totul greșit?

Când ea trecu pragul și dispăru în sala de bal fără să arunce nici măcar o privire înapoi, el se întoarse, se uită în noapte și înjură.

Capitolul 5

Așa cum i se spusese, James apăru în parc în dimineața următoare și găsi trăsura lui Lady Louise Cynster în rândul vehiculelor la modă, parcate de-a lungul bulevardului. Henrietta stătea împreună cu sora ei mai mică, Mary, pe bancheta aflată cu spatele la sensul de mers. Perdelușele erau lăsate pentru a estompa soarele blând, iar ambele fete păreau să cerceteze absente pajiștile și mulțimea ce se plimba prin jur, în timp ce mama lor și bătrâna Lady Cowper, care stăteau în fața lor, discutau cu vioiciune.

James se apropie în spatele Henriettei și rămase la zece metri distanță, la umbra unui ulm, ca să se gândească. Avea multe de recuperat, motiv pentru care se și afla acolo, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum putea s-o cucerească pe Henrietta. Misiunea lui de a-și găsi o soție nu se schimbase, dar strategia pe care el și Henrietta o puseseră la cale nu mai avea nici o importanță pentru el. O lăsase baltă. Dar cum avea să-i spună ei acest lucru – unei membre a familiei Cynster care, era sigur de acest lucru, n-ar fi fost de acord să se mărite decât din dragoste – era o problemă la care trebuia să caute răspuns.

Își petrecuse cea mai mare parte a nopții storcându-și creierii în căutarea unei soluții, dar în această problemă – oricât de importantă era – abilitățile sale imaginative, inventive și dezinhibate, instinctele lui de prădător fuseseră, în mod ciudat, reduse la tăcere. Erau complet inutile. Când venea vorba de Henrietta, gândurile lui luau o cu totul altă direcție.

Aceasta era marea lui problemă. În interior o vedea în altă lumină, altfel decât pe oricare altă femeie pe care pusese ochii până atunci. Instinctele lui insistau că ea era a lui și, indiferent

de ceea ce trebuia să facă pentru a se asigura de acest lucru, subconştientul lui îi spunea că nu era nevoie decât să-şi încleştеze dinţii şi să acţioneze. Pentru subconştientul său, nevoia de a se asigura că ea era a lui merita orice sacrificiu.

Dar existau unele sacrificii pe care un bărbat inteligent nu le făcea docil şi cu uşurinţă. În special nu pentru o domnişoară de calibrul Henriettei, o femeie cu voinţă puternică, inteligentă şi cu mintea limpede.

Seara precedentă reuşise să fie foarte încurajatoare, până la apariţia perturbatoare a domnişoarei Fotherby, care îi adusese aminte de două adevăruri imuabile. Că femeile din familia Cynster se măritau din dragoste. Şi că bărbaţii care jurau iubire cu prea multă dezinvoltură erau aproape sigur nedemni de încredere. El trebuia cumva să traseze o traiectorie între cele două şi s-o convingă pe Henrietta să-l accepte. Cu acel ţel – cel puţin – bine conturat în minte, el se puse în mişcare şi se îndreptă spre trăsura familiei Cynster.

Henrietta simţi că James se apropia cu câteva momente înainte ca el să apară în dreptul ei; îi simţise privirea în ceafă şi fusese nevoită să lupte cu impulsul de a-şi întoarce capul cu prea multă nerăbdare.

După dezamăgirea pe care o suferise în seara precedentă, după înfrângerea suferită de speranţele ei nefondate, era hotărâtă să nu-i scape nici un semn de vulnerabilitate prin faţada obişnuită, pragmatică. Intenţiona să menţină interacţiunile dintre ei concentrate cu fermitate asupra ţelului comun, acela de a-i găsi soţia atât de necesară.

Ca urmare, se uită în ochii lui, zâmbi uşor şi înclină politicos capul.

– Domnule Glossup.

El o cercetă cu privirea, iscoditor. Pentru o fracţiune de secundă ezită, apoi dădu din cap şi, zâmbind, murmură un salut, apoi se întoarse şi le salută pe mama ei şi pe Lady Cowper.

Cu mâinile încleştate pe mânerul umbrelei de soare, Henrietta rămase cu spatele drept şi urmări cu un ochi critic modul în care James afişă şarmul lui caracteristic şi le fermecă pe mama ei şi pe Lady Cowper, pe care, prin dezinvoltura sa, le făcu să nu zăbovească prea mult asupra incidentului petrecut la casa familiei Marchmain. Dar mama ei nu se lăsă uşor şi îi mulţumi de mai multe ori pentru actul lui de curaj, pentru că sărise în ajutorul Henriettei.

James acceptă mulţumirile, dar schimbă direcţia discuţiei spre lucruri generale. Lucru pentru care ea îi mulţumi în gând. Se săturase să asigure pe toată lumea că accidentul nu o afectase şi nici nu o speriase din cale-afară.

După ce le mulţumi pe cele două doamne în vârstă, James îşi îndreptă atenţia spre ea şi ridică din sprânceană.

– Doriţi să faceţi o plimbare pe pajişte, domnişoară Cynster?

– Da, mulţumesc.

Ea dădu să se mişte. În timp ce James se întinse spre uşă, domnul Edward Compton, care stătuse în apropiere şi se părea că îşi aştepta rândul, păşi în faţă, făcu o plecăciune spre Louise şi Lady Cowper, apoi întrebă dacă Mary dorea şi ea să se plimbe. Evident, în compania Henriettei şi a lui James. În timp ce Henrietta se putea plimba singură cu un domn, Mary era încă prea tânără ca să-i fie permis un asemenea lucru, cel puţin nu în parc, sub privirile critice ale matroanelor din înalta societate.

Henrietta nu se aşteptase ca Mary să accepte; sora ei nu era genul care să-şi piardă vremea dacă nu avea un anume interes, iar Henrietta era sigură că Mary nu avea nici un interes faţă de domnul Edward, dar, după ce făcu o pauză, Mary zâmbi şi înclină capul în direcţia domnului Edward.

– Vă mulţumesc, domnule Edward. Aş fi încântată să mă plimb la braţul dumneavoastră.

James deschise uşa trăsurii şi o ajută pe Henrietta să coboare, apoi domnul Edward înaintă şi făcu acelaşi lucru cu Mary. Aceasta

îi zâmbi frumos, își puse mâna pe brațul lui, conducându-l imediat spre pajiște.

Uimită, cu mâna sprijinită pe brațul lui James, Henrietta se plimbă alături de el, în urma lui Mary și a domnului Edward, pe iarba frumos tunsă. Cu privirea ațintită asupra lui Mary, Henrietta murmură:

- Mă întreb ce pune la cale.

James o privi.

- De ce crezi că pune ceva la cale?

Pentru că altfel Mary nu ar fi făcut nimic care să perturbe momentele în care Henrietta rămânea singură cu James. Henrietta arătă cu capul spre sora ei.

- Așteaptă... o să vezi.

Cum era de așteptat, nu se plimbară prea mult timp până când Mary arătă în față, îi spuse ceva domnului Edward și apoi aruncă o privire peste umăr ca să-i informeze pe Henrietta și pe James:

- Eu și domnul Edward mergem să ne alăturăm grupului acela. Domnișoarele Faversham și Hawkins sunt și ele acolo și vom fi în dreptul mamei și a trăsurilor.

Deși nerostite, cuvintele „ca să nu fii nevoită să faci pe însoțitoarea" n-ar fi putut fi mai clare. Henrietta cercetă grupul cu pricina. Chiar dacă pe lângă domnișoarele Faversham și Hawkins, mai erau și mai mulți tineri buni de însurătoare, în special onorabilul Julius Gatling și Lord Randolph Cavanaugh, cel de-al doilea fiu al răposatului marchiz de Raventhorne, compania era decentă și inofensivă. Henrietta dădu din cap.

- Foarte bine. Sunt sigură că se poate avea încredere în domnul Edward că te va însoți înapoi la trăsură la timp.

Mary zâmbi în culmea fericirii spre domnul Edward, care se vedea clar că era foarte îndrăgostit.

- Nu-i așa că mă veți însoți înapoi la timp, domnule Edward?

Henrietta pufni ca pentru sine și nu se mai obosi să asculte răspunsul bâlbâit al domnului Edward. Avea probleme de care

trebuia să se ocupe. Întâlni privirea lui James și ridică din sprânceană.

– Sugerez să ne plimbăm mai departe și să găsim un loc unde îți pot spune ce-am aflat până acum despre domnișoara Fotherby.

Spre surprinderea ei, buzele lui se strânseră ușor, dar apoi dădu din cap afirmativ și o lăsă s-o ia înainte. După ce trecură de grupurile de doamne și domni care populau zona din preajma trăsurilor, pajiștea deveni mult mai puțin aglomerată și era posibil să se plimbe și să discute liberi, fără să le fie teamă că sunt auziți.

James o conduse spre poteca paralelă cu bulevardul aflat la o distanță considerabilă și apoi întrebă într-un final:

– Deci ce-ai aflat?

– Situația domnișoarei Fotherby e exact așa cum a expus-o. Se pare că mama ei are o teamă nefondată și irațională că cel de-al doilea soț al său va fi captivat de domnișoara Fotherby și își va muta afecțiunea dinspre mamă spre fiică. Nimeni dintre cei care cunosc familia nu cred că așa stau lucrurile, dar, după cum îți poți imagina, acest lucru a îngreunat situația domnișoarei Fotherby. Ca urmare, ea caută un soț astfel încât să poată pleca din casa tatălui ei vitreg, iar mama ei a insistat, desigur, să rămână în țară, alături de soțul ei, spunându-i domnișoarei Fotherby să plece și să-și croiască un drum sub protecția mătușii ei.

Henrietta se uită la James și văzu că acesta făcu o grimasă. Uitându-se înainte în timp ce se plimbau, el murmură:

– Deci domnișoara Fotherby e un fel de domniță la ananghie care trebuie salvată?

Henrietta își înclină capul.

– Poți spune și așa.

Și date fiind faptele, Henrietta nu putea să nu-și imagineze că James va lua în calcul faptul că salvarea domnișoarei Fotherby și, în același timp, a lui și a oamenilor afectați de testamentul mătușii lui era un târg corect din toate punctele de vedere. În plus, ea trebuia să fie neutră, iar această postură îi impunea să expună părțile bune ale domnișoarei Fotherby.

Din ce aflase Henrietta în puţinul timp pe care-l avusese la dispoziţie cu o seară înainte, domnişoara Fotherby avea o reputaţie fără cusur, iar situaţia grea în care se afla în acea perioadă nu era vina ei.

Henrietta nu auzise nici măcar un comentariu în defavoarea domnişoarei Fotherby, ceea ce îi oferise neplăcuta convingere că atât datoria, cât şi onoarea îi dictau să-i ajute pe James şi pe domnişoara Fotherby prezentând adevărul gol-goluţ şi, ca apoi, dacă James dorea, să susţină relaţia dintre ei doi. Şi el, şi domnişoara Fotherby meritau acest lucru. Chiar dacă susţinerea acestei relaţii era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă.

Se plimbau în tăcere. După un moment, James întrebă:

–Ai mai aflat şi altceva?

În timp ce Henrietta povestea, în termeni aleşi cu grijă şi neutri, ce aflase până în acel moment din spicuirile despre situaţia, caracterul şi personalitatea domnişoarei Fotherby, James se surprinse muşcându-şi limba. Ar fi vrut s-o întrebe pe Henrietta direct dacă îşi dorea cu adevărat ca el să se însoare cu domnişoara Fotherby.

Ar fi vrut, din toată inima, s-o întrebe pe femeia uimitoare care păşea alături de el, atât de lin, de încrezătoare şi de stăpână pe sine, ce părere avea despre sărutul lor. Dacă simţise ceva – ceva asemănător cu schimbarea cataclismică şi imposibil de ignorat pe care i-o provocase lui acel sărut – şi dacă era posibil, într-o măsură cât de infimă, ca ea să ia în considerare căsătoria cu el.

Voia s-o întrebe toate acele lucruri, voia să se uite în ochii ei albaştri şi să spună cuvintele, direct şi fără ocolişuri, dar nu putea. Nu cât timp ea se plimba alături de el ridicând-o în slăvi pe domnişoara Fotherby şi nefăcând altceva decât să-l încurajeze să se gândească la domnişoara Fotherby ca la o posibilă soţie.

Nu se simţea numai confuz, acesta era doar unul dintre multele sentimente care-l traversau. Era tulburat şi frustrat, şi în acelaşi timp simţea o panică absolut nefamiliară – teama că nu făcea nimic, şi astfel o pierdea –, dar care era puternic contracarată

şi blocată, înăbuşită, de povara ce atârna pe umerii lui şi de perspectiva îngrozitoare ridicată de întrebarea: Dacă va spune nu? Dacă o întreba, iar Henrietta îl refuza...

– O să fac mai multe cercetări la ceaiurile din după-amiaza aceasta, dar cred că domnişoara Fotherby se va dovedi cu adevărat cea mai bună candidată.

Simţămintele lui răbufniră şi îl îmboldiră să reacţioneze. Stârnit, zise pe un ton brusc şi aspru:

– Am înţeles. Gata cu domnişoara Fotherby. Se uită la Henrietta. Pe cine ar trebui să mai iau în calcul?

„Pe mine. Spune că pe mine."

Ea se uitase în jos cât timp vorbise. Apoi trase aer în piept, iar inima lui tresări, plină de speranţă.

– Ei bine, încă le mai avem pe domnişoarele Chisolm şi Downtree pe listă, aşa că voi întreba şi de ele.

Speranţa se izbi de stâncile zădărniciei şi sucombă. Dezamăgirea care îl lovi îl lăsă secătuit în interior.

– Şi ar trebui să cauţi şi mai departe... Diseară avem balul lui Lady Hamilton, iar acolo va fi din nou înghesuială, aşa că e posibil să mai găsim posibile candidate.

Henrietta îşi ridică privirea din iarbă şi se uită la James – nesigură de ceea ce s-ar fi putut citi în ochii ei, nu-şi permisese să facă acest lucru atât timp cât vorbise despre domnişoara Fotherby –, dar în timp ce privirea ei se ridica, o văzu pe cea la care se gândea stând puţin mai departe, în parc, şi vorbind cu un bărbat uşor de recunoscut: Rafe Cunningham – dezmăţat notoriu, jucător înrăit şi hedonist din toate punctele de vedere.

Cei doi nu conversau. Stăteau cu faţa unul la celălalt, la doi metri distanţă, iar Rafe se vedea că se certa. Aprins. Domnişoara Fotherby stătea cu spatele la Henrietta şi la James, dar după cum îşi ţinea capul şi după gesturile ei, se vedea că se certa cu la fel de multă îndârjire.

Îi aruncă o privire lui James, iar expresia lui îi confirmă că şi el îi văzuse. Apoi Rafe îşi ridică mâinile în aer, în laterale, cu palmele în sus, în timp ce făcea o rugăminte dramatică.

Domnişoara Fotherby ridică şi ea mâinile în aer, se roti violent şi plecă repede în direcţia bulevardului, în pas alert, cu faţa palidă, dar cu câteva pete de culoare în obraji, cu buzele strânse într-o linie tranşantă, cu privirea fixată înainte, nestrămutată. Se îndreptă spre trăsuri, loc în care, fără îndoială, o aştepta mătuşa ei. Nu privi în urmă nici măcar o dată, şi nu-i observă pe Henrietta şi pe James care se opriseră puţin mai departe.

– Ah, rosti Henrietta, care se uită la Rafe şi apoi la spatele domnişoarei Fotherby. Cred că putem ghici care bărbat i-a făcut oferta domnişoarei Fotherby, şi în care aceasta nu are încredere.

Rafe Cunningham era de familie bună şi bogat, două caracteristici care îi confereau unui gentleman statutul de eligibilitate, indiferent de caracterul său. Întrebându-se cum avea să fie influenţată părerea lui James despre domnişoara Fotherby de informaţia că Rafe era cel care o abordase, Henrietta îşi concentră din nou atenţia asupra lui şi observă încordarea care pusese stăpânire pe el. Se uită la faţa lui şi observă că îl studia pe Rafe.

Oare James se simţea deja posesiv în privinţa domnişoarei Fotherby? Spre dezamăgirea Henriettei, inima ei prostuţă se prăbuşi, ceea ce nu făcea decât să dovedească faptul că nu îşi venise în simţiri după nebunia stârnită de James. Oftând în sinea ei, se uită din nou în direcţia trăsurilor.

James îl privea pe Rafe Cunningham – cum stătea împietrit în parc, cu mâinile în şolduri, vizibil exasperat şi evident frustrat, în timp ce se uita după domnişoara Fotherby, iar trăsăturile lui scoteau la iveală confuzia totală – şi simţi o senzaţie profundă şi incontestabilă de compasiune. Cu maxilarul încordat, o conduse pe Henrietta departe de Rafe şi de expresia revelatoare de pe chipul unui alt lup singuratic.

– Hai! Ar trebui să ne întoarcem, altfel mama ta va începe să se neliniştească.

O însoți înapoi la trăsura mamei ei, o ajută să urce și își luă la revedere. După un salut scurt, din cap, și o ultimă privire aruncată Henriettei, se sili să se întoarcă și să plece mai departe. Sperase să câștige o parte din terenul pierdut cu o seară în urmă și în schimb... din câte putea vedea, era mai departe decât fusese vreodată de posibilitatea de a o face pe Henrietta să-l ia în considerare ca potențial soț.

Ea părea să se agațe de ideea că domnișoara Fotherby reprezenta soluția problemelor lui și că, astfel, lua sfârșit sarcina ei de-ai găsi soția de care avea atâta nevoie. Dar el n-o voia pe domnișoara Fotherby ci, în sinea lui, îi ura succes lui Rafe cu ea. El o voia pe Henrietta.

În timp ce traversa pajiștea, își cercetă cu minuție sentimentele, dar răspunsul era fără echivoc. Nu avea de gând să se retragă, să-i întoarcă spatele Henriettei și s-o lase să-i scape. Nu după ce o găsise, nu când în sfârșit o recunoștea ca fiind a lui. Așa că trebuia să descopere o cale mult mai bună pentru a-i schimba părerea despre el. Ceva îndeajuns de extraordinar pentru a suci mintea unei femei din familia Cynster.

De pe bancheta trăsurii, Henrietta îl urmări pe James plecând, îndepărtându-se fără să privească înapoi. Când trăsura se puse în mișcare, ea evită privirea întrebătoare a lui Mary și se uită peste pajiști, dorindu-și în inima ei lipsită de căință ca domnișoara Millicent Fotherby să nu le fi ieșit niciodată în cale.

Soarta, își zise Henrietta, îi zâmbea domnișoarei Fotherby și încercării ei de a deveni soția lui James. În seara aceea, Henrietta, împreună cu mama ei și Mary, participau la o petrecere acasă la Lady Osbaldestone. Salonul acesteia era plin-ochi cu toate matroanele cărora Henrietta ar fi vrut să le pună întrebări.

Reamintindu-și că era legată printr-un cod de onoare de datoria față de James, începu să se intereseze în stânga și-n dreapta, sârguincioasă, ce știau femeile adunate acolo despre Millicent Fotherby. Desigur, după cum era moda printre doamnele din înalta

societate, să obţii datele necesare necesita oferirea de informaţii la schimb. În acea companie prestigioasă, pentru solicitarea şi de detalii despre domnişoara Fotherby fu nevoită să explice care era motivul noii ei abordări – ca Distrugătoare de Perechi, obişnuia să ceară informaţii despre bărbaţi, nu despre fete.

Plimbându-se prin încăpere de la un grup la altul, reuşi să-şi motiveze cererea spunând pur şi simplu că acceptase să-l ajute pe James, prieten cu Simon, în încercarea de a-şi găsi o soţie potrivită şi, în cazul în care era necesar, le distrăgea atenţia doamnelor întrebând despre Rafe Cunningham, care se dovedea a fi, într-adevăr, atât de rău precum bănuise.

Majoritatea femeilor acceptaseră fără probleme jumătăţile de adevăr pe care ea le oferea şi îi povesteau tot ceea ce ştiau despre domnişoara Fotherby, despre familia ei, despre trecut şi despre situaţia sa din acel moment. Din păcate, ceea ce Henrietta află nu era *îndeajuns* de decisiv şi de sigur pentru a-şi considera misiunea încheiată şi, astfel, să-i recomande lui James să-i ceară mâna domnişoarei Fotherby fără a mai interveni alte încurcături. Ba mai mult, din păcate toţi o sfătuiau să ceară mai multe detalii de la cele două femei pe care sperase din tot sufletul să le evite.

Dar nu avea încotro. Dacă voia să afle toate cât de potrivită era Millicent Fotherby pentru postura de soţie a lui James Glossup, trebuia s-o abordeze pe Lady Osbaldestone care, pe lângă faptul că era o verişoară îndepărtată a vicontelui de Netherfield, bunicul lui James, se părea că era şi o rudă îndepărtată a familiei Fotherby. Henrietta nu era foarte surprinsă de acest lucru; Lady Osbaldestone părea să cunoască jumătate dintre persoanele din înalta societate.

De parcă nu era îndeajuns de rău că trebuia s-o abordeze pe Lady Osbaldestone, lângă aceasta era aşezată mătuşa Henriettei, Helena, ceea ce însemna că pe canapeaua pe care stăteau cele două mari doamne se afla o minte ageră în plus, motiv pentru care Henrietta nu se simţea deloc în largul ei.

Mătușa ei, Helena, văduva ducelui de St. Ives, avea cei mai frumoși ochi verde-deschis și o privire care părea să scruteze dincolo de orice mască. Flerul ei devenise aproape mitic. Fiul ei, Devil, duce de St. Ives și totodată capul familiei Cynster, îi moștenise ochii, dar mai avea de lucru la capitolul perspicacitate, spre ușurarea restului familiei.

Henrietta se îmbărbătă și se îndreptă spre gazdă și spre mătușa ei. Amândouă îi zâmbiră încântate și o invitară să se așeze pe un scaun din apropiere ca să îi spună ce voia să afle. Henrietta se supuse și, în ciuda încordării, reuși să formuleze rezonabil de bine întrebările, făcându-le pe cele două femei să-i spună ce avea nevoie să știe.

Ajută și faptul că, fiind prietenă cu familia Glossup, Lady Osbaldestone cunoștea deja toată povestea care îl obliga pe James să se însoare. Ceea ce însemna că și Helena o știa; cele două rareori aveau secrete una față de cealaltă. Prin urmare, odată ce aflară de la Henrietta povestea reală a modului în care ajunsese să fie implicată în căutările lui James, ambele doamne își exprimară opinia că decizia lui James de a o aborda pe Melinda Wentworth fusese în totalitate neavenită în situația lui, confirmându-i în același timp că Millicent Fotherby era o candidată excelentă pentru el, *dar*... Ajunsă în acel punct, Henrietta simți că discuția devia. Dar spre ce zonă, nu era tocmai sigură.

– Desigur, zise Lady Osbaldestone, trebuie acordată o mare atenție motivului pentru care James a ajuns în situația de a porni această vânătoare de soții.

– Așa-i, zise Helena și dădu din cap cu un aer atotștiutor, apoi păru să se gândească la ceva. A fost... *pacostea*, cum o chema? Cumnata lui, cea care a fost omorâtă?

– Katherine... Kitty, cum i se spunea, o ajută Lady Osbaldestone. Exact. Lady Osbaldestone se uită în ochii Henriettei și continuă pe un ton didactic: Kitty este motivul pentru care James... cum să-ți spun... s-a retras din viața socială. În esență, a renunțat la ideea de a se însura și chiar de a mai socializa

cu domnişoare nemăritate din clasa lui, cu care s-ar fi putut căsători. Vezi tu, Kitty a fost o frumuseţe ridicată prea mult în slăvi, şi care s-a măritat cu fratele mai mare al lui James, Henry, pentru bani şi pentru poziţia lui socială, dar de îndată ce a avut inelul lui Henry pe deget, Kitty a pus ochii pe alţi bărbaţi şi, până la urmă, şi pe James. Sărmanul băiat n-a fost atent, desigur... Cei din familia Glossup sunt extrem de loiali. Din păcate, Kitty nu punea preţ pe astfel de lucruri şi a fost hotărâtă să-l seducă pe James prin orice mijloace... Dar un fost iubit a omorât-o. La acea vreme eu stăteam la reşedinţa Glossup şi totul a fost destul de cutremurător. Nu vom afla niciodată dacă goana lui Kitty după James a fost determinată de faptul că voia să ascundă faptul că rămăsese gravidă cu acel fost iubit, dar eu sunt convinsă că, atunci când s-a aflat totul, James a bănuit acelaşi lucru. Ar fi fost o situaţie *îngrozitoare* şi ar fi distrus familia... Dar aşa era Kitty. Era preocupată numai de propria persoană.

– Asta s-a întâmplat când Simon şi Portia s-au logodit, interveni Helena. Deci acum aproape doi ani, cu puţin timp înainte ca ei să se căsătorească şi, de atunci, James a... rămas departe de cercurile sociale, cel puţin în privinţa căsătoriei şi a tinerelor domnişoare.

– Ceea ce, zise Lady Osbaldestone, este exact motivul pentru care Emily, mătuşa lui James, a scris ceea ce ştim în testament. Era dezamăgită pentru că nu dansase la nunta lui James, aşa că a făcut tot ce a putut ca să se asigure că nunta va avea loc.

– Emily a fost, într-adevăr, o pierdere, adăugă Helena şi zâmbi cu tristeţe

Apoi o ţintui cu privirea pe Henrietta, captivă în faţa canapelei, iar zâmbetul blând al Helenei căpătă brusc o altă nuanţă.

– Aşa că de-asta eşti acum aici, ajutându-l pe James să-şi găsească soţia, şi totul e aşa cum ar trebui să fie.

Henrietta le văzu pe ambele femei uitându-se la colierul care atârna la gâtul ei; aşteptă un comentariu, dar nu veni nici unul. În schimb, cele două schimbară o privire, apoi se lăsară în acelaşi timp pe spătar şi se uitară în ochii ei.

– Eu cred, spuse Lady Osbaldestone, că în încercarea ta de a-l ajuta pe James şi pe Millicent, ai face bine să discerni adevărul de neevitat că, în cercurile noastre, tinerele domnişoare, mai ales în ziua de azi, trebuie să ştie foarte bine ceea ce-şi doresc.

– Da, într-adevăr, fu de acord Helena şi dădu din cap cu o expresie serioasă. Deseori se întâmplă ca tinerele domnişoare să nu ţină cont de propriile nevoi şi dorinţe, şi mai ales de ceea ce le spune inima, şi astfel nu observă când destinul intervine şi le oferă ocazia să obţină tot ceea ce-şi doresc de la viaţă.

Lady Osbaldestone pufni.

– O greşeală comună, să nu stai să te gândeşti îndeajuns de mult ca să fii sigură de ceea ce-ţi doreşti. Cum poate o tânără domnişoară să se aştepte să aibă viaţa pe care şi-o doreşte fără ca măcar să facă efortul de a-şi da seama ce vrea, numai Dumnezeu ştie.

– O, şi bărbaţii stau la fel de rău, spuse Helena şi făcu un gest din mână. Dar în cazul lor este deseori vorba de încăpăţânare, ceea ce se întâmplă foarte rar în cazul femeilor. Nu, problema *lor* este, în general, lipsa prevederii – faptul că nu-şi dau seama că aceasta este necesară –, combinată cu presupunerea că lucrurile vor evolua în mod miraculos aşa cum îşi doresc ele, fără să fie nevoite să aibă o idee clară despre ce fel de viaţă îşi doresc şi abia *apoi* să fie pregătite să se lupte şi să facă tot ceea ce este necesar pentru ca acel ideal să prindă contur.

– Bine spus! exclamă Lady Osbaldestone care bătu cu bastonul în podea şi o ţintui cu privirea pe Henrietta. Iar dacă vrei să fii de ajutor, ar fi bine să-i repeţi asta surorii tale mai mici. Se ascunde acolo cu celelalte tinere şi crede că n-am observat ce pune la cale, dar în mod cert ea are nevoie să se gândească mai mult la ceea ce îşi doreşte înainte să lupte.

– Pentru că ea este foarte pricepută la luptă, adăugă Helena.

Henrietta zâmbi şi promise că îi va transmite mesajul lui Mary, care îşi petrecuse tot timpul vizitei vorbind într-un colţ cu alte tinere, apoi acceptă cu bucurie semnul că discuţia se încheiase

și scăpă de privirea vigilentă a celor mai importante doamne din încăpere.

Abia mai târziu, în timp ce se îndrepta spre trăsura mamei ei și recapitula în minte tot ce aflase, își dădu seama că nu era deloc sigură cine fusese de fapt ținta avertismentului lui Lady Osbaldestone și al Helenei: Millicent Fotherby, Mary... sau ea.

Gândul o distrase, dar după ce se urcară în vehicul și acesta porni pe drumul pietruit, îndreptându-se spre următoarea lor vizită, încercă să-și revină și să se concentreze asupra faptelor concrete. Cu Rafe Cunningham ieșit din joc, Millicent Fotherby părea să fie răspunsul la rugăciunile lui James. Și, la fel de concretă era și dorința ei profundă de a o da pe Millicent la o parte și de a-i lua locul.

Să se lupte și să facă tot ceea ce este necesar?

Henrietta pufni ca pentru sine și privi pe fereastră în timp ce trăsura se legăna pe drum.

Evenimentul de la Lady Hamilton din acea seară era un bal mascat. După ce află acest lucru și își dădu seama că era un semn bun, James ajunse la casa familiei Hamilton la timp ca să zăbovească puțin în sala de bal, fiind imposibil de recunoscut printre nenumărații bărbați cu pelerină și mască și așteptând să se repeadă spre Henrietta imediat ce avea să-și facă apariția.

Când aceasta sosi, purtând o pelerină cu glugă și o mască albastru-deschis, el o recunoscu imediat și se puse în mișcare imediat ce ea se despărți de gazdele lor și se întoarse ca să scruteze sala de bal plină deja cu o mare de măști și mantii negre cu glugă.

Înainte, balurile mascate i se păruseră plictisitoare, în ciuda faptului că acestea redeveniseră populare, dar în noaptea aceea... În noaptea aceea spera că acel bal mascat îi va aduce salvarea.

Se opri lângă Henrietta, o apucă de cot prin pelerina ei, își aplecă ușor capul și murmură:

– Bună seara.

Ea se uită la chipul lui mascat, în ochii lui şi zâmbi. În gestul ei, ce păru aproape distrat, se oglindi uşurarea.

– Uitasem că este un bal mascat şi mi-am adus aminte înainte să mă îmbrac. Mă întrebam cum te voi găsi aici, spuse ea şi arătă cu mâna spre adunarea de anonimi.

– Într-adevăr. Şi, apropo de asta, am avut o revelaţie. El o trase deoparte, departe de mulţimea de nou-sosiţi. O conduse spre perete şi continuă: Un bal mascat este complet nefolositor pentru a ne continua cercetările... Chiar dacă vom întui cine e o anumită persoană, n-o să fim siguri decât în momentul demascării, la miezul nopţii. Riscul de a ne pierde timpul este prea mare. De aceea, pentru noaptea aceasta, propun să lăsăm deoparte toate gândurile de a-mi extinde lista şi chiar de a mai discuta despre domnişoara Fotherby şi, în schimb, pur şi simplu să ne bucurăm de seară şi de plăcerea pe care ne-o oferă compania celuilalt. Se opri lângă perete, unde erau mult mai puţini oameni, se întoarse cu faţa spre ea şi ridică o sprânceană ce apăru deasupra măştii mici. Ce părere ai?

Ea se uită la el, clipi uşor, apoi privirea i se concentră din nou asupra feţei lui. Ezită, apoi aruncă o privire spre cei adunaţi, cercetă mulţimea de anonimi din faţa lor, ce se mişcau de colo, colo, şi într-un final se întoarse din nou spre el şi zise:

– Cred... că este o sugestie excelentă. Henrietta nu ştia sigur ce o făcuse să dea acel răspuns – pornirea ei lăuntrică sau ecourile vocii lui Lady Osbaldestone şi a Helenei care încă îi răsunau în minte –, dar în clipa în care cuvintele îi ieşiră din gură se simţi inundată de un val de certitudine şi de încredere. În ultimele zile simţise că cele două îi lipsiseră, aşa că le primi cu braţele deschise şi îi zâmbi lui James. Bine. Deci în seara asta suntem numai noi şi scopul e distracţia, zise ea şi îşi ridică palmele în faţă. De unde începem?

Porniră să exploreze camerele gazdei şi să se bucure de multe alte distracţii oferite de acestea. Nici unul din ei nu se simţi atras de mesele la care se jucau cărţi, organizate într-un mic

salon, în schimb își umplură paharele la o fântână din care curgea șampanie și se serviră cu căpșune de pe tăvile din argint pe care valeții le plimbau printre oaspeți. Se lăsară captivați de ringul de dans, ce ocupa jumătate din sala de bal imensă, în fața podiumului pe care stătea o mică orchestră. Și rămaseră captivați.

– Bănuiesc că la un bal mascat cineva poate dansa oricât de multe valsuri dorește cu un singur partener, spuse Henrietta și râse când James îi răspunse rotind-o într-o piruetă și mai rapidă decât precedenta.

– Și, adăugă el căutându-i privirea în timp ce încetiniră ritmul și se alăturară celorlalte cupluri care se învârteau mult mai lent în încăpere, la un bal mascat poți râde și îți poți exprima încântarea fără nici o reținere. Ochii lui se adânciră în ai ei încă un moment, apoi murmură: Îmi place când te aud râzând.

O învârti din nou. Henrietta se simți recunoscătoare pentru acea distragere; i se tăiase brusc răsuflarea și vocea... și legătura cu rațiunea. Lui îi plăcea s-o audă râzând... Ce însemna asta?

Își îndreptă atenția asupra lui James, se cufundă în ochii lui și își dădu seama că atenția unuia pentru celălalt căpătase noi profunzimi. Iar legătura dintre ei devenise și mai puternică; îi captivase, îi făcuse să fie mult mai conștienți unul de altul, adâncind și mai mult senzația de clipe împărtășite. Țesând fire de încântare într-un năvod care îi învăluia, ispititor, pe amândoi.

Dansară până ce nu mai putură, apoi se plimbară din nou, trăgându-și sufletul în sera mare, în care nenumărate cupluri se refugiaseră ca să se plimbe în lumina lunii ce pătrundea prin geamurile mari. Conversațiile erau purtate în șoaptă și se schimbau replici pe care nimeni altcineva nu trebuia să le audă. Ferestrele erau deschise, astfel că aerul era mai proaspăt și purta mirosul plantelor verzi, încununat de mireasma exotică răspândită de florile ce se deschideau noaptea.

Pentru Henrietta, noaptea devenise magică. Pierduse noțiunea timpului. De când acceptase propunerea lui James de a-și petrece astfel seara, nu se gândise decât la momentul imediat următor,

la experiența ce urma, la următorul aspect al modului în care se bucurau unul de celălalt. Își permisese să se lase dusă de val – ceva ce nu-și amintea să mai fi făcut vreodată.

Aproape că nu se recunoștea, nu mai era ea cea practică și pragmatică, îmbrățișând filosofia fie-ce-o fi și părăsind de bunăvoie calea obișnuită. În noaptea aceea nu mai avea un plan, nu mai avea nici un țel. Nu mai lupta pentru nimic... ci, își dădu ea seama, învăța. Învăța ce ar fi putut să-și dorească într-o zonă pe care, până de curând, nu-și permisese să o exploreze.

Simți greutatea caldă a colierului care îi atârna la gât și atingerea pandantivului de deasupra sânilor. Se plimba alături de James în lumina lunii, cu mâna pe brațul lui, cu palma lui caldă odihnindu-se peste a ei, și se gândea la asta și la ce mai urma să învețe. James se opri. Ea îi cercetă chipul. Își înclinase capul, privind peste un pâlc de palmieri. Apoi se îndreptă de spate și afișă un zâmbet triumfător.

– Uitasem de asta.

– De ce?

Aruncă o privire în jur. Făcu și ea la fel, însă nu mai erau alte cupluri în preajmă. Apoi el își lăsă brațul în jos, o luă de mână și o trase pe lângă palmieri și apoi pe o ușă care fusese mascată de frunzele mari și desfăcute. Încăperea de dincolo era sera de portocali a gazdelor.

O cămăruță îngustă, cu pereți din piatră, se întindea la un capăt al terasei ce mărginea sala de bal. Ușile din sticlă puteau fi deschise de pe terasă, dar în acel moment erau închise. Două rânduri de portocali în ghivece se înșirau frumos de-a lungul încăperii și parfumau aerul. Singura sursă de lumină erau razele lunii ce pătrundeau prin ușile din sticlă. Acestea se loveau de piatra pereților, împrăștiind o lumină difuză – îndeajuns de multă pentru a vedea, dar nu destulă pentru ca ei să fie zăriți de cele câteva cupluri care se plimbau pe terasă.

James îi dădu drumul la mână și închise ușa. Henrietta păși mai departe, pe culoarul dintre cele două rânduri de copaci. Se uită

la peretele din fața terasei, observând o canapea mică așezată sub o fereastră pătrată. Păși dincolo de culoar și se duse spre canapea. Curioasă, aruncă o privire pe fereastră, apoi oftă.

– O... ce frumos este.

Fereastra dădea spre un lac ornamental. Se scufundă în canapeaua moale, se uită în cealaltă parte – putea să vadă tot ce se petrecea pe terasă – apoi își îndreptă privirea spre James, care se apropia de ea.

– Canapeaua aceasta e așezată perfect, zise ea și arătă cu o mână spre geamul pătrat. Priveliștea este pur și simplu splendidă.

James se uită în jos la ea și zâmbi.

– Așa e.

După un moment în care se desfătă cu priveliștea oferită de fața ei întoarsă, chiar dacă mascată, el se răsuci și se așeză alături. Uitându-se spre terasă, ea oftă.

– A fost o seară neașteptat de frumoasă... mulțumesc.

– Plăcerea a fost de partea mea. Îți mulțumesc.

El o văzu zâmbind ușor, apoi murmurând:

– Din păcate, e pe sfârșite.

Era adevărat, ceea ce însemna... că el nu mai avea timp. Toate lucrurile merseseră perfect până în acel punct, dar nu putea risca să nu fructifice oportunitatea pe care Lady Hamilton și soarta se părea că i-o oferiseră. Dacă refuza să riște, să accepte provocarea și să facă un pas mai departe, noaptea aceea și tot terenul pe care simțea că-l recâștigase, puteau fi în zadar. Era nevoit să forțeze, altfel tot avantajul se putea risipi precum ceața, odată cu ivirea zorilor.

Își dădu seama că aceea era clipa potrivită. Momentul în care avea să afle adevărul. Dacă făcea pasul următor putea fi condamnat, dar dacă nu-l făcea, aproape sigur avea să fie. Și totuși, dacă făcea pasul următor, nu mai era cale de întoarcere, cel puțin nu pentru el. Iar dacă ea era de acord și accepta... nu mai era cale de întoarcere nici pentru ea, chiar dacă nu și-ar fi dat seama

imediat de acest lucru. Dar nu mai avea timp să se gândească și să se răzgândească. Era momentul lui.

Se relaxă pe spătarul canapelei și se uită la chipul ei.

– Mai avem ceva de făcut... mai există încă o experiență de care ne putem bucura.

– O? Își întoarse fața spre el și făcu ochii mari. Ce?

– Asta.

El își duse o mână spre ceafa ei, cuprinse în palmă arcada delicată și îi aduse ușor chipul mai aproape de al lui. Amândoi purtau jumătăți de măști; nu erau nevoiți să și le dea jos. Îi oferi îndeajuns de mult timp ca să se opună dacă dorea. Dar ea nu o făcu. În schimb, îi auzi răsuflarea rapidă, întretăiată și o văzu uitându-se fix la buzele lui.

Își coborî și el privirea spre gura ei, o mai trase un ultim centimetru, apoi gura lui atinse buzele ei voluptuoase. Și o sărută. De data asta așa cum se cuvenea, și totuși cu reținere. Își lăsă buzele să convingă, să tenteze, să tachineze și să aștepte... până ce-i simți răspunsul; îl percepu clar, intens, promițător. Până ce atingerea buzelor ei deveni atât primitoare, cât și incitantă.

Abia atunci făcu pasul următor, primul mic pas dincolo de inocență. Chiar și atunci, nu voia s-o sperie cu un indiciu prea rapid al pasiunii pe care o ținea în lesă; și totuși, de data asta avea ceva de demonstrat, o mizã, și nu avea de gând să se retragă înainte de a-și atinge țelul. Își îndreptă încet corpul, își trecu degetul mare sub bărbia ei pe care o ridică ușor, își înclină capul și atinse buza ei de jos cu limba, trasă marginea ei... iar ea își despărți buzele, le deschise pentru el, invitându-l înăuntru.

Își dorea să dea buzna înăuntru, să se adâncească în plăcerile îmbătătoare oferite de gura ei, dar se stăpâni; se folosi de toată experiența lui și, ușor, cu gesturi seducătoare, o atinse, o mângâie și o tachină.

Încet, pas cu pas, o conduse mai profund în acel dans, în jocul subtil al limbilor ce se duelau, în încântarea evocatoare a revendicării gurii ei și în plăcerea surprinzătoare a modului

în care ea căuta un răspuns. Îi revelă bucuriile ce veneau din felul în care o gusta şi, în schimb, o lăsă şi pe ea să facă acelaşi lucru.

Orice incertitudine că ea nu se bucura cu adevărat de acel moment, că nu era pe deplin prinsă în acel sărut – la fel de mult ca şi el – fu alungată de prima ei incursiune clară. Apoi ea îşi schimbă poziţia. O clipă mai târziu, el simţi vârfurile degetelor ei mângâindu-i obrazul, şi toate suspiciunile lui se risipiră.

Henrietta simţi. Nu ştia suficient de multe ca să definească ceea ce simţise – o breşă în autocontrolul lui, în felul în care stăpânea cu grijă mişcările –, dar ceva în ea tresări de o încântare pe care nu o mai trăise până în acel moment, un sentiment de victorie. De triumf feminin.

Da... era aşa cum trebuia.

A-l săruta şi a fi sărutată de el era inexprimabil de bine, într-un fel care îi trimitea fiori până în măduva oaselor. Voia să continue, să înveţe mai mult – mult mai mult – tot ce putea el să-i arate, şi totuşi, în acelaşi timp, voia să zăbovească, să savureze, să preamărească, să scurgă fiecare picătură din acea plăcere simplă – să înveţe cum. Iar el îi arătă. Nu se grăbi, ci avu răbdare, savură momentul împreună cu ea. Împărtăşiră până şi acea senzaţie, deschis şi complet.

Nu mai era loc pentru gânduri în mintea ei, nici o fărâmă de conştiinţă pentru a raţiona şi, evident, nici pentru a observa cu detaşare ceea ce se întâmpla. Îl urma oriunde o conducea; când el se oprea, după ce era sigură că se bucurase de tot ce era de experimentat în acel punct, mărea presiunea, iar el răspundea şi mergeau mai departe. Erau atât de adânciţi în sărut, încât nici unul din ei nu reacţionă la avertisment.

Zvârrr...

Dar explozia primului proiectil îi readuse pe amândoi înapoi în prezent... pe canapeaua din sera de portocali. Clipiră în încăperea întunecată; priviră prin uşile din sticlă şi observară mulţimea care se aduna pe terasă.

– Ah...

Cu ajutorul lui James, își îndreptă spatele – își dădu seama că se sprijinise de el. Buzele lui păreau mai moi decât de obicei, părul în dezordine... Oare ea făcuse asta?

El privi spre mulțime, apoi făcu o grimasă, uitându-se la ea.

– Acum mi-am adus aminte... doamna a vrut să anime cu artificii numărătoarea inversă până la miezul nopții și până la demascare.

Ea oftă, dar nu de tristețe. Sunetul exprima satisfacția.

– Ar fi bine să ieșim.

– Din păcate, da.

James își aranjă masca, apoi se ridică și întinse mâna. Își așeză și ea masca, apoi își puse mâna în palma lui și îl lăsă s-o ridice în picioare. El se uită în ochii ei, îi duse mâna la gură, o sărută și spuse:

– Putem vorbi mâine-dimineață. Ne întâlnim în parc.

– Devreme. De obicei, călăresc de două ori pe săptămână, pe la ora opt.

Zâmbetul lui se lărgi.

– În acest caz, ne vedem la opt, lângă Rotten Row.

Ea dădu din cap, apoi se uită în față și păși alături de el în timp ce o conduse spre ușile din sticlă, deschise una din ele, escortând-o afară și apoi în mulțimea de pe terasă.

Ea simțea nevoia să se gândească la ceea ce tocmai făcuseră, la ce însemna totul, la ce aflase și la ceea ce intenționau amândoi. Și apoi trebuiau să vorbească, da, dar din moment ce ea nu putea încă să-și strunească simțurile îndeajuns de mult ca să gândească, a doua zi avea să fie momentul perfect pentru așa ceva.

În timp ce toți oaspeții erau cu ochii pe cer, exclamând fascinați în fața spectacolului de artificii, nimeni nu-i observă când sosiră. Încă zâmbind, cu o încântare nesăbuită pe chip, ea rămase la marginea mulțimii și, cu James alături, ridică și ea ochii.

Cea de-a doua rachetă se năpusti în sus și explodă într-o splendoare de scântei roșii și aurii. O conflagrație de alte artificii

umplură clipele scurse după fiecare rachetă, numărătoarea inversă continuă, iar invitaţii strigau în cor, numărând fiecare dintre artificii, una câte una.

Apoi, în sfârşit, într-o erupţie de urale şi aplauze, cea de-a douăsprezecea rachetă fu lansată în văzduh şi explodă, transformându-se într-o ploaie de argintiu şi auriu deasupra grădinilor.

Zâmbind şi râzând, toţi cei prezenţi îşi dădură la o parte glugile şi aruncară măştile. Se întoarseră veseli spre cei din jur, şi începură să vâneze cunoştinţe în mulţime.

-Noi n-avem nevoie să căutăm pe altcineva, zise James şi zâmbi spre Henrietta când aceasta se întoarse cu faţa la el.

Trăsăturile delicate ale chipului ei erau acum cu totul la vedere. Zâmbi şi ea, dar oftă.

-Trebuie să plec în curând. Părinţii mei mă aşteaptă acasă.

-Şi eu aş pleca.

Îşi flutură din nou pelerina, o aşeză pe umeri şi îi oferi braţul într-un gest galant.

-Putem s-o căutăm pe Lady Hamilton şi să plecăm împreună.

Henrietta zâmbi, îl luă de braţ şi se întoarseră împreună... Tânăra de lângă Henrietta dădu cu spatele peste ea.

-Oi Îmi pare rău!

Tânăra se răsuci şi se dovedi că era frumoasa Cassandra Carmichael.

-Îmi pare foarte rău. V-am lovit?

Henrietta zâmbi şi clătină din cap.

-Nicidecum.

Cassandra se prezentă, la fel şi Henrietta, apoi ea îl prezentă pe James domnişoarei Carmichael, care zâmbi cu o încântare sinceră; nu era greu de observat de ce era considerată una dintre senzaţiile sezonului monden.

-Iar acesta este... Domnişoara Carmichael făcu un gest indicând ceva în spate, pe deasupra umărului. Este... Aruncă o privire înapoi. Ah...

Bărbatul care fusese alături de ea se întorsese şi era deja la câţiva paşi distanţă, croindu-şi drum prin mulţime. Cassandra zâmbi cu indulgenţă.

– Probabil că l-a chemat cineva, zise ea şi ridică din umeri, apoi râse şi clătină din cap. Se întâmplă tot timpul... este aşa de solicitat. Vă rog să-l scuzaţi.

Se salutară şi se despărţiră. Cassandra se întoarse şi porni prin mulţime, pe urmele partenerului ei rătăcitor. James o conduse pe Henrietta spre casă şi pufni încet.

– O să fie o excelentă soţie de politician.

Henrietta râse.

– Nu putem decât să sperăm că domnul Peter o apreciază.

– El era?

– Aşa cred. Adevărul e că nu-l cunosc prea bine. A... uite-o pe Lady Hamilton.

Îşi croiră împreună drum prin mulţime, aşteptară la rând ca să-şi ia rămas-bun de la gazdele lor, apoi James o ajută pe Henrietta să se urce în trăsura părinţilor ei, zâmbi şi o salută, apoi închise uşa.

Când trăsura se puse în mişcare, Henrietta se lăsă pe spătar şi oftă. Încă zâmbea şi încă nu putea gândi.

Capitolul 6

În ciuda eforturilor sale, până să ajungă la Rotten Row în dimineaţa următoare, Henrietta încă nu reuşise să *analizeze* aşa cum trebuia ceea ce se întâmplase între ea şi James în seara precedentă, astfel încât să ajungă la o concluzie. Când era vorba de ei doi, ceva dinlăuntrul ei ieşea la lumină şi lua decizii – bazate numai pe emoţii –, dar, spre surprinderea ei, până în acea clipă, păreau decizii bune.

Şi, într-adevăr, era cum nu se poate mai bine, pentru că James aştepta la capătul pistei, arătând magnific într-o haină de călărie rumos croită, călare pe un armăsar. Iar lumina ce străluci în ochii lui atunci când îi zâmbi, în timp ce ea galopa spre el, îi făcu inima s-o ia la goană. Inima ei nu se mai comportase niciodată astfel.

– Bună dimineaţa, zise ea şi îşi struni iapa să meargă la trap alături de armăsarul lui. Ce vreme frumoasă pentru plimbare!

James înclină capul şi zâmbi apreciativ.

– Soarele nu e singurul lucru frumos.

Ea roşi, chicoti şi se simţi inundată de un val de fericire exuberantă. Îşi lăsă grăjdarul să aştepte lângă pistă, apoi se aşezară la coada ce se formase la capătul acesteia. Când veni rândul lor, porniră la galop. Iapa ei neagră, uşoară şi rapidă, ţinea pasul cu armăsarul lui mai puternic, dar mai greu. După trei ture, între care aşteptaseră ca alţi călăreţi să elibereze pista, se întoarseră şi îşi lăsară caii să se plimbe agale în timp ce se întorceau spre Upper Brook Street.

Pentru o vreme, ea se concentră să-şi recapete suflul, să se liniştească şi să-şi reaşeze gândurile după efort. James păru că făcea acelaşi lucru. Caii îşi continuară liniştiţi drumul, apoi ajunseră la Grosvenor Gate. Trecură tropăind, traversară Park Lane şi se îndreptară spre nord.

Spuseseră că vor vorbi, dar ea nu-şi dădea seama ce şi-ar fi putut spune; era prea devreme să-şi facă vreo declaraţie; în acel moment... totul era perfect aşa cum era, iar ea nu voia să se lupte cu întrebarea dacă, după cele petrecute în seara precedentă, ar trebui sau nu să-i spună ce aflase despre minunata domnişoară Fotherby. Nu voia să aducă în discuţie acel subiect... dar era corect? Pentru domnişoara Fotherby sau pentru James?

Intrară pe Upper Brook Street, iar ecoul potcoavelor care atingeau dalele de piatră reverbera între faţadele înalte. Trase adânc aer în piept şi îşi dădu seama că *nu* putea vorbi. Dacă James nu mai era interesat de domnişoara Fotherby, sau de o altă tânără,

pentru că se reorientase spre ea, atunci el trebuia să-i spună acest lucru. Nu mai puteau evita subiectul...

Apoi își dădu brusc seama că nu era singura care nu voia să aducă vorba despre domnișoara Fotherby. Îi aruncă o privire lui James, care călărea alături de ea. Se uita cu atenție la iapa ei.

- Calul e din grajdurile vărului tău, Demon?

- Da, răspunse ea dornică să-și distragă atenția. Demon este cel de la care provin toți caii familiei. Cred că s-ar simți insultat dacă am lua un cal din altă parte.

James chicoti.

- Și eu cred asta. Întotdeauna a fost obsedat de cai.

Henrietta se uită cu atenție la fața lui James, dar tot ce putea citi era... aceeași bucurie a momentului pe care o simțea și ea. Calul ei necheză și se ridică pe picioarele din spate. Instinctiv, Henrietta își strânse genunchiul îndoit pe grumazul iepei. Pentru că ea călărea în laterală și era o călăreață puternică, reuși să rămână în șa. Dar în loc să se liniștească, iapa țâșni înainte, într-o goană năucitoare și sălbatică.

Henrietta gâfâia, se zdruncina și tremura, dar se ținu tare și se luptă să controleze calul. Trase de frâie, dar iapa, de obicei placidă, părea înnebunită... și era mult mai puternică decât ea.

Upper Brook Street era în Mayfair. Era pietruită și avea jgheaburi din piatră. Dacă Henrietta ar fi căzut, și-ar fi împrăștiat creierii pe pavaj. Acesta era gândul care traversă mintea lui James în timp ce calul ei alerga, printre cărucioarele și căruțele care transportau diverse bunuri la casele celor bogați. Își înghionti calul cu călcâiele înainte chiar de a-și da seama de intenția de a porni în urmărirea ei. În doar câteva secunde, galopa în urma ei, micșorând distanța între el și iapa neagră. Între el și Henrietta.

Ea se ținea încă în șa, palidă și disperată, în timp ce el ajunse lângă ea. Se folosi de greutatea calului său și îl sprijini de iapă forțând-o să încetinească, dar animalul, cuprins de panică, nu avea de gând să oprească, iar în față se vedeau străzile mai largi care înconjurau Grosvenor Square.

– Ai încredere în mine! zise el. Lăsă jos frâiele şi întinse mâinile spre Henrietta. Scoate talpa din scăriţă, eliberează-ţi piciorul şi dă drumul la frâie... acum!

Ea nu ezită. Dacă ar fi făcut-o, probabil că el n-ar mai fi avut îndeajuns de mult echilibru ca s-o apuce, s-o ridice şi s-o tragă spre el. S-o ridice în braţe şi s-o ţină strâns, în timp ce cu genunchii îşi struni armăsarul să încetinească.

Rămasă fără călăreţ, cu frâiele smucindu-se în aer, iapa neagră trecu în goană prin intersecţie şi de-a lungul zonei de nord a Grosvenor Square. Mult prea târziu, grăjdarul Henriettei se apropie în galop; zăbovise mult în spatele lor.

– Mă duc după iapă! strigă el şi îşi îndemnă iapa cu insistenţă.

James abia îl auzi, din cauza bâzâitului din urechi. Îşi încleştase braţele, convulsiv. Îşi simţea plămânii secătuiţi, iar inima încă îi bătea puternic. Frica încă urla înfundat în mintea lui, deşi căldura Henriettei, pe care o ţinea în braţe, lipită de pieptul lui, îl asigura că ea era în siguranţă. Că era în continuare a lui.

Henrietta trăgea cu lăcomie aer în piept, agăţându-se de stâlpul de putere masculină care era James. Când calul se opri, îşi ridică uşor capul de pe pieptul lui şi se uită spre piaţă, spre locul în care dispăruseră iapa ei şi grăjdarul.

Una dintre palmele ei era aşezată, cu degetele răsfirate, pe pieptul lui James. Sub palmă, îi simţea inima bătând puternic, în ritmul inimii ei. Mai erau şi alţi oameni în preajmă, vânzători şocaţi şi băieţi care livrau bunuri, care asistaseră la evenimentul dramatic, dar nu se mai putea concentra la nimic; nimic din ce era în jur nu părea real.

Îşi ridică privirea, iar James se uită în jos, spre ea. Căutau cu disperare privirea celuilalt, în încercarea de a se asigura că ea era acolo, în siguranţă, în braţele lui. Apoi el înjură ca pentru sine, îşi aplecă capul şi o sărută. Apăsat. Cu lăcomie.

„La naiba cu domnişoara Fotherby."

Henrietta îşi puse mâna pe ceafa lui şi îl sărută la rândul ei.

•

Henrietta încă tremura când James o ajută să intre în holul din față al casei părinților ei. Valetul care deschise ușa părea șocat.

– Calul domnișoarei Cynster a luat-o la fugă, iar ea aproape a fost aruncată din șa. În timp ce valetul se grăbea să închidă ușa, James se uită cu atenție la Henrietta. Îngrijitorul s-a dus după animal. Te rog să le chemi pe Lady Cynster și pe servitoarea domnișoarei Henrietta.

Valetul răspunse imediat:

– Imediat, domnule... ăăă, domnul...

Henrietta se adună. Să-și piardă firea într-un moment de criză nu ajuta la nimic. Trase aer în piept și își îndemnă creierul să coopereze.

– Hudson, acesta este domnul Glossup. Este un prieten de-al lui Simon; probabil de aceea ți se pare familiar.

– A, da, zise Hudson și se înclină solemn în fața lui James.

– Mama probabil că e încă sus. Trimite-i vorbă că a fost un... ăăă... incident, și spune-i că mă odihnesc în salonul din spate. Nu-i nevoie s-o chemi pe Hannah... nu sunt pe cale să leșin.

Făcu acea declarație cu o hotărâre îndârjită, și totuși, când cuvintele îi ieșiră din gură, simți cum o străbate un val de slăbiciune. James, care o ținea cu o mână de cot, se uitase cu atenție la fața ei. Bombăni cu asprime, se aplecă și o ridică în brațe.

Ea îl prinse din instinct de rever, clipi surprinsă, dar se simți prea slăbită ca să protesteze. Observă expresia șocată de pe chipul lui Hudson și își dădu seama că aceasta spunea totul.

– Unde-i salonul din spate? întrebă James.

Ea îi arătă cu mâna spre hol.

– Pe acolo.

Străbătu cu ea în brațe holul, strângându-i fustele rochiei de călărie – ispravă pe care ea o găsi impresionantă. Hudson îi urmă preocupat. Deschise ușa și o ținu cât timp James o introduse în încăpere și apoi, cu mișcări grăbite, o așeză ușor pe pernele confortabile de pe canapeaua de sub fereastră.

– Ceai.

Cererea fu întreaga ei contribuție la propria recuperare. Dar ceaiul fusese întotdeauna de ajutor și era remediul recomandat pentru liniștirea nervilor. Iar nervii ei erau în mod cert neliniștiți – mult mai mult decât atunci când căzuse în râu. De data aceasta, moartea – o moarte oribil de violentă – fusese mult mai aproape.

– Imediat, domnișoară, zise Hudson și se uită la James.

Acesta se lăsase pe vine lângă canapea și – Henrietta își dădu seama târziu – o freca pe mâini.

– Merg s-o chem pe doamna.

Fără să se uite la Hudson, fără să-și ia privirea din ochii ei, James dădu din cap. Hudson ieși.

Henrietta încercă să zâmbească, dar până și ea își dădu seama că gestul fu mai degrabă șters și abia perceptibil. Își trase o mână din strânsoarea lui James și își atinse încet părul, netezindu-și ușor buclele ciufulite.

– Mulțumesc, zise ea și se uită la el. A fost... înspăimântător.

Pe hol se auziră pași tropăind. Henrietta își lăsă mâna în jos și se uită spre ușă. James se ridică; o strânse puțin de mână, apoi îi dădu drumul cu o ezitare și se duse la capătul canapelei.

Ușa se lovi de perete și Mary dădu buzna înăuntru împreună cu o servitoare, probabil Hannah, pe urmele ei. Ochii ei mari, albaștri, evaluară scena dintr-o privire, apoi se concentrară asupra Henriettei.

– Te simți bine?

Zâmbetul Henriettei tremură chiar și când rosti:

– Da, a fost doar... Făcu un gest din mână... Puțin cam tulburător.

După privirea lui Mary și a lui Hannah, James trase concluzia că vorbele Henriettei descriseseră de fapt recunoașterea faptului că fusese la un pas de moarte. Cele două se năpustiră asupra ei, arătându-i o grijă exagerată, chiar înăbușitoare.

Mary o bătu ușor pe mână și puse întrebări. Hannah desfăcu un șal tricotat și îl puse peste picioarele Henriettei, apoi sosi tava

cu ceai şi, după ce făcu o scurtă pauză ca să tragă aer în piept, Mary turnă în ceşti.

James stătea lângă canapea şi răspundea la întrebările lui Mary, scutind-o pe Henrietta de această sarcină. Urmări toată agitaţia, ascultă corul de exclamaţii şi observă că Henrietta se relaxa treptat.

Apoi uşa se deschise şi intră mama ei. După ce se uită rapid la fetele ei, privirea lui Louise se opri asupra lui. James înclină capul, iar doamna zâmbi scurt drept răspuns.

- Domnule Glossup. Am înţeles că trebuie să vă mulţumim din nou pentru că aţi salvat-o pe Henrietta, spuse ea, iar expresia i se îmblânzi. Se pare că v-aţi făcut un obicei din asta.

James se uită fix la Henrietta.

- Mă bucur că am fost îndeajuns de aproape ca să pot ajuta.

Simţi un fior rece şi îşi dădu seama încă o dată că avusese parte de un noroc chior, fiind atât de aproape încât s-o poată salva.

- Spuneţi-mi... ce s-a întâmplat? întrebă Louise.

Se aşeză într-un fotoliu, îi făcu semn lui James să se aşeze în alt fotoliu, acceptă o ceaşcă cu ceai de la Mary, apoi îşi fixă privirea asupra Henriettei.

- Nu-ţi stă în fire să pierzi controlul asupra iepei.

Henrietta se încruntă.

- Nu ştiu ce s-a întâmplat. Marie s-a ridicat dintr-odată pe picioarele din spate... Nu am văzut şi nici nu am auzit nimic ce ar fi putut s-o sperie, zise ea şi se uită la James. Tu?

El clătină din cap.

- Iar calul meu n-a reacţionat.

Henrietta dădu din cap afirmativ.

- Aşa e. Dar Marie a nechezat de parcă ar fi avut dureri, apoi s-a ridicat şi a luat-o la goană.

Când puse ceaşca jos, Henrietta tremura vizibil.

- Ar fi fost destul de înspăimântător şi la ţară, însă acolo sunt sigură că aş fi putut s-o stăpânesc. Dar pe străzile de aici...

James se uită în ceaşcă şi îşi spuse că nimeni nu trebuia să audă cât de aproape fusese ea de moarte. Printre roabele, căruţele şi cărucioarele care se înghesuiau pe stradă... Dacă o trăsură s-ar fi apropiat din cealaltă direcţie... Îşi ridică uşor ceaşca, sorbi şi aruncă o privire spre Henrietta ca să se asigure că ea era într-adevăr acolo, că era teafără şi nevătămată, deşi puţin cam tulburată.

Culoarea îi revenea treptat în obraji, iar privirea îi era alertă în timp ce le asculta pe mama şi pe sora ei, care discutau despre starea în care se afla.

James se amestecă în comentariile lor, în timp ce Louise şi Mary făceau pronosticuri în legătură cu recuperarea Henriettei, spre enervarea acesteia, dar Louise insistă să decreteze că Henrietta trebuia să se odihnească în ceea ce mai rămăsese din dimineaţă şi după-amiază.

James era de acord cu ea. Dacă ar fi putut, ar fi ţinut-o pe Henrietta sub aripa lui protectoare şi ar fi sechestrat-o undeva, departe de ceilalţi, cel puţin până avea să afle îndeajuns de multe ca să scape de sentimentul de îngrijorare care îi dădea târcoale, insinuându-i-se pe sub piele. Dar se părea că la acest capitol putea conta pe Louise şi pe Mary.

Hannah, care stătuse deoparte, sugeră o baie fierbinte din moment ce Henrietta nu mai ieşea nicăieri în dimineaţa aceea. Henrietta fu de acord, la fel şi James. Avea nevoie de odihnă şi de o perioadă de recuperare.

–Şi putem face şi bagajele pentru petrecere, strigă Henrietta către Hannah în timp ce servitoarea se îndrepta spre uşă.

–Da, domnişoară, zise Hannah care deschise uşa. O să pun un valet să vă aducă geanta şi cutia pentru pălării din garderobă.

James făcu ochii mari spre uşa închisă, apoi privi înapoi – mai întâi la Louise şi la Mary care sorbeau din ceai, aparent fără să fie preocupate – apoi la Henrietta.

–Sper că nu intenţionezi să mai mergi la Ferma Ellsmere.

Henrietta îl privi mirată.

–Ba da, desigur, răspunse ea. De ce n-aş merge?

„Pentru că tocmai ai fost la un pas de moarte?"

James se abținu să rostească acele cuvinte cu voce tare. Îi întâlni privirea și îi spuse în schimb:

– În aceste circumstanțe, cred că ai face mai bine să te odihnești, cel puțin până când ești sigură că te-ai recuperat în întregime după șoc.

Ea îi aruncă o privire în care se citea exasperarea, de parcă s-ar fi așteptat la altceva din partea lui.

– Nu sunt chiar așa de fragilă... Până după-amiază o să fiu bine și nu va trebui să plec mai devreme de atunci. Până la urmă, Ferma Ellsmere e aproape, în Essex.

– Da, dar...

El se încruntă. Inițial, stabiliseră să meargă la petrecerea de la Ferma Ellsmere ca să finalizeze lista de pretendente. Pentru că nu mai era cazul, el crezuse că, în schimb, își vor petrece timpul acolo – departe de hărmălaia din înalta societate – ca să exploreze mai departe alternativa. Însă, își dăduse seama că preocuparea pentru starea Henriettei depășea orice altă grijă, indiferent cât de presantă ar fi fost.

Își puse jos ceașca și farfurioara și se uită în ochii ei.

– Nu ne presează nimic să participăm, nu-i așa? Și câteva zile liniștite te vor ajuta să-ți calmezi nervii.

Expresia Henriettei deveni încăpățânată.

– Nervii mei sunt pe cale să se calmeze. Incidentul a fost șocant, dar totodată a fost doar un accident. Ar fi jenant să permit să mă afecteze mai mult de una sau două ore. În plus, zise ea și aruncă o privire spre Louise, Lady Ellsmere ne așteaptă. Este mult prea târziu să anulăm invitația acum.

James se uită la Louise, așteptând, sau cel puțin sperând, că ea îl va susține. Dar își dădu seama că atât ea, cât și Mary își sorbiseră în tăcere ceaiul, urmărind dialogul dintre el și Henrietta. În cele din urmă, Louise își așeză ceașca pe farfurioară.

– Îmi e teamă că sunt de acord cu Henrietta, spuse ea și apoi se uită în ochii lui cu privirea unei doamne de vază din înalta

societate, cu suflet bun și blând. Aș fi foarte surprinsă dacă vreuna dintre fetele mele ar avea nevoie de câteva zile ca să se recupereze după un astfel de incident, iar Henrietta are dreptate când spune că e prea târziu ca voi doi să refuzați invitația, dacă nici un os rupt, și nici un dezastru similar nu vă împiedică să participați, și că acest lucru ar fi perceput ca un afront adus familiei Ellsmere. Sunt sigură că nu doriți așa ceva și, în mod cert, eu nu pot permite asta, în special nu în cazul Henriettei, așa că ea va participa, așa cum se așteaptă toată lumea.

În ciuda bunătății ei înnăscute, o hotărâre de oțel se ascundea în spatele aparenței calme a lui Louise. Ea îi susținu privirea lui James, apoi ridică din sprâncene.

-Așadar, dat fiind faptul că Henrietta va merge, să înțeleg că o să participați și dumneavoastră, așa cum ați plănuit?

El nu se uită spre ele, dar simțea greutatea privirii Henriettei și a lui Mary. Rămase privind țintă în ochii albaștri ai lui Louise - asemănători cu ai Henriettei - apoi strânse din buze și capitulă.

-Da. Desigur.

Îi aruncă o privire Henriettei și fu întâmpinat de un zâmbet strălucitor. Cel puțin, o făcuse fericită. Se părea că resemnarea lui o făcuse și pe Mary să se bucure; zâmbetul ei era pur și simplu orbitor. Ceea ce îl făcu să se simtă confuz. Luând retragerea drept semn de înțelepciune, se ridică. Făcu o plecăciune politicoasă spre Louise, apoi se uită la Henrietta. După sărutul de pe stradă, ar fi vrut să discute cu ea între patru ochi - doar o vorbă, o atingere, poate un alt sărut -, dar în același timp, nu voia ca ea să fie tulburată și mai mult. Își înclină capul.

-Ne vedem la Ferma Ellsmere, după-amiază.

Ea întinse mâna, cu fața în sus și cu o expresie recunoscătoare și relaxată.

-Da... mulțumesc din nou. Mă străduiesc să nu mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi venit cu mine în dimineața asta.

El își dorea să poată face același lucru, dar acea perspectivă nu-i dădea pace. Însă... se aplecă deasupra mâinii ei și apoi, după ce-i dădu drumul, o salută pe Mary și ieși din încăpere.

Henrietta îl privi plecând. Nu avea nici un motiv să se simtă atât de emoționată din cauza unui potențial sfârșit tragic, dar ceea ce ieșise la iveală în urma răspunsurilor fiecăruia dintre ei – acel sărut dogoritor pe care îl împărtășiseră în mijlocul Upper Brook Street și pe care, din fericire, nimeni din înalta societate nu-l văzuse – fusese o realitate.

În acel moment, ceea ce se dezvolta între ei ardea ca o torță, era o realitate indisputabilă. Să afle acest lucru, să-i fie permis să întrevadă așa ceva, merita orice sacrificiu. Și, până la urmă, nici nu fusese rănită.

Își mută privirea spre fața curioasă a mamei ei și îi zâmbi liniștitor.

– Sunt bine.

Louise zâmbi cu o expresie înțelegătoare, pe care numai o mamă o putea afișa.

– Da, așa se pare. Acum du-te sus, fă o baie și te sfătuiesc să dormi puțin. Eu și Mary ieșim la prânz, dar o să ne întoarcem înainte să pleci, după-amiază.

După ce părăsi salonul din spate, James se opri în holul din față și privi spre Hudson, valetul.

– Ai aflat dacă grăjdarul a prins iapa domnișoarei Cynster?

– Da, domnule. Gibbs a prins animalul de cealaltă parte a Grosvenor Square, când niște căruțe i-au blocat drumul.

– Deci animalul e înapoi în grajduri?

– Da, domnule.

– Și unde se află grajdurile stăpânei tale?

Primind indicațiile, James le găsi destul de ușor. Îngrijitorul acestora, un bărbat bătrân, cu experiență, plimba iapa neagră, revenită la starea ei obișnuită, pe pietrele din fața ușilor de la grajduri

şi se uita cu atenţie la picioarele negre, frumos definite ale calului, căutând, fără îndoială, vreo rană.

Cu mâinile în buzunare, James se duse într-acolo şi se opri lângă bărbat.

- Bună dimineaţa. Hudson mi-a spus că vă găsesc aici. Am călărit cu domnişoara Cynster în dimineaţa aceasta... sunt un prieten de-al domnului Simon Cynster.

- O, mda, zise îngrijitorul şi se uită la el. Sunteţi cel care ne-a salvat fata, spuse el şi îşi plecă uşor capul, în semn de respect. Vă rog să primiţi mulţumirile noastre, domnule, şi mult mai mult de-atât. Domnişoara Henrietta călăreşte bine, dar din câte a spus Gibbs, grăjdarul ei, n-a reuşit s-o stăpânească pe Mary în dimineaţa asta.

- Aşa e. Domnişoara Cynster mi-a spus că iapa e de la grajdurile vărului ei, Demon. Şi asta, trebuie să recunosc, mă face curios, zise James arătând cu capul spre cal. Marie a fost cuminte tot timpul, până a nechezat şi s-a ridicat pe picioarele din spate, şi nu-mi pot imagina că Demon Cynster i-ar fi dat verişoarei lui un cal mai nărăvaş, care să provoace un eveniment nefericit cum a fost cel întâmplat de dimineaţă.

- Aşa e, zise îngrijitorul şi chipul i se întunecă. Aveţi dreptate, dar nu-i de mirare că Marie a făcut ce-a făcut.

Se duse la spatele calului şi săltă colţul unei pături ce fusese aşezată pe spinarea lui Marie.

- Uitaţi-vă ce i-a făcut un nemernic.

James se uită spre locul indicat. Sângele se mai scurgea încă dintr-o mică rană. Îşi dădu seama într-o clipă ce era.

- O săgeată?

Se îndreptă de spate şi se uită la îngrijitor, nevenindu-i să creadă. Acesta dădu din cap, trist.

- Da... aşa cred şi eu. Probabil vreun băietan fără minte, pus pe şotii... a tras o săgeată şi a privit cum doamna era dusă în goană de cal, zise îngrijitorul şi pufni. Dacă eu sau băieţii mei am pune mâna pe pacostea aia, l-am face să-i stea râsul în gât.

– Da, așa e.

Dar ar fi trebuit să stea la coadă. James își potoli impulsul subit de a reacționa cu violență și dădu din cap spre îngrijitor.

– Mulțumesc că mi-ați arătat... M-am gândit eu că trebuia să fi fost ceva de genul acesta.

Se despărțiră după ce își urară toate cele bune. James se întoarse încet, făcând o grimasă în timp ce se întreba... dar nu exista vreun motiv să suspecteze că săgeata fusese îndreptată în mod special spre calul Henriettei, și nu spre cel al unei doamne oarecare ce plecase la plimbare cu calul, după cum bănuise îngrijitorul.

Capitolul 7

James părăsi Londra după-amiaza devreme. Conduse singur cabrioleta și ajunse la Ferma Ellsmere la timp. După ce salută gazdele, pe Lord și Lady Ellsmere, prieteni de-ai părinților săi, și după ce fu condus în camera sa, coborî în salon pentru a schimba o vorbă cu ceilalți oaspeți care se adunaseră deja.

Domnișoara Violet Ellsmere, fata gazdelor, se logodise recent cu vicontele Channing. James și Channing se știau de mulți ani, iar James îl tachină pentru că în curând avea să-și piardă libertatea, observând că Channing suportă tratamentul cu îngâmfarea unui motan satisfăcut. Ceea ce nu făcu decât să crească neliniștea lui James, în timp ce se plimba prin mulțime, cu privirea ațintită spre curtea din față.

Într-un final, o trăsură neagră sosi pe alee, trăsura neagră cea mult așteptată; James îl recunoscu pe birjarul familiei Cynster. Până ce vehiculul opri pe pietrișul din curte, James ieșise deja pe terasă. Îi făcu semn vizitiului să se retragă și se întinse spre ușa trăsurii. O deschise.

Henrietta clipi spre el şi apoi zâmbi. Bucuroasă. Era clar că nu existau urmări neplăcute după emoţia din acea dimineaţă. Îi întinse mâna şi îl lăsă s-o ajute să coboare.

– Mulţumesc.

Când el îi oferi braţul, ea îi zâmbi şi îl acceptă.

– Ai de gând să pui monopol pe mine?

El zâmbi la rândul lui.

– De ce crezi c-am venit?

Râsul ei uşor îl făcu să zâmbească şi mai mult în timp ce o conducea spre casă. Trecu şi ea prin procesul obişnuit de salut al gazdelor, apoi Violet o însoţi sus în camera care-i fusese atribuită, dar amândouă reveniră curând şi li se alăturară lui James şi lui Channing în salon.

Cei patru se aşezară şi vorbiră o vreme, în timp ce restul oaspeţilor se mişcau şi pălăvrăgeau în jurul lor. Sosi trataţia de la ceaiul de după-amiază, fu consumată până la ultima firimitură delicioasă, apoi începură să discute despre noutăţile din înalta societate.

Oaspeţii continuară să sosească; până ce răsună gongul din salon, James numărase douăzeci de invitaţi, fără să pună la socoteală gazdele şi pe Violet şi Channing. Toţi cei care stăteau în salon se ridicară şi, în cupluri sau grupuri, se îndreptară spre scări.

James merse agale alături de Henrietta şi descoperi că încăperea care-i fusese atribuită se afla pe holul din stânga scării principale, a treia uşă pe dreapta. După ce o conduse, se întoarse repede înapoi pe coridor şi intră în camera lui, aflată spre capătul aripii opuse a clădirii.

În timp ce se spăla şi se îmbrăca, se gândi la ce puteau face în seara aceea şi se hotărî să improvizeze pe parcurs. Pe de o parte, voia să forţeze lucrurile şi să se asigure că Henrietta avea să-i devină mireasă – iar acest impuls devenise şi mai puternic după incidentul din acea dimineaţă. Pe de altă parte, era conştient de dorinţa primordială de a-i oferi tot ce-şi putea dori o domnişoară, inclusiv să-i facă curte aşa cum se cuvenea.

– Avem două zile întregi la dispoziție, bombăni el pentru sine, cu bărbia în sus în timp ce-și lega eșarfa.

Deși era esențial să se căsătorească până la data de întâi a lunii următoare, încă mai avea la dispoziție douăzeci și cinci de zile.

– O să-și dorească o perioadă în care să se bucure de logodna noastră înainte să ajungem în fața altarului, dar... ne putem permite cel puțin câteva zile de romantism. Nu trebuie să ne zorim.

Nu trebuia s-o grăbească doar pentru că era presat și era nevoit să respecte un termen strict. Cu această hotărâre în minte, coborî treptele și se îndreptă spre salon. Acolo se aflau numai bărbații; nici o femeie nu-și făcuse încă apariția. Li se alătură lui Channing, Percy Smythe și lui Giles Kendall, și fu repede atras într-o discuție despre subiectul preferat al bărbaților: caii.

Cinci minute mai târziu, Rafe Cunningham intră în încăpere. Se uită în jur, ezită, apoi se îndreptă spre grupul lui James.

– Hei, bătrâne! exclamă Channing și dădu mâna cu Rafe. Nu mă așteptam să te văd aici.

Rafe ridică din umeri ușor.

– Lady Ellsmere este nașa mea. Apoi Rafe îi aruncă o privire lui James și îl salută dând din cap. Glossup.

James îi răspunse la fel și se întrebă dacă doar i se păruse că detectează o notă de animozitate reținută în vocea gravă a lui Rafe... și dacă domnișoara Fotherby se număra printre invitați. James nu o zărise mai devreme, dar nici pe Rafe nu-l văzuse.

Până la urmă, femeile începură să-și facă apariția. James fu încântat când, după ce părăsi grupul ca să i se alăture Henriettei, aceasta veni spre el. Schimbară zâmbete cu subînțeles, apoi se întoarseră împreună ca să interacționeze cu ceilalți oaspeți. Unul lângă celălalt, pălăvrăgiră cu domnișoarele Finlayson și Moffat și li se alăturară curând Channing și Violet.

Domnișoara Fotherby, observă James, sosi cu un minut înainte de ora mesei. Când păși în salon, se uită repede în jur, observă că Rafe Cunningham o privea din cealaltă parte a încăperii mari, și încremeni. Pentru o clipă, arătă ca o căprioară ce mai avea

puțin și o lua la goană din fața vânătorului, dar apoi, bătoasă, se uită în altă parte și, cu chipul încordat și palid, traversă încăperea ca să vorbească cu Lady Ellsmere.

Henrietta o observase și ea pe domnișoara Fotherby. Se uită la James și ridică din sprânceană. Înainte ca el să apuce să-i răspundă, valetul gazdelor apăru și anunță că cina era servită.

Lady Ellsmere le ceru să fie atenți și le spuse că atmosfera rămânea neprotocolară pe toată durata ședерii lor, recomandându-le să-i facă pe plac și să-și găsească singuri parteneri. Toată lumea râse, încântați să facă acest lucru... cu excepția domnișoarei Fotherby, dar Robert Sinclair, care stătea lângă ea, îi oferi brațul, iar ea acceptă imediat ca el s-o însoțească.

Cu Henrietta la brațul său, James își înclină capul și îi șopti:

– Din moment ce e aici, cred ar fi frumos din partea mea să-i spun domnișoarei Fotherby decizia mea cu privire la... ăăă... solicitarea ei, cât mai curând.

Urmărind animozitățile dintre domnișoara Fotherby și Rafe Cunningham, deși amândoi aveau pe altcineva drept partener, Henrietta dădu din cap.

– Ai dreptate, însă cred că, cel mai devreme, mâine-dimineață poți face asta. Dacă evenimentul acesta va avea scenariul obișnuit, o să ne bucurăm de muzică sau șarade după cină.

James dădu din cap, confirmându-i spusele.

După ce se așeză alături de el la masă, Henrietta își dădu seama că se bucura de acea zi mai mult decât anticipase – în mod evident mai mult decât în anii precedenți –, dar înainte nu avusese niciodată un... obiectiv. Un punct de interes pe care să-și concentreze atenția, un pivot în jurul căruia să se desfășoare. Totul era diferit, își spuse și îi aruncă o privire lui James, care vorbea cu Violet, aflată în fața lui. Prezența lui amplifica experiența fiecărei trăiri; conversațiile, replicile acide, glumele, replicile spirituale, toate păreau mai incitante, mai antrenante când erau văzute prin prisma extinsă a posibilelor lui reacții, la fel ca și ale ei.

El îi deschidea ochii. Niciodată până atunci nu văzuse lumea din jurul ei în funcție de persona ei și nu se gândise cum apărea în ochii altcuiva sau cum putea afecta pe cineva. Aceasta, își zise ea zâmbind și schimbându-și poziția astfel încât să audă mai bine ceea ce voia să-i spună domnișoara Hendricks, era ceea ce însemna de fapt o relație – a învăța și a empatiza cu sentimentele celuilalt. Probabil, era ceea ce semnifica expresia „cealaltă jumătate".

Era bucuroasă că fuseseră de acord să includă petrecerea de la ferma familiei Ellsmere pe lista de evenimente folositoare. Deși misiunea lor fusese schimbată, era locul perfect pentru ca ea și James să-și petreacă timpul împreună, să se cunoască mai bine în afara mediului ca de seră din sălile de bal ale înaltei societăți. Acolo aveau timp să se plimbe și să discute fără constrângeri sau rezerve și fără amenințarea constantă că vor fi întrerupți.

Când draperiile fură trase și se ridicară cu toții, își dădu seama că aștepta cu nerăbdare următoarele zile. Așa cum prevăzuse, la îndrumarea lui Lady Ellsmere, toată lumea se grupă pe perechi, îndreptându-se spre încăperea destinată muzicii, aflată în cealaltă parte a vechiului conac. Acolo, își petrecură câteva ore plăcute, distrându-se cu balade și cântece.

Domnișoara Fotherby fu printre primii invitați care se așezară la pianoforte. Interpretă o baladă, pe o voce ascuțită dar plăcută. După alte câteva persoane, cântă și Rafe Cunningham, acompaniat de domnișoara Findlayson; tonul lui de bariton era generos și puternic și îi captivă pe toți. Apoi Giles Kendall i se alătură lui Rafe și cântă pe post de tenor, alături de vocea de bariton a lui Rafe, iar acela fu cel mai fascinant spectacol al serii.

Puțin mai târziu, Henrietta cântă la pianoforte și interpretă un frumos cântec tradițional, urmat de un duet cu James, apoi Violet și Channing li se alăturară pentru o frumoasă interpretare a unui vechi cântec tradițional, unul lung și repetitiv, o compoziție comică în mod subtil, formată din refrene și versuri de o lungime ieșită din comun.

Până ajunse la ultima notă, avea răsuflarea întretăiată, la fel şi ceilalţi trei. Cei prezenţi îi aplaudară în picioare, apoi Lady Ellsmere îi chemă la ceai.

Într-un final, seara se încheie şi, în grupuri răsfirate, invitaţii ieşiră pe hol şi urcară scările. Pe trepte, alături de James, Henrietta îi zâmbi şi murmură:

- Am uitat complet de vânzoleala de dimineaţă.

Privirile li se întâlniră.

- Nici o urmare?

Ea clătină din cap.

- Nici una. M-am recuperat complet, iar seara aceasta a fost... lucrul perfect pentru a uita.

- Bine.

Păşiră pe holul de la capătul scării. James ezită. Doamnele se îndepărtau, câte două sau câte trei, spre holul din stânga, în timp ce bărbaţii fuseseră cazaţi în aripa opusă. El o luă de mână pe Henrietta, se uită fix în ochii ei, îi ridică degetele la buze şi le sărută uşor.

- În cazul acesta, îţi doresc să te odihneşti bine. Somn uşor.

Ea îi oferi un zâmbet strălucitor, îi strânse uşor degetele, apoi îşi eliberă mâna.

- Somn uşor şi ţie.

Se mai uită la el un moment, apoi dădu din cap şi se întoarse.

- Noapte bună.

El se uită după ea în timp ce se îndepărta, apoi îi urmă pe ceilalţi bărbaţi pe hol, spre cealaltă aripă. Cu puţin timp înainte de a ajunge la uşă, simţi că cineva se uita la el – simţi greutatea privirii în ceafă. Se opri în dreptul uşii, apucă mânerul rotund şi se uită pe hol. Rafe Cunningham stătea în pragul uşii de la capătul holului şi îl urmărea. Lumina era atât de slabă, încât nu întrezări expresia de pe chipul lui Rafe, dar bănui că exprima nedumerire. Probabil că Rafe îl observase când îşi luase la revedere de la Henrietta.

Deschise uşa, intră şi o închise. Se opri în dreptul ei şi se întrebă dacă ar fi trebuit să discute cu Rafe în acel moment şi să-i curme

suferința în ceea ce privea legătura dintre James și domnișoara Fotherby despre care, după reacțiile lui Rafe, cu siguranță știa ceva, sau cel puțin credea că știe.

James de gândi, dar ceea ce i-ar fi spus Henrietta în cazul în care ar fi întrebat-o dacă era bine să vorbească cu Rafe fu un lucru hotărâtor. Ea i-ar fi zis că era indicat să discute mai întâi cu domnișoara Fotherby, și apoi s-o lase pe Millicent să decidă ce voia să-i spună lui Rafe.

În timp ce își scotea haina, James se gândi la toate variantele posibile și se hotărî ca, după ce va vorbi cu Millicent, în cazul în care Rafe avea să-l întrebe direct, să-i spună și lui. Rafe era un tip dur. Și să-i explice lui Lady Ellsmere, și mai ales Henriettei, cum se pricopsise cu un ochi vânăt nu era un scenariu din care voia să facă parte.

Când se strecură sub cearșafuri, înțelegerea și empatia față de situația lui Rafe se transformă într-o analiză a propriei situații. Pe de-o parte, voia să-i ofere Henriettei tot ceea ce presupunea romantismul ideii de a face curte. Ea avea douăzeci și nouă de ani; îl așteptase, iar el se simțea josnic de recunoscător că ea o făcuse, așa că era corect să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o curta cum se cuvenea.

Dar, în același timp, voia să vorbească; în cazul lui, sperietura din acea dimineață nu se risipise, ci mai degrabă se transformase – îi dăduse un imbold neașteptat de a spune ceva cu voce tare, de a da glas unei cereri. Deși știa că era prea devreme pentru o declarație în toată regula, dintr-un motiv neștiut, instinctele lui de lup erau mai puternice decât el și îl îndemnau acerb să-și exprime cel puțin intenția.

De ce era atât de important pentru el să-i spună Henriettei că voia ca ea să-i fie mireasă, nu știa. Pregătit de culcare, închise ochii și se întrebă cât timp va putea rezista tentației lăuntrice, dezlănțuite.

•

A doua zi, luară micul dejun fără grabă. Oaspeții coborâră și intrară în sufragerie începând de la ora opt. Bufetul ce se întindea pe un perete lateral găzduia o serie de platouri din argint și vase încălzite ce ofereau de toate, de la ouă fierte și șuncă, la cârnați, kedgeree[1] și un fel de mâncare din carne de oaie fiartă, jambon și țelină, despre care se spunea că este o delicatesă locală.

James sosi destul de devreme, se servi cu o selecție de delicatese, apoi își trase un scaun la mijlocul mesei lungi. Așezat lângă Channing, el se alătură discuției care se purta între Percy Smythe și Dickie Arbiter despre ce companie făcea cele mai bune pistoale din epoca modernă. Dickie era de partea armelor americane, în timp ce Percy susținea virtuțile producătorilor englezi. Când fu întrebat, James recunoscu faptul că simțea o atracție pentru noul mecanism american, dar, ca să mențină echilibrul, votă cu producătorii englezi.

– Numai din considerente estetice, zise el și se uită la Dickie. Ai văzut unul dintre noile lor pistoale?

Percy chicoti, în timp ce Channing izbucni în râsul lui obișnuit, ca un lătrat.

Sosiră și alții, apoi apăru și Henrietta, împreună cu domnișoara Hendricks și Violet. Erau primele femei care intrară, dar fură urmate destul de repede de alte doamne și, odată cu vocile lor ascuțite, conversațiile își schimbară atât tonul, cât și subiectul.

James rămase cu ochii la Henrietta cât timp aceasta înaintă spre bufet. Îmbrăcată într-o rochie de plimbare, galben-aurie, i se părea că arăta precum soarele de vară. Când se întoarse la masă, el se ridică imediat și trase scaunul de lângă el. Ea acceptă zâmbind invitația mută și se așeză. Și Channing se ridicase și ținea scaunul de lângă el pentru Violet, în timp ce, de partea cealaltă a mesei, Percy urmă același ritual pentru domnișoara Hendricks.

După ce doamnele se așezară, discuția devie spre subiectul care îi interesa pe toți, adică ce plănuiseră să facă în restul zilei.

---

[1] Specialitate preparată din orez și hering afumat (n.tr.)

– Noi ne-am gândit să ne petrecem dimineața în jurul casei - o competiție de crochet pentru cei care acceptă provocarea, jocuri de biliard pentru domnii care preferă așa ceva, și mai sunt biblioteca sau grădinile pentru doamnele care nu doresc să se alăture celor de pe pajiște, care joacă crochet.

Din moment ce Violet era fiica gazdelor, se implicase în expunerea programului.

– Iar după prânz, ne-am gândit că ar fi frumos să ne plimbăm prin pădure, spre ruine.

– Ruine? întrebară în același timp domnișoara Hendricks și Dickie Arbiter.

Se uitară unul la celălalt, captivați, apoi la Violet, pentru mai multe lămuriri.

– Sunt ruinele mănăstirii originale pe terenul căreia a fost construită ferma, explică Violet. Sunt foarte vechi – nimeni nu știe cât de vechi, dar îndeajuns de mult ca să fie acum pe jumătate îngropate. Nu că ar trebui să intrăm în subteran sau să ne angajăm în explorări dificile... Ceea ce numim noi ruine sunt pereții, coloanele, altarele și altele asemenea, care sunt expuse într-o laterală a dealului. Numai Dumnezeu știe cât anume din construcțiile inițiale mai este încă îngropat în deal, dar majoritatea pereților sunt acoperiți cu mușchi și sunt brăzdați de iederă.

Violet zâmbi spre domnișoara Hendricks.

– Creează o atmosferă aparte, adăugă ea.

– Și pădurea e foarte veche, interveni Channing. Sunt stejari bătrâni, imenși. E ușor de mers pe sub ei, iar poteca spre ruine e relativ dreaptă.

El se uită spre capătul mesei, spre locul în care stătea Lady Ellsmere și alți câțiva prieteni din generația ei, mâncând și bârfind.

– Chiar și doamnele mai în vârstă ar putea ajunge, dar e la doi kilometri depărtare – o să ne ia o jumătate de oră ca să ne plimbăm până acolo și încă o jumătate de oră ca să ne întoarcem, așa că nu cred că vor vrea să-și piardă timpul.

Domnişoara Hendricks părea din cale-afară de entuziasmată.

- Mi se pare o excursie minunată.

- Hmm... făcu Dickie şi se uită în ochii domnişoarei Hendricks. Sunt foarte atras de locurile vechi. Eu unul mă alătur grupului care merge la ruine.

Tot grupul lor îşi exprimă intenţia de a merge la plimbare, apoi Violet continuă:

- Iar în seara aceasta, după cum sunt sigură că bănuiaţi, va fi un bal. Nu ceva de mare amploare - vrem să păstrăm atmosfera relaxată. Până la urmă, nu suntem în Londra. Dar vor fi muzicieni, aşa că se va dansa mult, şi vor veni şi câţiva dintre vecinii noştri, în consecinţă veţi cunoaşte încă şapte oameni.

- Excelent! zise Percy şi zâmbi. Pare a fi genul meu de zi.

Pentru că se ştia că Percy era un bine cunoscut pasionat de viaţa mondenă, toată lumea râse şi se arătă de acord.

Îşi terminaseră cu toţii micul dejun. Se ridicară, iar doamnele se îndreptară către uşile ce se deschiseră spre terasa inundată de soare, în timp ce bărbaţii zăboviră în spate. Oprindu-se ca s-o lase pe Violet să-i conducă spre terasă, Henrietta aruncă o privire către cei care se mai aflau încă la masă. Domnişoara Fotherby stătea cu domnişoarele Findlayson şi Moffat. Acestea din urmă discutau vesele, dar domnişoara Fotherby avea un aer de victimă.

În timp ce Henrietta se uita la ea, domnişoara Fotherby aruncă o privire spre masa la care stătea Rafe Cunningham, lângă Giles Kendall. Rafe nici măcar nu se prefăcea că îi asculta pe Giles şi pe Robert Sinclair, care stăteau în faţa lui; o urmărea pe domnişoara Fotherby.

Când James ajunse în dreptul ei, Henrietta îi zâmbi, se întoarse şi ieşi pe terasă. Nu fusese surprinsă să descopere că Rafe se număra printre invitaţi; ştiuse de legătura lui cu familia Ellsmere. Însă domnişoara Fotherby păruse şocată la vederea lui, aproape copleşită să-l descopere pe Rafe acolo.

Din câte înţelesese Henrietta, mătuşa domnişoarei Fotherby, care se numărase printre femeile mai în vârstă care stătuseră

cu Lady Ellsmere, era o veche prietenă a gazdei, ceea ce sugera ideea că domnișoara Fotherby fusese ispitită să participe, și că atât mătușa ei, cât și Lady Ellsmere făceau pe peițitoarele. Lucru ce dezvăluia faptul că nici una dintre femeile în vârstă nu știa nimic despre oferta pe care i-o făcuse domnișoara Fotherby lui James.

În timp ce se plimbau în soarele blând de dimineață, grupul lor se destrămă. Când ajunse pe treptele ce duceau în jos, spre un mic loc viran, Channing îi oferi brațul lui Violet. Ea acceptă și coborâră. James făcu imediat același gest către Henrietta, iar ea îl luă de braț și acceptă ajutorul lui la coborârea treptelor abrupte. Și se întrebă dacă ar fi trebuit să-l întrebe ce plănuise în legătură cu domnișoara Fotherby.

De la incidentul cu Marie, nu mai vorbiseră; încă nu-și împărtășiseră gândurile despre ce credea fiecare în legătură cu ceea ce se întâmpla între ei. Dar era clar că domnișoara Fotherby avea nevoie de un răspuns – ba chiar ceruse unul, în câteva zile. Exista oare vreun motiv, vreo justificare, ca el să nu-i spună cum stăteau de fapt lucrurile?

Henrietta se gândea la acest lucru în timp ce se plimbau prin grădina de trandafiri și apoi din nou afară. Trase în piept aerul proaspăt, zâmbi și râse împreună cu ceilalți, apoi, într-un final, se hotărî să nu mai insiste. James știa cum stăteau lucrurile și numai el putea să-i dea un răspuns domnișoarei Fotherby.

Până la urmă, ajunseră la pajiștea pe care se juca crochet. Soarele se ridicase suficient cât să usuce iarba, așa că scoaseră repede portițele și stâlpii și apoi distribuiră ciocanele. Apoi apăru problema stabilirii echipelor și a regulilor competiției.

Într-un final, fură de acord să joace pe cupluri, în sistem succesiv. Nimănui nu-i păsa dacă aveau sau nu timp să încheie rundele sau cine câștiga; nu conta decât distracția și bucuria de a juca.

Trecu o oră și majoritatea tinerelor și a bărbaților care sosiseră pe terenul pe care se juca crochet intrară în competiție, în timp

ce femeile în vârstă se aşezaseră pe scaunele de grădină, la umbra copacilor din apropiere, ca să urmărească şi să zâmbească aprobator. James, care stătea lângă Henrietta şi aştepta să le vină rândul, o văzu pe domnişoara Fotherby – pe care Rafe încercase mai devreme s-o ia drept parteneră, dar se pricopsise în schimb cu Giles Kendall – mergând iute pe marginea pajiştii, cu capul în jos, spre Henrietta.

James aşteptă până când domnişoara Fotherby se apropie, apoi zise:

– Domnişoară Fotherby? Când ea se opri şi se uită în sus, speriată, el îi zâmbi uşor. Putem discuta ceva?

El se uită în jur şi îi atrase atenţia asupra faptului că, în acel moment, ei trei nu erau auziţi de nimeni. Domnişoara Fotherby trase aer în piept şi dădu din cap.

– Da. Desigur.

Dar expresia ei hăituită n-o părăsi; se uita necontenit în jur şi părea complet distrasă. James se încruntă. O simţi pe Henrietta, alături de el, cu mâinile pe mânerul ciocanului de crochet, care era la fel de nedumerită văzând reacţia domnişoarei Fotherby.

– În legătură cu sugestia pe care aţi făcut-o pe terasa lui Lady Hollingworth...

Capul domnişoarei Fotherby se întoarse, iar ea făcu ochii mari, de parcă tocmai îşi amintea. De parcă uitase complet.

– O... ah, da, zise ea şi roşi uşor. Este...

El se simţi şi mai obligat să vorbească, pur şi simplu pentru a pune punct situaţiei încurcate.

– Sentimentele mele sunt îndreptate spre altcineva; e ceva ce nu am conştientizat atunci. Trebuie să vă mulţumesc pentru sugestie, dar nu mai caut o... soţie de convenienţă.

Domnişoara Fotherby clipi, iar privirea părea să i se concentreze asupra lui. Se uită la James de parcă în sfârşit îl vedea cu adevărat, apoi la Henrietta, iar buzele ei se curbară într-un zâmbet vag. Îşi coborî privirea.

– Da. Trebuie să vă mulțumesc pentru că ați vorbit pe șleau ș poate nu mă credeți, dar vă doresc succes. Dar deja se întorce Și acum, vă rog să mă scuzați...

Fără să aștepte un răspuns, dând ușor din cap, își continu drumul.

– Ei! zise Henrietta nedumerită, uitându-se după domni șoara Fotherby care se îndepărta. Trebuie să recunosc faptul c n-a fost deloc așa cum m-aș fi așteptat.

– O, nu știu. Îl văzuse pe Rafe Cunningham care se plimba p latura opusă a terenului de crochet. Cred că domnișoara Fotherb se simte puțin cam hărțuită în acest moment, completă el.

Henrietta îi urmări privirea și pufni.

– Numai Dumnezeu știe cum se va sfârși.

– Ei bine, zise James care se întoarse spre ea și zâmbi, e problema lor acum și nu ne mai privește. Ceea ce, trebuie să recunosc, este o mare ușurare.

– Glossup... domnișoară Cynster! strigă Channing de la prima portiță de crochet. E rândul vostru.

Ea ridică din sprânceană.

– Cred că ai dreptate, spuse ea, apoi se uită în față și își balansă ciocanul, de probă. În regulă... hai să vedem dacă-i putem învinge pe Dickie și pe domnișoara Hendricks.

James râse și îi făcu semn s-o ia înainte.

Așa cum se așteptaseră, clopoțelul care suna ora prânzului opri întrecerea de crochet înainte de final, iar toată lumea se retrase în sala de mese pentru un prânz zgomotos, în timpul căruia toți cei de față își dădură cu părerea despre cine ar fi trebuit declarat câștigător.

După masă, trecu o jumătate de oră până ce doamnele se retraseră în camerele lor, ca să-și pună bonetele, jachetele și șalurile, apoi se adunară din nou pe terasă și plecară în șir, cu Violet și Channing în față, spre ruinele din pădure.

O astfel de plimbare era ceva obișnuit pentru orice petrecere organizată acasă. Chiar și doamnele mai în vârstă și bărbații

se alăturară, deşi aceştia se despărţiră de restul când ajunseră la lac. Cei tineri continuară să meargă în pădure, în timp ce invitaţii mai în vârstă optară pentru o plimbare mai puţin obositoare în jurul lacului şi înapoi spre casă.

Drumul prin pădure era o potecă largă, şerpuitoare, ce trecea pe sub crengile bătrânilor stejari. Rămăşiţele sfărâmicioase ale frunzelor din toamna trecută zăceau pe jos, într-un strat gros. Deşi razele soarelui se strecurau printre crengi, iar aerul era ca un sărut fierbinte, umezeala iernii încă zăbovea în zonele umbroase din stânga şi din dreapta şi lăsa în urmă mirosul humos al resturilor descompuse ce se combina cu izul răcoros al plantelor proaspăt crescute. Muşchiul creştea într-un covor verde pe maluri, acoperind culoarea gri a pietrelor ce se iveau din loc în loc.

Aşa cum spusese Channing, poteca era dreaptă, iar o mică pantă îi conducea uşor în jos, din ce în ce mai adânc în pădurea bătrână. Şirul de drumeţi se lăbărţa pe măsură ce ei se uneau în grupuri, pălăvrăgind în timp ce se plimbau. Subiectele de discuţie nu erau importante; câţiva invitaţi se opriră indicând o pasăre care zbură printre crengi sau examinând o ferigă, şi treptat grupul se diviză în cupluri ce se plimbau agale.

O jumătate de oră trecuse înainte ca Violet şi Channing să-i conducă spre o curbă a potecii, după care apărură ruinele, peste tot în jurul lor. Henrietta şi James sosiră în spatele prietenilor lor şi rămaseră amândoi uimiţi ridicând privirile spre vârfurile pereţilor înalţi, împestriţaţi şi acoperiţi de muşchi şi licheni, şi împodobiţi cu plante agăţătoare uzurpatoare, apoi se uitară mai departe, în jur. Observară o mare întindere, acoperită cu rămăşiţele unor pereţi dărâmaţi.

Henrietta îşi trecu mâna pe sub braţul lui James; răcoarea umbrelor şi, fără îndoială, acele pietre ca un miraj îi dădură un fior, aşa că se mută mai aproape de căldura lui James.

El îşi întoarse încet capul şi zâmbi, îşi puse palma peste mâna ei aşezată pe braţul său, apoi se uită pe deasupra capului

ei şi o conduse într-o parte, în timp ce toţi ceilalţi luau curba şi, la fel ca şi ei, se opreau ca să admire peisajul.

– E o privelişte care te lasă cu gura căscată, murmură Henrietta. Se uită din nou la coloanele şi la curbele arcadelor care se înălţau din loc în loc, printre pereţi, amintiri scheletice ale grandorii de altădată. După un moment, zise: Hai! Să explorăm!

Făcură întocmai. La fel şi ceilalţi. Se adunară în jurul arcadelor de mult uitate şi se plimbară pe coridoarele pavate cu piatră, deschise spre cer. Să se plimbe prin ceea ce părea a fi vechea biserică a mănăstirii era un exerciţiu de agilitate, ocolind printre blocurile de piatră, tăiate în forme rectangulare şi aruncate, asemenea unor cuburi de jucărie pentru copii, de mâna vreunui gigant.

James şi Giles se întâlniră pe ceea ce se arătară de acord că era tinda mănăstirii. Amândoi rămaseră uitându-se în jur, în timp ce Henrietta se îndrepta spre ei prin naosul în ruină, iar domnişoara Findlayson se căţără în urma lor şi li se alătură.

– Pot să jur, spuse Giles care se opri s-o ajute pe domnişoara Findlayson să urce ultima treaptă, că atunci când au construit locul ăsta, dealul acela – zâmbind, îi dădu drumul mâinii domnişoarei Findlayson şi îşi întoarse privirea spre dealul din spatele lor, cel pe a cărui coastă păreau a fi construite ruinele – nu era acolo.

Cu mâinile în şolduri, James dădu din cap.

– Sunt de acord. Peretele acela – arătă spre un perete din spatele ruinelor, al cărui vârf se iţea pe versant de parcă ar fi fost un zid protector, ce ţinea piept greutăţii dealului – pare să fie peretele central al mănăstirii, al clădirii care probabil că a găzduit dormitoarele şi celelalte încăperi. Vedeţi? întrebă el şi arătă spre marginea peretelui. Acelea sunt cheile de boltă, deci acolo a fost vârful peretelui, zise el şi mai aruncă o privire în jur. Iar Violet a avut dreptate... pare să fie numai jumătate din mănăstire. Restul, probabil, zace sub clădirea principală... sub peretele acela, iar acum este îngropat sub deal.

Giles dădea din cap.

-Deci dealul n-avea cum să fie aici, nu în vremea în care locul acesta era plin de oameni.

Henrietta se uită la peretele cu pricina şi zise:

-Ştiu că au trecut secole de când mănăstirea a fost locuită, dar mă întreb cum şi de ce s-a format dealul acolo.

Făcură speculaţii îndelungate – luară în calcul vârsta copacilor de pe deal şi faptul că în unele locuri aceştia atârnau peste ziduri, iar teoria favorită deveni cea potrivit căreia de vină fusese un act lipsit de respect din vremea Dizolvării Mănăstirilor[1].

Apoi, James şi Henrietta se despărţiră de Giles şi domnişoara Findlayson şi se afundară din nou în labirintul pereţilor aflaţi în ruină, îndreptându-se spre partea din spate, acolo unde James bănuia că era peretele central al clădirii principale.

-Dacă ne uităm cu atenţie, ar trebui să vedem tiparul unor camere pe partea asta a peretelui, zise el şi întinse mâna spre Henrietta ca s-o ajute să treacă de o piatră căzută.

Se simţeau bine şi aveau un sentiment de triumf în timp ce descopereau rămăşiţele vechilor încăperi, trasau conturul lor, analizau fiecare cameră în funcţie de peretele principal şi de celelalte încăperi şi făceau speculaţii cu privire la ce fusese de fapt fiecare dintre acestea. Razele soarelui pătrundeau printre crengile copacilor din jur. Deodată, ajunse până la ei un zgomot de voci; nu discutau, ci se certau violent. Vocea unui bărbat şi a unei doamne.

James se uită la Henrietta; le auzise şi ea. Încet, el înaintă puţin pe coridor, spre locul în care o arcadă îi permitea să vadă următoarea secţiune a ruinelor. Se opri brusc, apoi rămase nemişcat uitându-se la vinieta încadrată de pietrele vechi. Henrietta veni încet şi se opri lângă el. Punându-şi mâna pe braţul lui, se uită şi ea într-acolo.

---

[1] Măsură luată începând din anul 1583, în timpul domniei regelui Henric al VIII-lea, împotriva autorităţii papale din Anglia şi Ţara Galilor şi pentru promovarea protestantismului, dar cu valenţe politice şi economice (n.tr.)

Rafe Cunningham o încolțise în sfârșit pe Millicent Fotherby. Se certa cu ea sau o implora? James și Henrietta auzeau vocile, tonul ridicat, dar nu și ceea ce-și spuneau. Millicent își frământa mâinile și clătina din cap; expresia ei spunea că nu se lăsa înduplecată, indiferent de cât de puternice erau sentimentele lui Rafe.

Dintr-odată, Rafe ridică mâinile în aer, apoi se uită în jos la Millicent. Iar ea vorbi în sfârșit. Indiferent ce spuse, îl lovi pe Rafe ca o izbitură – James și Henrietta observară cum coloana lui vertebrală se curbă spre spate și cum capul îi tresări. Dar apoi Rafe clătină din cap și mormăi un cuvânt de dezacord hotărât. O luă pe Millicent în brațe și o sărută.

James se încordă... nu-i putea permite lui Rafe s-o atace pe Millicent. Dar degetele Henriettei îl apucară de mânecă.

– Stai! șopti ea.

James se întrebă ce trebuia oare să aștepte... dar în clipa aceea mâinile lui Millicent, inițial căzute moi în lateral, se ridicară încet. Și, atât de ușor și de precaut încât era greu de urmărit, ea își ridică palmele până ajunseră pe umerii lui Rafe și apoi la ceafa lui. Millicent îi întorcea sărutul lui Rafe.

James se relaxă.

– Ah.

După un moment – destul de lung ca să confirme faptul că Millicent nu avea să se răzgândească – se întoarse. O luă pe Henrietta de mână, se uită în ochii ei și rânji. Apoi îi ridică degetele și i le sărută, apoi se întoarseră pe coridor.

– Unde rămăseserăm? murmură el.

Henrietta se uită în jur.

– Aici, nu?

– Heei! Chemarea se auzi din fața ruinelor. Era Channing. El strigă: Haideți, gașcă! E timpul să ne întoarcem.

Răspunsurile veniră din mai multe direcții, multe dintre ele mai aproape de cărare decât erau James și Henrietta. El o privi și apoi strigă:

-Channing... tu şi ceilalţi puteţi merge. Eu şi domnişoara Cynster vă urmăm imediat.

-Am înţeles! Nu zăboviţi, totuşi... trebuie să ne pregătim de cină şi de bal.

-Venim! răspunse James.

Zâmbi şi o luă pe Henrietta de mână, apoi porni pe coridorul lung ce mărginea vechiul perete, cea mai rapidă rută spre locul în care poteca pătrundea printre ruine. Nu aveau nici un motiv să se grăbească. Se plimbară încet şi se opriră ori de câte ori Henrietta voia să studieze ferigile mici ce se iveau din fisurile din perete.

Ajunseseră aproape în partea cealaltă faţă de potecă şi parcurseseră cam jumătate din distanţă când se auzi o trosnitură ascuţită, din spatele lor, dinspre zona în care fuseseră Rafe şi Millicent Fotherby. James se opri şi, după ce îi dădu drumul Henriettei, se întoarse.

Henrietta se opri şi ea. Se uitară amândoi înapoi, dar nu văzură nimic. Ea îl apucă de mână.

-Du-te şi uită-te... pentru orice eventualitate. Ar trebui să ne asigurăm că se întorc. Nu i-au răspuns lui Channing.

Ceea ce îi oferea o scuză, în cazul în care Rafe şi domnişoara Fotherby îl văzuseră. James aprobă din cap şi o luă înapoi pe unde venise. Aproape ajunsese la arcadă, când Rafe ieşi pe coridor, cu Millicent de mână.

-A, aici sunteţi, zise James şi se opri. Am auzit o trosnitură.

Rafe dădu din cap.

-A căzut o piatră, spuse el şi se uită pe coridor, spre Henrietta. Asta mi s-a părut cel mai scurt drum către potecă.

-Aşa am zis şi noi.

James se întoarse spre Henrietta. Un sunet ascuţit îi atrase privirea în sus. Praf şi apoi pietre începură să cadă din vârful zidului de deasupra Henriettei. O cheie de boltă masivă, de un metru şi jumătate lungime şi de cel puţin o jumătate de metru lăţime, se mişcă, se clătină şi căzu.

Henrietta se uită în sus, dar îi intră praf în ochi și fu nevoită să-și coboare privirea. Nu observase piatra care cădea. James deschise gura, dar panica îi prinse plămânii ca într-o menghină. Apoi începu să alerge.

Cizmele loveau podeaua coridorului, picioarele împingeau cu putere, ochii erau ațintiți asupra pietrei care cădea... Alerga și își dădu seama că nu va ajunge la timp. Disperat, își adună toate puterile... și se aruncă înainte. Se lovi de Henrietta, o prinse, o ținu lângă el încercând s-o protejeze cât de bine putea în timp ce mișcarea lui îi azvârli la câțiva metri depărtare pe coridor și apoi la pământ.

Aterizară și se rostogoliră într-un ghem de membre prinse unele de altele. Groaznica bufnitură a pietrei care se zdrobi de pământ îi zdruncină.

Tăcerea – șocantă și absolută – se lăsă deasupra întregii scene. Apoi, de undeva, se auzi o mierlă.

După ce își dădură seama că erau în viață, își ridicară cu grijă capetele și se uitară pe coridor. Henrietta se agăță de James, iar el de ea. Se uitau, nevenindu-le să creadă, la ceea ar fi putut fi destinul ei. Ba nu, destinul lor. Cheia de boltă zăcea înfiptă în pământ, la numai câțiva centimetri de cizmele lui James. Piatra se spărsese la impact și blocase coridorul, ceea ce-i ascundea de ochii celorlalți.

Henrietta abia mai putea respira. Inima ei bătea atât de tare încât nu mai era sigură că mai auzea. Își întoarse capul și întâlni privirea lui James. Un țipăt înfundat ajunse până la ei, apoi apăru Rafe, care se împleticea pe piatra căzută. În clipa în care îi văzu, se opri, făcu ochii mari, apoi umerii lui se lăsară în jos și respiră ușurat.

– O, Doamne! Am crezut că sunteți amândoi striviți.

Millicent ajunse lângă el, se uită la ei, apoi își duse o mână la piept.

– Slavă cerului că sunteți bine! exclamă ea, apoi păru să-și revină. Sunteți bine, nu?

James se săltă încet, apoi o ajută pe Henrietta să se ridice. Se uită la ea, apoi răspunse:

-Așa se pare.

Rafe coborî de pe piatră, o ajută pe Millicent să se dea jos, apoi se întoarse spre James, cu o expresie sumbră.

-Am văzut totul... piatra asta n-a căzut singură.

Întinse mâna și, când James i-o prinse, îl trase în picioare. Grăbindu-se s-o ajute pe Henrietta, Millicent îi aruncă o privire lui Rafe.

-Prostii! Cum poți să spui așa ceva? Trebuie să fi fost un accident. Piatra probabil că era desprinsă și ceva a mișcat-o puțin.

Rafe pufni.

-Cum ar fi? Nici măcar un grup de viezuri acționând împreună n-ar fi putut muta piatra aia.

James știa că el avea dreptate, dar ridică o mână ca să preîntâmpine alte comentarii.

-Nu mai contează cum s-a întâmplat, hai să mergem.

Își îndreptă privirea spre Rafe și se uită în sus, cu subînțeles. „Mai sunt multe pietre acolo sus."

Rafe închise gura și dădu din cap.

-Da. Hai să mergem.

Henrietta, ajutată de Millicent, își scutură și își netezi rochia de plimbare, în timp ce James își șterse de praf haina și pantalonii, apoi plecară mai departe. Millicent mergea alături de Henrietta, iar Rafe și James le urmau îndeaproape, aruncând adesea priviri în sus.

Henrietta observă că Millicent își frământa din nou mâinile, avea ochii mari, neliniștiți și tresărea la cel mai mic zgomot. Henrietta își spuse că și ea ar fi trebuit să se simtă la fel, dar... bănui că era încă șocată.

Era, pur și simplu, bucuroasă că era vie, că respira, că putea să se uite peste umăr și să-l vadă pe James atât de aproape de ea. După ce fusese atât de aproape de a fi zdrobită, se simțea bine

că era vie. Avea timp mai târziu să-şi facă griji în legătură cu ce se întâmplase; acum era sigură că avea să existe un „mai târziu".

Găsiră poteca şi porniră pe ea, dar după câţiva metri James se opri. Când şi ceilalţi făcură la fel şi se uitară la el, acesta o privi un moment pe Henrietta şi apoi pe Millicent.

– Staţi puţin aici, pe mal, ca să vă trageţi răsuflarea. Vreau să arunc o privire în locul din care a căzut piatra, să văd dacă nu cumva partea aceea de deal se prăbuşeşte, caz în care trebuie să-i prevenim pe cei din familia Ellsmere.

Rafe dădu din cap.

– Bună idee. Vin cu tine.

Henrietta n-ar fi vrut să se gândească prea mult la cum fusese la un pas de moarte, dar nu putea accepta aşa ceva.

– Nu, zise ea.

Se uită la Millicent în ai cărei ochi căprui observă reflectată propria hotărâre. Apoi îşi îndreptă din nou privirea spre James şi spuse:

– Venim şi noi.

James ezită, dar adevărul era că prefera s-o ştie pe Henrietta aproape.

– Bine.

O luă de mână, se întoarse, o ajută să se urce pe mal şi apoi o conduse încet pe dealul de pe care se vedeau ruinele. Rafe şi Millicent urcară în spatele lor. Găsiră zidul şi merseră de-a lungul lui... către adâncitura în care nuanţa mai deschisă la culoare a pietrei indica locul în care fusese cheia de boltă ce căzuse.

Se opriră în semicerc în jurul locului şi se uitară în tăcere în jos, la dovada imprimată în muşchiul moale ce creştea la adăpostul zidului. Nu era greu de ghicit ce provocase căderea cheii de boltă.

Rafe se lăsă pe vine şi examină urmele mânjite, lăsate de cizmele mari ale unui bărbat. După o clipă, bombăni:

– A alunecat prea mult ca să putem ghici mărimea.

– Dar, zise James încercând să-şi menţină tonul calm şi echilibrat, nu au fost cizme de lucru.

Se uită la picioarele lui, apoi la ale lui Rafe.

– Mai degrabă ceva asemănător cu cizmele de călărie.

Rafe se ridică şi dădu din cap aprobator, cu o expresie sumbră. Se uită în ochii lui James, apoi arătă în josul dealului.

– Ar fi bine să mergem, altfel vom întârzia la cină.

Muţi, fiecare căzut pradă gândurilor neliniştitoare, se întoarseră pe potecă şi se îndreptară spre casă.

Capitolul 8

După ce le urmăriră cu privirea pe Henrietta şi pe Millicent, care urcară scările spre camerele lor ca să se schimbe pentru cină, James şi Rafe se uitară unul la altul cu subînţeles, apoi plecară în căutarea lui Lord Ellsmere.

Îl găsiră în bibliotecă, îmbrăcat deja pentru seară, bucurându-se în tăcere de un pahar cu coniac. Lord Ellsmere se uită la feţele lor sumbre şi le oferi imediat amândurora câte un pahar. După o foarte mică ezitare, amândoi acceptară.

James se cufundă în fotoliul indicat printr-un gest de gazda sa, luă o înghiţitură din lichidul arzător, apoi, după ce Lord Ellsmere se aşeză la loc, se uită în ochii acestuia.

– Am mers împreună cu ceilalţi la ruine. Am fost ultimii pe drumul de întoarcere şi... s-a întâmplat un accident.

– Accident? O, Doamne... ce? întrebă Lord Ellsmere şi se ridică. Hei... n-a murit nimeni, nu?

– Nu, spuse Rafe cu vocea gravă, dar a fost pe-aproape.

Arătă cu paharul spre James.

– Dacă nu era Glossup şi placarea lui uimitoare, Henrietta Cynster ar fi fost moartă, zdrobită sub o piatră uriaşă.

Lord Ellsmere păli şi căzu înapoi în fotoliu.

– O, Doamne!

– Dar asta nu este cea mai rea parte, zise James şi îşi goli paharul.

Conştient de privirea lui Lord Ellsmere fixată asupra lui, care parcă spunea că nu putea fi ceva mai rău de atât, James îşi lăsă paharul jos, se uită în ochii lui şi îi zdruncină această credinţă confortabilă.

– Cineva... probabil un bărbat cu cizme de călărie... a împins intenţionat piatra de pe zid. Şi ştia că Henrietta era dedesubt... vorbiserăm acolo cu puţin timp înainte.

Lord Ellsmere făcu ochii mari, apoi se uită la Rafe, care confirmă cele spuse de James printr-un semn din cap.

– Dar, bolborosi gazda, sper că nu credeţi că a fost cineva de aici?

James întâlni privirea lui Rafe, apoi se încruntă şi clătină încet din cap.

– Nu cred. Eram cu toţii grupaţi.

– Ce bine.

După un îndelungat moment de tăcere, Lord Ellsmere vorbi încet şi cu grijă, de parcă îşi testa cuvintele:

– Trebuie să fie o explicaţie. Nimeni n-ar vrea s-o omoare pe Henrietta, aşa că... trebuie să fi fost altceva. Poate... o glumă care n-a mers bine, sau...

Se uită la James, apoi la Rafe şi din nou la James, dar nici unul din ei nu-i veni în ajutor.

– Atunci, ce altceva ar fi putut fi? întrebă el.

Se scurse încă un moment lung de tăcere, apoi James puse jos paharul, se uită în ochii lui Rafe şi se ridică.

– Mă îndoiesc că se poate face ceva. Oricine ar fi fost, a avut destul timp la dispoziţie ca să plece pur şi simplu. Însă ne-am gândit că e bine să ştiţi.

Lord Ellsmere se uită în sus spre el ca şi cum şi-ar fi dorit ca ei să nu se gândească la astfel de lucruri, dar când observă privirea lui James dădu din cap.

– Da, păi... după cum ai spus, nu-i nimic de făcut.

James şi Rafe îşi salutară gazda cu câte un gest din cap, politicos, dar rigid, apoi ieşiră din bibliotecă. Se opriră în holul din faţă. James se uită la Rafe care îl privi la rândul lui, apoi oftă şi puse mâna pe balustradă.

- Ar fi bine să mergem să ne îmbrăcăm.

Urcară treptele şi intrară fiecare în camera sa.

În timp ce se dezbrăcă, se spălă repede şi se îmbrăcă în hainele de seară, James revizui în minte, de nenumărate ori, observaţia domnului Ellsmere şi întrebarea ce urmase acesteia: „Nimeni n-ar vrea s-o omoare pe Henrietta, aşa că... ce altceva ar fi putut fi?"

Începea să aibă o presimţire sumbră. Una foarte sumbră.

Pentru James, cina şi balul nu fură decât un amalgam înceţoşat de feţe şi conversaţii politicoase. El, Henrietta, Rafe şi Millicent se întâlniră pentru scurt timp, înainte ca toată lumea să meargă în sufragerie, şi căzură de acord că nu aveau nimic de câştigat dacă se crea vâlvă printre invitaţi răspândind vestea că Henrietta fusese la un pas de moarte. În particular, Rafe îi ceru cu îndrăzneală lui James, foarte direct, să-i confirme că va sta aproape de Henrietta pe parcursul nopţii, ceea ce acesta făcu.

Mai târziu, în timpul balului, Rafe se opri lângă James şi îi spuse încet că verificase discret printre ceilalţi invitaţi care merseseră la ruine în după-amiaza aceea şi nici unul dintre bărbaţi nu fusese neînsoţit în clipele critice.

- Aşadar, înseamnă că a fost cineva din afară, conchise James.

Rafe aprobă din cap.

- Şi „afară" poate însemna oriunde. Este o străduţă bună de partea cealaltă a pădurii, care se uneşte cu drumul spre Londra.

Atunci începu un vals, iar Rafe plecă să se învârtă cu Millicent pe ringul de dans. James se uită la Henrietta care valsa cu Channing, apoi o recuperă şi, din acel moment, nu-i mai dădu drumul.

Dar balul se sfârși, și după ce zăboviră în holul din față, pe scară și pe holul de sus, până când ceilalți invitați o luară înainte, James o escortă pe Henrietta pe hol, spre camera ei.

Se opri în dreptul ușii, o deschise și îi făcu semn să intre. Ea se uită la el, ușor nedumerită, și se supuse. El aruncă o privire rapidă în jur, văzu că holul era pustiu, și o urmă repede, apoi închise ușa.

Pregătindu-se să-i spună noapte bună, Henrietta se întoarse cu fața spre ușă. Făcu un pas înapoi și ridică din sprâncene. Îl țintui cu o privire în care se citea mirarea. El îi întâlni privirea, apoi cercetă încăperea. Lângă șemineu era un fotoliu. Păși pe lângă Henrietta, se duse la fotoliu și se așeză. Ea îl urmă. Se opri în dreptul cizmelor lui și se uită în jos la el. Întrebarea din privirea ei deveni și mai accentuată.

El oftă, se lăsă pe spătar și se uită la ea.

– Stau aici în noaptea asta. Toată noaptea.

Ea îl studie, cu capul ușor înclinat într-o parte.

– De ce?

– Pentru că nu te pot lăsa singură.

Când ea se încruntă, el se întinse, o prinse de mână și o trase în jos, pe brațul lat al fotoliului. Henrietta se supuse și își lăsă mâna în palma lui, strângându-l și ea ușor de degete.

– Înțeleg că ești îngrijorat, dar... nu prea înțeleg de ce; cel puțin nu pricep de ce atât de mult, zise ea și trase aer în piept. Nu m-am gândit... nu mi-am permis să mă gândesc... prea mult la ce s-a petrecut astăzi, dar... nu știu ce putem înțelege. Nu știu pe nimeni care ar vrea să mă vadă moartă, ba mai mult, care să și acționeze în sensul ăsta.

– Dar cineva a acționat, spuse el și se uită în sus la ea, cu o expresie de îngrijorare vădită pe chip. Henrietta, cineva a încercat să te *omoare* astăzi... nu putem trece cu vederea asta. Dar... spuse el și făcu o grimasă, e mai mult de atât. Am aflat ceva ce nu ți-am spus încă, despre calul tău. Am vorbit cu îngrijitorul de la grajduri. Este convins, și la fel sunt și eu, că cineva a tras cu o săgeată

în iapa ta. Când ea clipi, nevenindu-i să creadă, el explică: Cineva a tras o săgeată în crupa ei. De aceea a nechezat, s-a ridicat pe picioarele din spate și a țâșnit înainte, spuse el. Cineva a sperat că o să te prăbușești pe caldarâm și că vei muri, adăugă el.

Ea făcu ochii mari, căută un semn, dar nu văzu nimic altceva decât convingere absolută. O trecu un fior.

– Dar... de ce?

Cu buzele strânse într-o expresie sumbră, el clătină din cap.

– N-am nici cea mai vagă idee, dar... O strânse tare de degete. N-a fost prima oară, dacă-ți amintești. Când ea rămase tăcută, prea șocată de supoziția lui, el continuă, cu privirea în continuare ațintită asupra ei. Ai căzut de pe pod în pârâu, la petrecerea lui Lady Marchmain. Am presupus că a fost un accident... dar dacă n-a fost? Oricine a fost acolo putea să fi profitat de ocazie... stăteai pe marginea podului și toți eram cu atenția îndreptată spre artificii. O împleticire, un brânci rapid, anonim, iar pârâul curgea repede, era întuneric...

Cu ochii la el, ea adăugă cu reținere:

– Și puține tinere din înalta societate știu să înoate.

– Exact. Iar Tamisa era foarte aproape, la numai câțiva kilometri distanță. El se opri și după un moment continuă: Deci avem trei accidente aproape fatale... podul, calul, iar acum piatra căzută. Ai fi putut muri în oricare dintre acestea și toate, chiar și ultimul, ar fi putut trece drept simple accidente. Dacă nu era umezeala mușchiului de lângă zid, nu am fi observat amprentele cizmelor criminalului. Am fi plecat pur și simplu, întrebându-ne cum anume a căzut piatra, dar între timp, ai fi fost moartă.

– Dar...

Primul șoc al conștientizării dispărea treptat. Simți un val de enervare, suplimentat de o porție generoasă de atitudine agresivă, care creștea în interiorul ei, iar ea se întări prin forța pe care acesta i-o oferea. Se încruntă.

– Cine dracului poate fi?

James se simți ușurat de reacția ei. Își făcuse griji că ea va respinge realitatea că cineva îi voia răul. Atât de mult rău.

– Cred că putem fi siguri că e un bărbat și că face parte din înalta societate. Altfel nu s-ar fi putut afla pe pod, la casa familiei Marchmain. Oricine avea treabă pe Brook Street în dimineața aceea, de la un măturător, un băiat care livrează marfă sau un negustor, până la un gentleman ieșit la plimbare, ar fi putut trage cu săgeata în calul tău, iar piatra căzută ar fi putut fi opera oricărui bărbat care are o pereche de cizme de călărie decente. Dar incidentul de pe pod nu putea fi pus la cale decât de un bărbat din înalta societate.

– Sau de o doamnă, zise Henrietta și strâmbă din nas. Dar nici o femeie nu ar fi putut împinge piatra aceea, așa că înțeleg punctul tău de vedere, spuse ea și pufni. Deci un bărbat din înalta societate încearcă să mă omoare.

Se încruntă și își înclină capul.

– Ceea ce ne aduce înapoi la motiv.

El se uită cu atenție la expresia de pe chipul ei.

– Ar putea avea legătură cu una dintre activitățile tale trecute, în postura de Distrugătoare de Perechi?

Ea se gândi serios la sugestia lui, dar într-un final clătină din cap.

– În afară de tine, nici un bărbat nu a protestat vreodată față de ce-am descoperit și... Se uită în ochii lui și continuă: ... dacă ar fi vrut, cred că ar fi protestat în fața mea, cel puțin la început, așa cum ai procedat tu, dar nici unul dintre ei n-a făcut-o.

El dădu din cap, arătându-se de acord cu punctul ei de vedere.

– Adevărat.

După un moment în care se uitară unul la celălalt, el oftă și se lăsă pe spate, mângâind dosul palmei ei, pe care încă o ținea în mână.

– Deci de-asta trebuie să stau cu tine în noaptea asta. Acest aproape-criminal este un bărbat din înalta societate. Nu se numără printre invitați, dar știe că ești aici. Este familiarizat

cu lumea noastră. Este foarte posibil să fie familiarizat şi cu casa aceasta şi cu siguranţă va şti că unele uşi vor fi descuiate pentru eventualitatea în care oaspeţii vor să se plimbe.

Un moment îndelungat, ea îl fixă cu privirea, apoi zise:

- Înţeleg ce vrei să spui. Ba, mai mult, nu te contrazic, ci sunt de acord cu tine, spuse ea şi trase aer în piept. Dar întreb din nou: de ce?

Se uită în ochii ei şi nu se prefăcu că înţelesese greşit. În schimb, deplin conştient de degetele ei aflate sub ale lui, în cele mai simple şi directe cuvinte pe care le putu găsi, el îi oferi adevărul:

- Pentru că eşti a mea.

Ea îi susţinu privirea o fracţiune de secundă, apoi dădu din cap hotărâtă.

- Da, sunt.

Apoi se roti pe braţul fotoliului, se aplecă spre el, îi cuprinse faţa în palme, o ridică spre a ei, se opri să se uite în ochii lui de parcă ar fi vrut să fie sigură că îşi asculta raţiunea, apoi îşi lăsă capul în jos, îşi lipi buzele de ale lui şi îl sărută.

De la prima atingere a buzelor ei, nu mai există nici o îndoială cu privire la intenţiile ei sau la direcţia în care mergeau lucrurile; sărutul categoric deveni arzător, apoi incendiar în doar câteva secunde. În acel moment nu mai era deloc surprinzător că lucrurile scăpau rapid de sub control. Sau, mai corect spus, cu o hotărâre nemiloasă şi o voinţă de nestrămutat, acestea erau antrenate spre un singur scop suprem.

Amândoi erau hămesiţi şi lacomi, iar sărutul stârni o explozie ce răspândi flăcări pe sub pielea lor, care incitau, distrugeau totul în cale şi ardeau totul din temelii. Căldura se transformă într-un val de dorinţă topită, de poftă arzătoare.

Cu un geamăt mut, ea îşi schimbă poziţia, apoi mâinile ei erau peste tot; goneau pe corpul lui, îl apucau de jachetă şi îl îndemnau să se ridice din fotoliu ca să poată îndepărta hainele care o incomodau.

Stârnit, absorbit, prins, distras și subjugat, în timp ce limba lui se duela cu a ei, buzele îi devorau hrăpăreţe gura, iar mâinile urmăreau forma corpului ei și îi cântăreau sânii voluptuoși, trebuia să rămână suficient de conștient – în ciuda tuturor acelor dorinţe devoratoare, ce îi furau simţurile – ca să se supună, s-o ridice în picioare, lângă el, și să se depărteze suficient de mult de ea, încât să-și dea jos haina și vesta – pentru ca apoi nimic să n-o mai poată reţine.

Nimic din ce făcea el nu părea s-o ţină în frâu, s-o oprească de la a restabili un anumit grad de supremaţie într-o lume încinsă de o nevoie neașteptat de mare, inundată de pasiuni voluptuoase, de dorinţe ce izbucneau violent și nu trebuiau decât să se nască pentru a primi un înţeles deplin, iar apoi să primească – în următoarea fracţiune de secundă – satisfacţii imediate.

El se simţea ameţit – la fel de nesăbuit și de lipsit de reţineri ca și ea în timp ce se luptau unul cu celălalt să se elibereze de haine, în timp ce mătasea șoptea pe pielea îmbujorată și umedă, în timp ce palmele și degetele ei explorau în mod evident, sculptau și desenau contururi.

Răcoarea nopţii fu alungată de prima atingere a corpurilor lor înfierbântate și goale, iar senzaţia, acută și viguroasă, îi zgudui. Îi propulsă spre un nou nivel de fierbinţeală pătimașă, spre un alt grad de luciditate devoratoare. De pasiune devoratoare.

El strânse braţele în jurul ei și o lipi de el, modelându-i corpul după trupul său. Iar ea tot nu se opri; nici ca să se gândească, nici din timiditate. Îl îndemnă să continue, părând hotărâtă să plonjeze într-un act pe care nu îl mai trăise până atunci – cu un entuziasm nesăbuit, ce-l mișcă până în străfunduri.

Problema lui era că dorinţele ei erau și ale lui; tot ceea ce ea voia – să facă, să simtă, să exploreze – coincidea în întregime cu nevoile lui devoratoare. Tot ceea ce ea dorea își dorea și el; tot ceea ce ea cerea printr-un abandon evident, el era nerăbdător și ardea să-i ofere. S-o răsfeţe, să-i provoace plăcere, s-o încânte.

Singurul lucru cu care n-ar fi fost de acord – dacă el ar fi reușit să-și adune gândurile din vârtejul furtunos în care ea îl atrăsese – ar fi fost tempoul, ritmul. El ar fi mers încet, ar fi luat-o ușor, pas cu pas, dar ea voia să gonească, să se grăbească și să treacă repede prin fiecare etapă. Direct spre următoarea.

Henrietta nu se mai simțise niciodată atât de liberă, atât de sigură de ea și de destinul ei. Faptul că își dăduse seama de amenințarea anonimă și de cât de aproape fusese de moarte îi scosese la lumină dorința lăuntrică. Nevoia devoratoare de a merge mai departe și de a atinge și a captura tot ceea ce ea putea fi, de a deveni stăpână pe rolul care, o știa acum în sufletul ei, era dreptul ei din naștere.

Îl voia. Da, era a lui, dar, în mintea ei, asta însemna că el era al ei. Pentru a obține prin el tot ceea ce dorea, pentru a cunoaște profunzimile pasiunii și culmile amețitoare ale dorinței. Iar ea nu era genul care să facă lucrurile pe jumătate. Așa că se dezlănțui, liberă să fie așa cum își dorea, să facă ceea ce voia, să poftească, să exploreze și să ceară după bunul-plac, să râvnească și să caute satisfacția. Să ia tot ce putea, să ofere tot ce putea și să găsească Sfântul Graal despre care era sigură că se afla acolo și că aștepta să fie descoperit.

Și totuși, în ciuda dorinței incontrolabile, sub nevoia de a-și urmări hotărâtă scopul, se simțea fascinată, intrigată și subjugată. De el. Împreună cu el. De realitatea fizică și de legătura efemeră, de felul în care îi simțea corpul atingându-l, lângă ea, în jurul ei și de emoțiile pe care le simțea gonind, precum un râu dezlănțuit, sub pielea lui netedă.

Buzele lui, gura lui, pieptul lat, mușchii grei care îi sculptau umerii, toate o ispiteau și o ademeneau mai aproape, o tentau să mângâie, să atingă, să posede, să guste și, spre încântarea ei, să-l facă să tremure.

Acest lucru, își dădu ea seama, era o bucurie plină de vigoare - să-l aducă în punctul în care el închidea ochii și se desfăta cu plăcerea pe care ea i-o stârnea... pentru ca, mai apoi, ea să fie

nevoită să închidă ochii şi să facă acelaşi lucru când el îi întorcea plăcerea, cu aceeaşi intensitate.

Atingerea lui, felul în care îşi trecea degetele peste pielea ei, pecetea fierbinte a gurii lui pe sânii ei goi, posesivitatea care îi făcea îmbrăţişările mai arzătoare, ameninţară s-o facă să-şi piardă minţile, s-o lase gâfâind ameţită, inundată de un val uriaş de senzaţii, dar de fiecare dată reuşi să rămână ancorată în realitatea reprezentată de el, de frumuseţea masculină, tare, virilă, acaparatoare, pe care o descoperise când îl dezbrăcase. Iar acest lucru nu-i afectă doar privirea, ci toate simţurile.

Totuşi, în ciuda atracţiei intense, nu avea timp să exploreze mai mult. Nu în acea noapte, nu atât timp cât dorinţa devoratoare de a atinge culmile dorinţei împărtăşite de amândoi se înrădăcinase deja în venele ei, de unde răsuna puternic, obsesiv, şi trebuia, dincolo de orice, să fie trezită şi stârnită, provocată şi incitată.

Poate că avea douăzeci şi nouă de ani, dar nu-şi pierduse timpul. Ceea ce nu-i dezvăluiseră confidenţele şoptite şi bârfele prinse din zbor, îi oferiseră cărţile. Cuprinse în palmă erecţia lui tare şi se lăsă în genunchi. Mângâie încet şi dezmierdă vârful mare, cu buzele, apoi cu limba. Se bucură de gustul lui şi, mai mult, de reacţia lui, de răspunsul puternic, intens şi arzător pe care îl trezea în el.

Se hotărî să reducă la tăcere orice reţinere care mai rămăsese în el. Reuşi atât de bine, încât el gemu – un sunet gutural ce-i provocă un fior de plăcere, ce o făcu să experimenteze cu mâna şi cu limba... până când el înjură încet, îşi trecu un deget între buzele ei, îşi retrase membrul rigid din gura ei, o ridică în braţe, se îndreptă spre pat, o aruncă pe el şi o urmă.

Lupta senzuală care se iscă era *exact* ceea ce ea îşi dorea. Voia, avea nevoie, să-i simtă puterea, să-l provoace, să exploreze şi, într-un final, să i se supună. Nu în adevăratul sens al cuvântului, ci mai degrabă sub forma incitării pure. *Delicioase.* Presiunea, încordarea şi mişcarea trupului ei lipit de al lui erau senzaţionale în cel mai pur sens. Ea îi cuprinse capul cu ambele mâini,

se ridică, îl sărută şi îi oferi o mostră din încântarea şi aprecierea descătuşate pe care le simţea.

Era de ajuns. James ştiu că venise timpul să-şi pună în aplicare cunoştinţele, să scoată la iveală latura dominatoare şi să recâştige rapid controlul. Dar deja se rostogoleau, cu membrele încolăcite, goi în patul ei atât de fierbinte.

Mădularul lui ardea de dorinţă, iar atingerea pielii ei mătăsoase şi a membrelor ei suple care se frecau de muşchiul său întărit îl făcu să tremure. Senzaţia dublă era desăvârşită, iar grabnica anticipaţie pe care i-o declanşau cele două trăiri era şi mai puternică. Promisiunea sexuală întrupată în ea, în timp ce se lupta şi se rostogolea împreună cu el şi apoi când el rămase pe spate şi o lăsă să se aşeze deasupra lui şi să-l încalece, depăşea orice cunoscuse până atunci.

Se uita în sus la ea, minunându-se. Cunoscuse multe femei, dar ea era unică. Unică şi infinit de preţioasă, atât de preţioasă, încât el voia s-o stăpânească şi s-o devoreze şi în acelaşi timp s-o venereze şi s-o protejeze... chiar şi faţă de el însuşi. Îl ameţea. Îl făcea să se simtă cum nu se mai simţise vreodată. Pieptul lui deja părea că trage la foale. Când o apucă de talie şi o ţinu pe loc, mâinile îi tremurau deja de dorinţă aprigă.

Gâfâind, ea şi îşi desfăcu palmele pe pieptul lui, cu degetele răsfirate, flămânde şi acaparatoare, apoi, fără să roşească, se sprijini în braţele între care se balansa pandantivul colierului pe care încă îl purta, se aplecă deasupra lui, îi întâlni privirea şi întrebă cu îndrăzneală:

–Şi... acum ce urmează?

El se uită în ochii ei şi undeva în interiorul lui găsi puterea de a ignora invitaţia obraznică ce se oglindea în ochii ei albaştri, reuşind să spună:

–Aş fi vrut să-ţi ofer mai mult... să te curtez aşa cum se cuvine.

Ea îi studie ochii cu atenţie, apoi clătină din cap.

–Nu-i nevoie, zise cu răsuflarea întretăiată, sânii ei umflați și plini, cu sfârcurile tari, ridicându-se în fața ochilor lui lacomi. În cazul nostru, nu-i nevoie de curtare grijulie, adăugă ea.

Își lăsă capul într-o parte și se uită în jos la el, apoi buzele ei sărutate cum se cuvine, voluptuoase, se curbară într-un zâmbet.

–Am așteptat ani în șir, deși niciodată n-am știut cu adevărat ce așteptam. Ce căutam. Privi în jos, iar el bănui că se uita la pandantiv, un cristal roz ciudat, cu multe fațete. Apoi ridică ușor capul, zâmbi și se uită în ochii lui. Dar acum se pare că știu, pur și simplu. Aici, zise ea și își duse mâna între sâni. Aici, știu. N-am crezut că se poate întâmpla așa ceva, că pot simți o astfel de siguranță, dar s-a întâmplat și, pur și simplu, știu...

El îi susținu privirea. Nu și-ar fi putut lua ochii de la ea nici dacă patul ar fi luat foc. Aștepta. Totul atârna de următoarele ei cuvinte, iar când acestea veniră... inima lui se opri.

–Știu, zise ea cu privirea ațintită în ochii lui, că pentru mine... ești tu. Tu ești cel pe care l-am așteptat.

„Tu ești eroul meu."

Henrietta auzi cuvintele și simți adevărul din ele, veșnic, de necontestat. Cuvintele și sensul din spatele lor, sensul care devenise o parte din ea, o făcură să adauge, pe o voce atât de plină de pasiune încât abia o recunoscu drept a ei:

–Așa că... ceea ce împărtășim, noi doi, aici și acum... spune-mi cum. Sau, mai bine, arată-mi.

Pieptul lui se umflă când luă o gură de aer, apoi o strânse mai tare de talie și o împinse pe spate, peste corpul lui. Apoi se ridică pe jumătate și o sărută, o atinse și o mângâie; degetele lui trecură peste umezeala dintre coapsele ei, o mângâiară, o pătrunseră, o pregătiră, apoi se lăsă din nou pe spate și, așa cum ea îi ceruse, îi arătă cum.

O sprijini cât timp ea îi poziționă erecția la intrare, apoi o ținu și o lăsă să descopere, în ritmul ei, senzația indescriptibilă a cărnii lui, fierbinte și tare ca fierul, îi despărți pliurile

și se împinse înăuntru, forțându-se să intre ușor, puțin câte puțin, în trupul ei...

Ea închise ochii și savură fiecare secundă, fiecare trăire scânteietoare. El era mare. Se simțea încă și mai mare. Chiar incredibil de imens.

Cu ochii strâns închiși, cu inima ce-i bătea nebunește de dorință, simți un bici fierbinte ce o îndemna să continue. Își mușcă buza de jos, se lăsă în jos o fracțiune mai mult și își trase răsuflarea – își ținu respirația din cauza sentimentului năucitor pe care i-l oferi el când o întinse și o pătrunse...

Mâinile lui o ghidară în sus, iar ea se ridică puțin, apoi se lăsă din nou în jos, puțin mai mult de data asta, dar...

Voia mai mult, îl voia pe el. Cu totul. Cu disperare. Iar el o dorea la fel de mult. Simțea încordarea periculoasă ce-i străbătea întreg trupul. Își deschise ochii, privirile li se întâlniră, gemu, iar vocea ei era doar o șoaptă răgușită.

–Nu pot... nu așa. Fă-o tu, ia-mă... Fă dragoste cu mine.

Nu trebuia să-l roage de două ori. Își înăbuși un geamăt – știa că a încerca prima oară o astfel de poziție nu fusese o idee bună, dar ea își dorise, și cine era el să o contrazică; nu-i putuse refuza nici măcar acest lucru. James o ridică, o întoarse pe spate, sub el, cu coapsele desfăcute și șoldurile lui între ele, iar capul palpitând al erecției lui în dreptul intrării.

Proptit deasupra ei, se uită în jos în ochii fascinanți, încețoșați de pasiune, de dorință disperată. În ciuda căldurii arzătoare ce emana din centrul plăcerii ei ce îl invita înăuntru, el se agăță de rațiune îndeajuns de mult cât să spună:

–Ai încredere în mine. O să doară la început, dar...

–Știu! Ea se încruntă și se mișcă sub el îndeajuns de mult cât să-și atingă locul umed și fierbinte de mădularul lui. Fă-o...

El o pătrunse și o umplu, și avu parte de cea mai glorioasă senzație pe care o trăise vreodată. Îi sfâșie fecioria, iar ea nici măcar nu tresări; în schimb, pereții umezi ai canalului ei încins se strânseră în jurul membrului lui rigid – o menghină de catifea.

Pleoapele lui se lăsară involuntar, își dădu capul pe spate, își trase răsuflarea și se agăță cât putu de momentul trecător. Dar instinctul primitiv nu putea fi negat, nu prea mult; într-un final, se văzu forțat să se supună, își flexă șira spinării, se retrase până la punctul de a părăsi complet căldura ei ademenitoare, apoi se împinse din nou înăuntru.

Mai adânc, mai puternic.

Ea gemu, tremură, se agăță de el. Apoi întinse o mână, îi trase capul în jos, buzele ei le căutară pe ale lui, îl sărută cu lăcomie, cu hotărâre și cu îndrăzneală, îndemnându-l să continue.

El se predă – ei și pasiunii ei biciuitoare – și se retrase din nou, apoi pătrunse din nou, într-un crescendo continuu, repetând dansul, vechi de când lumea, de retragere și posesie, din nou și din nou, până ce ea intră în ritm și amândoi se mișcară liberi. Cu sălbăticie. Apoi cu disperare.

Și, în final, dincolo de orice rațiune, într-un ritm constant, care îi năuci, îi desființă. Agățându-se unul de celălalt, sclavi unul altuia, goniră spre culme; tunetul din vene deveni din ce în ce mai puternic, bătăile inimilor se contopiră, purtându-i mai departe și împingându-i mai sus. Până ce amândoi trecură de nori și extazul străluci, la fel de fierbinte ca soarele și mai luminos decât stelele.

Degetele lor se uniră obsesiv, se încleștară puternic, iar amândoi goniră într-acolo, mai tare, mai puternic, până ce, ca unul, atinseră splendoarea. O găsiră... iar împlinirea îi găsi pe ei. Îi făcu să se cutremure.

Ea țipă și tremură în jurul lui, iar degetele i se înfipseră în carnea lui în timp ce se contractă puternic și îi trase membrul irezistibil înăuntru, conducându-l alături de ea într-o explozie nebună de senzații. El gemu, se predă și o urmă. Căzu pradă extazului posesiv. Se lăsară loviți de valul elementar al senzației pure. Erau doi naufragiați, aruncați pe mal, epuizați. Apoi, ca două epave, fură purtați în sus, departe, în spațiu. Spre locul în care splendoarea îi acapară, îi umplu, îi vindecă, îi cuprinse, îi topi

şi îi refăcu. Apoi, cu blândeţe, le dădu drumul să plutească liberi, fericiţi, pe o mare de aur.

Câteva ore mai târziu, James îşi recăpătă îndeajuns de mult control asupra muşchilor, încât să se ridice şi să se rostogolească de pe trupul Henriettei. Cu un geamăt profund, sătul, întregit, se tolăni lângă ea. Ea se mişcă, se întinse ca o pisică, apoi se întoarse şi se ghemui, lipită de el. El îşi ridică mâna, iar ea se cuibări la pieptul lui. El oftă, împlinit, şi o cuprinse cu braţul. Şi, spre surprinderea lui, ştiind că ea este trează, găsi cuvintele ce aşteptau să fie rostite. Le examină, se gândi bine la urmările lor, apoi ridică din umeri, deschise buzele şi le dădu drumul:

–Acum trebuie să te măriţi cu mine.

Se uită în jos la faţa ei şi o văzu zâmbind.

–Da, aşa cred.

Ea se juca cu pandantivul din cristal roz, iar un zâmbet în care se citea misterul feminin, stropit cu o apreciere senzuală, se iţea pe buzele ei. El nu ştia ce era cu acel mister, dar faptul că observase plăcerea pe chipul ei îl încălzea. Iar faptul că ea acceptase fără tăgadă propunerea lui nu făcea decât să sublinieze ceea ce el deja diviniza la ea; poate că era inteligentă, dar, mai presus de toate, era lipsită de şiretenie.

Pentru că rămase tăcut, ea se uită în sus la el, apoi făcu ochii mari.

–Asta a fost cererea ta în căsătorie?

–Nu... El îi cercetă expresia feţei, apoi zise cu mai multă prudenţă în glas: N-am mai făcut asta până acum. N-ar trebui să aştept binecuvântarea tatălui tău înainte să te cer în căsătorie în mod oficial?

Ea zâmbi mai hotărât.

–Nu în familia mea.

–Ah.

El îşi adună toată forţa şarmului său şi îi întoarse zâmbetul.

– În cazul acesta... Îi luă mâna pe care ea o ţinea pe pieptul lui, o duse la buze, se uită fix în ochii ei, îi sărută degetele în mod reverenţios şi apoi întrebă: Vrei să te măriţi cu mine, Henrietta Cynster, şi să mă faci cel mai fericit dintre muritori?

Zâmbetul care apăru pe faţa ei era pentru el contopirea cerului cu paradisul. Apoi ea se aruncă în braţele lui, se întinse ca şi cum ar fi vrut să-l sărute, dar înainte ca buzele să li se întâlnească îi şopti:

– Da. Din toată inima şi cu tot trupul, mă mărit cu tine, James Glossup.

Apoi îl sărută şi încheie pactul lor.

Târziu, mult mai târziu, când se culcară în sfârşit, iar James rămase pe spate ţinând în braţe corpul cald al viitoarei lui soţii, îşi îndreptă atenţia spre următoarea fază din misiunea atribuită de mătuşa lui. Îşi găsise mireasa şi se asigurase că ea îi oferea mâna... tot ce mai trebuia să facă era s-o păstreze. Nu mai trebuia decât să descopere cine încerca s-o omoare, să-l dea în vileag, să-l oprească, şi apoi totul avea să fie bine.

Închise ochii, oftă şi se relaxă.

Mâine. Mâine avea să-şi pună armura, să pornească la drum şi să omoare dragonul; dar, în noaptea aceea, totul era bine.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă, împreună cu restul invitaţilor lui Lady Ellsmere, James şi Henrietta părăsiră ferma, după un mic dejun luat pe îndelete. Nu apăruse nici un pericol care să le perturbe somnul liniştit, şi totuşi James rămase alert, deşi se străduia să-şi stăpânească impulsurile exagerat de protectoare. Mai ales când îşi dădu seama că Lord Ellsmere uitase deja conversaţia pe care o purtaseră cu o seară în urmă.

James ştia ce ştia, iar prima lui preocupare era să o ducă pe Henrietta teafără înapoi în casa părinţilor ei. Pentru mintea sa, şi mai mult pentru instinctele sale, ea era acum a lui – trebuia s-o protejeze, s-o ţină în siguranţă.

Îşi conduse cabrioleta încet, în spatele trăsurii familiei Cynster, spre nemulţumirea cailor lui; numai călărind în urma vehiculului putea fi sigur că observă orice ameninţare, chiar dacă aceasta presupunea să înghită o mare cantitate de praf.

Odată ajunşi pe străzile pavate din Mayfair, el se abătu de la ruta directă şi o luă pe câteva străzi secundare ca să ajungă pe Upper Brook Street înaintea trăsurii. Când aceasta se opri în dreptul scării din faţa casei familiei Cynster, el aştepta deja pe trotuar şi o ajută pe Henrietta să coboare.

Când deschise portiera, Henrietta stătea pe marginea banchetei şi abia aştepta să-i ofere mâna. În timp ce o ajută să coboare pe caldarâm, ea îi spuse, cu ochii veseli şi o expresie relaxată:

– E abia ora unsprezece. Mama şi tata trebuie să fie încă acasă.

El îi zâmbi, incapabil să se abţină, şi îi oferi braţul.

– Hai să intrăm şi să vedem.

Când îi primi în casă, valetul Hudson confirmă că Lady Louise era în salon, împreună cu domnişoara Mary, iar domnul Arthur era în birou. James se uită la Henrietta, trase adânc aer în piept şi zise:

– Te rog să întrebi dacă i-aş putea răpi domnului Arthur câteva minute.

Hudson se uită de la James la Henrietta, apoi zâmbi.

– Imediat, domnule.

Hudson se întoarse în mai puţin de un minut cu vestea că domnul Arthur era pregătit să îi ofere lui James câte minute dorea acesta. Henrietta îi întâlni privirea.

– Eu o să fiu în salon, cu mama, spuse ea şi îl strânse uşor de braţ.

Simţindu-se precum o pisică pe un acoperiş fierbinte, Henrietta se uită după James, care dispăru, pe urmele lui Hudson,

pe hol, în drum spre camera de lucru a tatălui ei. Apoi trase aer în piept, se opri un moment, se gândi ce, şi cât, să le dezvăluie mamei şi surorii ei, apoi porni cu hotărâre pe coridor, spre salonul pe care doamnele familiei îl foloseau pentru relaxare.

Când deschise uşa, le văzu pe mama ei şi pe Mary pe canapeaua de la fereastră, frunzărind un teanc de invitaţii de culoarea fildeşului - fără îndoială gândindu-se la care dintre ceaiurile din dimineaţa următoare să participe. Amândouă îşi ridicară capetele. În clipa în care dădură cu ochii de ea, se îndreptară de spate şi o fixară cu privirile.

Dându-şi seama că încă purta pelerina de călătorie şi strângea cu putere săculeţul de mână, Henrietta intră, închise uşa, apoi păşi cu atenţie, până în faţa canapelei de la geam. Ochii mamei ei o priviră cercetător, apoi Louise se întinse şi o luă de mână.

- Ce s-a întâmplat?

Henrietta trase aer în piept, ignorând apăsarea pe care o simţi brusc în piept.

- James... îi cere tatei mâna mea.

Pentru o clipă, atât mama cât şi sora ei făcură ochii mari, apoi se ridicară amândouă în picioare şi o îmbrăţişară în acelaşi timp, răspândind în jur parfumul discret.

- Excelent!

Mary îi dădu drumul şi ţopăi încântată.

- Draga mea soră! Este minunat!

Louise făcu un pas în spate ca să se uite la chipul Henriettei.

- Mă bucur atât de mult pentru voi.

Henrietta zâmbi şi simţi nota de uşurare ce se întrezărea în spatele expresiei încântate şi complet satisfăcute a mamei ei. Ştia că Louise începuse să-şi facă griji că activităţile ei de validare a bărbaţilor pentru tinerele domnişoare îi vor influenţa părerea despre sexul opus până la punctul în care nu va mai accepta nici un bărbat în viaţa ei.

Strălucind de bucurie maternă, liniştită şi incredibil de încântată, mama ei îi dădu drumul şi se întoarse pe canapea, apoi îi făcu semn Henriettei să i se alăture.

-Vino, stai jos şi povesteşte-ne totul.

Henrietta se supuse. Încadrată de mama ei şi de Mary, amândouă dornice să audă fiecare detaliu, le oferi celor două o relatare cenzurată despre relaţia ei cu James, zugrăvind ceea ce mama ei crezuse că era o prietenie platonică într-o lumină ce aducea mai mult cu realitatea.

-Şi, din cauza testamentului mătuşii lui James, va trebui să dăm balul de logodnă imediat, şi trebuie să ne căsătorim înainte de sfârşitul lunii.

-Păi, zise mama ei, întotdeauna ţi-a plăcut să fii diferită. Iar să te logodeşti şi să te măriţi în trei săptămâni în mod cert e ceva diferit pentru familia aceasta, zise mama ei şi îi zâmbi, apoi se uită la Mary. Deci trebuie să ne concentrăm şi să facem echipă ca să ne asigurăm că vom face faţă.

-Nu vreau o nuntă mare, se grăbi Henrietta să declare. Ne-am săturat de ele. Ceva liniştit şi confortabil mi s-ar potrivi mai bine... şi lui James, îndrăznesc să spun, dar şi situaţiei noastre. Eu prefer să nu mă simt copleşită în ziua nunţii mele. Chiar nu ştiu cum pot face faţă altele.

-Hmm... Mama ei îşi duse un deget la bărbie. Se poate aranja să fie confortabilă, cel puţin în această familie, dar, spuse ea şi dădu din cap, o să vorbesc cu celelalte şi cu Honoria, ca să vedem cât de liniştită o putem face.

Mary era nerăbdătoare, voind să întrebe ceva. Deschise buzele, dar auziră un sunet la uşă care le făcu pe toate să se uite într-acolo. Apoi uşa se deschise, iar tatăl Henriettei intră în încăpere, urmat de James. O privire aruncată tatălui ei o asigură că cererea lui James fusese aprobată. Tatăl ei zâmbi jovial şi se uită la mama ei, apoi la Henrietta. Ea se ridică în timp ce el se apropia. Îi luă mâna şi o bătu uşor cu palma.

- Ei, fata mea, am înțeles că avem motiv de sărbătoare. Glossup mi-a zis că voi doi vreți să vă uniți destinele, ei?

Privirea voioasă a Henriettei se mută asupra lui James. În ochii ei, el nu văzu decât bucurie desăvârșită și încredere în viitorul lor împreună. În viața pe care aveau s-o împartă.

- Așa e, tată, vrem, spuse ea și strânse mâna lui Arthur într-a ei, apoi îi zâmbi. Mă bucur așa de mult că ești de acord.

- Dacă sunt de acord? Desigur! James mi-a spus tot ce voiam să știu, zise Lord Arthur și îi aruncă lui James o privire de aprobare paternă. A făcut o treabă foarte bună. Fără îmbrobodeli și alte asemenea lucruri. Nu am nici o ezitare să-i ofer mâna ta, draga mea... nici una, continuă Arthur și o trase mai aproape. Hai, vino și îmbrățișează-l pe tatăl tău. E o zi fericită pentru noi toți.

Henrietta râse și se supuse.

- Chiar așa, este un eveniment fericit! spuse Louise care înaintă, îl îmbrățișă pe James, apoi îi trase capul în jos și-l sărută pe obraz.

Apoi făcu un pas în spate și se uită în ochii lui.

- Bine ai venit în familie, James. Este o binecuvântare că deja te cunoaștem atât de bine. Simon va fi încântat.

James zâmbi, bucuros că totul mersese atât de bine, atât de ușor. Lord Arthur fusese încurajator și înțelegător. Faptul că era un prieten de-al lui Simon și un vechi cunoscut al familiei îi ușurase mult demersul.

- Mulțumesc, doamnă, răspunse el, apoi își duse o mână în dreptul inimii și se înclină. O să fac tot ce-mi stă în putință ca să mă ridic la înălțimea așteptărilor dumneavoastră și ale lui Lord Arthur.

Louise zâmbi, vizibil încântată, apoi se dădu înapoi ca să-i permită lui Mary să-l îmbrățișeze. Sora Henriettei țopăia de fericire. Îl sărută repede pe obraz și îi șopti:

- Bună treabă!

Ușa se deschise și intră Hudson, cu o sticlă de șampanie și pahare. Într-o stare de spirit exuberantă, Lord Arthur le înmână tuturor pahare, apoi ținu un toast:

- Pentru James și Henrietta!

Sorbiră cu toții, apoi Lady Louise își puse jos paharul și se așeză pe canapeaua de la fereastră. Se uită în sus la James și la Henrietta, care se mutase lângă el.

- Henrietta mi-a spus despre obligația pe care o ai de a te însura până la sfârșitul lunii, ceea ce înseamnă că logodna voastră trebuie anunțată și sărbătorită înainte de asta.

Lord Arthur pufni.

- Pentru nuntă avem nevoie de licență specială, dar cu asta nu va fi nici o dificultate.

Soția lui îi aruncă o privire care îi dădu de înțeles lui James că aranjarea logodnei și a căsătoriei lui cu Henrietta era domeniul exclusiv al lui Lady Louise, și că aceasta nu avea de gând să permită nici un amestec.

- Normal, zise ea pe un ton vag arogant. Însă, adăugă și se uită din nou la James și la Henrietta, asta înseamnă că nu avem nici un minut de pierdut ca să punem lucrurile la punct. Ea își concentră apoi privirea asupra lui James.

- Presupun că o să dai un anunț la *Gazetă* cât de curând.

El dădu din cap.

- De aici mă duc direct la biroul lor. Anunțul va apărea mâine-dimineață.

Louise aprobă.

- Excelent. Deci, spuse ea și ridică din sprâncene, când vreți să aibă loc balul de logodnă?

Henrietta îi aruncă o privire lui James, apoi se întoarse înapoi spre Louise.

- Cât de curând putem ține un astfel de eveniment?

Fără să aștepte să i se spună, Mary dădu fuga la masa de scris, luă o agendă și i-o aduse mamei ei.

Louise luă agenda, o deschise şi frunzări paginile apoi se opri într-un final la una dintre ele, bătu uşor cu degetul şi apoi îşi ridică privirea.

Într-o săptămână. Şapte zile începând de astăzi. Nu vrem ca balul vostru cadă în aceeaşi perioadă cu prea multe evenimente majore, dar în seara aceea va fi foarte bine, zise ea şi se uită la Arthur. Poţi începe să răspândeşti zvonul în cercurile bărbaţilor din familie şi ale prietenilor tăi. Între timp, zise Louise şi se ridică, eu o să discut imediat cu Honoria şi cu celelalte. Ea întâlni privirea Henriettei şi zâmbi cu evidentă plăcere. O să fie zarvă mare, dar o să ne descurcăm, adăugă ea. Se întoarse apoi spre James. Cât despre stabilirea zilei nunţii, din câte am înţeles, cât timp căsătoria voastră are loc înainte de întâi iunie, totul va fi bine... corect?

– Da, doamnă.

– Trebuie să mă consult mai mult înainte de a decide data, zise Louise şi îl ţintui cu privirea, dar familia va dori să vă sărbătorească logodna, fără formalităţi, aşa că ne vedem mâine la cină, dragul meu.

James îşi înclină capul.

– Sper să-l întâlnesc pe Simon astăzi... o să mă distrez foarte mult văzându-i faţa când o să-l anunţ că în curând îi voi fi cumnat.

Louise râse şi îl bătu uşor pe obraz pe James.

– Va fi la fel de încântat ca şi noi.

Ieşiră cu toţii din salon. Arthur se întoarse în birou. James îşi luă rămas-bun, se aplecă deasupra mâinii Henriettei, şi, cu ochii aţintiţi asupra ei, îi ridică degetele la buze, apoi îşi desprinse cu greu privirea de la ea şi ieşi pe uşa pe care zâmbitorul Hudson o ţinea larg deschisă.

Când Hudson închise uşa, Henrietta oftă, uimitor de fericită şi de mulţumită, apoi se întoarse şi o văzu pe mama ei care tocmai îi făcea semn cameristei să plece după ce o chemase să-i aducă

pelerina, boneta, mănuşile şi poşeta. Întorcându-se s-o privească pe Henrietta, mama ei spuse:

-Tu eşti deja gata de plecare. Celelalte n-o să mă ierte niciodată dacă nu le dau vestea cât mai curând posibil, zise ea şi apoi se întoarse s-o privească pe Mary.

Aceasta valsa, se răsucea şi râdea încântată, cu o expresie visătoare pe chip. Louise se încruntă.

-Înţeleg să fii fericită pentru Henrietta, dar de ce, draga mea Mary, eşti atât de bucuroasă?

Zâmbetul lui Mary nu pieri, dar ea se opri.

-Pentru că sunt încântată că Henrietta va putea acum să-mi dea mie colierul şi o să-mi pot căuta, aşa cum se cuvine, alesul.

-Ah, făcu Louise şi dădu din cap. Între timp, cred că ar trebui să vii cu noi la St. Ives Hall... Mătuşa Helena va dori să fie informată imediat, la fel şi Honoria... aşa că du-te şi ia-ţi boneta şi pelerina.

-Da, mamă.

În continuare extrem de încântată, Mary alergă în sus pe scară. Henrietta o urmări cu privirea şi se gândi. Mary mintea foarte rar, dar era o maestră a abaterii atenţiei şi chiar dacă Henrietta înţelesese că ea avea deja un bărbat în vedere, se întrebă la ce se referise surioara ei când spusese „aşa cum se cuvine"?

Henrietta se întoarse spre mama ei care tocmai îi spunea lui Hudson:

-Domnişoara Henrietta este, într-adevăr, logodită cu domnul Glossup.

Mama ei continuă să dea detalii despre intenţiile lor legate de balul de logodnă şi despre nuntă. Auzind acele cuvinte - pe care le auzise de atât de multe ori înainte, dar despre alţii, despre surorile ei gemene mai mari, despre nenumăratele ei verişoare - şi ştiind că de data aceea se refereau la ea, Henrietta simţi din nou un gen de uimire.

Distrugătoarea de Perechi îşi găsise perechea şi se mărita. Îşi dădu seama dintr-odată că era bine că nunta lor avea loc atât de repede. Se îndoia că răbdarea ei ar fi suportat remarcile acide

și comentariile ce aveau să se abată în mod inevitabil asupra ei; din fericire, nu erau decât trei săptămâni în care trebuia să zâmbească și să suporte. Nu pentru prima oară, spuse în gând o rugăciune de mulțumire pentru mătușa lui James, Emily, și pentru testamentul ei.

După ce părăsi casa familiei Cynster, James își conduse cabrioleta pe scurta distanță până la grajdurile din spatele casei de pe George Street, pe care o moștenise de la mătușa lui. Îi predă caii și cabrioleta fostului grăjdar al mătușii se îndreptă spre casă și găsi răspunsurile lui Simon și Charlie Hastings.

James pufni după ce citi bilețelele. Nu era surprins de promptitudinea exprimată; cererea lui de a se întâlni cu ei la clubul Boodles pentru a discuta o chestiune importantă probabil că îi intrigase destul de mult, iar faptul că mesajele fuseseră trimise prin valetul lui Lord Arthur făcuse ca momeala să fie irezistibilă. Împături ambele misive și urcă repede scara. Trebuia să se spele de praf și să se schimbe înainte să-și facă apariția la Boodles.

Devreme, în acea dimineață, în timp ce se îmbrăca înainte de a ieși din camera Henriettei, ea îi ceruse să nu-i spună tatălui ei despre „accidente". Deși inițial el intenționase să-i facă pe plac - ea îl rugase, iar primul lui impuls era, se pare, să-i îndeplinească orice dorință putea - un gând îl forțase să recunoască faptul că nu avea cum să nu-l informeze pe tatăl ei despre tot ceea ce se petrecuse și, mai mult, despre lucrurile de care se temea.

De care și ea se temea. Totuși, își susținuse punctul de vedere și îi deschisese ochii cu privire la rezultatul demersului lui, văzut din perspectiva ei, unul pe care el nu-l luase în calcul înainte. Discutaseră în continuare, o perioadă, despre aspectele pro și contra. Într-un final, el fusese de acord să se gândească bine cum îi va expune tatălui ei subiectul, în timp ce ea recunoscuse, nu fără reținere, că el nu putea totuși să ascundă cele întâmplate.

Pe drumul dintre ferma Ellsmere și Londra avusese destul timp la dispoziție ca să cugete. După ce se întâlniseră în birou, îi povestise lui Lord Arthur totul - nu-i putea cere să aibă

încredere în el cu privire la fata lui şi la viitorul ei cât timp îi ascundea acea ameninţare – dar îi explicase şi reacţia firească a Henriettei care nu dorea să fie copleşită de o atitudine protectoare, astfel încât să nu se mai poată bucura de viaţă. Subliniase faptul că, fiind victima atacurilor, nu era corect să o forţeze să suporte şi consecinţele acestora, în special pentru că nu aveau de unde să ştie când, şi nici măcar dacă, va exista un alt atac.

Lord Arthur se arătase îngrijorat, aşa cum era de aşteptat, iar James nu îşi ascunsese propria preocupare pentru siguranţa Henriettei. Poate pentru că Lord Arthur văzuse că James se temea poate mai mult decât el, sugerase că deocamdată era mai bine să abordeze o strategie simplă de protecţie, una pe care Henrietta poate că nici nu avea s-o observe.

Imediat ce îndepărtă dezastrul pe care călătoria îl produsese înfăţişării lui şi se schimbase într-o vestimentaţie potrivită pentru St. James, ieşi din casă, opri o birjă şi plecă spre Boodles.

Simon şi Charlie erau deja acolo şi îl aşteptau la o masă ascunsă într-o firidă, în spatele sălii de mese a clubului. Se ridicară când James sosi. Îşi dădură mâinile, iar privirile lui Simon şi Charlie examinară fiecare trăsătură de pe faţa lui James în căutarea unui indiciu despre vestea pe care voia să le-o dea. El se aşteptase la aşa ceva şi abordă o expresie de nepătruns, deşi aproape că-i era imposibil să rămână serios.

Le făcu semn să se aşeze, luă şi el loc, se uită în ochii lui Charlie care stătea în faţa lui, apoi la Simon.

– Vin de la casa părinţilor tăi. I-am cerut mâna Henriettei şi am fost acceptat.

Simon rânji.

– Henrietta te-a acceptat?

James era nevoit să recunoască faptul că aceasta era o întrebare pertinentă. Dădu din cap.

– Ne-am petrecut ultimele zile la Ferma Ellsmere, şi, zise el ridicând din umeri, ne-am dat seama că ne potrivim.

– Stai, stai, se repezi Charlie. Deşi zâmbea, acesta arăta nedumerit. Am crezut că te ajuta să-ţi găseşti soţia de care aveai nevoie. Nu o convinseseşi tu să devină din Distrugătoare de Perechi o peţitoare?

– Aşa a început, răspunse James. Dar cu cât a petrecut mai mult timp în compania mea magnifică, şi-a dat seama că voia chiar ea să se mărite cu mine.

Atât Charlie, cât şi Simon pufniră. Acesta din urmă îl zări pe şeful chelnerilor, îl chemă, şi comandă o sticlă din cel mai bun vin de Burgundia, o băutură preferată de toţi trei. Se întoarse şi le spuse lui James şi lui Charlie:

– Să sărbătorim! Rânjind în continuare, se uită la James şi clătină din cap. Numai Dumnezeu ştie cum ai făcut-o, dar îţi dai seama, nu-i aşa, că o să fii senzaţia bărbaţilor din înalta societate? Ah! Simon se întoarse când chelnerul etală o sticlă pentru inspecţie, apoi, la semnul lui Simon, turnă în trei pahare. După ce îi servi, chelnerul lăsă sticla jos şi se retrase. Simon ridică paharul. Pentru James... bărbatul îndeajuns de brav, cu suficient de multă îndrăzneală încât să o convingă pe Distrugătoarea de Perechi să se mărite.

– Pentru James, zise Charlie şi ridică şi el paharul. Destinul Distrugătoarei de Perechi.

– Partenerul Distrugătoarei de Perechi, completă Simon şi îşi apropie paharul de al lui Charlie.

James clătină din cap, ridică paharul lângă paharele lor şi îi corectă:

– Perechea Distrugătoarei de Perechi!

– Da... aşa-i! spuse Charlie şi ciocni cu ei. Perechea Distrugătoarei de Perechi... tu eşti.

Desigur, tachinările lor nu se opriră acolo, dar totul era lipsit de răutate, şi se vedea clar că prietenii lui erau încântaţi şi bucuroşi de vestea lui, aşa că James suportă cu brio şi glumele lor mai nesărate până când, într-un final, ajunseră la punctul în care îl întrebară despre balul de logodnă şi despre nuntă.

În acel moment sosi mâncarea. În timp ce înfulecau, James le spuse ceea ce știa, iar Simon confirmă că, la capitolul nunți, în familia Cynster, era mai bine ca bărbații să facă ceea ce li se spunea și să lase totul în seama femeilor.

-N-are rost să te împotrivești, îl avertiză Simon.

James ridică din umeri.

-Atât timp cât ajungem la altar înainte de întâi iunie, chiar mă bucur să las totul în seama lor.

Într-un final, dădură la o parte farfuriile, își umplură din nou paharele, apoi se relaxară pe scaune și sorbiră mulțumiți. James se jucă cu paharul lui și studie sclipirile roșietice ce străluceau în vin, apoi zise încet:

-V-am dat vestea cea bună, dar mă tem că am să vă spun și o poveste neplăcută.

-Despre ce e vorba, întrebă Simon?

James le povesti despre „accidentele" Henriettei și despre motivul pentru care nu mai credea că acestea erau simple întâmplări. Simon și Charlie ascultară fără să facă vreun comentariu. Când James își termină relatarea, amândoi erau foarte serioși.

-Doamne, zise Charlie care uitase de vin. O cheie de boltă uriașă? Era cât pe ce să muriți amândoi!

James dădu din cap cu tristețe.

-Fără îndoială, dacă ne-am fi nimerit sub ea când a atins pământul.

Urmă un lung moment de tăcere, timp în care Simon și Charlie digerară cele aflate, apoi Simon spuse:

-Deci... un bărbat necunoscut, din înalta societate, încearcă s-o omoare pe Henrietta și să facă în așa fel încât moartea ei să pară un accident. Și nu știm cine e și nici de ce o vrea moartă.

James lăsă jos paharul.

-Corect.

-E clar că trebuie să-l demascăm pe acest nenorocit și să-l dăm pe mâna autorităților, spuse Charlie uitându-se de la James la Simon și înapoi. Deci, care-i următoarea noastră mișcare?

Prioritatea noastră este ca Henrietta să fie în siguranţă, zise James şi se uită la Simon. I-am povestit totul tatălui tău, desigur, şi am convenit că dacă ne asigurăm că ea este păzită ori de câte ori nu este înconjurată de doamnele din familia ta, atunci acest ticălos, oricine ar fi, nu se va mai putea apropia de ea. E hotărât să facă în aşa fel încât moartea ei să pară un accident, aşa că atât timp cât sunt alţii în preajma ei, ar trebui să fie rezonabil de ferită.

Simon pufni.

– „Rezonabil" e cuvântul critic... Henriettei nu-i va plăcea să se ştie „păzită".

– E adevărat, dar atât timp cât nu facem din asta un mare caz, este puţin probabil să dea înapoi. Din fericire, datorită logodnei noastre pe cale de a fi anunţată, şi a nunţii ce va urma imediat după aceea, nimănui – nici măcar Henriettei – nu i se va părea ciudat că voi fi mereu în preajma ei când se află în public, iar în puţinele situaţii când nu voi fi acolo, mă va înlocui unul dintre voi doi.

Atât Simon, cât şi Charlie aprobară din cap.

– Faptul că nunta e aproape ne este de ajutor, fu de acord Simon. Ar trebui să reuşim, fără să rănim mândria Henriettei.

James fu de acord.

– Iar tatăl tău o să vorbească cu mama ta, aşa că ea se va asigura că femeile din familia ta vor fi mereu în preajma ei atât timp cât Henrietta e cu ele la diverse evenimente din timpul zilei. Suntem destui oameni care să avem grijă ca ea să nu rămână niciodată singură.

Simon dădu din cap.

– E-n regulă, am înţeles. Henrietta e în siguranţă, apărată cât de mult se poate în aceste circumstanţe.

James făcu o grimasă.

– În afară de a o încuia într-un turn, nu văd ce altceva am mai putea face. Şi, aşa cum a remarcat şi ea, oricine este acest nebun, nu putem şti sigur că va încerca din nou.

Charlie se încruntă.

- Dar trebuie să aflăm cine este, în cazul în care o mai face.

-Așa i, admise Simon apoi se uită în ochii lui Charlie și ai lui James. Aveți vreo idee cum am putea face asta?

Revizuiră cele trei incidente, încercând să extragă indicii din cele întâmplate, dar era foarte puțin. Vinul odată terminat, se ridicară de la masă și ieșită pe St. James Street.

Pe trotuar, Simon se opri și își strecură mâna în buzunar.

-Incidentul de pe Upper Brook Street nu ne dă prea multe speranțe să aflăm ceva, dar mă întreb dacă o pot convinge pe Lady Marchmain să-mi arate lista de invitați, zise el și se uită la James. Dacă ai dreptate cu privire la cele întâmplate în acea seară, înseamnă că ticălosul a fost acolo, și aproape sigur s-a numărat printre oaspeții doamnei.

James dădu din cap încet.

-E un început. Probabil că au fost peste o sută de invitați, dar numai jumătate sunt bărbați; iar după incidentul de la ruine, știm că suntem pe urmele unui bărbat.

-În plus, interveni Charlie, sunt mulți bărbați de pe lista lui Lady Marchmain pe care îi putem exclude imediat. Tu, domnul Marchmain, și amicii lui în vârstă, și probabil și alții.

-Ai dreptate, zise Simon și dădu din cap. Căutăm un nemernic destul de puternic, vânjos, în formă...

-Care se dă drept un gentleman din înalta societate, spuse James și se uită la el. Exact.

Se despărțiră după ce își promiseră să-și împărtășească orice bănuială sau veste ce puteau ajuta la demascarea celui care voia s-o omoare pe Henrietta. Simon se duse să vadă dacă o găsea pe Lady Marchmain și dacă reușea să obțină de la ea lista cu invitați, iar Charlie se îndreptă spre bărbierul lui, cu care avea întâlnire.

James se îndreptă înapoi spre George Street, pășind agale și storcându-și creierii în încercarea de a-și da seama ce mai putea face.

În după-amiaza aceea, Henrietta fu în centrul atenției la o reuniune ad-hoc a tuturor femeilor Cynster și a prietenelor

apropiate aflate în Londra. Evitând peisajul ceremonios din salonul principal al casei St. Ives, doamnele se înghesuiseră în cel din spate, mai confortabil, în care valeții mai aduseseră scaune, canapele și fotolii cu două locuri.

Fiecare loc era ocupat pentru că toată lumea era prezentă acolo, de la Louisa, cea mai mică din familie, care încă purta coadă împletită, la bunica Louisei, Helena, și chiar la prietena ei, Therese Osbaldestone. Tinerele, printre care se număra și Henrietta, stăteau și pălăvrăgeau în grupuri ori de câte ori era spațiu între scaune și, uneori, la mese și în spatele canapelelor.

Doamnele în vârstă le abordau frecvent pe cele care stăteau în picioare, în special pe Henrietta, care era pasată de la un grup la altul, și fiecare dorea să audă, direct din gura ei, povestea despre cum se hotărâse și îl ademenise pe James Glossup atât de bine, încât el o ceruse în căsătorie.

Deși în mod normal Henrietta găsea epuizante astfel de adunări, spre surprinderea ei descoperi că se bucura să fie prinsă în hărmălaia entuziastă declanșat de vestea logodnei neașteptate și de freamătul și mai mare provocat de organizarea balului de logodnă și apoi de nuntă, toate într-un timp atât de scurt. Nu că ar fi avut nici cea mai mică neliniște din acest punct de vedere; le văzuse pe acele doamne în acțiune de multe ori înainte. Avea încredere că balul de logodnă și nunta aveau să treacă fără nici o problemă. Mama ei, mătușile Helena, Horatia și Celia, și soțiile verilor ei pur și simplu nu puteau permite ca lucrurile să stea altfel.

Dintre soțiile verilor ei, Honoria, Patience și Alathea se aflau în acel moment în Londra, dar deja fuseseră trimise scrisori către toate celelalte, care aveau imediat să pună caii la trăsuri. Cumnata Henriettei, Portia, soția lui Simon, era acolo și stătea lângă Henrietta, zâmbind încântată.

La fel de fericită ca și sora ei mai mică, Henrietta o privea stând de vorbă cu Louisa și se gândi că era greu să găsești pe cineva mai extaziat decât Mary. În timp ce o studia cu atenție

şi se întreba din nou cine era bărbatul pe care pusese ochii, Henrietta deveni conştientă de colierul pe care-l avea la gât şi simţi pandantivul care îi atingea pielea sensibilă a decolteului. Nu crezuse în puterea colierului, dar îl purtase şi iată unde ajunsese, logodită cu James, făcând planuri pentru bal şi pentru nuntă.

După o ezitare de moment, îşi ceru scuze faţă de Portia şi Caro Anstruther-Wetherby, cu care discuta despre ultima modă în materie de voalete, şi traversă încăperea spre Mary. Louisa tocmai fusese chemată de mama ei, ceea ce, îşi spuse Henrietta în sinea ei, era tocmai bine. După ce avea să fie purtat de Mary, colierul trebuia să se întoarcă în nord, în Scoţia, şi nu avea idee dacă avea să mai fie trimis vreodată în sud... ajungea în mâinile Doamnei.

Mary se întoarse spre Henrietta, iar zâmbetul ei deveni şi mai larg.

– Cum te descurci?

Henrietta ridică din sprânceană.

– Surprinzător de bine.

– Îndrăznesc să spun că e altfel când e vorba de logodna ta, de nunta ta, şi tu te afli în centrul atenţiei.

Tonul lui Mary sugera că deşi nu o invidia pe Henrietta, abia aştepta ziua în care ea avea să fie în aceeaşi situaţie.

– M-am gândit, zise Henrietta în timp ce scotea colierul de deasupra decolteului modest al rochiei de zi, că odată ajunsă în acest stadiu – eu logodită, mama şi celelalte care se ceartă despre câţi muzicieni ar trebui să cânte la micul dejun de la nunta mea –, poate că e timpul să-ţi dau ăsta.

Ţinu pandantivul între degete, înaintea ochilor lui Mary, care se uita fix la cristalul din cuarţ roz. Lăcomia sclipi vizibilă în ochii albaştri ai lui Mary, dar buzele ei se strânseră ferm într-o linie subţire, apoi, încet, clătină din cap. Henrietta avu impresia că Mary depuse mult efort ca să facă acest lucru. Apoi sora ei mai mică trase adânc aer în piept şi îşi înclină capul.

Nu. Îl vreau, evident, dar trebuie făcut totul ca la carte. Îl voi primi exact așa cum trebuie, așa cum ți l-a dat și Angelica ție, la balul de logodnă. Dacă nu e oferit *exact* așa cum trebuie, e posibil să nu funcționeze, și atunci ce beneficiu mi-ar aduce?

O întrebare retorică. Henrietta oftă și își puse la loc colierul.

– În cazul acesta, mai sunt șapte nopți începând de astăzi, zise ea, apoi ezită. De ce ești așa de nerăbdătoare să pui mâna pe el? De ce acum?

Privirea lui Mary trecu dincolo de Henrietta. Uitându-se prin încăpere, ea răspunse:

– Ți-am spus și ție, și mamei de dimineață. Vreau să încep să-mi caut bărbatul visurilor, așa cum trebuie.

Henrietta se încruntă.

– Dar ai început deja căutarea, nu-i așa? Și fără colier. Iar acum ești nerăbdătoare să ai colierul pentru că...

– *Poate* că am început căutarea, dar n-am de gând să spun nimic mai mult în acest moment... așa că nu mai întreba, spuse Mary și îi aruncă o privire amenințătoare.

Henrietta ridică mâna.

– Foarte bine. În șapte nopți de acum încolo colierul va fi al tău, și apoi...

Mary dădu din cap în stilul ei obișnuit.

– Și apoi vom vedea.

Henrietta o observă pe Honoria care îi făcea semn și încerca să-i atragă atenția. Plecă de lângă Mary și se îndreptă spre zona în care stătea Honoria, ducesă de St. Ives, soția capului familiei, Devil Cynster, alături de Patience, soția lui Vane Cynster, și Alathea, soția lui Gabriel Cynster. Trecute de patruzeci de ani, toate trei deveniseră matroane stilate, obișnuite să-și exercite puterea socială și familială; totuși, pentru Henrietta erau ca și surorile ei gemene, Amanda și Amelia, care mai aveau puțin și ajungeau în oraș.

De la nunțile lor, organizate cu mai bine de zece ani în urmă, gemenele își petrecuseră cea mai mare parte din timp

la moşiile soţilor lor, având grijă copii. Henrietta le vizita frecvent, dar Honoria, Patience şi Alathea stăteau de obicei în Londra şi participau la aceleaşi evenimente ca şi ea, aşa că deveniseră „surorile ei din Londra"; evident, nu era nici o urmă de îndoială că ele o priveau ca pe sora lor mai mică.

Aşadar, nu fu deloc surprinsă când Alathea o luă de mână, o trase să stea jos pe un taburet pe care îl ceruseră valeţilor şi îl puseseră între ele, apoi declară, după ce Henrietta se aşeză:

-E timpul să ne povesteşti cum te-a cerut.

Când ea ezită, Patience chicoti.

-Nu trebuie să ne spui detaliile, doar esenţialul.

Henrietta se strădui să rămână serioasă şi răspunse:

-Staţi să mă gândesc, să-mi amintesc aşa cum trebuie... O, da. M-a întrebat dacă n-ar trebui cumva să aştepte mai întâi binecuvântarea tatălui meu.

Honoria dădu din cap aprobator.

-Foarte adecvat.

Henrietta rânji.

-Dar când i-am spus că în familia noastră acesta nu este considerat un lucru necesar, el a zis: „Vrei să te măriţi cu mine, Henrietta Cynster, şi să mă faci cel mai fericit dintre muritori?"

Patience şi Alathea oftară. Honoria zâmbi aprobator.

-Foarte frumos spus. După cum sună, James pare potrivit. Ţinând cont de faptul că e un prieten atât de apropiat al lui Simon, chiar mă întrebam acest lucru. Ultima propoziţie fu acompaniată de o privire în care se citea tachinarea. Este aşa de frumos când îşi declară dragostea nemuritoare...

Alathea oftă din nou, apoi clipi visătoare şi continuă:

-Îmi amintesc şi acum cristalul roz pe care mi l-a trimis Rupert într-o cutiuţă din cristal, cu un bilet în care îmi scria că inima lui îmi aparţine... Îmi amintesc cum m-am simţit când am deschis cutiuţa şi am citit biletul...

– Știu cum te-ai simțit, spuse Patience pe ton la fel de visător. Deși cred că a trebuit să muncesc mai mult decât tine ca să aud astfel de cuvinte.

Honoria pufni.

– Eu n-am *auzit* niciodată cuvintele... nu astfel de cuvinte.

Patience, Alathea și Henrietta o priviră uimite.

– Devil nu ți-a spus niciodată că te iubește, nu ți-a jurat dragoste eternă?

Patience părea că nu-i venea să creadă.

– Nu în cuvinte, zise Honoria serioasă. Între noi fie vorba, câțiva ani mai târziu, spuse ea și înclină capul spre Henrietta, cam în perioada în care s-a măritat Amelia, m-a întrebat, cu tonul cuiva care verifică dacă cineva n-a trecut cu vederea ceva evident, dacă știu că mă iubește.

– A, dar stai! spuse Alathea și ridică un deget. Îmi amintesc faptul că am auzit ceva despre Devil, că s-a pus în fața unui nebun și i-a spus să-l împuște pe el ca să te salveze pe tine.

Alathea o privi sugestiv pe Henrietta.

– Eu zic că, după așa ceva, nu prea mai ai nevoie de cuvinte.

– Așa e, declară Honoria care dădu din cap cu un gest regal, iar privirea îi deveni mai blândă. După un asemenea gest, cuvintele devin redundante. Dacă, alături de toate celelalte, un bărbat este dispus să-și riște viața pentru tine, nu prea mai e nimic de spus.

Honoria își concentră atenția asupra Henriettei și spuse:

– Din câte am auzit, James și-a riscat deja viața pentru tine când a sărit să te salveze la petrecerea familiei Marchmain.

„Și mai târziu, apoi încă o dată." Henrietta zâmbi.

– Printre altele, da, e adevărat... nici eu n-am nevoie de cuvinte. Știu că mă iubește.

Înainte să apuce s-o chestioneze mai mult – sau ea pe ele – Helena le invită pe toate patru să se alăture conferinței care avea loc în cealaltă parte a încăperii, în principal în legătură cu stabilirea datei pentru nunta ce se apropia.

Henrietta se lăsă atrasă în discuție, deși încă nu se gândise prea bine, la fel ca și celelalte care erau la curent cu ultimele noutăți din lumea mondenă. În cea mai mare parte le lăsă să vorbească, în timp ce cuvintele rostite de Patience și Alathea îi reveneau în minte. Honoria avea dreptate. Henrietta știa fără îndoială că James o iubea. Poate că nu folosise chiar acele cuvinte, dar aceea era realitatea, neîndoielnică și de necontestat. Acea realitate oglindită în ochii lui, în tonul vocii lui, în felul în care făcea dragoste cu ea – da, dragoste.

Era sigură că ceea ce făcuseră cu o noapte în urmă fusese dragoste, așa cum fusese clar la momentul respectiv, chiar și pentru simțurile ei neșcolite, că se lăsaseră amândoi conduși de sentimente.

Auzise că faptul de a fi la un pas de moarte dădea la o parte vălurile și scotea la iveală dragostea și emoțiile puternice care o defineau, irezistibile și exigente. Așa ceva se petrecuse și în cazul lor; dragostea era cea care îi împinsese să devină intimi cu o noapte în urmă și apoi logodnici. Așa că da, știa că James o iubea și de aceea nu avea nevoie de mai multe cuvinte, și totuși...

Până ce reuniunea luase sfârșit, iar Henrietta se îndreptase spre Upper Brook Street alături de mama ei și de Mary, acceptase faptul că, deși nu avea *nevoie* să audă cuvintele, i-ar fi *plăcut* totuși să audă de la James o declarație de dragoste eternă, una imposibil de confundat sau de înțeles greșit. Pentru că, deși nici el nu formulase încă acele cuvinte, era, în mod cert, absolut și iremediabil îndrăgostită de el.

Capitolul 10

În dimineața următoare, Henrietta, împreună cu Louise și Mary, participă la o reuniune de o notorietate bine cunoscută, acasă la Celia Cynster, pe Dover Street. Anunțul despre logodna lui

James şi a Henriettei apăruse, aşa cum trebuia, în *Gazeta* din acea dimineaţă. Doamnele din familia Cynster aleseseră evenimentul de mult planificat al Celiei pentru prima incursiune a Henriettei în lumea mondenă din înalta societate în postura de logodnică.

Mai multe dintre doamnele din familia Cynster – Honoria, Patience şi Alathea – erau acolo pentru a-şi oferi ajutorul, dar femeile mai în vârstă consideraseră inutilă prezenţa lor şi, posibil, copleşitoare. Nimeni nu voia să-i refuze Henriettei ocazia de a profita de moment.

În timp ce valul constant de invitaţi urca treptele din faţa casei Celiei, anunţul din *Gazetă* fusese subiect de discuţie la multe dintre dejunurile din acea dimineaţă. Matroanele şi fetele lor se adunară pe Dover Street, intuind – în mod corect – că acolo aveau să afle totul – toate detaliile relevante ale logodnei neaşteptate – şi că astfel vor putea să împrăştie vestea la mesele de prânz, plimbările şi ceaiurile de după-amiază.

După ce se strânseră în salonul Celiei, toate doamnele se aşezară la coadă în preajma Henriettei. Cu spatele la şemineu şi cu faţa îndreptată spre camera lungă, ea se simţi iniţial aproape asediată. Dar imediat ce îi transmiteau felicitări, matroanele se retrăgeau, dădeau un ocol încăperii şi apoi i se alăturau lui Louise sau uneia dintre celelalte doamne din familia Cynster, sperând să extragă de la acestea mai multe detalii pertinente.

Între timp, domnişoarele tinere, cele care nu erau încă logodite şi cele care se logodiseră sau se măritaseră de curând, rămaseră adunate în preajma Henriettei, întrebând încântate despre balul de logodnă şi făcând pronosticuri legate de data la care ea şi James aveau să se căsătorească. Henrietta şi îndrumătoarele ei hotărâseră ca ziua nunţii să rămână pentru moment secretă, nu că acest lucru ar fi zădărnicit toate acele speculaţii.

Invitatele soseau într-un flux continuu; rămâneau câteva minute, apoi plecau, bine aprovizionate cu informaţii pe care le puteau transmite mai departe. Încă o dată, spre surprinderea ei, Henrietta se trezi luată de val. Se simţi în mod special mulţumită

când mai multe tinere pe care le ajutase de-a lungul anilor să accepte sau să refuze diverse oferte pe care le primiseră din partea bărbaților, o strânseră de mână și o felicitaseră entuziasmate pentru că își găsise și ea marea dragoste.

Phillipa Hemmings era una dintre cele sosite acolo pentru a o felicita. Aceasta o luă de mână pe Henrietta și zâmbi.

-M-ai ajutat când am avut nevoie, pe mine și pe multe alte fete, și ne-ai ferit de nefericire. Acum, că a venit și rândul tău să ai parte de fericirea deplină, nu pot să spun decât că mi-aș dori să fiu în locul tău.

-Bravo! se auzi în cor grupul din jur.

-Mulțumesc!

Henrietta îi zâmbi la rândul ei, strânse mâna Phillipei și îi dădu drumul apoi se uită la fețele vesele din jurul ei.

-N-am bănuit că veți fi așa de... încântate pentru mine.

Constance Witherby, proaspăt devenită Lady Hume, râse.

-Henrietta, draga mea, ai douăzeci și nouă de ani. Ai ajutat tinere ca noi aproape un deceniu și, din câte știu, niciodată nu ai dat greș. *Sigur* că majoritatea îți dorim binele. Dumnezeu știe că o meriți!

Toată lumea râse, iar schimburile plăcute de replici continuară.

Mai târziu, mai multe dintre marile doamne își făcură maiestuos apariția, nerăbdătoare să afle cum de le scăpase o asemenea veste. Henrietta fu fericită să lase sarcina informării lor în seama celorlalte femei din familia Cynster, care ieșiră bucuroase în față și deviară atacul lor, asemănător cu al unei escadrile.

În cele din urmă, valul de invitați se subție. Evenimentul se apropia de sfârșit când Lady Wentworth și Melinda Wentworth sosiră. Cele două se apropiară de Henrietta zâmbind fericite. Fără nici o urmă de falsitate, Lady Wentworth o felicită, apoi se duse să vorbească cu Louise și Celia. Melinda îi zâmbi Henriettei și îi dori toate cele bune.

Henrietta se simți puțin stingherită, dar menținu aparența politicoasă și încântată și discută despre tot felul de mărunțișuri până ce domnișoara Crossley, până atunci singura tânără aflată în preajma ei și a Melindei, fu chemată de mama ei. În clipa în care domnișoara Crossley se îndepărtă suficient de mult, Henrietta se întoarse spre Melinda. Se uită la fața prietenei ei. Nu exista nici un alt mod mai puțin deschis de a spune ce avea de zis, așa că rosti fără menajamente:

– Sper că nu crezi că ți l am furat pe James. Te asigur că nu s a întâmplat așa ceva.

Melinda clipi, evident surprinsă, apoi zâmbetul ei înflori din nou.

– Sigur că nu cred așa ceva, prostuțo.

Melinda întinse mâna și strânse degetele Henriettei, privind-o în ochi.

– Sincer, nici nu m-am gândit la așa ceva. Știu că mi-ai spus adevărul, și ai avut dreptate... Eu și James nu ne-am fi potrivit. Dar dacă prin faptul că te-am rugat să îl evaluezi în numele meu vi s-au deschis ochii, atunci nu pot decât să spun că sunt încântată că am putut fi de ajutor.

Henrietta lăsă să se vadă ușurarea care o cuprinse.

– Îți mulțumesc. Mă bucur tare mult că nu ești supărată.

– Nicidecum.

Melinda aruncă o privire spre mama ei, care vorbea încă cu Louise și Celia, apoi coborî vocea.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că ai fost atât de sinceră cu mine în privința lui James și că m-ai forțat să mă gândesc mai bine. Dacă n-ai fi făcut asta, nu știu unde aș fi fost acum, dar...

Tonul Melindei crescu, oglindindu-i încântarea. Se apropie de Henrietta, o strânse mai tare de degete și îi șopti la ureche:

– N-ar trebui să spun asta, pentru că încă nu se știe sigur, dar mă aștept să fiu în aceeași postură în care ești tu acum în circa o săptămână.

– Și tu te logodești? întrebă Henrietta fericită. Serios?

Melinda dădu din cap şi strânse din buze de parcă abia îşi putea ascunde bucuria. După un moment, continuă:

-Îmi plăcea de Oliver – este un văr îndepărtat – dar nu este nici pe departe aşa de chipeş ca James şi cât timp James mi-a făcut curte am refuzat să mă uit la Oliver, zise Melinda uitându-se în ochii Henriettei. Dar după ce m-ai făcut să-mi iau gândul de la James şi să caut în altă parte, l-am văzut pe Oliver în altă lumină, apoi el a făcut un pas şi, ei bine...

Veselia ei reţinută ameninţa să izbucnească, aşa că Melinda afişă un zâmbet strălucitor.

-Iată unde am ajuns, zise ea şi scuturâ mâinile Henriettei. Iată unde am ajuns amândouă!

Henrietta îi zâmbi înapoi, fericită şi fără nici o reţinere.

-Aşa-i. Ce minunat! Să mă anunţi imediat ce... – aruncă o privire spre Lady Wentworth – imediat ce pot şti.

-O, aşa voi face, o asigură Melinda.

Rămaseră o vreme una lângă alta, bucurându-se de faptul că în curând aveau să fie măritate.

Dintr-odată, Melinda tresări.

-O... am vrut să-ţi spun, dar cu toată fericirea asta, a ta şi a mea, pur şi simplu mi-a ieşit din cap.

Când Henrietta o privi întrebătoare, Melinda îşi coborî vocea şi continuă:

-Mai ţii minte seara în care ai venit cu noi pe Hill Street, ca să-mi spui ce-ai aflat despre James?

-Ce-i cu ea?

Cu ochii mari, Melinda şopti:

-A fost o crimă în casa vecină!

Henrietta făcu ochii mari... şi îşi aminti de bărbatul peste care dăduse pe trotuar, în faţa casei familiei Wentworth. O străbătu un fior rece, dar îşi reveni repede în fire şi întrebă:

-Cine a fost omorât? Şi când? Ştii când s-a întâmplat?

-Lady Winston. A stat lângă noi. Era văduvă şi se pare că a fost ucisă cândva în seara aceea. Nimeni nu ştie exact când, pentru

că din când în când avea obiceiul să dea liber personalului în timpul nopții – toți bănuiau că se întreținea cu un prieten, foarte intim.

– Înțeleg.

Henrietta se luptă din greu să facă ordine în valul de gânduri care îi năpădiseră mintea.

– Melinda!

Se întoarseră amândouă și o văzură pe Lady Wentworth, evident pregătită de plecare, care îi făcea semn fiicei sale să i se alăture.

– Vin, mamă.

Melinda își încrucișă degetele cu ale Henriettei și le urmară pe Lady Wentworth, Celia și Louise, care se îndreptau spre ușă.

– Nu uita, șopti Melinda cu ochii îndreptați spre spatele mamei ei. Trebuie să te prefaci că nu ți-am spus nimic despre logodna mea ce va urma și, dacă tot veni vorba, nici despre crimă. Mama a insistat în mod deosebit să-mi țin gura pe acest subiect. Îți dai seama... zise Melinda șuierând ușor. O crimă oribilă la casa vecină... la doar câțiva metri de dormitorul meu, zise ea și tresări din nou.

Cu gândurile departe, Henrietta o bătu ușor cu palma pe mână. Amețită și uluită, trecu peste saluturile de rămas-bun ale celor două femei din familia Wentworth, îi mulțumi mătușii Celia pentru că găzduise acel eveniment, se urcă în trăsura mamei ei și porni înapoi spre Upper Brook Street.

Louise se lăsă pe perne și răsufla ușurată și mulțumită.

– A mers bine, zic eu.

Mary, care stătea în fața lui Louise și se uita la cei care se plimbau pe trotuar, scoase un sunet aprobator.

– Îhâm.

Așezată lângă mama ei, Henrietta se uita în gol la scaunul neocupat din fața ei, în timp ce mintea ei gonea și făcea scenarii. Până ce trăsura trase în fața casei părinților ei, se gândise la atât

de multe lucruri încât își dădu seama că trebuia neapărat să discute cu James imediat ce acest lucru era posibil.

Spre marea ei neplăcere, din cauza solicitărilor din timpul zilei, ale ei și se părea că și ale lui, ea și James nu reușiră să se întâlnească decât în seara aceea, când îl găsi așteptând în holul din față al casei familiei St. Ives.

Îmbrăcat în haine de seară, acesta îi zâmbi, cu șarmul caracteristic, nonșalant și captivant – cel puțin după părerea ei –, își dădu jos pelerina pe care i-o pasă lui Webster, valetul lui Devil, apoi îi luă mâna, o duse la buze și, uitându-se fix în ochii ei, îi sărută vârfurile degetelor, un sărut pe care ea îl simți până în vârful degetelor de la picioare. Apoi îi spuse:

– Majordomul mi-a spus că mi-ai trimis un mesaj printr-un valet în timp ce eram plecat. De ce ai vrut să mă vezi?

Ea își spusese că era esențial ca pe tot parcursul serii să mențină o aparență potrivită și să se bucure cu adevărat de cina lipsită de formalități, luată în familie, pe care o organizase Honoria împreună cu ceilalți ca să sărbătorească logodna lor, dar, de fiecare dată când se gândea la ceea ce-i spusese Melinda, trebuia să facă un efort deosebit să-și păstreze pe chip zâmbetul și aerul de încântare și mulțumire... și odată ce avea să-i spună lui James ceea ce aflase, nu se îndoia că și lui îi va fi greu să se bucure de acea seară, fiindu-i aproape imposibil să-și ascundă reacțiile.

Așa că îi zâmbi și murmură:

– Nu acum. Îți spun mai târziu.

El se uită în ochii ei cântărind dacă era cazul să insiste. Ea ridică din sprânceană, apoi îl luă de braț și se întoarse spre arcada ce marca intrarea în salon.

– Hai... e momentul să dăm ochii cu familia.

El bombăni dar se supuse și păși alături de ea în salon, în furtuna de felicitări și laude, zâmbete și râsete sincere și fericite.

Seara decurse bine; o reuniune confortabilă a celor mai apropiate rude din familia Cynster, toți cei prezenți în Londra

fiind adunați ca să facă ce le plăcea cel mai mult – să sărbătorească încă o alianță, așa cum o numise Devil în toastul lui, care avea să producă noi muguri și ramuri în viitor. Cu toții ciocniră în sănătatea lor. De mai multe ori.

James se simțea în largul lui în acel mediu. Îl ajuta și faptul că era cel mai vechi și apropiat prieten al lui Simon, iar ceilalți membrii ai familiei lui, atât bărbați cât și femei, erau vechi prieteni cu omologii lor din familia Cynster – familiile Glossup și Cynster se numărau printre cele mai venerabile din înalta societate, astfel că între ei erau multe legături profunde și solide.

Nu avea nici o dificultate să navigheze în acele ape; în multe privințe, se simțea ca acasă printre membrii activi social ai familiei Cynster, mai mult decât printre ai lui, care, în marea lor majoritate, se retrăseseră din lumea mondenă.

James discută cu Lord Arthur, apoi, împreună, se întâlniră cu cei care se ocupau de afacerile lui și de ale familiei Cynster ca să facă toate aranjamentele necesare. Apoi, după o zi ce putea fi considerată fructuoasă, el și Lord Arthur li se alăturară lui Louise și Henriettei și îi anunțară pe cei prezenți că fusese stabilită data balului de logodnă, care, păstrând tradiția familiei Cynster, avea să fie ținut în sala de bal din casa familiei St. Ives.

Așezați în jurul mesei lungi, cei din familie primiră vestea cu urale și aplauze, care deveniră și mai furtunoase după ce domnul Arthur adăugă faptul că nunta avea să aibă loc la data de treizeci mai, cu două zile înainte de termenul-limită prevăzut în testamentul mătușii Emily.

Mai târziu, când se întoarseră cu toții în salonul mare, cu Henrietta la brațul său, James trecu de la un grup la altul, rememorând informații despre cei din familia Cynster pe care îi cunoștea mai puțin.

– Din câte am înțeles, i se confesă Henrietta când părăsiră unul dintre acele grupuri, toți cei care nu stau în Londra sunt pe drum încoace. Majoritatea, cum ar fi Lucifer și Phyllida, vor ajunge la balul de logodnă, dar cei care stau mai departe, în nord, s-ar

putea să nu reușească să vină la timp. Sperăm că măcar Richard și Catriona vor fi aici la nuntă, dar, desigur, încă nu am primit răspunsul de la ei, iar Celia și Martin speră mult ca Angelica și Dominic să ajungă.

Următoarea oră se scurse plină de conversații vesele. Henrietta aștepta răbdătoare; nu avea sens să strice seara spunându-i prea curând lui James despre înfiorătoarea descoperire. Era în siguranță în casa familiei St. Ives, înconjurată de familie. Indiferent cine era ticălosul criminal, nu avea cum să ajungă la ea acolo și, în mod cert, nu voia să riște să fie auzită din întâmplare și apoi informația să se răspândească în restul familiei – nu până nu reușea să discute cu James despre situația ei și despre cum trebuia procedat în continuare.

Într-un final, mulțimea începu să se rărească. La brațul lui James, ea cântări opțiunile pe care le avea în timp ce el pălăvrăgea cu Simon. În curând, mama ei avea s-o cheme ca să se îndrepte spre casă; nu-și permitea să aștepte atât de mult, dar Simon și James nu dădeau nici un semn de despărțire ci, din câte auzise ea, intenționau să plece împreună ca să se întâlnească cu Charlie Hastings la un club.

O deranja faptul că Simon va afla ce se întâmpla? Chiar în clipa în care întrebarea îi apăru în minte, își dădu seama că datorită legăturii atât de strânse dintre James și Simon, era mai mult decât probabil ca acesta să fi aflat deja despre cele trei „accidente".

După ce observă că Louise se despărțise de Helena și se ducea să discute cu Honoria, Henrietta trase aer în piept și își îndreptă atenția spre conversația dintre James și Simon. Amândoi o priviră, simțind că voia să le spună ceva important. Simon strâmbă din nas către ea.

-Trebuie să plec?

Henrietta se încruntă.

-Poți rămâne dacă promiți că ești cuminte.

Simon zâmbi.

– Nu promit nimic, dar... zise el şi făcu un gest de încurajare. Te rog, spune.

Ea îi aruncă o privire ameninţătoare, apoi se uită la James.

– Am întâlnit-o pe Melinda Wentworth de dimineaţă.

– O... James păli. Se uită la ea întrebător. Ţi-a făcut greutăţi?

Henrietta clătină din cap.

– Nu, nicidecum. Nu despre asta e vorba, spuse ea şi se opri să tragă aer în piept şi să-şi pună ordine în gânduri. Mi-a spus că în seara în care am vizitat locuinţa familiei Wentworth de pe Hill Street ca să le dezvălui Melindei şi părinţilor ei descoperirile mele despre tine, Lady Winston, o văduvă care locuieşte... locuia alături, a fost omorâtă.

Atât James, cât şi Simon încremeniră. Cu o expresie brusc severă, James dădu din cap aprobator.

– Continuă.

– După cum era de aşteptat, Melinda nu ştie multe... doar că despre crimă se crede că ar fi fost comisă cândva în acea seară şi, cel mai probabil, de un domn cu care Lady Winston avea obiceiul să se întreţină în secret. Obişnuia să le dea liber angajaţilor noaptea, aşa că nimeni nu ştie cine e acel bărbat.

Urmă o pauză în care James şi Simon se gândiră la cele auzite. Simon zise, încruntat:

– Nu văd ce legătură are asta cu tine. Aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu auzea nimeni, apoi se uită la Henrietta şi continuă: Presupun că tu crezi că asta are legătură cu atacurile recente.

Deci James îi spusese lui Simon, ceea ce însemna că şi Charlie aflase. Henrietta dădu din cap, cu buzele strânse.

– Ajung imediat la asta, spuse ea şi se uită la James. Era frig şi ceaţă, iar trăsura mă aştepta peste drum. Melinda m-a condus, iar eu i-am spus să intre şi să închidă uşa – îngrijitorul cailor şi birjarul erau acolo – apoi am coborât treptele... şi m-am lovit de un bărbat. M-ar fi dat jos, dar m-a prins şi m-a ajutat să-mi recapăt echilibrul. Cred că a făcut asta din instinct. Purta pelerină

și gluga era trasă peste ochi. Și-a cerut scuze - vocea și dicția se potriveau cu hainele lui. Apoi Gibbs, îngrijitorul cailor mei, m a strigat, iar bărbatul mi-a dat drumul, m-a salutat din cap și a plecat în grabă. Nu m-am mai gândit la asta... până când Melinda mi-a spus despre crimă.

Nici James, nici Simon nu rămaseră impasibili. Amândoi își schimbară poziția, se uitară în jur și apoi își stăpâniră reacțiile. James se uită din nou la ea.

- Crezi că a fost criminalul?

Henrietta se uită calmă la el.

- Sunt aproape sigură. A fost ceva atunci, un lucru pe care l am observat, pe care nu l-am înțeles, dar apoi am uitat de el.

- Ce lucru? întrebă Simon.

- Când am coborât treptele, m-am uitat în jur, din instinct, așa cum ar face oricine, iar pe trotuar nu era nimeni. Și totuși, câteva secunde mai târziu, bărbatul aproape m-a dărâmat, așa că, de unde venea? De ce nu l-am văzut când m-am uitat?

Când James și Simon se încruntară, înțelegând ce voia să spună dar nu conștientizară imediat adevărul, ea le oferi răspunsul:

- Ieșise în grabă de la casa vecină... cea în care a murit Lady Winston. Din cauza aceasta nu ne-am văzut, nici el pe mine, nici eu pe el. Fugea de ceea ce făcuse.

Amândoi se uitau fix la ea, iar ea la ei. Putea vedea în cele două perechi de ochi – unii căprui, ceilalți albaștri – că puneau lucrurile cap la cap. Preocupat, James zise:

- Crede că-l poți identifica.

- Dar, interveni Simon, nu poți, nu?

Ea clătină din cap ușor.

- De dimineață și până acum, am revăzut în minte acele secunde de nenumărate ori, dar n-am văzut nimic după care să-mi dau seama cine era.

James avea o expresie ce putea fi considerată definiția cuvântului „sumbru".

- Dar el, din păcate, nu știe asta.

– Cred că nu, admise Henrietta.

Degetele ei se strânseră din instinct pe braţul lui James. Se uită la Simon.

– Iar asta înseamnă că, într-adevăr, accidentele mele n-au fost deloc accidente.

– Nu. Dar, zise Simon cu faţa lipsită de expresie, asta înseamnă şi faptul că el crede că tu ştii cine e, dar nu ai înţeles încă implicaţiile acestui lucru. Probabil că se teme că vei afla despre crimă şi o să-ţi dai seama dintr-odată... şi o să-l dai în vileag.

James stătuse gânditor. Îşi îndreptă privirea spre Simon.

– Eu n-am aflat nimic despre crima asta. Tu?

Simon clătină din cap.

– Nimic, răspunse el, apoi îşi ridică privirea şi se uită în încăpere. Ceea ce înseamnă că nici Portia n-a aflat încă.

– Melinda a zis că mama ei i-a spus să nu spună nimic despre asta, îi lămuri Henrietta.

– Poate că, dintr-un anumit motiv, autorităţile nu vor să se afle ştirea, spuse Simon şi ridică din umeri.

– Probabil ca să nu sperie lumea, replică James pe un ton cinic. Vă imaginaţi ce vâlvă ar provoca o astfel de crimă comisă pe Hill Street, în inima regiunii Mayfair?

Simon făcu o grimasă.

– Foarte adevărat. Deci...

– Cum putem afla mai multe? întrebă James.

– Evident, dacă acesta e mobilul din spatele atacurilor asupra Henriettei, atunci nu avem nici un motiv să bănuim că ticălosul se va opri aici.

„Nu până ce n-o va ucide." Nu mai era nevoie să fie rostite aceste cuvinte.

Henrietta se cutremură oricum. James îi strânse mâna cu braţul. Simon pufni.

– Barnaby Adair şi, prin el, inspectorul Stokes, zise Simon şi întâlni privirea lui James. L-ai cunoscut pe Adair, nu?

James dădu din cap aprobator.

-Puţin, şi deja îl ştiu pe Stokes de la evenimentul ce a avut loc la ferma familiei Glossup.

-Nu e ceva ce să pot uita curând, zise Simon. Dar mai târziu Adair şi Stokes şi-au unit forţele, cu o altă ocazie, şi de atunci lucrează împreună, cu binecuvântarea stăpânirii, ori de câte ori are loc o crimă greu de elucidat, în înalta societate.

-Îmi amintesc, zise Henrietta. Stokes a fost poliţistul care l-a ajutat pe Penelope şi pe Barnaby în problema legată de băieţii orfani care dispăruseră.

Simon dădu din cap.

-Da... atunci a fost o încurcătură socială şi politică, de aceea a fost bine-venită combinaţia Adair–Stokes. Acesta din urmă nu e un simplu poliţist. El cunoaşte destule despre noi - despre înalta societate – ca să ştie cum să înoate în apele noastre, iar tatăl lui Barnaby se bucură de o mare influenţă politică.

James rânji şi spuse:

-Crima asta are toate calităţile unui astfel de caz. Se uită la Simon. Poţi vorbi cu Adair?

Simon dădu din cap, hotărât.

-Sunt sigur că va fi interesat. Mă îndoiesc că-l vom găsi diseară, dar o să-l invit mâine, la micul dejun – sunt foarte folositoare legăturile astea familiale – apoi o să-l duc pe Upper Brook Street, spuse Simon şi întâlni privirea Henriettei. O să vrea să audă totul din gura ta.

-Voi fi acolo, aprobă ea.

James o strânse de mână.

-O să trec să te aştept.

-Barnaby o să vrea să afle totul şi despre accidentele ei, zise Simon.

O observară toţi pe mătuşa lui Simon şi a Henriettei, Horatia, care tocmai trecea prin dreptul lor cu un aer regal. Cei trei se uitară unul la altul, apoi se întoarseră şi zâmbiră spre ea. Horatia se opri în faţa lor şi îi cercetă cu o privire iscoditoare.

-Ce puneţi la cale voi trei?

– Întâmplător, o nuntă, zise Henrietta. Credeți că Simon se va descurca în postura de cavaler de onoare al lui James?

Fusese cea mai bună metodă de distragere a atenției. Apoi seara se încheie. Cei prezenți se adunară în holul din față, își confirmară unul altuia planurile pentru zilele următoare și își luară rămas-bun.

Ei se numărară printre ultimii invitați care părăsiră casa. Henrietta ieși împreună cu părinții ei și cu Mary, în timp ce James plecă alături de Simon ca să dea de urma lui Charlie Hastings. Împreună, își puseră mințile la contribuție și revizuiră toate măsurile necesare, devenite și mai presante, pentru a se asigura că Henrietta avea să rămână teafără. Departe de un criminal care, pentru a scăpa de justiție, se părea că era convins că trebuia să ucidă din nou.

Era ora zece, în dimineața următoare, iar Henrietta se plimba prin încăpere, neliniștită și cu gândurile departe, în fața ferestrelor din salonul din spate al casei de pe Upper Brook Street.

James stătea sprijinit de spătarul canapelei și se uita la ea, încercând să-și mențină un aer calm. Nu avea idee cât putea dura micul dejun în reședința Adair, și cu atât mai puțin dacă acesta avea să fie liber să discute cu ei în acea zi...

Ușa se deschise. James se întoarse și îl văzu pe Simon intrând. Se părea că prietenul lui, și totodată viitorul cumnat, avea o cheie de rezervă de la casa în care copilărise. Un bărbat cu părul blond și cârlionțat, în persoana căruia James îl recunoscu pe onorabilul Barnaby Adair, îl urmă pe Simon în încăpere.

James se îndreptă de spate și ocoli canapeaua. Simon făcu un pas în spate ca să închidă ușa, apoi îi făcu semn lui Barnaby.

– Iată-l pe omul de care avem nevoie.

– Glossup.

Barnaby scutură mâna pe care James i-o întinsese și zâmbi cu modestie.

- Oricine ar crede că a fost nevoie să mă oblige să vin aici, dar, în realitate, nimic nu m-ar fi putut ține departe.

El îi zâmbi Henriettei când ea li se alătură. Însurat cu Penelope, care era sora Portiei și a lui Luc, soțul surorii celei mai mari a Henriettei și a lui Simon, Barnaby era deci o rudă îndepărtată și era bine cunoscut în clanul Cynster.

- Henrietta, zise Barnaby care îi luă mâna și îi strânse degetele ușor. Se pare că ați devenit pe neașteptate ținta unui criminal.

Expresia lui deveni una sobră și îi aruncă o privire lui James înainte de a-i spune Henriettei:

- Sper că nu vă supărați, dar ținând cont de situație, am trimis vorbă colegului meu de la Scotland Yard, inspectorul Basil Stokes, zise el și se uită la James. Nu numai eu îl recomand, ci și Glossup, aici de față, la fel Simon, dar și Portia - au colaborat cu Stokes în timpul incidentului de la reședința Glossup din urmă cu câțiva ani, precizâ el și apoi își mută din nou privirea la Henrietta. Stokes este un om foarte rațional și mă tem că vom avea nevoie de el și de oamenii lui, ca să ne ajute la asta.

Henrietta afișă un zâmbet, deși unul firav.

- Am auzit deja multe despre inspectorul Stokes de la Penelope... L-a lăudat nu doar o dată. Voi fi încântată să-l cunosc.

Ea își dădu seama că Barnaby îi studia fața, de parcă voia să ghicească cât de afectată era - sau, poate cât de supărată avea să fie. Ea își îndreptă spatele și îl privi fix în ochi. El zâmbi ușor.

- Excelent. În cazul acesta...

Se auzi soneria. Se uitară cu toții spre ușa salonul.

- Trebuie să fie Stokes, spuse Barnaby.

Simon îi aruncă o privire.

- Ce repede. Probabil că a plecat imediat ce a primit biletul tău, zise Simon și se duse să deschidă ușa salonului.

- Dacă ai ști cât de greu de elucidat a devenit crima lui Lady Winston, spuse Barnaby, n-ai mai fi așa de surprins nici dacă ai afla că a venit până aici în fugă.

Simon ridică sprâncenele, deschise ușa și ieși în prag.

- Stokes! Pe aici. Mersi, Hudson.

Simon se opri, îl ascultă pe Hudson care bâlbâi ceva, se uită la Henrietta şi apoi din nou pe coridor.

– Încă nu vrem ceai... poate mai târziu.

– Spune-i lui Hudson c-o să-l chem eu, zise Henrietta.

Simon transmise mesajul, apoi intră înapoi ca să-l lase să treacă pe un bărbat înalt, brunet, cu ochi gri şi o expresie solemnă - de parcă ar fi fost în permanenţă atent la tot ce-l înconjura şi nu se aştepta să fie impresionat de nimic.

Barnaby făcu prezentările. Stokes şi-l aminti pe James şi pe Simon – un zâmbet îi luminâ chipul. Apoi Barnaby o prezentă pe Henrietta, iar ochii gri ai lui Stokes se îndreptară spre ea.

Când ea îi întinse mâna, el i-o scutură cu un gest firesc şi o eleganţă subtilă ce venea în contradicţie cu statutul lui de om din clasa muncitoare.

– Domnişoară Cynster, zise Stokes cu o voce guturală şi pe un ton uniform dar cu nuanţe autocrate, am înţeles că la plecarea din casa familiei Wentworth de pe Hill Street, în urmă cu nouă seri, aţi dat peste un bărbat care ieşea din casa de alături.

Henrietta dădu din cap.

– Deşi, ar fi mai corect să spunem că el a dat peste mine.

Ea se întoarse, le făcu semn lui Stokes şi celorlalţi spre fotolii, apoi se îndreptă spre canapea şi se aşeză. James luă loc lângă ea. Simon alese fotoliul din dreapta ei, Barnaby pe cel din stânga canapelei, iar Stokes ocupă marele fotoliu din faţa măsuţei din faţa Henriettei.

După ce-şi scoase un carneţel din buzunar şi un creion, Stokes se aşeză, deschise carneţelul, îl rezemă pe genunchi şi se uită în sus la Henrietta.

– Domnişoară Cynster, aş aprecia dacă mi-aţi spune ce s-a întâmplat – tot ce vă amintiţi, fiecare detaliu, indiferent cât de mic sau aparent nesemnificativ – din clipa în care aţi ieşit în pragul casei Wentworth, zise Stokes care se uită în ochii ei şi îi zâmbi încurajator. Nu vă grăbiţi.

Henrietta trase adânc aer în piept, își fixă privirea dincolo de umărul stâng al lui Stokes și revăzu scena în minte.

- Era frig... răcoare... și era ceață; îndeajuns de multă încât să nu văd capătul străzii. Acest lucru făcea ca lumina felinarului de pe stradă să pară mai slabă decât de obicei, deci, pe scurt, nu se vedea prea bine. Se opri, dar nimeni n-o întrerupse, așa că ea continuă: Vremea era mohorâtă, așa că i-am spus Melindei... fiica familiei Wentworth... să intre și să închidă ușa. Birjarul oprise trăsura... trăsura familiei mele... pe partea cealaltă a străzii și mă aștepta acolo împreună cu rândașul meu și... Se întrerupse, apoi zise: Nu mai era nimeni în preajmă. Tocmai mi-am dat seama... mă uitasem pe stradă, în ambele direcții, pentru că de aceea am fost atât de încrezătoare să fiu lăsată să traversez singură spre trăsură, spuse ea și se uită în ochii lui Stokes. În acel moment, nu era nimeni în apropiere, pe trotuar, îndeajuns de aproape ca să ajungă la mine... să mă intercepteze... înainte să traversez drumul.

Stokes întrebă:

- Ați văzut pe cineva mai departe pe drum?

Ea se gândi și reînvie amintirea...

- Da. Erau doi bărbați care se plimbau departe, spre North Audley Street, dar în cealaltă direcție, iar mult mai departe era un cuplu care tocmai ieșise dintr-o casă și se urca într-o birjă.

- Bine, zise Stokes care lua notițe. Ce s-a întâmplat apoi?

- Ținând cont că era răcoare, puteți fi sigur că n-am zăbovit. Am coborât treptele... țineam cu o mână pelerina strânsă în jurul meu și săculețul în cealaltă mână. Mă uitam în jos, unde călcam. Apoi am ajuns pe trotuar, am ridicat capul... și atunci el a dat peste mine.

- N-ați auzit pași? întrebă Barnaby.

Ea se gândi, apoi clătină din cap încruntată.

- Nu în timp ce se apropia de mine. Am auzit, poate, doi pași rapizi, dar până să apuc să bag de seamă, el deja dăduse peste mine, răspunse ea. Se uită la Barnaby, și mai încruntată. Asta-i

ciudat, nu-i așa? Dacă tocmai coborâse pe scările din apropiere, n-ar fi trebuit să l aud?

Barnaby îi aruncă o privire lui Stokes.

– Nu și pe scara aceea. Personalul așezase rogojini pentru că treptele deveniseră prea alunecoase iarna. Rogojinile sunt destul de groase, îndeajuns de mult cât să atenueze sunetul de pași, răspunse Barnaby și se uită din nou la ea. Faptul că nu l-ați auzit venind e o dovadă în plus că bărbatul care a dat peste dumneavoastră a venit, într-adevăr, pe acele trepte.

Cu privirea în jos în timp ce lua notițe, Stokes dădea din cap.

– Dacă ar fi venit din oricare altă parte, l-ați fi auzit îndeajuns de mult cât să observați că se apropia, înainte să se lovească de dumneavoastră. Dar, și mai grăitor e faptul că, dacă n-ar fi coborât în fugă pe treptele acelea, *el* v-ar fi văzut pe *dumneavoastră* la timp ca să evite coliziunea. Își ridică privirea către ea. Rândașul sau birjarul au văzut de unde a venit bărbatul?

– Nu știu... nu m-am gândit să-i întreb. Mă îndoiesc că Johns, birjarul, a zărit ceva – se uita la cai –, dar Gibbs ar fi putut vedea.

– Să-i lăsăm acum... voi discuta cu ei mai târziu. Haideți să continuăm cu ceea ce ați văzut dumneavoastră, continuă Stokes și se uită în jos la carnețel. Bărbatul tocmai a dat peste dumneavoastră... continuați de acolo.

Ea făcu întocmai și își reaminti, cât de bine putu, exact ceea ce observase la bărbatul misterios. Stokes și Barnaby puseră întrebări legate de fiecare dintre observațiile ei.

– Purta mănuși?

– Da, niște mănuși foarte frumoase. Piele de Cordoba, cred... de pe Bond Street, cu siguranță.

– Legat de mânerul din argint al bastonului... descrieți-l. Era unul drept, gravat, sau?...

Ea ezită.

– Avea un fel de model heraldic, răspunse și îi aruncă o privire lui James, apoi lui Barnaby. Știți genul. Probabil, un animal... Știu că Devil are un baston vechi de-al bunicului nostru, Sebastian,

care are un cerb din argint pe capătul mânerului. Se uită la Stokes. Cerbul este animalul de pe blazonul familiei noastre.

-Înțeleg, răspunse Stokes. Ați observat ce animal era?

-Nu.

Ea se gândi și rememoră din nou scena, apoi făcu o grimasă.

-Lumina era slabă și... Își ridică pumnul drept și îl apăsă pe brațul stâng. ... Îl ținea strâns în mâna dreaptă, așa că era în colțul câmpului meu vizual, iar mânerul era ascuns. Iar când mi-a dat drumul și s-a îndreptat... Cercetă cu atenție acel moment în minte, apoi oftă. Mâna lui acoperea capătul mânerului, așa că n-am putut să-l văd bine.

Stokes pufni.

-Ar fi fost prea ușor, zise el.

Își revizui notițele.

-Haideți să vorbim despre fața lui. Ce-ați văzut din ea?

-Foarte puțin, răspunse ea și se gândi la imaginea pe care o avea în minte. Avea gluga pelerinei trasă în jos, spre față, așa că aceasta îi umbrea chipul. Cel mai apropiat felinar de pe stradă era în stânga mea, puțin mai departe și cumva în spatele lui, așa că lumina cădea oblic pe falca lui, zise ea și își concentră din nou atenția asupra lui Stokes. Singura parte a feței lui, care era luminată îndeajuns de mult ca s-o observ, era cea de sub buza de jos. Restul nu erau decât umbre. Nu i-am văzut deloc ochii și nici măcar obrajii ca să vă pot descrie fața. Și nu i-am zărit nici părul - culoarea lui sau stilul în care era pieptănat.

-Ați observat vreo particularitate la fața lui? O cicatrice ori o aluniță... sau ceva de genul acesta.

Ea clătină din cap.

-Nimic. Era o față perfect obișnuită, răspunse și făcu o grimasă. Nimic din ce-am văzut nu mi-ar permite să-l recunosc într-un grup de bărbați din înalta societate, de aceeași înălțime, constituție... Și nici măcar înălțimea sau constituția lui nu aveau nimic ieșit din comun.

– Dar vocea lui? întrebă Barnaby întâlnindu-i privirea. Închideți ochii și reluați în minte ce v-a spus. Ascultați cadența și ritmul vorbirii lui. Avea un anumit accent... o tonalitate aparte?

Ea făcu așa cum i se ceruse. În încăpere se lăsă tăcerea un minut, apoi deschise ochii și clătină din cap cu tristețe.

– N-a zis decât: „Îmi cer scuze. Nu v-am văzut". Nu avea un accent deosebit, dar au fost prea puține cuvinte ca să-mi dau seama dacă avea unul. Tot ce mi-am dat seama a fost că tonul lui era, în mod cert, unul tipic pentru înalta societate... nu mi l-am putut imagina nici ca fiind măcar un negustor bogat. După înfățișarea lui, l-am luat drept un gentleman, iar vocea i se potrivea perfect.

Stokes dădu din cap. Își controlă apoi din nou notițele.

– Acum spuneți-mi despre „accidentele" dumneavoastră.

James i-o luă înainte cu relatarea detaliilor celor trei incidente. În timp ce Stokes mâzgălea pe foaie, Barnaby asculta cu atenție. Când James ajunse la sfârșitul rememorării, Barnaby murmură încruntat și cu privirea departe.

– Așadar, dacă punem toate lucrurile cap la cap, este un bărbat stilat – asta-i absolut sigur – care se învârte printre oamenii de vază din înalta societate.

– Așa trebuie să fie dacă a fost pe lista de invitați a lui Lady Marchmain, spuse Simon. Intenționam să văd dacă pot pune mâna pe lista aceea. Știm că numele ticălosului este pe ea și, deși nu-l putem identifica, cel puțin vom avea un început.

– Sau un sfârșit, zise Stokes și se uită la Simon. Oricum, ar fi o dovadă pertinentă. Credeți că o puteți convinge pe Lady Marchmain să v-o dea?

Simon zâmbi cu tristețe.

– Nu pot decât să încerc.

– Atunci aș vrea să faceți asta și, dacă nu vrea, o să i-o cer în mod oficial, dar aș prefera să o faceți dumneavoastră – discret – fără să fiu eu nevoit să explic motivele pentru care o vreau.

James îi aruncă o privire lui Simon, apoi spuse:

-Se pare că suntem cu toţii de acord că bărbatul care a omorât-o pe Lady Winston încearcă acum s-o ucidă pe Henrietta, probabil pentru că are impresia că ea a văzut îndeajuns de multe încât să-l poată identifica şi să sfârşească în ştreang.

James se uită cu atenţie la Stokes, apoi la Barnaby.

-Ceea ce nu înţeleg este de ce nu s-a aflat nimic despre asta. Nici unul dintre noi n-a auzit că Lady Winston a fost omorâtă şi se pare că toată afacerea aceasta fost ţinută ascunsă. Îşi mută privirea la Stokes. Iar acum nu vreţi să-i explicaţi lui Lady Marchmain de ce aveţi nevoie de lista ei de invitaţi. Îşi îndreptă din nou ochii spre Barnaby, apoi spre Stokes.

-Ce se întâmplă?

Stokes se uită la el, apoi la Henrietta şi, în final, îi aruncă o privire piezişă lui Barnaby. Acesta ezită, apoi dădu din cap.

-Trebuie să le spunem totul, zise el şi îi privi pe James şi pe Henrietta. Nu putem risca să vă lăsăm să operaţi în întuneric şi fără să înţelegeţi cu ce avem de-a face. Stokes făcu o grimasă, dar dădu din cap. Îşi drese glasul. Bine atunci. Ce-o să spun acum... n-o să spun că nu poate ieşi din încăperea aceasta, dar aveţi grijă cui îi dezvăluiţi. Nu ne putem permite să creăm panică în Mayfair - acesta e motivul pentru care nu aţi auzit nimic despre uciderea lui Lady Winston.

Stokes făcu o pauză, ca şi cum punea cap la cap faptele şi îşi făcea ordine în gânduri. Apoi spuse:

-Lady Winston a fost ucisă cândva în acea seară. Dăduse liber personalului, care urma să se întoarcă abia după miezul nopţii. Avea obiceiul să facă aşa ceva de câteva luni... cel puţin de la sfârşitul lui ianuarie. Foştii ei angajaţi nu ştiu exact de ce, dar bănuiesc faptul că doamna lor se întreţinea cu un bărbat, iar părerea lor e că acesta fusese cel care insistase să se apeleze la o asemenea măsură de siguranţă. Ea era văduvă de multă vreme şi mai avusese iubiţi care veneau acasă la ea, dar niciodată nu se ferise de angajaţi. Nici unul dintre ei nu ştie cine era bărbatul. Nu l-au văzut sau auzit niciodată şi nici nu au găsit vreun indiciu

sau pont cu privire la identitatea lui. Deci... în noaptea aceea, el a ucis-o. A bătut-o aproape până la moarte cu mâinile goale, apoi a strangulat-o. Stokes făcu atunci o pauză și adăugă cu o voce și mai guturală. Se pare că i-a plăcut s-o facă, adăugă el și se uită la Simon și la James. Dacă înțelegeți ce vreau să spun...

James se uită în ochii lui Stokes, înțelese ce încerca acesta să le spună și simți că i se face rău.

– Așadar – Stokes trase aer în piept –, a omorât-o pe doamnă și a plecat pe scară. A coborât pe trotuar și a dat peste domnișoara Cynster, ceea ce probabil l-a șocat.

– O...

Se întoarseră cu toții spre Henrietta și observară că aceasta pălise. Se uita fix la Stokes. James se întinse și o apucă de mână.

– Ce este? întrebă Stokes.

Ea clipi, apoi zise încet:

– Tocmai mi-am amintit. A fost o clipă... o pauză. A dat peste mine, m-a ținut... apoi s-a uitat la fața mea. Aveam pelerina pe mine, dar gluga nu era ridicată, iar lumina venea peste umărul lui. Probabil că mi-a văzut fața destul de clar. Mă ținea – mâinile lui erau pe brațele mele și a... ezitat. Îmi amintesc faptul că m-am întrebat ce avea de gând să facă, dacă mă recunoscuse și era cineva pe care îl știam, sau... și atunci Gibbs a strigat, iar bărbatul mi-a dat drumul, a dat din cap și s-a îndepărtat repede.

Urmă un moment de tăcere, apoi Stokes își drese glasul.

– Poate că ar fi bine să-l chestionați pe rândașul dumneavoastră. Oricine este acest ticălos, îi place să lovească femei, iar dumneavoastră l-ați întâlnit într-un moment foarte... tensionat, spuse el și oftă. Ceea ce probabil că explică de ce crede că ați văzut prea multe. Făcu o pauză, apoi spuse pe un ton sobru: Dar e mai mult de-atât. I-am interogat pe toți membrii personalului a doua zi, desigur – și aș putea jura că toți ne-au spus adevărul, absolut tot ceea ce știau.

Stokes aruncă o privire spre Barnaby și arătă cu capul spre el.

– Adair a fost acolo.

Barnaby dădu din cap; expresia lui devenise şi mai sumbră.

-Iar eu susţin asta; aş putea jura că toţi cei din personal, inclusiv camerista doamnei, ne-au spus tot ce ştiau, ceea ce nu ne-a ajutat cu nimic pentru a-l prinde pe ticălos.

-Dar, interveni Stokes, două zile mai târziu, camerista doamnei, care plecase să stea la sora ei în Clapham, a fost şi ea omorâtă. În acelaşi mod ca şi fosta ei stăpână – bătută până aproape de moarte, apoi strangulată. Sora ei plecase cu puţin timp înainte de prânz şi s-a întors mai târziu în acea după-amiază şi a găsit-o.

O tăcere marcată de groază se lăsă în încăpere, după care Simon spuse:

-Deci a omorât-o şi pe ea, în acelaşi mod înfiorător, chiar dacă ea nu ştia absolut nimic?

Stokes strânse din buze.

-E posibil ca ea să fi ştiut ceva şi să-l fi contactat – să fi încercat să-l şantajeze, dar... Se uită spre Barnaby. Nici Adair şi nici eu nu credem că e cazul. Camerista era o femeie cinstită. Era devotată stăpânei sale – fusese în slujba ei de când aceasta se măritase. Dacă ar fi ştiut ceva despre această bestie, ar fi făcut orice ca să ne spună.

-Aşa că, da, zise Barnaby, eu şi Stokes suntem siguri că acest ticălos a omorât-o pur şi simplu. Doar ca să se asigure că nu era nici o şansă ca ea să ştie ceva ce nu-şi dăduse seama că ştia.

Stokes dădu din cap, sumbru.

-Îşi şterge urmele, indiferent dacă are sau nu nevoie să facă asta. Ceea ce ne aduce din nou la atacurile asupra domnişoarei Cynster.

James aruncă o privire spre Henrietta şi o strânse şi mai tare de mână.

-Crede că ştii ceva...

-Sau că s-ar putea să ştii ceva, chiar dacă încă nu ţi-ai dat seama, interveni Barnaby.

– Sau, zise Simon pe un ton grav, că ai văzut îndeajuns de mult din fața lui încât dacă îl revezi – dacă dai peste el la vreun eveniment – îl vei recunoaște.

– Una dintre acestea sau toate la un loc, spuse Stokes și închise carnețelul. Pentru el nu contează. Vă vrea moartă, iar faptul că nu aveți nici o informație ca să-l identificați nu-l va ține în loc.

– Vă vede ca pe o potențială amenințare, zise Barnaby și se uită fix la Henrietta. Și va continua până când va reuși să vă reducă la tăcere.

James simți că momentul devenea și mai tensionat pe măsură ce conștientizau acel fapt, aparent incontestabil. După un moment, el zise, pe un ton aspru:

– Revin la întrebarea mea de dinainte: De ce să nu facem vâlvă? Cum naiba îl putem găsi pe acest ticălos fără să pornim pe urmele lui?

Stokes se uită la Barnaby. Acesta din urmă se aplecă în față și le spuse Henriettei, lui James și lui Simon:

– Au fost multe discuții, la cel mai înalt nivel, despre cum să tratăm acest caz. Scuza că nu vrem să cauzăm panică în Mayfair, în mijlocul sezonului monden, e reală, dar mai e și un alt motiv. Adevărul e că nu va fi ușor să punem mâinile pe acest răufăcător – ne-am dat seama de asta după ce am investigat moartea lui Lady Winston și n-am găsit nimic ca să-l identificăm –, dar când a omorât-o pe camerista ei, am aflat ceva ce nu știuserăm înainte. Barnaby întâlni privirile lui James și Henrietta. Se pare că intenționează să stea prin preajmă. Vrea să rămână în înalta societate și nu are de gând să iasă din peisaj. De-aia e așa de pornit împotriva dumneavoastră. Și, mai mult, încearcă să facă în așa fel încât moartea să pară un accident sau cel puțin urmarea unui atac ce nu e în mod specific îndreptat spre persoana dumneavoastră. Nu vrea să creeze valuri în înalta societate sau să îndrepte atenția asupra dumneavoastră, asupra motivului pentru care cineva vă dorește moartea. Dar dacă, în acest punct, creăm vâlvă și începem căutarea lui fără să ne ascundem...

rămânem chiar fără nimic. Pur şi simplu poate să stea deoparte, iar dacă îşi face griji din cauza dumneavoastră, nu are decât să vă evite o vreme; toate acestea vor fi foarte uşor de făcut.

-Dar cel mai mult vrea să se poată mişca liber prin înalta societate, spuse Stokes, aşa că la un moment dat, când se va simţi din nou în siguranţă, va veni din nou după dumneavoastră. Nu vrea să vă lase în viaţă, chiar dacă o vreme va trebui să fie precaut.

James îi susţinu privirea lui Stokes. După un moment, zise:

-Vreţi să spuneţi că singurul mod în care ne putem asigura că Henrietta rămâne în siguranţă - permanent - este să ascundem faptul că ştim despre acest gentleman ticălos şi despre intenţiile lui de a o omorî, şi apoi... ce? Îl lăsăm să îşi încerce norocul cu ea?

-Nu chiar, răspunse Barnaby. Trebuie să ne asigurăm că Henrietta rămâne teafără şi că este întru totul protejată - asta e de la sine înţeles -, dar trebuie să operăm în surdină, să-l urmărim în tăcere pe acest om şi să-l lăsăm să creadă e îndeajuns de ascuns ca să mai încerce o dată s-o omoare. Dar când o va face, vom fi acolo şi vom pune mâna pe el.

-După cum stau lucrurile, zise Stokes, indiferent ce doreşte fiecare dintre noi, singurul mod în care ne putem asigura că domnişoara Cynster rămâne nevătămată este să-l identificăm şi să-l prindem pe acest bărbat. Iar singurul mod în care o putem face este să-l lăsăm să creadă că e îndeajuns de ferit ca să iasă din mulţime şi să ne arate faţa.

Capitolul 11

Îşi petrecură restul dimineţii discutând despre cea mai pertinentă întrebare: Cum să se asigure că Henrietta rămâne teafără şi nevătămată? Spre uşurarea lui James, după ce îşi veni

în fire și își recăpătă alura obișnuită, iubita lui fu de acord cu el și cu ceilalți. Le dădu de înțeles că era dispusă să-și sacrifice independența și să accepte să fie păzită, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

După ce stabiliră modurile în care puteau face acest lucru și căzură de acord asupra celor care trebuiau să fie informați despre hotărârea lor, Stokes și Barnaby plecară. James și Simon rămaseră la prânz. Avură noroc, și Lady Louise împreună cu Lord Arthur mâncară acasă.

La masă, James, Henrietta și Simon le spuseră tot ceea ce știau și, după inevitabilul șoc și numeroase exclamații, stabiliră cum trebuiau să procedeze toți. Lord Arthur nu fu încântat, dar acceptă faptul că planul lor era singura cale pe care o puteau urma. Lady Louise voia ca fiica ei să se retragă în siguranță la țară – la Somersham Place, poate –, dar Henrietta o convinse cu greu să se răzgândească, aceasta susținând argumentul foarte eficient că, dincolo de a evita să fie omorâtă, avea în curând balul de logodnă, și nunta imediat după aceea.

Mary, și ea prezentă, ascultă relatarea cu ochii mari, apoi, în stilul caracteristic, întoarse discuția spre modul în care fiecare dintre ei se putea organiza cel mai bine. Deși, în mod normal, James ar fi considerat dificilă firea autoritară a lui Mary, în acel caz îi fu recunoscător. Ea le dădu imediat mamei și tatălui său însărcinarea de a împrăștia vorba – se hotărâseră să limiteze informația, cel puțin în primă instanță, la membrii familiei și la personalul din casa de pe Upper Brook Street.

Având în vedere cele două grupuri, la care se adăugau Charlie Hastings, Barnaby și Penelope, Henrietta putea fi sigură că-i va fi mereu cineva alături. Faptul că ea acceptase atât de repede că trebuia păzită în permanență, fusese ca o mângâiere pentru sufletul lui James.

Așa cum era de așteptat, el fu desemnat drept cel mai fervent paznic, un rol pe care Mary i-l atribuise fără să stea prea mult pe gânduri, și față de care el nu avea nici o obiecție.

După ce prânzul se sfârşi, Lord Arthur se duse să-i caute pe fraţii şi nepoţii lui, Simon plecă în căutarea lui Charlie şi, mai târziu, avea să discute cu Portia, iar Lady Louise şi Mary se îndreptară spre casa familiei Somersham pentru a vorbi cu Honoria şi de acolo să împrăştie zvonul. Din noua lui poziţie, pentru a menţine buna-dispoziţie a Henriettei, James sugeră ca ei doi să facă ceva util în acea după-amiază şi să viziteze casa lui de pe George Street.

- Poţi arunca o privire şi să vezi ce ţi-ar plăcea să fie schimbat.

Foarte recunoscătoare, Henrietta fu de acord.

Deşi casa lui James se afla la doar câteva străzi distanţă, ea se lăsă înduplecată de cererea lui şi ordonă să fie adusă cea mai mică trăsură de oraş, cea pe care de obicei o conducea chiar ea.

Pentru că Hudson, şi prin intermediul lui şi restul personalului, fusese informat despre nevoia de a o păzi tot timpul pe Henrietta, aceasta nu fu surprinsă să-i vadă sus pe capră nu numai pe Gibbs şi pe vizitiu, ci şi pe Jordan, unul dintre valeţi, pe locul de mai jos. Ea dădu din cap aproape imperceptibil spre acel trio – toţi cu feţele încordate şi privind atenţi în jur – şi îi permise lui James s-o ajute să se urce în trăsură.

Casa de pe George Street fu o surpriză. Se aşteptase la o locuinţă nu prea încăpătoare, în schimb James o conduse în sus pe treptele unei case vechi, cu ferestre mari de fiecare parte a uşii principale, cu verandă. Aceasta era acoperită cu vopsea lucioasă, iar clanţa din alamă strălucea.

James deschise şi ţinu uşa larg deschisă. Păşind peste prag, cu ochii mari, ea se uită în jur şi fu încântată de curbura elegantă a scării interioare, de mulurile din jurul uşilor şi al arcadelor, de lambriurile din stejar ce îmbrăcau pereţii până la jumătate şi de tablourile – peisaje luxuriante – ce atârnau pe pereţii acoperiţi cu tapet verde.

- Sunt ale mătuşii Emily, dar îmi plac

James închise uşa şi veni în dreptul Henriettei. Înclină capul şi încercă să vadă totul din perspectiva ei.

– Am ajuns să le îndrăgesc.

– Se potrivesc cu locul, zise ea şi se răsuci în cerc. Casa are ceva aparte, dă o senzaţie de echilibru. Elegantă, dar nu excesiv.

El zâmbi, apoi uşa de pe peretele din spatele holului se deschise şi intră majordomul lui, Fortescue.

– Bună ziua, domnule, spuse Fortescue, apoi o văzu pe Henrietta şi ochii lui bătrâni se luminară.

James îl prezentă pe Fortescue. Servitorii aflaseră despre logodnă şi erau nerăbdători s-o întâlnească pe domnişoara care avea să le fie în curând stăpână. Deşi trecut de prima tinereţe, uşor rotunjor, dar cu un stil impecabil, cu o purtare regală şi o solemnitate înnăscută, Fortescue uitase mai multe despre munca de majordom decât învăţaseră vreodată majoritatea majordomilor. Plecăciunea lui fu bine gândită.

– Bine aţi venit în această casă, domnişoară. Eu şi restul personalului abia aşteptăm să vă servim cum putem mai bine.

– Mulţumesc, Fortescue.

Henrietta se uită întrebător la James.

– O conduc pe domnişoara Cynster într-un tur al casei, dar cred că de data asta o să ne limităm la camerele principale, zise James.

Se uită în ochii ei şi o luă de mână, încrucişându-şi degetele cu ale ei.

– Vom începe cu încăperile pentru oaspeţi de la parter şi apoi mergem sus, continuă el şi se uită la Fortescue. Spune-i doamnei Rollins că o să servim ceaiul în salon, când coborâm.

– Da, domnule, zise Fortescue şi făcu o plecăciune spre amândoi, apoi se întoarse spre uşa personalului.

James o ţinu în continuare de mână pe Henrietta şi o trase spre uşile duble din dreapta holului.

– Doamna Rollins este menajera. Am moştenit-o, ca şi pe Fortescue. În afară de ajutorul meu, Trimble, toţi cei din personal au fost angajaţi de mătuşa Emily.

– Fortescue pare agreabil, sigur pe el şi experimentat.

- Este, la fel ca și ceilalți.

- În acest caz, spuse Henrietta care se uită la el și zâmbi, vor rămâne. Știi cât de greu e să găsești personal cu experiență în Londra?

- Absolut deloc.

James îi dădu drumul la mână, împinse ușile duble și le deschise larg. Îi făcu semn să intre.

- Iată... viitorul tău salon.

În următoarea oră el află că, deși viitoarea lui mireasă afișa imaginea unei tinere cu un simț practic tulburător uneori, fără nici o pasiune pentru frivolitățile feminine obișnuite, mai exista o față tăinuită a Henriettei. În timp ce îi arăta casa mătușii lui - devenită a lui și în curând a lor – o altă latură a ei ieși la suprafață, una pe care el o găsi încântătoare.

Henrietta era încântată de casă – mult mai mult decât bănuise el. Casa a cărei stăpână avea să devină în curând. Fără îndoială, acest lucru îi amplificase interesul și o făcuse să fie mai atentă și în mod clar mai pregătită să fie critică, și, în schimb, se trezi plimbându-se la brațul lui James prin încăperile în care se simțea pur și simplu ca acasă. Ca *la ea* acasă.

Vizitară salonul, care nu era nici prea mare, nici prea aglomerat, ci un melanj perfect de confort și simplitate modernă și ceremonioasă. Încăperea, cu linii bine proporționate, era decorată cu mobilă Hepplewhite aranjată pe un covor mătăsos, Aubusson, întins peste parchetul din stejar într-o culoare caldă, iar combinația de verde și ivoriu fu în întregime pe placul ei.

Sufrageria din spatele salonului era impresionantă, prin panelurile și somptuozitatea ei moderată, în timp ce biblioteca lungă și salonul mai mic – legat de aceasta și aflat în spatele casei - cu ferestre ce dădeau în grădina din dos, erau pur și simplu încântătoare.

Stând în fața ferestrei și uitându-se spre grădina luxuriantă, ea deschise larg brațele și se învârti ușor, zâmbind.

– Parcă ne şi văd aici. Până şi ea sesiză fericirea din vocea ei. Tu, în bibliotecă, la birou, lucrând la documentele tale, iar eu aici, la secretar, scriind scrisori...

James îi adresă, la rândul lui, unul dintre zâmbetele lui caracteristice, dezinvolt şi fermecător.

– Pot intra să te vizitez oricând doresc... sau tu poţi veni să mă întrerupi.

Ea zâmbi. Ţinându-se de mână, se întoarseră prin bibliotecă spre holul din faţă şi urcară pe scara circulară. Balustrada era netedă, din lemn şlefuit. Nu era nici un fir de praf, deşi casa nu mai avea stăpână de aproape un an.

– Câţi oameni sunt în personal?

– Pe lângă Trimble, Fortescue şi doamna Rollins, mai sunt Cook, două servitoare, un valet, un ajutor la bucătărie şi o spălătoare. Dar mai putem angaja, dacă doreşti.

Ea clătină din cap.

– E destul de mult, cel puţin la început. O s-o aduc cu mine pe camerista mea, Hannah, zise ea îi aruncă o privire în timp ce păşiră pe coridor. Mătuşa ta a petrecut mult timp aici?

– Cea mai mare parte a vieţii. Era întotdeauna în oraş în timpul sezonului monden şi se întorcea pentru sezonul de toamnă. Era foarte interesată de politică şi era la curent cu tot ce se întâmpla.

Henrietta insistă să se uite în toate încăperile de la primul etaj.

– Îmi va fi de ajutor dacă voi şti de ce spaţiu dispunem, în cazul în care va fi nevoie să-i cazez pe unii dintre invitaţii de la nuntă, zise ea uitându-se la James. Părinţii tăi au o casă în oraş? Sau vor sta aici, împreună cu tine şi cu fratele tău?

– Au o casă pe Chesterfield Street şi, deşi a fost ca şi închisă în ultimii ani, cred că fratele meu, dacă nu şi părinţii mei, au nevoie de un motiv ca s-o folosească din nou, aşa că n-o să mă ofer să-i cazez aici. În plus... James îi întâlni privirea. Dacă ne vom întoarce aici după nuntă, nu vom vrea să avem oaspeţi prin preajmă.

-Ah, rosti ea şi dădu din cap. Am priceput. Apoi îi adresă un zâmbet, se răsuci şi se îndreptă spre ultima uşă de la capătul coridorului. Ce-i aici?

Deschise uşa şi trecu pragul camerei care în mod clar era dormitorul principal. Mai mare decât celelalte încăperi similare, camera avea formă de „L". Chiar în faţa uşii era o zonă largă de relaxare, cu fotolii confortabile din piele tăbăcită, amplasate în dreptul şemineului.

Un măreţ peisaj autumnal, cu o ramă voluminoasă, suflată cu aur, umplea peretele de deasupra şemineului, iar pereţii şi mobila erau decoraţi în nuanţe de auriu şi nuanţe calde de maro.

Zona de relaxare se întindea pe latura mai lungă a încăperii. Ferestrele flancau şemineul, iar când Henrietta se întoarse către baza literei „L", se trezi în faţa unei ferestre largi, ce dădea spre grădinile din spate. Îşi dădu seama că încăperea aceea se întindea deasupra celei mai mari părţi din bibliotecă şi a salonului ataşat acesteia.

Se îndreptă spre locul în care putea avea o privelişte mai bună asupra patului masiv, din stejar sculptat, cu patru coloane, ce domina latura mai scurtă a încăperii şi era amplasat cu tăblia ornată la perete. Cearşafurile crem, cuvertura din satin de nuanţa aurului, baldachinul din brocart în culori roşcate şi aurii şi perdelele legate cu şnururi galbene cu ciucuri completau decorul cald, autumnal.

Scrinurile şi dulapurile erau şi ele din stejar. Datorită obiectelor de mobilier masive ce contrastau cu tonurile blânde ale decorului şi detaliile generoase ale peisajelor ce împodobeau pereţii, încăperea dădea impresia ciudată de melanj între masculin şi feminin.

James se uita la ea curios, de parcă încerca să-i ghicească reacţia.

-Mătuşa Emily nu era o fană a zorzoanelor şi a dantelelor.

Henrietta se uită la el şi zâmbi.

– Probabil că de aceea îmi place aşa de mult stilul ei. Nici eu nu sunt o fană a zorzoanelor şi a dantelelor.

El răsuflă uşurat, iar zâmbetul ei se lărgi.

– Ce este pe-aici? întrebă ea şi arătă spre două uşi de pe peretele interior.

În ambele părţi ale patului erau spaţii generoase, iar cel mai depărtat de ferestre permitea accesul la acele două uşi, terminându-se în dreptul unei a treia uşi, închise. James se duse într-acolo, deschise prima uşă şi o lăsă aşa.

– Garderoba mea.

Henrietta veni în spatele lui, trase cu ochiul înăuntru şi văzu alte scrinuri, cufere şi mulţimea obişnuită de perii şi obiecte de uz personal, aşezate frumos pe acestea. Apoi, James se duse la următoarea uşă, o deschise şi făcu un gest spre interior.

– Aceasta va fi a ta.

Ea se apropie şi intră într-o garderobă mare, cu şifoniere, dulapuri şi o noptieră cu oglinzi ajustabile.

– Toate acestea sunt de pe vremea mătuşii tale?

James dădu din cap.

– În ciuda vârstei, îi plăcea să ţină pasul cu cele mai noi metode de amenajare.

Îi întâlni privirea şi arătă cu capul spre uşa de la capătul îndepărtat al încăperii înguste, aflată vizavi de uşa pe care intraseră.

– Apropo, ia uită-te aici.

Ea se uită la el curioasă, apoi se duse într-acolo, deschise uşa, aruncă o privire înăuntru şi râse.

– E baia noastră.

Camera îngustă avea o fereastră mare, rabatabilă. Ea petrecu câteva minute examinând accesoriile şi observă că garderoba lui James avea şi ea o uşă ce dădea în baie, în timp ce a treia uşă avea ieşire la holul principal.

James îi făcu semn să se întoarcă.

– Mai avem o cameră de inspectat.

Înapoi în dormitor, el deschise ultima uşă, cea de la capul patului şi o conduse înăuntru, în cel mai frumos budoar pe care îl văzuse vreodată.

-O, Doamne!

Cu ochii mari, ea sorbi din priviri ferestrele mari, scaunele Hepplewhite, fotoliile moi şi canapeaua. Totul fusese aranjat cu mare grijă, cu mai multă atenţie decât în alte părţi, astfel încât până şi cel mai mic detaliu să se asorteze şi să contribuie la crearea ambianţei, şi nici măcar un singur lucru să nu deterioreze senzaţia de a fi înconjurat de lemn în nuanţe calde, tomnatice.

Henrietta îşi trecu degetele de-a lungul spătarului cu piele moale, tăbăcită, a canapelei şi murmură:

-Mătuşa ta a iubit culorile acestea, nu-i aşa?

James vârî mâinile în buzunare şi se rezemă de poliţa de deasupra şemineului.

-Da, răspunse el. Acestea sunt culorile pe care le-a ales pentru camerele ei de aici. Jos predomină verdele de pădure şi maroniul, iar celelalte dormitoare, ai observat, au culori mai deschise... mai mult galben şi verde-deschis... nuanţe de vară. El făcu o pauză, dar când Henrietta îşi îndreptă privirea spre el – de parcă simţise că era mai mult de atât – continuă: A fost o artistă, bătrâna Emily.

Arătă cu capul spre pictura de deasupra şemineului, o pânză bogată, în care predominau verdele, auriul şi maroniul, ce reprezenta un peisaj cu o potecă prin pădure.

-Ţi-am spus că-şi petrecea jumătate de an în oraş, dar inima ei rămânea la ţară, în Wiltshire, la moşia de acolo. Iubea potecile şi pădurile, aşa că le-a pictat şi le-a purtat aici cu ea.

Henrietta îl privi fix, apoi se uită la tablou. Pictat... purtat... aici...

-Deci când o să fim acolo, o să pot vedea asta... imaginea adevărată?

El dădu din cap.

-Toate tablourile din casă sunt pictate de ea şi poţi vedea toate imaginile, toate peisajele, în realitate, la Whitestone Hall.

Henrietta studie tabloul, apoi se uită la el.

– Trebuie să mă duci să văd fiecare dintre locurile ce apar în tablourile ei.

El îi susţinu privirea.

– Da, dacă ai vrea.

Ea zâmbi şi dădu din cap cu hotărâre.

– Aş vrea.

Ea se întoarse lângă el şi mai aruncă o ultimă privire la tablou.

– Va fi ca şi cum aş face cunoştinţă cu mătuşa ta şi cred că, dacă aş fi întâlnit-o, mi-ar fi plăcut.

– Şi ea te-ar fi plăcut, spuse el.

Ea se întoarse, iar el zâmbi.

– Şi, mai mult, ea te-ar fi acceptat.

Henrietta făcu ochii mari şi se apropie de el.

– Crezi?

El îşi scoase mâinile din buzunare şi dădu din cap.

– Cu siguranţă.

– De ce? întrebă ea şi îşi ridică capul când el o prinse de talie şi o trase mai aproape.

El îşi coborî capul şi murmură:

– Pentru că eşti a mea... dar şi mai mult pentru că m-ai făcut al tău.

Buzele li se întâlniră.

Mai târziu, James se întreba care dintre ei fusese cel care, fie printr-un gest conştient, fie condus de o nevoie lăuntrică, iniţiase pasul următor – sau dacă amândoi se lăsaseră conduşi, captivi unei porniri adânci, fundamentale, în postura de simpli actori care interpretează un rol sub bagheta unei puteri superioare.

Sau dacă, dată fiind situaţia lor – ameninţarea care începea să prindă contur şi plana asupra ei şi asupra viitorului lor –, le fusese inevitabil destinat să ajungă în patul lui şi să-şi petreacă acea după-amiază îmbrăţişaţi, umplând încăperea de gemete

de satisfacție și acoperindu-și trupurile cu mângâieri provocatoare, în timp ce se reexploraseră, în timp ce retrăiseră și își reconfirmaseră tot ceea ce descoperiseră înainte. Tot ceea ce scoseseră până atunci la iveală. Alinând, subliniind, revizuind și reiterând, ei se cufundaseră iar, se adânciseră din nou, puseseră stăpânire unul pe celălalt, se predaseră și își împărtășiseră din nou plăceri scânteietoare.

Nu știa exact cum ajunseseră în pat. Își amintea, vag, duelul fierbinte al limbilor, fuziunea frenetică a gurilor, urmată de graba nebună de a scăpa de toate barierele fizice dintre ei. Hainele fuseseră aruncate, căzuseră, dispăruseră... exilate. Și apoi rămăseseră goi, cu pielea fierbinte pe pielea fierbinte, și se opriseră, cu ochii închiși, cu simțurile încordate la maximum ca să absoarbă plăcerea delirantă a acelui moment extrem de intens. Ca să-l savureze.

Apoi, flacăra ce devenise și mai intensă, mai flămândă și mai lacomă, nu putuse fi negată, iar ei se aruncaseră împreună în văpaie și într-o explozie de senzații. Întinși pe pat, în lumina caldă a după-amiezii, se descoperiseră și se bucuraseră din nou unul de celălalt.

Totul devenise din ce în ce mai intens. Mai sigur, mai puternic. Forța care se ridicase și îi învăluise pe amândoi, strălucise între ei, îi posedase, îi lipise și, împreună, cu trupurile și mințile unite, goniseră împreună spre culme și plutiseră pe înălțimi.

Apoi zborul lor se oprise.

Se agățaseră unul de altul și căzuseră încet, în spirală, înapoi în lumea reală, lăsându-se pradă bătăilor asurzitoare de inimă și respirației agitate. Bucuriei și confortului corpurilor lor îmbrățișate, ce se țineau, se acceptau și se învăluiau. Ce se protejau. Se țineau strâns.

În lumina difuză, aurie, în căldura patului lui, un lucru era cert. Nici unul din ei nu avea nici o intenție de a se retrage, de a da înapoi. Indiferent de provocare. Își doreau acest lucru.

Amândoi. Își doreau ceea ce trăiau în acele clipe și tot ceea ce avea să urmeze.

Se prăbușiră înapoi pe perne și, în timp ce ea se întindea spre brațele lui, privirile li se întâlniră, se uniră, iar el citi în ochii ei aceeași hotărâre ce răsuna în sufletul lui. Fără cuvinte, fără vreun alt gând, în acel moment își făcură un legământ. Unul față de celălalt, față de ei împreună, față de viața lor viitoare. Față de ceea ce aveau. Pentru acest lucru se puteau lupta cu orice dușman. Pentru că tot *ceea ce aveau* merita orice sacrificiu. Era simplu. Era fundamental.

Ea își lăsă capul pe umărul lui și își relaxă trupul lângă al lui.

El închise ochii și o trase mai aproape. În timp ce tensiunea dispărea, zâmbi și trimise o rugăciune spre Ceruri... spre mătușa Emily. Se simțea profund recunoscător față de modul în care ea procedase.

Capitolul 12

În dimineața următoare, călare pe Marie, Henrietta mergea la trap prin parc. Doi îngrijitori călăreau în spatele ei, amândoi atenți, cu ochii în patru, pentru a se asigura că nimeni nu îndrăznea s-o acosteze sau s-o amenințe.

Dimineața era rece și umedă; fuioare fine de ceață se agățau de copaci și se încolăceau pe tufișurile din mijlocul parcului. Soarele nu ieșise încă din norii palizi și gri, iar păsările erau mute.

– Măcar nu bate vântul, murmură Henrietta.

Pentru ea și Marie era o ieșire obișnuită, una dintre plimbările pe care le făceau de două ori pe săptămână, dimineața. Deși fusese de acord, fără nici o discuție, cu garda suplimentară, nu simțise că era necesar să-i permită presupusului ei asasin să-i dicteze cum să-și trăiască viața.

Totuşi, luând în considerare ameninţarea, James insistase să îi se alăture, iar ea acceptase. Stabiliseră să se întâlnească la capătul pistei de călărie ce se întindea de-a lungul Rotten Row. Conştientă de scânteia de nerăbdare pe care i-o provoca perspectiva întâlnirii cu James, se agăţă de ea şi călări grăbită spre pistă.

Sub calmul aparent, se simţea neliniştită şi derutată. Aproape iritată, cu nervii tociţi după ce întorsese pe toate părţile ceea ce se întâmplase, iar starea aceasta, în mod surprinzător, se amplificase după ce întreaga familie fusese informată în legătură cu ameninţarea ce plana deasupra ei.

Nu se aşteptase să fie într-atât de „supravegheată" încât cele trei ore cât stătuse la un bal, cu o seară în urmă, să se încheie cu sentimentul că acestea fuseseră îndurate, nu petrecute. Nici măcar faptul că James se aflase tot timpul lângă ea nu contribuise cu nimic la alungarea sentimentului apăsător.

-Dar până când acest ticălos nenorocit nu este prins şi pus în streang, se pare că voi fi nevoită să mă obişnuiesc cu asta, bombăni ea.

Ajunse la capătul pistei şi nu fu deloc surprinsă că James nu se afla acolo. Trase de frâie, se aplecă şi o mângâie pe Marie pe gâtul lucios.

-Mi-e teamă ca am ajuns puţin mai devreme.

Ea şi James se înţeleseseră să călărească devreme, dar ea nu avusese stare, aşa că plecase de acasă imediat ce fusese gata. Mai erau doar câţiva oameni în jur – două grupuri de călăreţi, unul format din trei domni zvelţi şi altul – din doi domni mai în vârstă care ieşiseră la plimbarea de dimineaţă. Ambele grupuri foloseau deja pista. O observară şi o ocoliră. Ea se mişcă în şa. Marie se cabră după ce cei trei tineri îşi îndemnară caii spre capătul pistei, apoi goniră pe lângă ele într-un tunet de copite. Iepei ei îi plăcea să alerge şi nu aprecia deloc faptul că Henrietta o strunea.

-James va sosi în curând, o linişti Henrietta. La fel ca şi Marie, Henrietta se uita cu nerăbdare de-a lungul pistei. Vom alerga atunci.

Totuşi, avea doi paznici cu ea, iar pista nu era foarte lungă... şi în afară de cei cinci călăreţi, pe care-i recunoştea, nu mai era nimeni în jur. Iapa se foi, nerăbdătoare.

– O, bine...

Eliberă strânsoarea hăţurilor, o struni pe Marie spre capătul pistei şi strigă peste umăr:

– Mă duc să dau o tură.

Paznicii îşi strunirăşi ei caii. Când o mână pe Marie în galop pe pistă, îngrijitorii o urmară îndeaproape. Aceştia călăreau uşor când ajunseră la capătul pistei. Henrietta izbucni în râs, simţindu-se mult mai bine, mai liberă, mai veselă, apoi trase de hăţuri, se întoarse şi o manevră pe Marie într-un arc larg pregătindu-se să pornească înapoi spre punctul de start al pistei. Când îşi ridică ochii şi privi înainte îl văzu pe James ieşind din ceaţa îndepărtată. Îi făcu semn cu mâna şi strigă pentru a-i atrage atenţia. El o zări, zâmbi şi ridică o mână ca s-o salute. Ea îi zâmbi larg, se aplecă...

Poc!

James o văzu pe Henrietta tresărind, apoi prăbuşindu-se, cu o fracţiune înainte ca zgomotul sec al unui pistol să ajungă la el. Şocul îl lovi în piept ca un pumn. Strânse imediat călcâiele şi mână calul pe pajişte. Frica îşi înfipse ghearele de gheaţă în inima lui şi strânse...

Apropie armăsarul de iapa neagră, confuză şi speriată. Era vag conştient de cei doi îngrijitori care se apropiaseră şi se interpuseră, împreună cu caii lor, între Henrietta şi tufişurile dese de unde probabil că venise împuşcătura. Întreaga sa atenţie, toate simţurile, îi erau concentrate asupra Henriettei. Aceasta zăcea întinsă în faţă, cu braţele inerte în jurul gâtului lucios al iepei. Pe obraz îi curgea un fir de sânge ce-şi urma cursul pe pielea neagră a iepei.

Era palidă, dar spatele i se ridica uşor, ritmic. Îşi controlă panica, lăsă frâiele din mâini şi se întinse după ea. O eliberă din scăriţe, apoi o ridică din şa, de-a curmezişul, o luă în braţe

și o așează în fața lui. Ținând-o ocrotitor, îi simți respirația. Ritmică și repetată. Îi mișcă ușor capul, cu grijă, îi examină cu blândețe rana – o tăietură urâtă deasupra urechii – apoi răsuflă ușurat. Începu să respire pe măsură ce mintea agitată i se liniștea treptat.

– E teafără, spuse el și aruncă o privire spre grăjdarii neliniștiți. Va trăi. E doar o zgârietură urâtă.

Privi în jos, la fața ei.

Durerea și șocul o făcuseră să-și piardă cunoștința și sângera abundent, în rest nu era nici un pericol. Se simți copleșit de ușurare; dacă ar fi stat în picioare, ar fi căzut în genunchi. Căută cu mișcări ezitante batista, o împături, apoi o apăsă cu fermitate pe rana roșie și aruncă o privire spre paznici. Când le întâlni privirile îngrijorate, își dădu seama că aceștia nu știau ce era mai bine să facă – să încerce să-l prindă pe răufăcător sau să stea și s-o ajute pe stăpâna lor.

– O s-o duc direct acasă. Cu o expresie încordată, arătă cu capul spre tufișuri. Luați iapa și mergeți să vedeți ce puteți găsi.

Nu aveau nevoie de mai multe îndemnuri; unul dintre bărbați prinse hățurile iepei și apoi plecară în goană. Fără să mai aștepte să vadă încotro se duceau, își struni armăsarul cu genunchii într-un galop ușor, cât de rapid îndrăznea să meargă, direct spre ieșirea din parc, apoi pe Park Lane spre Upper Brook Street.

– Și-a ales bine momentul.

Cu un pahar de coniac în mână, James stătea în dreptul șemineului din salon, cu privirea fixată asupra Henriettei. Într-o rochie de zi, cu rana spălată și bandajată, aceasta era pe canapea, flancată de Louise, palidă, și de Mary, care avea o expresie severă. Amândouă o țineau de câte o mână. Lord Arthur era așezat în fotoliu, cu fața spre canapea, iar chipul îi era aproape pământiu.

Restul spațiului din cameră era ocupat de membrii familiei Cynster. Alții, probabil alertați de Lord Arthur și de Lady Louise, începuseră să sosească la o jumătate de oră după ce intrase

în vestibul cu Henrietta în braţe, inconştientă şi încă sângerând. Aşa cum fusese de aşteptat, se dezlănţuise haosul.

Cu aproape două ore mai târziu, camera era inundată de rochii de zi stilate şi de haine bărbăteşti de dimineaţă, iar posesorii acestora debordau de îngrijorare ori de un aer protector – sau, în unele cazuri, de ambele.

Spre marea lui uşurare, Henrietta îşi recuperase rapid cunoştinţa şi cel puţin o parte din calm, dar, cum era de aşteptat, era speriată şi şocată. La fel se simţea şi el. Mai luă o înghiţitură de coniac şi îşi continuă povestea – atât pentru ea, cât şi pentru ceilalţi aflaţi în cameră.

– La momentul împuşcăturii, ceilalţi călăreţi care fuseseră pe pistă plecaseră. Îi vedeam în depărtare, dar n-au auzit zgomotul împuşcăturii. A fost noroc chior să aibă o asemenea ocazie, dar dat fiind locul unde s-a ascuns, ar fi putut să tragă indiferent dacă era sau nu altcineva în preajmă.

– Cu toate acestea, spuse Devil Cynster cu vocea sa profundă asemănătoare cu un mârâit, un amănunt e foarte important. Ştiu că era devreme, dar ai observat pe cineva când v-aţi întors?

James ezită, apoi răspunse.

– N-am observat pe nimeni, dar, spuse el şi întâlni privirea lui Devil, nici nu puteam să mă uit cu atenţie în jur.

– Exact, spuse Helena sobră. Bănuiesc că vrei să ştii, zise ea şi se uită fix în ochii fiului ei, dacă e posibil ca înalta societate să fi aflat deja despre acest incident sau dacă deocamdată doar noi suntem cei care ştiu despre acest atentat, spuse ea şi făcu un gest amplu spre familia adunată împrejurul lor.

Devil încuviinţă.

– Corect. Am fost de acord să ţinem atentatele – faptul că erau atentate şi nu accidente – pentru noi, dar nimeni n-o să considere faptul că cineva a fost împuşcat în Hyde Park drept un accident.

– Într-adevăr, dar... Helena aruncă o privire celorlalte doamne şi continuă: ... cred că noi, doamnele, suntem cele mai

în măsură să aflăm ce se vorbește în înalta societate. Așa că... cine are invitații la care trebuie să participe acum?

Câteva doamne confirmară că aveau asemenea invitații. În final, jumătate dintre rochii și câteva dintre hainele de dimineață eliberaseră camera, în timp ce posesorii lor ieșiseră în grabă, cu misiunea de a afla cele necesare. Ușa abia se închisese după ei când fu din nou larg deschisă și două doamne intrară, năpustindu-se direct spre canapea.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Henriettal Ești bine?

-În biletul de la mama scria că ai fost împușcată!

Două perechi de ochi aproape identici evaluară starea de sănătate a Henriettei și apoi se mutară și se fixară aproape acuzator asupra lui Louise. Aceasta deschise brusc brațele spre fiicele ei cele mai mari.

-Îmi pare rău, dragele mele, dar știam că ați fi vrut să aflați imediat ce-ați ajuns în oraș și eram puțin tulburată.

Gemenele, Amanda și Amelia, își îmbrățișară mama și apoi începură să-i salute pe ceilalți membri ai familiei. James se trezi îmbrățișat, sărutat pe obraz, apoi prezentat soților celor două, Martin Fulbright și Luc Ashford, pe care-i cunoștea din vedere.

-Situația pare să fie foarte gravă, spuse Martin după ce doamnele plecară.

-Trebuie să ne povestești tot, zise Luc. Credeam că venim la balul vostru de logodnă și am descoperit că am sosit în mijlocul unei tentative de crimă. De ce naiba ar vrea cineva s-o împuște pe Henrietta?

Până ce James și ceilalți bărbați răspunseră întrebărilor întemeiate ale lui Martin și Luc, venise ora mesei. Toată lumea se mută în sufragerie, unde îi aștepta o gustare rece. Luară loc în jurul mesei, își umplură farfuriile și se apucară să mănânce când sună clopoțelul de la intrare. Părea urgent. Se uitară unul la altul mirați. Apoi se auziră pași rapizi, ușa se deschise, iar Angelica, contesă de Glencrae și soțul ei, Dominic, intrară grăbiți.

Salutări, exclamații și explicații se făcură din nou auzite. Surorile mai în vârstă ale Angelicăi, Heather și Eliza, împreună cu soții lor, care sosiseră mai devreme plecaseră cu grupul care avea sarcina să afle ce informații circulau în înalta societate în legătură cu incidentul cel mai recent, iar absențele lor trebuiau explicate...

James aruncă o privire plină de suferință spre Devil, așezat de partea cealaltă a mesei. Ducele de St. Ives, un nobil îndeajuns de autoritar încât să pretindă supunere instantanee în multe alte sfere, doar ridică din umeri și păru resemnat. În cele din urmă, toată lumea se așeză la masă și se apucă să mănânce, iar atmosfera se liniști.

După ochii încruntați și expresiile tulburate, se putea deduce că majoritatea reflectau în timp ce mâncau. Analizau ce știau și se întrebau ce puteau face în continuare; cum să-l identifice pe răufăcătorul care aproape că o ucisese pe una de-a lor.

James o privi pe Henrietta, care era așezată lângă el, apoi se uită din nou în farfurie. Nu avea nici o dificultate în a înțelege – de fapt, împărtășea în totalitate – agresivitatea abia reținută, ce emana dinspre bărbații din familia Cynster. Dacă alicea ar fi trecut un pic mai spre dreapta, Henrietta ar fi fost moartă. Și el era pregătit să ucidă. Dar, mai întâi, el – ei – trebuiau să-l identifice pe acel ticălos ieșit din minți.

Încet-încet, începură discuțiile în jurul mesei. Ce-ar fi dacă?... Poate... Dacă...

Gustarea rece fu repede înlocuită cu fructe, nuci și brânză, servite cu un vin alb delicios. Pe măsură ce tăvile erau plimbate de colo-colo, speculațiile se înmulțeau.

– Nu va fi ușor, spuse Henrietta și se uită în ochii lui James. Nu-i așa?

El ezită, apoi răspunse:

– Nu pot să mă gândesc la un mod simplu în care să aflăm cine este.

De peste masă, Devil întrebă:

– Grăjdarii au aflat ceva?

James clătină din cap. Cei doi îngrijitori se întorseseră o jumătate de oră mai târziu, după ce el și Henrietta se întorseseră acasă.

-Au căutat peste tot, dar deși au găsit locul în care fusese bărbatul - în desișul aflat la circa cincizeci de metri de capătul pistei - nu au găsit pe nimeni în preajmă. Ei bănuiesc că a avut un cal.

Devil făcu o grimasă.

-La acea oră, odată plecat din ascunzătoare, nu mai avea nimeni nici un motiv să-i acorde atenție. Era doar un alt bărbat care ieșise de dimineață ca să călărească.

-Așa e, dar n-a fost o lovitură rea deloc, spuse Vane Cynster care stătea așezat lângă Devil. Gândește-te, zise el spre Henrietta. Probabil că erai la cel puțin douăzeci de metri depărtare și te îndepărtai de el călare.

Henrietta rememoră întâmplarea, apoi simți că îi dispărea din obraji acea urmă de culoare pe care o recăpătase între timp.

-M-am aplecat în față, exact când el a tras... Se uită în ochii lui Vane, apoi la James. Nu ochise capul.

Devil mârâi.

-A ochit inima.

Dintr-odată, el se întinse spre solniță și lovi cu ea în masă.

-Liniște!

Toate discuțiile încetară. Toată lumea se uită la Devil. El zâmbi ușor, dar nu de amuzament.

-Haideți să ne întoarcem în sufragerie. Trebuie să rezumăm tot ceea ce știm și să hotărâm ce pași trebuie urmați ca să îl doborâm pe acest ticălos.

Nimeni nu se opuse tonului autoritar din glasul său. Toți păreau a fi într-o stare beligerantă când luară loc sau se așezară în sufragerie. Henrietta se simțea nesigură, atât din punct de vedere emoțional cât și fizic, așa că îl trase pe James în jos ca să stea pe brațul canapelei, lângă ea.

Devil luă poziția lui obișnuită, în fața șemineului, flancat de verii lui, Vane și Gabriel. Tatăl ei stătea într-un fotoliu, alături, frații lui, George și Martin, ocupau scaunele de lângă el. Ceilalți bărbați erau aliniați de-a lungul pereților sau stăteau rezemați de spătarele scaunelor și canapelelor. Doamnele, care nu erau în efectiv complet din moment ce o parte dintre ele nu se întorseseră încă, se așezaseră în cerc, pe scaune.

Henrietta îl urmări pe Devil care se uită la fețele tuturor. Era doar familia, fiecare dintre ei legați direct prin sânge sau prin căsătorie. Cunoștințele nu erau de față. Ce avea să se discute în camera aceea erau afaceri de familie și, cu excepția cazului în care stabileau altceva, aveau să rămână în familie.

– Să presupunem, începu Devil, că înalta societate nu știe despre împușcătura de dimineață. Ținând cont că n-a venit nimeni la ușă să pună întrebări, cred că ar fi corect să presupunem asta, dar când restul se vor întoarce, vom avea confirmarea. Așadar... întrebarea cu care ne confruntăm acum este ce să facem mai departe, și mai ales cum îl putem identifica pe bărbatul care, lăsând deoparte că a comis deja două crime, se pare că găsește potrivit să se lege de un membru al familiei Cynster.

Un murmur de răspunsuri instinctive străbătu încăperea. Devil îl ignoră și se întoarse spre James.

– Ne-ar fi de ajutor dacă voi doi ne-ați povesti incidentele precedente... ce s-a petrecut exact la casa familiei Marchmain, pe Brook Street, și la ruinele de la Ferma Ellsmere.

James dădu din cap. Henrietta îl ținea strâns de mână, așa că el rămase unde era și vorbi de acolo. Descrise cele trei incidente, povesti ce se întâmplase din punctul lui de vedere; Henrietta interveni pe parcurs cu observațiile ei. Toată lumea ascultă cu atenție, în tăcere, și interveniră doar câțiva dintre domni, ca să pună câteva întrebări agere.

Când terminară de descris și evenimentul din acea dimineață, Devil declară:

-Scotland Yard, prin persoana inspectorului Stokes, ştie tot ce s-a întâmplat până în dimineaţa aceasta. Însă, înainte să-l informăm despre acesta, sugerez să discutăm despre ce paşi vom face pentru a-l prinde pe acest ticălos. Sunt unele lucruri pe care noi le putem realiza, şi care pe Stokes l-ar putea pune într-o situaţie dificilă. Aşa că hai să decidem ce facem mai întâi.

Cu toţii se arătară de acord cu el, simţind nevoia de a lămuri situaţia cât mai curând.

-Nu vrem să mai aibă ocazia s-o atace mişeleşte pe Henrietta, mormăi unchiul Martin.

Doamnele şi domnii plecaţi să cerceteze dacă cei din înalta societate aflaseră despre cele întâmplate dimineaţă se întoarseră cu vestea că nu se ştia absolut nimic.

-Se pare, zise Heather – devenită vicontesă de Breckenridge – după ce se aşeză pe un scaun cu spătar drept pe care i-l aduse soţul ei - că a fost prea devreme şi nimeni nu era prin preajmă.

-Sau, dacă a fost cineva, nu era îndeajuns de treaz ca să observe, spuse Jeremy Carling, în timp ce aşeza un scaun pentru soţia lui alături de al lui Heather.

Eliza îşi trase rochia şi se aşeză. Jeremy se uită la Devil.

-Nu s-a auzit nici măcar o şoaptă despre asta la cluburi.

-Bine, zise Devil. Deci, mai mult ca sigur, ticălosul crede că incidentul din această dimineaţă este primul care ne dă de bănuit în privinţa lui şi a intenţiilor sale letale, că suntem în ceaţă pentru că n-avem nici cea mai mică idee cine e autorul, spuse el şi făcu un gest spre audienţă, şi că ne adunăm panicaţi dar nu facem încă nimic concret. Dacă intenţia noastră de a-l prinde îi va rămâne ascunsă, sarcina noastră va fi cu atât mai uşoară.

Uşa se deschise, iar Simon intră. Se dusese să vadă dacă putea obţine lista cu oaspeţi de la Lady Marchmain. Toată lumea se uită la el plină de speranţe. El făcu o grimasă.

-E bucuroasă să mi-o dea, dar se află la reşedinţa de la ţară a familiei Marchmain. O să trimită un călăreţ în clipa în care ajunge acasă.

James dădu din cap în semn de mulțumire, dar sublinie:

– Nu trebuie să uităm că, ținând cont de numărul mare de nume de pe ea, în cel mai bun caz lista aceea va micșora numărul de suspecți. Nu ne va duce mai aproape de a-l identifica pe ucigaș.

– Adevărat, spuse Devil și se uită în jur. Deci cui îi vine o idee de plan ca să-l prindem pe ticălos?

Făcură mai multe sugestii – unele dintre ele fanteziste. Henrietta se sprijini pe spătar și lăsă discuțiile să curgă. Până când începură să sece. Apoi spuse cu o voce mai hotărâtă decât până în acel moment:

– Știm cu toții că nu e decât o singură cale.

După privirea pe care Devil i-o aruncă înțelese că acesta știuse răspunsul de la început, dar alesese să elimine orice altă opțiune înainte de a o lua pe aceasta serios în calcul. Înainte ca el să preia din nou atacul, ea continuă:

– Singurul mod în care îl putem prinde, în care să-l ademenim să iasă în față din mulțime, este ca eu să fiu momeala.

Nu fu deloc surprinsă de haosul ce urmă. În timpul argumentelor care erau aruncate dintr-o parte în alta a încăperii, James, care o ținea de mână, se aplecă spre ea și îi spuse:

– Nu vreau s-o faci... să riști astfel.

Henrietta îl privi în ochi.

– Știu. Nici eu nu vreau să risc... dar e singura cale, spuse ea și îl strânse și mai tare de mână. E singura șansă ca noi să trăim în casa mătușii tale Emily, împreună, departe de amenințări, singurul mod în care eu voi putea vedea peisajele reale pe care ea le-a pictat, la Whitestone Hall. Îi susținu privirea încă un moment, apoi spuse încet, dar cu hotărâre: Nici eu nu vreau să risc, dar pentru a avea parte de viitorul pe care ni-l dorim amândoi, trebuie să fac asta, și așa voi face. Te rog, nu îngreuna și mai mult lucrurile.

El își întoarse privirea pentru un lung moment, apoi... cu reținere evidentă, dădu din cap și se uită în sus la Devil.

– St. Ives... Când Devil se uită la el, James spuse: Hai să trecem la subiect. Henrietta are dreptate. E o singură cale.

Cu ochii la James, Devil trase adânc aer în piept, îi aruncă o privire Henriettei, văzu hotărârea din ochii ei, şi oftă. Dădu din cap. Apoi ridică tonul, ceru conclavului familial să facă linişte, şi declară:

-Nu are nici un sens să mai discutăm. Trebuie făcut. Aşadar, cum anume vom proceda?

Se lăsă tăcerea în timp ce toată lumea se opri şi trase aer în piept. Apoi, pas cu pas, punct cu punct, împreună, adunând experienţa fiecăruia la unison, familia Cynster formulă un plan pentru a-l prinde pe criminalul lui Lady Winston, răufăcătorul care avusese curajul de a o transforma în ţintă pe una dintre ei.

Mai târziu în acea seară, James pătrunse prin fereastra salonului din spate, în casa lui Lord Arthur Cynster.

-Mulţumesc, şopti el siluetei aflate în umbră, care îi deschisese fereastra şi îi făcuse semn să intre.

-Dacă vrei să-mi mulţumeşti, asigură-te că Henrietta trece cu bine peste asta, fericită şi vie. Mary închise fereastra, o încuie, se opri şi apoi făcu un amendament: În ordine inversă, dacă se poate.

Îmbrăcată într-un halat gros, cu un şal înnodat pe umeri, fără a mai rosti vreun cuvânt, ea se duse la uşă, o deschise, se uită afară şi apoi îi făcu semn nerăbdătoare s-o urmeze.

James traversă camera, păşi încet pe coridor şi închise uşa. Mary îşi duse un deget la buze, apoi îl conduse prin casa cufundată în tăcere. În holul din faţă şi în sus pe scara principală. Mergea cu încredere, dar făcea mici zgomote; James încercă pe cât putu să i le acopere şi se rugă să nu-l întâlnească pe vreunul dintre ocupanţii casei aflat într-o mică plimbare nocturnă.

Mary îl conduse în jurul balconului, apoi pe un coridor. Se opri în faţa unei uşi, se uită la el şi arătă cu capul spre aceasta.

-Aici e camera ei. Toată lumea s-a dus la culcare de o oră, aşa că probabil doarme. Ai grijă să nu ţipe.

James se încruntă fără să vrea. Înainte să apuce să răspundă, Mary continuă:

– Presupun că o să găseşti drumul de întoarcere.

– Da. Desigur.

Nu fusese aşa de complicat.

– Bine. Ar fi bine să te asiguri că pleci îndeajuns de devreme ca să scapi neobservat. Nu vreau repercusiuni din cauza asta. Lasă fereastra deschisă... o s-o încui eu când cobor dimineaţă.

Se părea că autoritatea ei insolentă nu avea limită, dar îl ajutase în seara aceea şi pentru acest lucru îi era recunoscător. Deşi ea nu recunoscuse, în spatele aroganţei ei încrezătoare, James simţi că era îngrijorată pentru Henrietta, iar el nu o putea condamna.

Strânse în palmă mânerul rotund şi înclină fruntea. Mary îl salută cu un gest din cap cu aer regal şi plecă.

El nu aşteptă să vadă unde se duce, ci roti mânerul, deschise uşa, se strecură înăuntru şi închise uşa încet în spatele lui. Deşi nu era aprinsă nici o lumânare, era destul de multă lumină pentru a vedea. Două ferestre mari nu erau acoperite de draperii, iar razele lunii se prelingeau pe parchetul lustruit, urcând pe un pat cu baldachin. Tăblia de la capul acestuia şi pernele erau cufundate în întuneric, dar chiar în clipa în care păşi pe podea, James auzi un foşnet, apoi observă că se mişcă cearşafurile. Avertizarea lui Mary de a se asigura că nu o făcea să ţipe, îi veni în minte.

– James? Henrietta se ridică în şezut. Prinse cuvertura, o duse din instinct în dreptul pieptului, şi încercă să zărească ceva dincolo de razele lunii, în întunericul din spate. Tu eşti? întrebă ea.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, îi încolţi în minte gândul că era posibil să nu fie el, că putea fi altcineva, dar o parte din ea, incredibil de sigură, cumva, ştiu fără urmă de îndoială că silueta fără chip învăluită în întuneric era James.

– Da.

El păşi în lumina lunii şi se îndreptă spre pat. Ea se uită în sus spre el şi se bucură de ceea ce vedea. James se opri lângă pat şi se uită în jos la ea cu la fel de mult nesaţ – de parcă numai ideea

de a o vedea, de a-şi aţinti privirea pe chipul ei, pe ochii ei ar fi fost un scop în sine, un balsam pentru minte şi pentru suflet. Profitară amândoi de acel minut, îl folosiră până la ultima secundă, apoi ea ridică mâna şi zise:

- Mă bucur că ai venit.

El îi strânse degetele. Când ea îl făcu semn, se aşeză pe marginea patului, cu faţa la ea.

- Trebuia să te văd. Trebuia să vorbesc cu tine. Am rugat-o pe Mary să mă ajute şi mi-a dat drumul înăuntru.

Henrietta zâmbi.

- Trebuie să-mi aduc aminte să-i mulţumesc.

Privirea lui se ridică spre capul ei, spre bandajul care încă îi proteja rana.

- Ce-ţi face capul?

- Mă doare locul unde e zgârietura, dar în rest sunt în regulă.

Îşi ghemui picioarele şi, lăsându-şi degetele între ale lui, se rezemă în cealaltă mână, lăsă cuvertura să-i alunece în poală şi se mută lângă de el. Purta o cămaşă de noapte frumos ţesută. Totuşi, nu avea nici un motiv să se ascundă de James. Se apropie şi mai mult de el, îşi înclină capul şi murmură:

- Da, în rest sunt în regulă.

Pentru că se uita la el, observă umbra ce îi străbătu chipul. El trase adânc aer în piept, apoi o privi în ochi.

- A fost noroc. Un noroc chior că te-ai aplecat în faţă.

Ea îi susţinu privirea şi îl strânse şi mai mult de mână.

- E adevărat, dar destinul a intervenit şi... eu sunt încă aici.

El îşi coborî glasul.

- *Noi* suntem încă aici... după cum văd eu lucrurile, după cum le simt, nu mai există eu sau tu... numai noi.

Ea se uită în ochii lui, apoi zâmbi.

- Mă bucur că simţi asta, că gândeşti asta, pentru că şi eu simt la fel.

Trecu un minut în timp ce nu făcură altceva decât să se cufunde fiecare în ochii celuilalt, minunându-se şi regăsindu-se din nou în acea legătură, în puterea a ceea ce acum îi ţinea uniţi.

Intensitatea arzătoare ajunse la apogeu. Atrasă în vârtejul ei, ea se mişcă uşor, aşezându-se în genunchi şi lipindu-se de el. Îşi puse o mână pe umărul lui, îşi înclină capul şi îl sărută. Buzele i se despărţiră şi îl atrase înăuntru, apoi se abandonă momentului şi îl lăsă şi pe el să o sărute.

James dădu drumul degetelor ei, îşi ridică uşor mâna, cu blândeţe, îi cuprinse faţa în palme şi, atent să nu-i atingă rana, o ţinu în faţa lui astfel încât sărutul să dureze mai mult, să se adâncească şi amândoi să-l poată savura. Ca să-şi poată calma demonii interiori, să-şi exorcizeze temerile şi, prin mângâieri, prin clipele de intimitate, să-şi confirme că-şi aparţineau. Că erau încă acolo, că erau teferi şi nevătămaţi, încă împreună. Că viitorul lor comun încă era al lor, că îi aştepta să-l ia în stăpânire.

Buzele ei sorbiră din ale lui, iar ale lui dintr-ale ei. Pasiunea şi dorinţa îi cuprinseră ca într-un vârtej în întuneric, flăcări delicate străbătându-le pielea, jucându-se cu simţurile lor şi torturându-le nervii. Ispitindu-i. Într-un final, ea se retrase, cu răsuflarea tăiată şi sânii care i se ridicau ritmic în timp ce trăgea încet aer în piept. Apoi, uitându-se fix în ochii lui, de la doar câţiva centimetri distanţă, ea murmură pe un ton jos, o invitaţie inechivocă, senzuală şi lipsită de inhibiţii:

– Rămâi, nu-i aşa?

Buzele lui se relaxară şi se curbară într-un zâmbet uşor. Fără să-şi ia privirea din ochii ei, murmură:

– Asta ar fi alegerea mea.

Ea râse încet şi îl împinse în pat. Când el căzu pe aşternuturi, îl trase în braţele ei. Se rostogoliră, iar pasiunea le-o luă înainte, dar ei o prinseră din urmă şi o ţinură în frâu. Noaptea aceea era a lor... nici o ameninţare nu-i putea ajunge, nici un crimina nu-i putea atinge. Nu acolo. Nu aveau de ce să se grăbească

ci aveau toate motivele să savureze momentul. Să zăbovească, să se delecteze și să se bucure din nou unul de celălalt.

James se rostogoli pe spate și o așeză deasupra lui. Îi cuprinse ceafa cu mâna lui mare și o privi în ochi.

-Trebuie să avem grijă să nu te lovești la cap.

-O să avem și n-o să avem. Ea se rezemă cu coatele pe pieptul lui și îl privi în ochi, apoi zâmbi seducător. Doar sărută-mă. Se aplecă, își trecu buzele peste ale lui, tachinându-l, apoi murmură: Fă dragoste cu mine.

El nu avea nevoie de mai mult. Îi cuprinse ceafa, așteptă, o lăsă să se joace și să planifice sărutul preț de câteva bătăi de inimă, apoi preluă conducerea, iar sărutul deveni unul flămând. Flămând, dar ținut în lesă. Limbile li se uniră, se duelară; buzele se despărțiră numai pentru ca apoi să se topească și să se unească din nou în timp ce schimbul dintre ei deveni și mai pătimaș. Mai intens. Respirația lor deveni sacadată. Sunetele molatice ale pasiunii pluteau în aer.

Hainele căzură, zburară, dispărură. Mâinile li se înlănțuiră, apoi îi mângâiară și trasară contururi. Căutând și acaparând. Buzele li se despărțiră ca să poată savura pielea celuilalt, ca să se poată desfăta cu pasiunea. Ca să se conducă unul pe celălalt mai departe.

Amândoi știau ce voiau; amândoi voiau același lucru. În noaptea aceea, mai mult decât înainte, erau într-un acord perfect. Empatia era desăvârșită.

Iar urmarea fu o simfonie, una orchestrată de amândoi, mai întâi de el, apoi de ea, și, în final, mână în mână, trup lângă trup, piele pe piele, lăsară pasiunea, dorința și tot ceea se forma din bătălia dintre fizic și emoțional să-i ia pe sus și să-i poarte. Împreună.

Ca una, inimile lor se opriră în loc în momentul în care el o pătrunse, apoi li se alăturară. Ca unul, se opriră, cu simțurile încordate la maximum, ca să stoarcă fiecare strop de plăcere înălțătoare din acea clipă zbuciumată... apoi, într-un ritm ușor,

începură să danseze în călătoria lor spre sentimentul de împlinire. Ca unul, în disperarea acaparatoare, în bucuria amețitoare, nepăsătoare, pătimașă. Ca unul, cu respirația întretăiată în timp ce se apropiau, cu pielea umedă și simțurile în delir, de vârful suprem.

Si găsiră extazul așteptându-i, puternic și sigur, care-i îmbrățișă, îi sfărâmă și, din nou, îi remodelă. Îi reconstrui, dar la un nivel și mai profund, într-o legătură și mai trainică.

În timp ce cădeau înapoi pe pământ, învăluiți în întunericul plăcut al patului și în căldura brațelor celuilalt, chiar în clipa în care strălucirea aurie a satisfacției îi învălui pe amândoi, privirile li se întâlniră. Cu respirațiile încrucișate și privirile contopite, nici unul din ei nu trebuia să întrebe la ce se gândea celălalt. Ar fi trecut prin iad pentru așa ceva. Pentru acea pasiune. Acea intimitate nețărmurită. Nimeni – nici un criminal, nici un răufăcător de orice fel – nu le putea lua asta. Nu l-ar fi lăsat s-o ia. Nu de bunăvoie și nici măcar dacă erau amenințați cu moartea.

Citiră adevărul unul în ochii celuilalt, apoi își lăsară pleoapele să cadă. Nu aveau nevoie de cuvinte prin care să-și mărturisească dragostea; pentru șansa de a trăi guvernați de dragoste, de a se devota ei, erau dispuși, fără ezitare, să-și riște viețile. Nu mai era nevoie să spună nimic.

Se întinseră alene în pat, traseră cearșafurile, se întoarseră unul în brațele celuilalt și adormiră.

Capitolul 13

În seara următoare, Sir Thomas Grenville, curator al Muzeului Britanic și bibliofil de marcă, organiză o gală ca să strângă fonduri pentru continuarea construcției noului muzeu. Sir Thomas avusese ideea fericită de a ține gala în aripa estică, cea nouă, cunoscută și sub numele de Galeria Bibliotecii Regelui, o secțiune

completă a noilor lucrări, care, până în acea seară, nu fusese accesibilă publicului, asigurându-se astfel participarea tuturor celor din înalta societate ce fuseseră îndeajuns de norocoşi să primească invitaţie.

Din moment ce acolo aveau să fie prezenţi majoritatea reprezentanţilor de vază ai lumii mondene, evenimentul se anunţa a fi o înghesuială dintre cele mai îngrozitoare, şi în acelaşi timp selecte – oricine care nu era un simplu oricine avea să fie prezent.

–Este locul perfect pentru capcana noastră, îi spuse Henrietta.

Stătea la coadă la recepţie, în spatele mamei şi a tatălui ei, la braţul lui James. În ciuda faptului că era înaltă, nu putea zări nimic în faţă şi mai ales printre cei prezenţi – mulţimea de capete şi de umeri ce se legănau şi se înghionteau în timp ce invitaţii aflaţi în faţa grupului lor discutau încântaţi.

Toată lumea se aştepta ca seara să fie una memorabilă. Sir Thomas, recunoscut pentru evenimentele caritabile pe care le organiza, fusese extrem de secretos cu privire la modul în care avea să-şi distreze oaspeţii şi lăsase ca speculaţiile să ia amploare. Ca urmare, invitaţii veniseră în număr mare.

–Am auzit, zise James şi se aplecă să murmure la urechea ei, că majoritatea celor care au intenţionat să găzduiască evenimente în seara aceasta le-au anulat.

Henrietta dădu din cap.

–N-avea sens să le mai ţină. Toată lumea va fi aici şi, din moment ce este o gală, puţini vor pleca înainte să se termine.

–Ceea ce, din nou, poate fi în avantajul nostru, spuse James care îşi ridică repede capul şi se uită în jur. Îl văd pe St. Ives în faţă, iar Gabriel şi Alathea sunt la câţiva metri în spatele nostru.

Îşi îndreptă din nou privirea înainte, spre şirul dens de oaspeţi.

–Pe ceilalţi nu-i văd.

– Vor fi aici, pe undeva, deşi într-o asemenea aglomeraţie sunt uşurată că nu trebuie să ne întâlnim cu vreunul dintre ei. Va fi aproape imposibil să găseşti pe cineva aici.

– Numai dacă nu eşti atent şi nu aştepţi. Maxilarul lui James se încordă. După un moment, se relaxă îndeajuns de mult ca să întrebe: Aminteşte-mi din nou... cine sunt cei desemnaţi să pretindă că nu ştiu nimic?

Henrietta aruncă o privire în jur, dar zgomotul mulţimii era deja atât de mare încât se îndoia că până şi mama ei, aflată chiar în faţa ei, putea auzi ceva din ce spunea. Totuşi, se aplecă mai aproape de James şi îşi coborî vocea:

– Devil şi Honoria, Vane şi Patience, Gabriel şi Alathea, Lucifer şi Phyllida şi Demon şi Flick, la fel ca şi Simon şi Portia, Amanda şi Martin şi Amelia şi Luc, zise ea şi îşi mută privirea în faţă. Şi părinţii mei, desigur... şi Mary.

Sora ei stătea de cealaltă parte a lui Arthur.

– Plus toţi cei mai bătrâni – mătuşa Helena, Martin şi Celia şi George şi Horatia. Vor fi cu toţii prezenţi aici şi fiecare îşi va juca rolul.

Căzuseră cu toţii de acord că în mod cert urmăritorul ei se va feri de cei în cauză. Că va fi atent la reacţiile lor şi că era posibil să fie într-atât de curajos încât să-i testeze, iar dacă ei dădeau vreun semn că erau alarmaţi şi că se aflau în gardă, indiferent de cât de tentantă avea să fie momeala lor, el nu va face nici un pas să iasă din mulţime şi s-o ia pe urmele ei.

Drept urmare, cei ale căror nume le rostise ea, membri ai unei adunări şi mai ample ce venise acolo, în acea noapte, cu scopul de a prinde criminalul, trebuiau să poarte masca ignorării supreme a oricărei posibile ameninţări. Acela era rolul lor... să-l convingă pe ucigaş că nimeni nu se aştepta ca el să lovească din nou, în special la gală şi, ca urmare, că nimeni nu stătea cu ochii în mod deosebit pe Henrietta.

– Deci, spuse James, îi mai avem pe Adair şi Penelope, Charlie Morwellan şi Sarah, Dillon Caxton şi Pris, Gerrard Debbington

și Jacqueline, verișoarele Heather, Eliza și Angelica și soții lor, și pe Charlie Hastings, care joacă rolul de observatori din umbră.

Se mișcară mai departe în rând, iar Henrietta dădu din cap.

-Împreună cu Christian și Letitia, Wolverstone și Minerva, laolaltă cu alți membri de la clubul acela al lor, special, și armata lor de prieteni și soțiile acestora, zise ea și se uită în sus la James. Vor fi mai mulți care vor fi cu ochii pe mine decât poate bănui criminalul.

James se strădui să nu lase să i se vadă îngrijorarea. Se presupunea că se afla acolo ca să se bucure de ceea ce toată lumea se aștepta să fie punctul culminant al sezonului monden, la braț cu proaspăta lui logodnică și viitoare soție, dar să-și ia înfățișarea adecvată se părea că era o sarcină dificilă, ținând cont de rolul ce-i fusese prestabilit în drama lor.

Încă nu-i venea să creadă cum de acceptase să facă așa ceva, cum de fusese de acord să însceneze o ceartă cu Henrietta de o intensitate suficient de mare ca să justifice faptul că ei se despărțeau, că ea pleca furtunoasă prin mulțime, iar el se întorcea pe călcâie și o lua în direcția opusă.

Cu fața îndreptată înainte, Henrietta adăugă:

-Și să nu uităm de Stokes și de oamenii lui care așteaptă afară.

James nu avea cum să uite că cel mai apropiat polițist la care putea apela era în afara clădirii. Stokes se arătase și mai puțin încântat de plan decât el, dar, ca și James, nu avusese cum să împiedice desfășurarea lui, așa că alesese să-și ofere ajutorul cât de bine putea. Cu o cohortă de polițiști tineri și câțiva ofițeri înflăcărați, Stokes organizase o pândă neîntreruptă la toate ieșirile din clădire. Dacă intervenea ceva, iar răufăcătorul încerca să fugă, acesta ajungea direct în mâinile Poliției Metropolitane.

James aruncă o privire spre Henrietta. Ea părea foarte calmă, cu atenția îndreptată în afară, și schimba zâmbete și saluturi cu cei din mulțime. Numai el era îndeajuns de aproape ca să detecteze vigilența ce se putea citi în ochii ei blajini; numai el putea simți,

prin mâna ei ce se odihnea pe brațul lui, tensiunea care gonea prin ea. Era la fel de afectată ca și el.

Ajunseră la capătul cozii de la recepție, iar Sir Thomas îi salută vesel. După ce schimbară politeturile obișnuite și primi de la Sir Thomas felicitări pentru logodnă, James o conduse pe Henrietta în urma lui Louise, Arthur și Mary.

Se uitau în jurul lor în timp ce pășeau pe lângă alte cupluri și grupuri la fel de captivate de eleganța unei încăperi despre care se spunea că era cea mai frumoasă din toată Londra.

Galeria, construită pentru a adăposti biblioteca regelui, avea nouăzeci de metri lungime; cea mai mare parte din aceasta era de zece metri în lățime, dar secțiunea centrală, delimitată de patru coloane spectaculoase din granit de Aberdeen, se spunea că avea aproape dublu.

– Privește tavanul, spuse Henrietta care își dăduse capul pe spate și se uita în sus la ornamentele din tencuială, în nuanțe crem, galben pal și auriu. Cred că are cel puțin doisprezece metri înălțime.

– Cel puțin.

James îi luă mâna, i-o puse pe braț și o conduse pe o altă traiectorie față de părinții și de sora ei.

– Balcoanele acelea dispuse de jur împrejur ne vor oferi o privelişte excelentă asupra încăperii.

– Hmm... făcu Henrietta și se uită spre el. Și oricine va sta acolo, deasupra mulțimii, va fi foarte ușor de reperat de oricine se uită într-acolo.

James făcu o grimasă.

– Exact la asta mă gândeam și eu, spuse el și își lăsă capul în jos. Acolo sus va fi locul perfect pentru a pune în scenă cearta noastră. Trebuie să stăm cu ochii pe scările ce duc sus.

Henrietta dădu din cap.

Balcoanele despre care vorbeau erau dispuse pe toată lungimea rafturilor cu cărți și erau aliniate pe lateralele încăperii; la jumătatea pereților înalți, acestea formau locuri de trecere

înguste ce se întindeau peste partea de sus a rafturilor adânci şi în faţa ferestrelor mari, amplasate în jumătatea de sus a pereţilor. Balustrade delicate, aurite, cu coloane, dădeau balcoanelor un aspect aerisit şi lăsau impresia că acestea erau suspendate deasupra încăperii.

– Conform lui Adair, zise James, nu există decât două uşi – una pe care am intrat şi alta în capătul îndepărtat al încăperii.

Se opriră lângă unul dintre birourile frumos lustruite ce se aflau în încăpere. James clătină din cap în timp ce îl studie şi apoi cercetă statuia din marmură de lângă acesta.

– Nu-mi vine să cred că această cameră este destinată numai savanţilor, iar publicul nu a avut ocazia s-o aprecieze, continuă el şi se uită în jur când se puseră din nou în mişcare. Acum înţeleg de ce a fost numită cea mai frumoasă încăpere din Londra.

Încă admirând splendoarea arhitecturală, Henrietta dădu din cap, apoi adăugă:

– Ceea ce, cred, nu face decât să garanteze că acela pe care-l vânăm va fi aici.

Se apropiau de secţiunea mediană, unde încăperea îşi dubla lăţimea. Henrietta se uită înapoi spre uşa pe care intraseră şi observă că parchetul din stejar şi mahon dispărea sub valul de rochii elegante în timp ce şuvoiul invitaţilor curgeau înăuntru.

– Cât crezi că trebuie să aşteptăm înainte să ne jucăm scena?

– Adair şi Devil au insistat să aşteptăm o oră întreagă... până atunci toţi oaspeţii ar trebui să fie înăuntru.

– Bine, răspunse Henrietta care afişă un zâmbet larg şi îl strânse mai tare de braţ. În cazul acesta, între timp putem să ne plimbăm liniştiţi şi să uităm de planul nostru.

Procedară întocmai; se opriră să stea de vorbă cu alţii şi primiră, cu modestia cuvenită, felicitări pentru logodna lor. Totuşi, în timp ce se plimbau în jurul secţiunii centrale şi apoi continuară să străbată încăperea lungă, amândoi evaluară posibilităţile pe care sala le oferea pentru a-şi duce la îndeplinire planul.

Când ajunseră în cealaltă parte a încăperii, James o trase pe Henrietta deoparte, într-un colț. El își lăsă capul în jos și îi vorbi în șoaptă. Încăperea devenise atât de aglomerată, iar oaspeții erau atât de înghesuiți, încât, în ciuda zgomotului infernal produs de o mie de voci, trebuiau să fie atenți să nu fie auziți.

– Sunt sigur că Adair îi va trimite la balcoane pe unii dintre cei care sunt cu ochii pe tine.

Barnaby fusese delegat să se ocupe de acea parte a planului în care erau implicați cei care trebuiau să fie atenți și în cele din urmă s-o protejeze pe Henrietta, în timp ce restul familiei ei trebuia să afișeze masca neștiinței.

– Îi văd deja acolo sus, în dreapta, pe Dillon și pe Pris, aproape de centru, zise Henrietta și arătă cu capul spre perechea cu pricina. Pris mai are puțin și naște, așa că Dillon n-o s-o lase singură, dar amândoi au ochi de vultur.

– Fără îndoială că Adair stă într-un loc în care îi poate vedea pe toți cei care supraveghează, astfel că ei îl pot alerta oricând se apropie cineva de tine.

Henrietta își ascunse un tremurat; singurul mod în care putea să treacă peste emoția acelei seri era să *nu* se gândească la bărbatul care voia s-o ucidă. Hannah o coafase astfel încât să-i ascundă rana dintr-o parte a capului, dar încă o simțea – îl reamintea constant de glonțul ce îi sfâșiase pielea.

– E timpul?

James se uită la ceasul de buzunar, apoi îl îndesă la loc.

– Încă cel puțin un sfert de oră.

– Lady Holland a spus că primul moment al serii va fi acea soprană italiană din Milano. Cred că o să cânte lângă pianul din zona de mijloc și, după cum a precizat doamna, recitalul sopranei va fi primul din trei, așa că presupun că va începe în curând, cel mai probabil când trece ora, sau puțin după, spuse Henrietta și întâlni privirea lui James. Să așteptăm până după ce cântă, sau să jucăm scena înainte?

-Cu puţin timp înainte. Iar dacă punem în scenă farsa pe balconul de deasupra pianului, ne vom bucura de maximum de atenţie, dar... James făcu o grimasă şi apoi se uită fix la Henrietta. N-are rost ca toată lumea din înalta societate să fie martoră la „cearta" noastră. Dacă omul nostru e aici - şi ar trebui să sosească până atunci - va fi oricum cu ochii pe tine. N-avem nevoie să facem mare caz de asta, deci după spectacolul sopranei ar fi mai bine.

Henrietta dădu din cap cu hotărâre.

-Da, aşa va fi. Dincolo de orice, să facem prea mare caz de asta ar putea să-l ţină la distanţă pe ticălos. Eu n-aş fi atât de stângace, la fel şi tu. Nu putem să nu jucăm credibil şi să facem ca despărţirea noastră să fie prea evidentă... trebuie să pară reală, zise ea şi se uită în ochii lui James. O neînţelegere de moment şi nimic mai mult.

El o privi fix, apoi dădu din cap.

-Da, ai dreptate. Dar tot cred că ar trebui să-i înlesnim munca şi să ne vadă bine când ne certăm şi ne despărţim.

El se uită în sus şi apoi de-a lungul balconului ce se întindea deasupra peretelui din stânga zonei în care stăteau.

-Putem să stăm la capătul balconului acesta, chiar deasupra pianului, deasupra locului în care va fi soprana, continuă el.

Henrietta se întoarse spre scara micuţă, în spirală, ce ducea sus, la balconul în cauză.

-Ne putem duce acolo sus şi să ne plimbăm, apoi să ne oprim s-o ascultăm pe cântăreaţă, zise ea şi îi aruncă o privire lui James. Va părea ceva foarte firesc.

El dădu din cap, apoi o urmă pe scara din apropiere şi urcă treptele. Odată ajunşi la etaj, o luă de mână şi se plimbară încet, înapoi către zona mediană a încăperii. Găsiră locul perfect, la capătul balconului, unde o altă scară în spirală ducea jos, spre podeaua galeriei, puţin mai departe de una dintre cele patru coloane masive, din granit, ce susţineau tavanul secţiunii din mijloc. Pianul era amplasat la piciorul acelei coloane.

Henrietta stătea lângă balustradă, cu o mână înmănușată sprijinită pe balustrada netedă, și se uita în jos, la cinci servitori în livrea care se opinteau să mute pianul, la indicațiile unui individ spilcuit, dar cu o expresie îngrijorată. Se uită la James, care stătea lângă ea.

– Cred că acela e secretarul lui Sir Thomas.

James, care cercetase priveliștea de sub ei, își concentră atenția asupra bietului om, apoi pufni.

– Nu-l invidiez pentru slujba lui. Nu e îndeajuns de rău că trebuie să organizezi toate astea, ba mai ai de-a face și cu artiști cu toane... Nu cred că sunt mulți care se bat pentru această onoare.

Circulaseră zvonuri că soprana care era pe cale să intre în scenă avea vocea unui înger și firea unui drac împielițat.

– Din câte am înțeles, el – secretarul – este în slujba lui Sir Thomas de ani buni, așa că fără îndoială că s-a obișnuit cu situația, spuse ea.

Henrietta se aplecă și mai mult peste balustradă ca să se uite în jos. James fu nevoit să-și stăpânească impulsul imediat de a o apuca și de a o trage înapoi; era deja atât de încordat, atât de alert, încât pornirile lui lăuntrice căutau orice scuză ca s-o ia în brațe. S-o țină în siguranță, departe de orice pericol. Își încleștă dinții și își reaminti rolul lui și că, în ceea ce privea instinctele, seara avea să devină și mai rea înainte de a fi mai bună.

– Ce bine! spuse Henrietta. A venit soprana.

James sesiză nerăbdarea abia reținută din vocea ei, dar și încordarea ascunsă. Nimic nu era mai rău decât să aștepte să-și joace rolurile, să aștepte să-și pună planul în aplicare, dar momentul era aproape...

În înghesuiala de jos, îi văzu pe mulți din grupul lor – pe cei care pretindeau că nu știu nimic, dar și pe cei care stăteau deoparte și, pe ascuns, erau cu privirile ațintite spre Henrietta.

Muzicianul care acompania se așeză la pian și, după ce vorba se împrăștie rapid, mulțimea se mișcă și se repoziționă astfel încât toată lumea să audă bine și să poată aprecia spectacolul. Pianistul

își trecu degetele peste clape, apoi se opri, iar soprana se deplasă în față, cu gesturi teatrale, ca și cum ar fi fost pe o scenă. Se așeză în fața pianului, îi făcu semn din cap pianistului, apoi trase adânc aer în piept, deschise gura și cântă.

Vocea ei era așa de puternică încât umplea încăperea și ajungea chiar și în cele mai îndepărtate colțuri. Unduirile muzicii, ale cântecului, erau captivante și reușiră fără efort să acapareze și să vrăjească audiența.

În acele momente, când toți cei de jos erau distrași, lui James îi veni ideea să pună în scenă șarada dintre el și Henrietta, dar o alungă imediat; artista era atât de pricepută, încât exista riscul ca până și criminalul să se lase distras și să piardă scena lor.

Așa că așteptă. Deși soprana era atât de încântătoare, nu putea să-i aprecieze talentul; era prea încordat, prea concentrat la ceea ce trebuiau să facă în curând el și Henrietta. La scena pe care era necesar s-o joace atât de bine.

Când soprana își încheie recitalul, aplauzele fură furtunoase. După ce acestea încetară, Sir Thomas făcu un pas în față ca să anunțe că un tenor celebru avea să cânte în fața mulțimii într-o jumătate de oră și apoi, mai târziu în acea seară, diva și tenorul urmau să se întoarcă pentru a le prezenta invitaților un duet.

După mai multe paranteze și aplauze, soprana se retrase, împreună cu pianistul și secretarul, iar oaspeții se întoarseră la ocupațiile lor precedente. Vacarmul se ridică într-un val ce se sparse deasupra întregii scene.

Henrietta se întoarse încet spre James cu o expresie ce reflecta faptul că era pe cale să se producă o explozie – o expresie destul de obișnuită, pe care multe femei o afișau într-un astfel de moment.

– Acum.

Chipul ei deveni mai grav – de parcă tocmai spusese ceva care o adusese brusc cu picioarele pe pământ.

El dădu din cap scurt și strânse din buze.

– Deci ne certăm...

Ea înclină capul. Cu bărbia fermă și buzele strânse, zise pe un ton plat:

– Da. Ai zis ceva oribil... Dumnezeu știe ce...

Repetaseră în timpul după-amiezii, dar acel lucru nu fusese în scenariul lor. El se încruntă agresiv, își lăsă fața mai jos ca să poată înfrunta privirea ei combativă.

– Nici să nu îndrăznești să mă faci să râd!

Drept răspuns, ea își ridică nasul și își întoarse brusc capul.

– Prostii. Râsul nu te omoară.

El se încruntă spre ea. Era ușor ca din șarada lor cu „cearta" să se înțeleagă ce făceau. Aceasta era partea simplă a planului; ceea ce urma era ceva ce nici unul din ei nu era dornic să facă.

– Așa că plec, zise ea.

Se întoarse, dar apoi se opri, ca pentru a-i da lui ocazia să-și ceară scuze sau, din contră, să dea replica bună.

– Ai grijă.

Fu nevoit să-și încleștеze degetele pe balustradă ca să se abțină să întindă mâna după ea.

Ea se întoarse complet, cu o mișcare bruscă, aproape violentă, și, cu spatele la el și capul ridicat, făcu doi pași spre scara în spirală, apoi, cu un aer îmbufnat, coborî hotărâtă. El rămase în urmă, cu o expresie împietrită, cu maxilarul încleștat și strângând balustrada. Apoi, forțându-se să-i dea drumul încet, se răsuci pe călcâie și păși pe balcon, cu mersul agale dar rigid.

Fu nevoie de efort – un efort supraomenesc – să nu se întoarcă și să se uite înapoi după ea; și aproape la fel de multă voință să nu se uite după ceilalți, în special după cei care, spera el, o luaseră deja pe urmele ei și se țineau aproape, în mulțime. Se gândiseră că ucigașul nu făcea legătura între, spre exemplu, Gerrard Debbington și Henrietta Cynster – n-ar fi putut s-o facă decât dacă studiase legăturile de familie.

Gerrard și Charles Morwellan erau doi dintre cei care aveau să fie umbrele Henriettei ori de câte ori ea se afla în camera aglomerată și așteptau să vadă dacă era acostată de vreun bărbat.

Presupuseseră că dacă ucigaşul o vedea, dacă îşi zărea ţinta singură, nu va rezista şi, mascat de mulţime, o va aborda şi va căuta s-o ademenească afară.

Aşa că James era nevoit să stea ca pe ghimpi, să aştepte şi să-şi astâmpere instinctele care, ştiind că Henrietta înota în ape periculoase, îl îndemnau cu disperare să reacţioneze, să se ducă după ea, s-o protejeze, să facă tot ceea ce putea ca ea să fie în siguranţă...

Din păcate, în acel moment, a se ţine la distanţă şi a-şi juca rolul în şarada pe care o puseseră la cale era singurul mod în care putea să-i asigure protecţia. Numai dacă îl prindeau pe criminal, ea avea să fie din nou în siguranţă.

Se opri pe balcon, cercetă repede mulţimea de dedesubt, apoi coborî scara în spirală de la capătul acestuia, departe de locul în care Henrietta se alăturase mulţimii din centrul încăperii. Observase câţiva prieteni cu care putea să-şi petreacă timpul, aşa cum ar fi făcut dacă cearta lor ar fi fost reală. Pentru a păstra aparenţa, planul era ca el să vorbească numai cu amicii lui şi să-i evite pe membrii familiei, aşa că făcu întocmai.

Desigur, toate cunoştinţele lui aflaseră despre logodnă şi voiau să-i întâlnească viitoarea mireasă. Avea un răspuns pregătit – că ea se oprise să discute cu câteva rude mai în vârstă şi fără îndoială urma să-l ajungă din urmă în curând. Efortul fu mai mare decât se aşteptase, totuşi reuşi să nu iasă din rol şi rămase în acea zonă a încăperii, luptând cu impulsul de a cerceta prin mulţime.

Între timp, Henrietta îşi făcu loc prin înghesuiala din centru. Era uşor să se oprească şi să pălăvrăgească şi chiar să accepte felicitările pentru logodnă. Chiar dacă James nu era lângă ea, oamenii erau aşa de obişnuiţi s-o vadă plimbându-se singură prin sălile de bal, încât doar câţiva remarcaseră absenţa lui, iar atenţia celor care totuşi o observară fu uşor de abătut.

Dacă s-ar fi certat cu adevărat, ea s-ar fi purtat sigură pe ea şi n-ar fi permis să se vadă nici un semn de tulburare care să mascheze masca pe care o arăta lumii. Dar, pentru că minutele

treceau, iar James nu venea după ea, era de aşteptat să caute un loc liniştit în care să se oprească şi să se gândească. Să analizeze situaţia.

După o jumătate de oră în care vorbise nimicuri şi după ce îi observă pe membrii grupului lor care erau pe-aproape, în aglomeraţie, ea se îndreptă spre capătul mulţimii şi se strecură în spatele zonei centrale, lângă pian.

Când tenorul îşi făcu apariţia ca să cânte, iar mulţimea se regrupă şi îşi concentră atenţia colectivă asupra bărbatului de statură mică, ea reuşi să se retragă în umbra relativă din spatele adunării, într-un loc care era mai puţin populat.

Rămase aproape singură, cu faţa spre tenor. Cel mai apropiat cuplu stătea în faţa ei, cu spatele la ea. Era destul de mult spaţiu în ambele părţi, cea mai bună invitaţie pe care reuşi s-o ofere unui bărbat care voia s-o abordeze, mai ales pentru că toată lumea era absorbită de tenor, captivată de vocea lui din ce în ce mai puternică.

În timp ce stătea acolo şi aştepta, străduindu-se să ascundă orice semn de agitaţie, deveni conştientă de faptul că se simţea expusă. Dacă el avea un pistol, sau un cuţit... Dar nu. Discutaseră despre această variantă şi toată lumea fusese de acord că a încerca s-o omoare în galerie ar fi fost un lucru zadarnic; criminalul n-ar fi putut ieşi, n-ar fi putut scăpa fără să fie recunoscut. Iar acesta era exact motivul pentru care voia s-o ucidă, ca să-şi protejeze identitatea, aşa că... avea s-o abordeze şi, într-un fel sau altul, s-o facă să plece de la gală împreună cu el.

O parte din ea se întreba, într-un mod relaxat, academic, ce argumente putea folosi el pentru a realiza acest lucru, dar cea mai mare parte a minţii ei era ca pe jar, tensionată, cuprinsă de un amestec de nerăbdare şi teamă.

Cu colţul ochiului îi văzu pe Gerrard şi pe Jacqueline Debbington în spatele mulţimii, în dreapta, cu privirile şi atenţia fixate, aparent, asupra tenorului. Puţin mai în faţă şi în stânga

ei, mai departe în mulțime, erau Jeremy și Eliza Carling, dar și ei erau cu spatele la ea.

Puțin mai aproape, în stânga, se aflau un bărbat și o femeie pe care îi mai întâlnise, dar pe care nu îi cunoștea bine, Rafe și Loretta Carstairs. Mai erau și alții; nu era singură, și totuși simți un nod în stomac și fu nevoită să se lupte să nu strângă prea tare săculețul de mână.

Așteptă. Și așteptă.

Tenorul își încheie recitalul și nici un bărbat n-o abordă. Își reținu un oftat, se forță să afișeze un zâmbet fals și se amestecă din nou în mulțime. Discută cu câțiva prieteni, râse și salută cunoștințele pe care le întâlni în timp ce străbătu centrul încăperii. Mai mulți bărbați care o văzuseră singură se opriră, îi zâmbiră și stătură de vorbă cu ea, dar îi știa pe toți și nici unul dintre ei nu făcu nici o încercare de a o aborda altfel decât prin moduri banale, obișnuite în societate.

Până la urmă, făcu un ocol și se întoarse înapoi în spatele coloanei din fața pianului, ca și cum ar fi căutat refugiu față de corpurile care pălăvrăgeau și se înghesuiau unele în altele. Când soprana și tenorul își făcură împreună apariția pentru duetul final, ea era așezată la adăpostul coloanei, cât de departe de mulțime ar fi putut sta chiar și dacă cei prezenți nu s-ar fi concentrat asupra artiștilor.

Din nou, toată lumea era cu spatele la ea. Din nou, așteptă. Și așteptă.

Și din nou, nici un bărbat – și nimeni altcineva – nu o abordă.

– Nu-mi vine să cred, bombăni ea ca pentru sine când tenorul și soprana își încheiară aria, iar mulțimea izbucni din nou în aplauze furtunoase.

Făcu o grimasă imperceptibilă și aplaudă politicoasă, dar adevărul era că nu auzise nici măcar o singură notă. Mulțimea începu să se miște, cu atenția în mai multe direcții; probabil că interpreții plecaseră.

Henrietta se uită în jur.

– Şi acum, ce? şopti ea.

Fuseseră atât de siguri că ucigaşul nu va putea rezista şi va muşca momeala, încât nu includeseră în plan şi refuzul lui de a se lăsa ademenit. De parcă ar fi vrut să-i răspundă la întrebare, domnul Thomas ridică vocea, le mulţumi tuturor pentru participare, apoi îi informă că, din moment ce se aflau într-un muzeu şi evenimentul luase sfârşit, erau invitaţi să iasă pe una dintre uşile aflate la cele două capete ale încăperii.

Mulţimea începu să se împrăştie. Oamenii îşi căutau cunoscuţii în mulţime, apoi se îndreptau spre ieşiri. În timp ce adunarea se subţia, Henrietta zăbovi, nesigură, apoi oftă, ocoli coloana laterală, care se afla faţă în faţă cu partea centrală a încăperii şi, cu un aer posac, rămase pe loc, aşteptând din nou, dar de data aceasta pe James. Fără îndoială, el *va veni* după ea.

James nu ştia exact cum se simţea când îşi dădu seama că gala se terminase şi nici o problemă, de nici un fel, nu tulburase seara. Dezamăgirea, uşurarea şi frustrarea se întreceau pentru a ocupa primul loc în mintea lui.

Cu maxilarul încleştat, ieşi din valul de oaspeţi care se îndreptau spre cea mai apropiată uşă şi se întoarse în încăpere căutând din priviri pe cineva care îi putea confirma eşecul.

Devil îl văzu primul şi îi făcu semn. James îi făcu şi el semn şi se întâlni cu Devil, care era cu Honoria la braţ, într-o laterală încăperii.

– Nimic, zise Devil cu dezamăgire în glas.

Părea la fel de degustat şi de dezumflat ca şi James.

– Poate că, până la urmă, n-a fost aici, continuă el şi arătă cu capul spre cel mai îndepărtat stâlp din granit. Henrietta aşteaptă la baza coloanei de acolo. Sugerez să-ţi faci apariţia ca şi cum amândoi v-aţi gândit şi vreţi să vă împăcaţi, ca să nu-i dai ocazia ticălosului, oricine ar fi, să bănuiască faptul că am plănuit ceva.

– Ţinem o şedinţă pe Upper Brook Street, spuse Honoria. Ea zâmbi uşor, apoi se întinse în sus şi îl sărută pe James.

Nu-ți face griji. Găsim noi ceva, continuă ea, după care se retrase și dădu din cap ceremonios. Vă așteptăm să veniți repede... să nu zăboviți.

James făcu o grimasă de îngrijorare și se înclină.

- Da, milady.

Apoi se întoarse spre stâlpul îndepărtat. Henrietta stătea, așa cum spusese Devil, la baza coloanei și aștepta. Ceea ce nu spusese Devil era că părea pierdută, ba chiar abandonată. Acest lucru îi ușură abordarea – și imaginea pe care Devil voia ca ei s-o creeze.

Zâmbi cu tristețe și se apropie. Cu ochii la ea, se opri, apoi, după o clipă, întinse mâna.

- Pace?

- Da, te rog.

Henrietta își puse mâna în palma lui, se apropie când el o luă la braț, apoi oftă și își înclină capul, odihnindu-l pe umărul lui.

- A fost o pierdere de vreme îngrozitoare.

Toate ajutoarele lor, care participaseră la gală, se adunară în sufrageria de pe Upper Brook Street. Ceaiul fu adus și distribuit, împreună cu biscuiți dulci. Cu toții se serviră și amânară cât de mult posibil revizuirea eșecului lor. Dar Royce, duce de Wolverstone, probabil cel care avea cea mai mare experiență în astfel de intrigi, trecu direct la subiect.

- Deci n-a mers, dar cred că știu de ce.

Devil se încruntă la Royce.

- De ce?

Royce zâmbi, dar redeveni imediat serios.

- Planul vostru a fost bun, dar a fost conceput să prindă un alt tip de răufăcător, spuse el și se uită la James și Henrietta aflați în cealaltă parte a încăperii. Un alt fel de criminal. Dacă ticălosul nostru ar fi fost genul tipic de bărbat din înalta societate care a omorât-o, din nu se știe ce motiv, pe Lady Winston și apoi pe menajera ei, iar acum încearcă s-o ucidă pe Henrietta, din panică, dintr-o teamă nebună că identitatea lui va fi descoperită... atunci,

mai mult ca sigur, ar fi abordat-o la gală. Chiar dacă nu i-ar fi făcut nimic rău acolo, pentru că nu plănuise așa ceva, ar fi abordat-o, ar fi vorbit cu ea și și-ar fi evaluat șansele, poate chiar ar fi încercat să se asigure că data viitoare când ea îl va întâlni va avea încredere în el, zise Royce și puse ceașca jos. Dar nu a făcut așa ceva.

– Dar putem fi siguri că a fost acolo? întrebă Gabriel.

– O, eu așa cred.

Royce își împreună degetele mâinilor și le duse la față.

– Cred că presupunerea că a fost acolo e întemeiată, dar puteți verifica asta dacă veți compara lista de invitați de la petrecerea familiei Marchmain cu cea din seara aceasta.

– În cunosc destul de bine pe Sir Thomas, zise Horatia. Îl pot ruga să-mi dea lista.

Royce dădu din cap.

– Vă rog. În acest stadiu, avem nevoie de orice informație pe care o putem obține, oricât de mică, spuse el și se uită prin încăpere. Pentru că trebuie să vă avertizez că faptul că ucigașul nu a mușcat momeala în seara aceasta nu e un semn bun.

Timp de câteva secunde se lăsă tăcerea. Aceasta fu întreruptă într-un final de mormăitul lui Lucifer.

– De ce?

Royce făcu o pauză, apoi spuse:

– Pentru că nu cred că a ghicit planul nostru, răspunse el și se uită la James și la Henrietta care stăteau pe canapea, în fața lui. Șarada voastră a fost... spuse Royce și zâmbi ușor, a fost perfectă. N-a fost nici prea multă, nici prea lungă. Ați rămas în pielea personajelor. Nimeni dintre cei care se uitau, printre care m-am numărat și eu, n-ar fi crezut că e vorba de nimic altceva decât ați lăsat să se vadă. Deci nu acesta a fost motivul pentru care el nu a acționat. Royce se uită prin încăpere și continuă: Și m-am uitat și la ceilalți. Cu toții am jucat rolurile la perfecție. Nimeni nu ne-a dat de gol.

– Atunci de ce n-a mușcat momeala? întrebă Barnaby.

Royce îi aruncă o privire lui Devil, apoi se uită la Barnaby.

- Cred că motivul pentru care nu a acționat a fost că și-a evaluat posibilitățile și i s-a părut riscant. Și-a făcut planul în minte și apoi, într-un final, l-a schimbat la fața locului. După cum ați spus, n-o putea omorî pe Henrietta în galerie – trebuia s-o convingă să plece cu el. *Dar*, și n-aveați de unde să știți asta înainte de a ajunge acolo în seara asta, există numai două uși în acea încăpere și, din cauza obiectelor valoroase adunate în galerie, ușile au fost flancate de personalul muzeului. Au fost cel puțin șase oameni la fiecare ușă pe tot parcursul serii. În plus, din cauza galei și a structurii ciudate a încăperii, cu uși la capetele opuse, nici unul dintre oaspeți nu s-a plimbat pe ușă în timpul galei. Și cu atât mai puțin în timpul reprezentațiilor. Numai la final. Deci omul nostru nu avea cum să iasă cu Henrietta fără să fie văzut, fără să fie observat. Royce făcu o pauză și se uită în jur. Era un risc prea mare, continuă el. A vrut să muște momeala, dar a rezistat tentației pentru că și-a evaluat șansele și a decis că acestea nu îi surâdeau. Încă o dată, Royce îi privi pe cei adunați, în număr restrâns, și răsfirați prin salon. Și acesta, zise el mai departe, este semnul rău. Un criminal care, în ciuda faptului că are la îndemână cea mai râvnită momeală, poate rezista tentației, poate rezista fără să facă nici un pas, înseamnă că este un om foarte periculos.

- Aaa, făcu Barnaby și se strâmbă. Deci avem de-a face cu un ucigaș *inteligent*.

Royce îi aruncă o privire lui Barnaby.

- După cum am spus, un om extrem de periculos.

Dacă înainte se simțiseră dezumflați, această realitate – pe care nimeni nu o putea contrazice – creă o atmosferă și mai sumbră. Din moment ce nimeni nu mai avea idei – și cu atât mai puțin un plan nou și mai bun – și pentru că se făcuse deja târziu, grupul se sparse în curând. Jucătorii importanți căzură de acord să se întâlnească, nu a doua zi, ci în dimineața următoare acesteia, ca să pună la cale următoarea mutare. Între timp, Henrietta promise că își va lua toate măsurile rezonabile de siguranță.

Atât ea cât și James rămaseră în holul din față și își luară rămas bun de la cei care răspunseseră apelului lor, și le mulțumiră pentru ajutorul dat, în ciuda eșecului din acea seară. Dezamăgirea el fu întrucâtva ștearsă de hotărârea de nestrămutat afișată pe fețele tuturor, reflectată în declarația de loialitate a Amandei:

– Nu ți face probleme. Nu ne vom opri până ce nu-l vom prinde pe acest individ.

După ce o îmbrățișă cu putere pe Henrietta și o sărută pe obraz, Amanda îl lăsă pe soțul ei, Martin, să o conducă în jos pe trepte și apoi la trăsura care îi aștepta. Ei erau printre ultimii oaspeți care plecau.

Câteva minute mai târziu, Arthur îi făcu semn lui Hudson să închidă ușa, apoi se întoarse spre soția și fiica sa. Zâmbi epuizat și vru să spună ceva, dar Louise i-o luă înainte și strânse mâna Henriettei în timp ce vorbi:

– Amanda a exprimat în cuvinte ceea ce simțim cu toții. Nu-ți pierde speranța, draga mea. O să-l găsim pe acest ticălos și o să-l și prindem.

Louise dădu drumul mâinii Henriettei, o bătu ușor pe obraz, apoi zâmbi spre James și îl bătu și pe el ușor pe umăr în timp ce se îndreptă spre scară.

– Haide, Arthur. Lasă-i să-și ia la revedere.

Arthur pufni, se aplecă și o sărută pe Henrietta pe obraz, îl bătu pe James mai viguros pe umăr, apoi își urmă soția în sus pe scară. În spatele lui, Henrietta stătea cu fața la James și se uita în ochii lui frumoși, căprui. Arăta la fel de obosit pe cât se simțea și ea.

Privirea lui se plimbă pe fața ei, apoi zâmbi ușor.

– Amândoi suntem epuizați... de la toată acea tensiune. Mă duc acasă. Vreau să las totul să se clarifice în mintea mea pe parcursul nopții.

Își ridică mâinile, îi luă cu delicatețe fața în palme și o sărută. Un sărut blând, inexprimabil de dulce. Își ridică apoi capul, zâmbi și apoi îi dădu drumul, făcând un pas înapoi.

-Culcă-te şi o să trec eu pe la tine dimineaţă. O tură prin parc ne-ar prinde bine amândurora.

Ea reuşi să zâmbească.

-Ar fi reconfortant... Abia aştept.

În loc să-l cheme pe Hudson, care se retrăsese discret ca să le ofere intimitate, deschise singură uşa de la intrare. James îşi lăsă degetele să mai poposească puţin pe ea, apoi ieşi, coborî repede treptele şi se cufundă în noapte.

Henrietta se uită după el, apoi oftă, făcu un pas înapoi şi închise uşa. Ar fi preferat ca el să rămână, dar James avea dreptate. În noaptea aceea, nu ar fi fost o companie bună, nici măcar unul pentru celălalt; era mai bine să se odihnească şi să se refacă. Îşi înăbuşi încă un oftat, se întoarse şi se îndreptă spre scară şi spre patul ei rece şi gol.

Cu capul plecat şi mâinile în buzunare, James traversă Upper Brook Street, apoi făcu la stânga pe North Audley. Nu se putea abţine să nu jongleze în minte cu informaţiile, întorcând pe toate părţile fiecare detaliu al celor patru atentate îndreptate împotriva Henriettei, căutând un indiciu care le scăpase, orice putea să le ofere o pistă sau un pont despre cine era ticălosul criminal.

Ostatic al propriilor gânduri, el traversă North Audley Street şi, câţiva paşi mai departe, făcu dreapta pe Browns Lane, o scurtătură obişnuită către casa lui din George Street. Ca de obicei, aleea îngustă era luminată numai de strălucirea ce venea din lateralele înalte ale clădirilor, ce flancau drumul, şi de pe străzile de la ambele capete. Nu dădu importanţă întunericului relativ. Mersese pe acolo de nenumărate ori, cel mai adesea noaptea, târziu. Înaintă acompaniat de ecoul paşilor lui, un ritm liniştitor de familiar.

Fusese oare cineva la evenimentul de la familia Marchmain pe care şi-l putea aminti şi care îi acordase o atenţie deosebită Henriettei? Oricât de mult îşi storcea creierii, nimeni nu se contura clar în amintirile lui.

Erau două curți mici de-a lungul Browns Lane. Încruntat, James o străbătu pe prima dintre ele, unde pietrele din pavaj erau luminate de două felinare mici aprinse deasupra ușilor înguste, apoi ajunse în zona cea mai întunecată a aleii, aflată între cele două curți.

Simon pusese mâna pe lista de invitați de la familia Marchmain. Cu puțin noroc, a doua zi, Horatia avea să facă și ea rost de lista lui Sir Thomas, iar ei vor putea să le compare pe cele două și poate să facă o listă mai scurtă cu posibili suspecți.

Se auzi un sunet slab, târșâitul unui pantof pe caldarâm. Era cineva în spatele lui.

James începu să alerge...

Durerea explodă în craniul lui. Întunericul îl învălui. Căzu și nu mai știu nimic.

Primul lucru de care își dădu seama, când întunericul se risipi, fu faptul că stătea incomod, prăbușit pe un scaun, cu capul – care-i bubuia puternic – atârnat în față și brațele întinse în spate.

Încercă să se încrunte, dar până și acel mic gest îl dură. Se strădui să se miște pe scaun și își dădu seama că mâinile îi erau legate; la fel și corpul. Apoi simțurile îi reveniră și simți frânghia ce-i încătușa încheieturile. Stătea pe un scaun cu spătarul drept, avea pieptul înconjurat de funii, iar mâinile îi erau legate strâns în spatele spătarului.

Clipi, își sili ochii să se deschidă, apoi îi miji din pricina luminii aruncate de un felinar din apropiere. Își mută privirea și aștepta. Când vederea i se limpezi, se trezi uitându-se la o podea din piatră brută.

Picioarele îi atingeau podeaua; oricine îl lăsase acolo nu i le legase și pe-acelea. Își duse privirea în sus, ușor, și urmări podeaua până la un zid din apropiere; și acesta era din piatră neșlefuită.

Încet, în ciuda senzației că gâtul mai avea puțin și i se desprindea de pe umeri dacă se mișca prea repede, își săltă capul

dureros. Cineva îl lovise în ceafă cu ceva tare – o măciucă, cel mai probabil.

Într-un final, respirând greoi, se îndreptă şi îşi rezemă umerii de spătar. Îşi reprimă un geamăt şi închise ochii în timp ce camera se învârti cu el. Apoi simţurile i se liniştiră. Înghiţi în sec, îşi ridică cu grijă pleoapele şi, fără să mişte capul, se uită în jur.

–A... excelent. Vocea adâncă, stilată şi tărăgănată, veni dinspre umbrele întunecate din spatele felinarului. Ai supravieţuit.

Tonul relaxat trimise un fior pe şira spinării lui James; vorbitorului nu-i păsase dacă el avea să trăiască sau nu. Se încruntă şi încercă să vadă dincolo de lumina orbitoare a felinarului, amplasat la doi metri distanţă, pe câteva cutii vechi, şi îndreptat spre faţa lui.

–Cine eşti?

–Evident, ai capul tare. Vorbitorul făcu o pauză timp de o secundă înainte de a continua. Nu sunt sigur că e un lucru bun sau rău, dar nu contează. Cel puţin, astfel, dacă logodnica ta se dovedeşte dificilă, o să am la dispoziţie momeala de care s-ar putea ca *eu* să am nevoie.

Dacă James mai avusese vreo îndoială că vorbitorul era într-adevăr atacatorul Henriettei, acel mic discurs i-o îndepărtase. Mai mult, amuzamentul sarcastic ce însoţise ultimele cuvinte confirmă că ticălosul le ghicise planul şi, îşi dădu James seama şocat, făcuse un pas înainte, întorcându-l împotriva lor. Din instinct, testă legăturile din jurul încheieturilor, dar frânghiile se ţineau bine. Mai rău, încă se simţea îngrozitor de slăbit şi de ameţit. Se zvârcoli, în ciuda faptului că era legat fedeleş.

–N-o să scapi!

–Crezi?

James îşi dădu seama că un zâmbet îi însoţi vocea.

–Ei, vom vedea, continuă vorbitorul.

James trase aer în piept şi îşi umezi buzele.

–Ce dracu' crezi că o să câştigi?

Interveni o pauză, apoi, pe un ton mai îngândurat, vocea răspunse:

– Am crezut că e evident. După demonstrația din seara asta despre cât de mult se poate întinde năvodul familiei Cynster, n-am putut decât să mă întreb ce o poate face pe drăguța domnișoară Henrietta să iasă din cercul mult prea protector al familiei ei și să vină la mine – e clar că numai așa voi putea pune mâna pe ea – și apoi... iată-te. Ai plecat târziu de la reședința Cynster, te îndreptai spre casă singur în noapte, cufundat în gânduri... Vorbitorul chicoti încet. A fost prea ușor.

Urmă o altă pauză, ca și cum bărbatul se gândea. James se chinui să-și pună mintea în funcțiune și să ignore durerea ce-i pulsa în cap.

– Mă gândeam să trimit unul dintre degetele tale, poate pe cel care poartă inelul cu pecete, dar pare cam macabru, cel puțin ca primă mutare, dar, oricum, ar putea fi inteligent să țin această opțiune ca rezervă, în cazul în care drăguța de Henrietta are nevoie de mai multe motive ca să-ți sară în ajutor.

Vorbitorul se mișcă. O mână înmănușată apăru în fața lămpii și întoarse ceva în lumină, ca James să poată vedea.

– În plus, cred că acesta – bărbatul învârti între degetele acoperite o bucățică de metal auriu cu cap strălucitor – va ajunge, va fi suficient ca s-o fac să vină repede în ajutorul tău.

James înțepeni când recunoscu acul lui de cravată. Din nou, de data aceea pe furiș, trase de legături, dar acestea nu cedară. Își îndreptă privirea spre locul în care credea că era fața vorbitorului și întrebă:

– Și apoi?

– Și apoi...

James nu putea distinge nimic din figura bărbatului, dar sesiză clar desfătarea morbidă din vocea lui și îi simți zâmbetul rece, marcat de nerăbdare.

– Am de gând să pun în scenă o crimă dublă, spuse ticălosul, apoi se opri și continuă din nou aproape la fel de înflăcărat.

N-am mai făcut așa ceva până acum. Evident, moartea Henriettei Cynster va declanșa o vânătoare, dar dacă va părea ca și cum tu - logodnicul ei – ai omorât-o și apoi te-ai sinucis? Ba, mai bine de atât, dacă va arăta ca și cum ai fi omorât-o pe Henrietta în același stil în care a fost ucisă Lady Winston? Satisfacția clară se oglindi în tonul bărbatului în timp ce continuă: Și apoi, firește, copleșit de remușcare, sau poate de teama de consecințe, te-ai împușcat... Mulțumirea de sine reieși clar din vorbele lui când bărbatul continuă:

-O, da, va funcționa de minune. Doar Lady Winston locuia alături de tânăra pe care voiai s-o iei în căsătorie. Poate că exact așa ai observat-o pe Melinda Wentworth... pentru că stătea lângă iubita ta?...

James simți un gust amar în gură. Înghiți în sec și zise:

-Eu nu i-aș face rău unei femei... așa cum i-ai făcut tu lui Lady Winston.

Cu privirea fixată în locul în care bănuia că era fața criminalului, strânse din buze și clătină din cap.

-N-o să convingi pe nimeni de asta. Dincolo de toate, eu nici nu prea o cunoșteam pe Lady Winston.

Imperturbabil, criminalul răspunse:

-O, îți garantez că vor exista dubii în mințile unora, dar ai fi surprins cât de ușor se pot manipula oamenii.

James observă o mișcare în întuneric, apoi mâna înmănușată apăru și prinse cu degetele capacul felinarului.

-Și, până la urmă, murmură vocea înspăimântătoare, cine poate înțelege suferințele din mintea unui om?

Înainte ca James să poată răspunde, felinarul fu stins, iar camera deveni neagră ca cerneala. În căutarea unei scântei și încordându-și auzul, James sesiză zgomot de pași care se depărtau. Apoi urmă un sfrrr și un chibrit scăpără, o flacără micuță la capătul îndepărtat al încăperii. Flacăra și umbrele mari din jurul ei urcară; criminalul folosea chibritul pentru a-și lumina drumul în sus pe niște trepte.

Bărbatul ajunse la capătul scării, iar flacăra tremură şi se stinse. James aşteptă, ascultând cu mare atenţie ca să audă ce fel de încuietori sau lacăte se aflau pe ceea ce presupunea că era uşa încăperii... Era o pivniţă?

–Apropo – vocea fără trup a ucigaşului pluti prin spaţiul gol – poţi ţipa, ba chiar poţi să ragi, dar nimeni nu te va auzi. Casa aceasta e părăsită, ca şi cele alăturate şi toţi pereţii sunt din piatră groasă, zise el. Făcu o pauză, apoi se mişcă. Somn uşor.

James auzi zgomot de lemn ce se freca pe piatră; o adiere de aer proaspăt veni în jos în încăpere, apoi o uşă masivă se închise. O secundă mai târziu, auzi hârşâitul metalic al unui zăvor ce era tras, apoi altul.

Se lăsă tăcerea. Bezna părea şi mai densă.

După câteva momente, James se aşeză cât de confortabil putu şi îşi lăsă uşor, pe spate, capul care încă bubuia. Se uită în sus, în întuneric.

–Şi acum?

Aşteptă, dar nu veni nici un răspuns.

Capitolul 14

–Domnişoară Henrietta.

În timp ce cobora treptele şi păşea pe pardoseala din holul principal, Henrietta se întoarse şi-l văzu pe Hudson apropiindu-se. Purta un platou din argint cu capac şi căuta în buzunar în timp ce mergea.

–Aceasta, zise el şi scoase o scrisoare, era pe jos lângă uşă în dimineaţa aceasta.

Arătă cu capul spre uşa din faţă.

–Probabil că cineva a lăsat-o astăzi foarte devreme sau azi-noapte foarte târziu, completă el.

–Mulţumesc.

Ea luă biletul – o foaie de pergament frumos împăturită ce avea numele ei scris pe ea, cu o caligrafie proeminentă și clară. Se părea că era ceva vârât între pliurile foii. Hudson se apropie.

– Luați micul dejun, domnișoară? Doriți ceai proaspăt și pâine prăjită?

Ea îi zâmbi.

– Da, te rog. Vin într-un minut.

El făcu o plecăciune, se întoarse și se îndepărtă cu un aer solemn pe hol și apoi în salonul pentru micul dejun, spre care ea se îndreptase.

Rămase pe loc, rupse sigiliul simplu, despături pergamentul și prinse obiectul mic ce căzu dintre pliuri. Îl ținu în palmă și se bolbă la el. Acul de cravată al lui James. Îl recunoscu... îl scoase de câteva ori... Își strânse mâna în jurul acului, netezi pergamentul și citi cuvintele înscrise pe acesta.

Te felicit, domnișoară Cynster. Șarada de noaptea trecută a fost excelentă. Cu toate acestea, am fost mai mult surprins și oarecum dezamăgit de faptul că, împreună cu ajutoarele tale, ți-ai imaginat că aș putea cădea victimă unui astfel de truc. A fost un gest obraznic, asta ca să nu spun insultător, dar, pe de altă parte, am apreciat pe deplin strategia de folosire a unei momeli vii. Ca urmare, draga mea domnișoară Cynster, dacă dorești să-ți vezi logodnicul, pe James Glossup, teafăr și nevătămat, îmi vei urma instrucțiunile și vei face acest lucru fără nici o abatere. Nu vei spune nimănui despre această scrisoare sau despre cererile mele, și da, voi fi cu ochii pe tine, așa cum am fost și aseară. Fii sigură că voi ști dacă vreunul dintre membrii familiei este alertat. Trebuie să te asiguri că nu vei face pe toată durata zilei nimic care poate stârni suspiciunile cuiva. Dacă mi se pare că ai reușit și că nu ai făcut nici măcar o singură mișcare greșită în timpul zilei, atunci, la cină, voi trimite din nou o scrisoare despre locul în care va trebui să vii în seara aceasta, dacă dorești să mai dai ochii cu Glossup. Sunt

pregătit să schimb viața ta pentru a lui, dar numai dacă urmezi instrucțiunile mele din scrisoare.

Așa cum era de așteptat, misiva nu era semnată. Henrietta o citi din nou, apoi, cu mișcări încete, cutremurându-se, împături la loc foaia de pergament și o îndesă în buzunarul rochiei. Se uită în jos la acul de cravată al lui James, îl întoarse în palmă, apoi strânse din buze și îl ascunse în corset, înfigându-l cu grijă deasupra inimii.

Își îndreptă spatele, trase adânc aer în piept și îl ținu o secundă, se forță să-și relaxeze buzele, afișă o expresie nonșalantă și păși pe coridor, într-un mod cât mai firesc posibil, spre salonul pentru micul dejun. După sunetele vesele, plăcute, ce veneau dinăuntru, restul familiei era deja înăuntru.

Avea de gând, desigur, să-l salveze pe James, dar... avea să joace rolul pe care criminalul i-l atribuise până când avea să găsească o cale de a face asta.

Până la urmă, soarele dimineții pătrunse prin ferestrele murdare amplasate în partea de sus a peretelui din pivnița în care James era ținut captiv. El se trezi și clipi în lumina slabă. Treptat, simțurile i se concentrară din nou și îl informară că durerea ce-i pulsa în cap nu încetase, deși nu mai era la fel de puternică, dar pe lângă aceasta, el își simțea toate încheieturile înțepenite. Umerii îl dureau; gâtul părea că fusese supus unei torturi. Dar își putea întinde picioarele. Se concentră să le flexeze și să le ridice, să-și antreneze mușchii, până ce senzația de rigiditate dispăru.

Între timp, se gândi la ce trebuia să facă. Stabilise cu Henrietta să se întâlnească în acea dimineață și să se plimbe în parc. Văzând că el nu ajungea, până la urmă ea avea să trimită vorbă la el acasă, și apoi... dar criminalul dovedise, dincolo de orice îndoială, că era îndeajuns de inteligent ca să anticipeze acest lucru.

James bombăni în timp ce își relaxă umerii și încercă să-și desfacă legăturile:

– Probabil că i-a trimis deja un mesaj că m-a capturat, pentru că altfel ea ar face vâlvă, și ăsta e ultimul lucru pe care el îl vrea. O vrea pe ea, așa că se va oferi să mă cruțe pe mine în schimbul ei și s-o ducă undeva.

Se rezemă din nou de spătar, se încruntă și încercă să gândească la fel ca un răufăcător.

– O să-i propună să se întâlnească undeva, dar s-a hotărât deja că vrea să însceneze crima dublă de care are nevoie ca să-și șteargă urmele, așa că o va aduce aici. Se uită în jur. Nu-și permitea să stea și să aștepte pe scaun. Când o va aduce pe Henrietta aici, va trebui să fiu liber și s-o pot salva. Ea va sări în ajutorul lui, nu se îndoia de acest lucru, așa că va trebui să fie pregătit să-i întoarcă favorul. Deci...

Privi din nou în jurul lui, dar cu mai multă atenție, în căutarea unui lucru ce-l putea ajuta să-și ducă la îndeplinire misiunea. La început nu observă, dar o licărire, o rază de lumină ce pătrunse pe geam, îi atrase privirea spre zona de sub a doua fereastră, cea mai îndepărtată de locul în care stătea. Se încruntă și, până la urmă, reuși să vadă resturile unei sticle sparte.

– Perfect. Acum...

Își evaluă starea fizică, se gândi, însă trebuia să se elibereze cât de repede putea; nu avea idee când avea de gând ucigașul s-o aducă pe Henrietta în acea casă, în pivniță. Își adună voința și puterile încă fragile, se sprijini în tălpi, se împinse încet înainte până ce se ridică, încă legat de scaun și se aplecă într-un unghi ciudat și destul de dureros. Dar, din fericire, avea îndeajuns de multă libertate ca să-și poată mișca picioarele și să meargă, târșâit, pas cu pas, și să traverseze podeaua încăperii.

Ajunse deasupra cioburilor și se gândi cum să-l apuce pe unul dintre ele – erau cel puțin trei, adică suficiente după calculele lui – fără să riște să se taie în cursul acestui proces. Până la urmă, se folosi de vârful unui pantof cu care mișcă unul dintre cioburile de pe podea până ce acesta se îndepărtă de celelalte. Se lăsă în jos, mai întâi într-un genunchi, apoi în celălalt – o manevră

complicată care îl făcu să înjure – apoi, cu genunchii unul lângă altul, micșoră distanța dintre el și bucata de sticlă, se poziționă cu atenție și se aplecă pe un umăr. Mișcarea îi făcu capul să bubuie atât de tare, încât văzu stele verzi.

Rămase gâfâind pe podea până ce efectul neplăcut se opri, apoi, cu grijă, își întinse degetele încercând să caute, să pipăie. Fu nevoit să se mute puțin mai departe, dar în final degetele lui atinseră ciobul. Îl trase mai aproape și îl luă în palmă, cu grijă să nu se taie – sângele ar fi făcut ca acesta să fie mai greu de ținut, mai dificil de manevrat.

Răsuflă, își umplu plămânii cu aer, așteptă ca bătăile inimii să-i încetinească și ca mintea să-i lucreze din nou, apoi întoarse ciobul și îl îndreptă spre cea mai groasă parte a frânghiei...

„Stai, stai, stai!" Dacă ucigașul nu o aducea pe Henrietta în pivniță?

James rămase ghemuit pe podea și încercă să gândească. Se străduí să se pună în locul criminalului, cel puțin cât era capabil să facă acest lucru. Răufăcătorul voia să înscneneze o crimă dublă și să facă în așa fel încât aceasta să pară o crimă-sinucidere *credibilă*, asemănătoare cu asasinarea lui Lady Winston, și era foarte probabil să intenționeze să-și continue acțiunile murdare în ordinea în care le descrisese, adică mai întâi s-o omoare pe Henrietta... și, ținând cont de sângele-rece de care dădea dovadă, lui James îi era ușor să-și imagineze că ticălosul voia s-o omoare pe Henrietta chiar în fața ochilor lui.

Din tot ceea ce ce-i spuseseră Barnaby și Stokes, criminalul era mai mult decât sadic și putea face așa ceva. Dar să-i omoare pe Henrietta și pe James în pivniță nu prea se potrivea cu scenariul unei crime-sinucidere; un astfel de decor ar fi fost ciudat, mai ales dacă uciderea Henriettei trebuia să pară o replică a asasinării lui Lady Winston. Pivnița nu era locul potrivit pentru o întâlnire între doi îndrăgostiți, iar criminalul era foarte inteligent și știa prea bine cum reacționau cei din înalta societate, așa că urma să-i mute pe James într-o locație mai potrivită.

-Cum ar fi, de exemplu, una dintre camerele de sus.

James își întoarse capul care-l durea în continuare și se uită la treptele din pivniță, mai aproape de el. În lumina dimineții, care devenea din ce în ce mai puternică, le vedea mai clar. Nu era nici un spațiu în fața ușii, iar aceasta se deschidea în interior. Dacă ar fi fost liber, gata de atac și ar fi stat pe trepte când ucigașul deschidea ușa... James făcu o grimasă.

-Ar avea destul timp să mă împuște, iar dacă ne-am încăiera, cel mai probabil eu aș fi cel care ar cădea pe trepte și și-ar rupe gâtul.

Chiar dacă acest lucru ar fi stricat planurile criminalului, nu așa voia James să se sfârșească totul. Iar un asemenea sfârșit n-ar fi salvat-o pe Henrietta, acesta fiind, de fapt, țelul lui principal.

De jos, de pe podea, privi spre ferestre și oftă. Chiar dacă se elibera, nu avea cum să iasă din pivniță; ușa era încuiată pe dinafară, ferestrele erau mici, prea mici ca să încapă prin ele dacă reușea să spargă geamul gros, iar ucigașul îi spusese că toate casele din jur erau părăsite, așa că nu avea nici un motiv să spere că ar fi putut striga la cineva care trecea pe sub ferestre.

Îi luă ceva vreme să-și convingă creierul de ceea ce voia să facă și, chiar mai mult, să-și determine trupul să coopereze. Să se ridice în picioare fu o tortură, dar într-un final reuși, traversă cu greu încăperea și lăsă jos scaunul de care era legat, exact în același loc în care îl pusese ucigașul. Din fericire, era îndeajuns de mult praf pe jos, cu urme lăsate nu doar de cizmele criminalului ci și de nenumărate altele, astfel încât mersul lui târșâit să nu fi lăsat urme evidente. În plus, răufăcătorul probabil că-l târâse pe jos – pentru că hainele lui de seară erau prea murdare – astfel că mica lui incursiune nu lăsase urme evidente pe podea.

Se mișcă pe scaun și se așeză mai bine. Închise ochii, se concentră și reuși să introducă ciobul sub manșeta cămășii, de-a lungul interiorului încheieturii drepte. Își mișcă degetele și brațele, dar ciobul rămase ascuns, în siguranță, ținut, în mod ironic, de frânghia care îi lega mâinile.

Se lăsă pe spătar şi trecu din nou în revistă scenariile posibile, dar nu mai ştia ce să mai facă. Închise ochii din nou şi se strădui să-şi relaxeze muşchii şi să se liniştească până ce criminalul venea să-l transporte în locul în care intenţiona s-o ducă pe Henrietta.

Henrietta ţinu secretă vestea dureroasă toată dimineaţă. Nu pentru că aşa îşi dorea, ci pentru că aşa trebuia. Dat fiind că viaţa lui James era în pericol, trebuia să ia de bun ceea ce-i scrisese criminalul şi să presupună că el ar fi aflat dacă familia era alertată în legătură cu planul lui. Aşa că nu putea permite nici unei persoane, care putea reacţiona precipitat, să ştie despre cererea ucigaşului. Aşa că trebuia să se comporte normal, ca şi cum totul ar fi fost în regulă.

Era aproape amiază când reuşi, în şoaptă, la ceaiul din acea dimineaţă, să aranjeze o întâlnire numai pentru cele în care ştia sigur că putea avea încredere – cele trei surori şi cumnata sa. Ştia că acestea i-ar înţelege situaţia delicată şi cel puţin se putea baza pe sfatul lor.

După ce o asigură pe mama ei că va rămâne în siguranţă în casă şi că se va simţi bine în compania celor patru care – după ce răspunseseră la chemare, îi susţinură declaraţia, Henrietta o urmări cu privirea pe Louise care plecă la una dintre întâlnirile obişnuite de după-amiaza, apoi le făcu semn celorlalte, curioase să afle de ce era dintr-odată atât de hotărâtă – le invită în salonul din spate, apoi închise uşa.

Se întoarse şi văzu că Amelia şi Amanda ocupară vechea canapea, iar Portia se aşeză într-un fotoliu, în timp ce Mary se ghemui în poziţia ei obişnuită, pe fotoliul cu două locuri. Se duse spre fotoliul din faţa canapelei, în timp ce celelalte se aşezară comod şi îşi îndreptară atenţia spre ea. Henrietta le cercetă expresiile intrigate, răbdătoare şi dornice să audă ceea ce voia să le spună.

Amanda se uită în sus la ea şi clipi din ochii mari.

– Ei bine? Ne ţii pe jar, cum ar spune Lady Osbaldestone.

Henrietta simți că stăpânirea de sine o părăsea.

-Am nevoie de ajutorul vostru.

Scoase scrisoarea din buzunar și i-o dădu Amandei.

-Citește asta și spuneți-mi ce părere aveți.

Amanda luă scrisoarea, o netezi, se uită repede peste ea, apoi, cu o expresie brusc sumbră și serioasă, își întoarse privirea asupra începutului și citi mesajul ticălosului cu voce tare.

Cuvintele rostite cu calm de vocea Amandei subliniară groaza pe care o simțea Henrietta, accentuând faptul că atât viața ei, cât și a lui James erau amenințate. Se așeză brusc, cu mâinile adunate strâns în poală.

Amanda ajunse la sfârșitul epistolei și la propoziția înfiorătoare de încheiere.

Pentru un moment se lăsă tăcerea, apoi Mary se uită în sus la Henrietta.

-Nu ai spus nimănui.

Era o concluzie, nu o întrebare. Henrietta arătă spre scrisoare.

-Cum aș putea? Dacă îi spun tatei, o să-i trimită vorbă lui Devil, și apoi... mă rog, știți toate ce se va întâmpla.

-Să ne ajute Dumnezeu, dar nu vrem așa ceva, spuse Amelia. Vor răcni și își vor vântura săbiile pe străzi.

-Exact, răspunse Amanda încruntată și cu hotărâre în voce. El... Devil și restul... nu trebuie să afle.

Portia se aplecă în față și puse o mână pe degetele încă lipite strâns ale Henriettei.

-Ai făcut ce trebuia... ai apelat la cine trebuia. O să te ajutăm... sigur că o să te ajutăm.

Henrietta reuși să afișeze un zâmbet sincer, deși firav. Observă expresia hotărâtă a Portiei, apoi pe a surorii ei mai mari și le văzu confirmând din cap cu tristețe, dar și cu îndârjire. Aruncă apoi o privire spre Mary. În acel moment, aceasta spuse:

-Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne gândim la un plan ca să-l învingem pe acest ticălos, apoi, spuse ea și se încruntă, să hotărâm de ce ajutor avem nevoie ca planul nostru

să meargă şi *apoi* să vedem în cine putem avea încredere ca să ne ajute. Şi apoi să-l ducem la îndeplinire.

Se uitară toate la Mary un moment, apoi Amelia zise:

– E destul de adevărat, dar cred că suntem de acord de la început că indiferent care este planul, nu putem... pur şi simplu *nu putem* să-i lăsăm pe Devil, pe Vane şi pe restul să afle ceva despre asta.

– Aşa-i, admise Portia. Şi dacă vă gândiţi cine trebuie să fie acest ticălos – un bărbat din înalta societate, de o vârstă potrivită, pentru ca Lady Winston să-l fi avut ca amant şi o persoană de vază, ca să fi putut fi prezent la gală – atunci înseamnă că va urmări dacă spui sau nu celorlalţi şi, prin aceştia, dacă pui familia în gardă... prin Devil, Vane şi vărul tău mai în vârstă.

– Aşa-i, fu de acord Amanda. Ei... verii noştri mai mari... sunt cei pe care el îi va ţine sub supraveghere ca să vadă dacă păstrezi secretul. Căci va fi limpede dacă vor afla, se va vedea imediat... el nu va face decât să se uite la feţele lor, la cum îşi încleştează maxilarele, la cum se comportă.

– Şi, mai mult ca sigur, ei fac parte din aceleaşi cluburi ca şi el, interveni Mary.

– De-asta n-am zis nimănui, admise Henrietta şi se uită la feţele lor. În afară de voi patru. Mama şi tata ar insista să-i spun lui Devil – pentru ei, asta este procedura întotdeauna în cazul unor dificultăţi.

– Exact, fu de acord Amanda. Aşa că hai să cădem de acord toate că, deşi ştim că se vor supăra, nu le putem spune altora, care să-i implice pe Devil şi pe ceilalţi, şi că, pentru a duce la îndeplinire această provocare, nu le putem cere ajutorul. Trebuie să mergem înainte şi să ne descurcăm singure. Deci, aşa cum a zis şi Mary, spuse ea şi se uită la sora mai mică a Henriettei, hai să ne facem planul.

– Evident, spuse Amelia şi îşi aranjă şalul, trebuie să aştepţi următorul bilet de la ticălos şi apoi să te duci să te întâlneşti cu el oriunde spune. Până afli unde-l ţine pe James trebuie să faci exact ce-ţi cere.

-De îndată ce aflăm unde e James, zise Mary, putem acţiona împotriva ticălosului, dar numai atunci.

Rămaseră tăcute, toate cufundate în gânduri. Într-un final, Portia zise:

-Asta-i prima noastră provocare: să aflăm cum se poate duce Henrietta în siguranţă să se întâlnească cu acest criminal, fără ca noi să facem ceva care să-l alerteze. Trebuie să creadă că tu, spuse ea şi se uită la Henrietta, eşti într-adevăr singură. Numai atunci te va duce acolo unde-l ţine pe James.

Nimeni nu o contrazise, doar aprobară încet din cap. Henrietta aşteptă şi se uită la feţele lor; toate erau încruntate în timp ce încercau să găsească o soluţie.

Portia trase adânc aer în piept şi zise:

-Aş vrea să sugerez să cerem sfatul cuiva care ştie mai multe despre răufăcători decât noi. Cineva în care putem avea încredere, care va înţelege situaţia noastră.

Amanda făcu ochii mari.

-Cine?

-Penelope, zise Portia. Dacă e cineva care ne poate ajuta să punem la punct un plan pentru a captura un criminal, ea este.

-Desigur, spuse Amelia şi se uită la Henrietta. Penelope va şti cum să se ocupe de asta.

Amanda ridică mâna.

-Eu sunt pentru, zise ea şi îi aruncă o privire lui Mary, apoi se uită la Henrietta. Voi două ce spuneţi?

-Eu sunt de acord, rosti Mary. Nu ştiu prea multe despre răufăcători, dar Penelope sigur ştie.

Henrietta strânse din buze, dar nu se putea gândi decât la o singură întrebare. Se uită la Portia.

-Cum putem aranja s-o vedem pe Penelope fără să-i atragem atenţia ticălosului?

-E uşor, spuse Amelia. E aproape prânzul... momentul perfect să ne strângem ca o familie şi să-i facem o vizită lui Penelope ca să-l vedem pe băieţelul ei, Oliver.

– Putem face să pară că tu eziți, zise Mary în timp ce se ridică și își îndreptă rochia, că tragem de tine și insistăm că nu poți sta singură acasă.

– Va fi ușor să lăsăm impresia asta, spuse Amanda, și putem face ca mica diversiune către Albemarle Street să pară spontană, o vizită neplanificată fără nici un motiv ulterior, pentru cazul în care ticălosul are oameni care țin sub observație această casă, continuă și se uită la Portia. Crezi că Penelope e acasă?

Portia dădu din cap și se ridică.

– Pentru că Oliver este așa de mic, surioara mea sigur este acasă la ora asta și probabil că vreun grec antic îi ține companie.

– De fapt, este un mesopotamian, zise Penelope o jumătate de oră mai târziu, când le conduse pe toate cinci în sufrageria ei.

Le urmă și închise ușa.

– Jeremy mi-a dat câteva traduceri de-ale lui ca să le citesc. Foarte fascinat, adăugă ea.

Celelalte, care luau loc pe cele două canapele identice, schimbară priviri dar nu răspunseră. Penelope așteptă până ce se așezară toate, își reluă locul în fotoliul ei, amplasat într-o laterală a șemineului, cu o carte masivă lăsată deschisă pe o măsuță de alături, și se uită la ele.

– Ce vă aduce aici? întrebă ea cu o căutătură din ce în ce mai pătrunzătoare în timp privirea i se muta de la una la alta. S-a întâmplat ceva?

– Da, răspunse Henrietta care stătea între Amanda și Amelia.

Se hotărâse să atace înaintea tuturor.

– Ticălosul a pus mâna pe James și acum îl ține drept momeală ca să mă forțeze să mă predau lui... banditului.

– Eu! Penelope arăta în același timp șocată și intrigată. Ce răsturnare de situație, adăugă ea. Vrei să spui că a ghicit planul nostru de aseară și, în loc să ne cadă în capcană, el s-a folosit de ea pentru a-și atinge scopurile?

Henrietta dădu din cap.

-Într-adevăr, așa pare.

Penelope clipi.

-Cât de impertinent din partea lui, spuse ea și se uită din nou la Henrietta. Povestește-mi totul.

Henrietta îi spuse întreaga poveste, istorisirea fiind punctată de diverse comentarii agresive din partea celorlalte patru. Apoi conchise:

-Așa că am venit la tine pentru un sfat și o mână de ajutor.

-Am venit pe jos din Upper Brook Street, prin Grosvenor Square, interveni Portia, iar între timp ne-am prefăcut că trăgeam de Henrietta ca să vină la plimbare și că am ales să venim aici din impuls; o vizită de familie spontană.

Penelope dădea din cap.

-Excelent. Ați făcut exact ce aș fi făcut și eu... exact ce trebuia să faceți.

Henrietta se uită în ochii Portiei și se luptă să-și păstreze mimica neschimbată; înțeleseseră toate că vorbele lui Penelope erau un elogiu însemnat. Se știa că într-o familie în care membrii erau dotați cu o doză mare de inteligență, Penelope era creația de pe tort.

-Ne-am gândit, zise Amanda, că în mod clar Henrietta trebuie să meargă la această întâlnire cu ticălosul.

-Și că trebuie să facă tot ceea ce zice el până află unde este ținut James, adăugă Mary.

Penelope se uită la cercul de fețe, apoi o privi pe Henrietta și dădu din cap.

-Sunt de acord. Nu văd o altă posibilitate... dacă vrem să-l salvăm pe James.

-Da, însă n-o putem lăsa pur și simplu pe Henrietta să plece singură și să se întâlnească cu acest bandit care vrea s-o omoare, spuse Amelia, dar în același timp trebuie să pară că este singură.

-Și, mai mult, interveni Amanda, nu putem permite ca nici cea mai mică șoaptă să ajungă la verii noștri sau la cei în vârstă care le-ar pasa imediat problema.

– O, nu, zise Penelope şi făcu un gest din mână. Sunt complet de acord. A le spune, sau a-i lăsa să afle despre asta, ar fi complet contraproductiv în acest caz.

– Deci...

Cu ochii mai tinerelor ei surori aţintiţi asupra ei, Portia îi făcu un gest să continue.

– Cum putem reuşi?... Ce să facem?

Penelope privi în gol câteva momente, spre măsuţa îngustă dintre cele două canapele, apoi se uită în sus.

– Va trebui să recrutăm o armată micuţă şi selectă – cei în care putem avea încredere că vor face ceea ce avem nevoie să facă, şi care, în tot acest timp, îşi vor ţine gura. Avem nevoie de suficient de mulţi, dar şi de un dram de experienţă, spuse ea şi făcu o pauză, timp în care se uită la Henrietta. Sfatul meu este să îl implicăm pe Barnaby, desigur, dar, prin el, şi pe inspectorul Stokes. Amândoi ştiu deja despre criminal şi de încercările lui de a te ucide. Cred că dacă le prezentăm lucrurile aşa cum trebuie, amândoi vor înţelege planul pe care îl propunem şi motivul pentru care este necesar să menţinem secretul.

Mary făcu ochii mari.

– Avem un plan?

Penelope zâmbi.

– Vom avea până ce vor sosi, răspunse ea şi se uită la Henrietta. În aceste circumstanţe, e decizia ta, dar ştiu că Barnaby şi Stokes sunt acum la Scotland Yard şi pot trimite vorbă să vină pe la grajduri şi pe uşa din spate.

Henrietta ştia că avea nevoie de ajutor şi că acesta era genul de sprijin pentru care venise acolo. Dădu din cap.

– Da, te rog să trimiţi vorbă. Şi, între timp – se uită la surorile ei, la cumnată, apoi la Penelope – poate reuşim să facem un plan.

Penelope dădu din cap şi trase de şnurul clopoţelului.

Până ce Barnaby Adair îl conduse pe inspectorul Stokes în salon, cele cinci femei schiţaseră scheletul planului lor. După

prezentările necesare pentru Stokes și după ce-i așteptă pe cei doi bărbați să ia scaunele cu spătar drept de la perete și să se alăture adunării, Penelope luă cuvântul:

-Înainte de toate, trebuie să jurați că veți ține strict secret tot ce vă spunem și că nu veți dezvălui cu nici un chip amănunte decât celor pe care îi vom considera noi demni de încredere.

Din scaunele lor, cei doi se uitară lung la Penelope, apoi schimbară o privire încărcată de ceea ce părea o înțelegere tacită între bărbați. Dar, într-un final, amândoi dădură din cap cu reținere și jurară – Barnaby în stilul lui rafinat, iar Stokes printr-un mârâit.

Penelope zâmbi încântată spre ei, apoi o invită pe Henrietta să povestească evoluția evenimentelor. Ea făcu întocmai. După ce auzi cele întâmplate și citi scrisoarea criminalului, expresia lui Barnaby deveni gravă. Iar Stokes se încruntase, sumbru.

Înainte ca vreunul din ei să vorbească, Penelope spuse:

-Iată ce am decis că trebuie să se întâmple.

Ea descrise planul lor. Henrietta urmări modul în care cei doi bărbați asimilau cuvintele lui Penelope. Se așteptase ca ei să ridice obiecții, dar nici unul n-o făcu. Bănui că totul se datora lui Penelope, o femeie cu experiență în sfera problemelor legate de răufăcători.

Nu era nici o urmă de îndoială că Stokes și Barnaby le tratau cu seriozitate atât pe ele, cât și situația în care se aflau și, de asemenea, planul lor, conferind importanța meritată fiecărui aspect. Toate acestea se observaseră în privirile celor doi în timp ce ascultaseră descrierea până la concluzia care la acel moment era destul de neclară.

Când Penelope termină, amândoi rămaseră tăcuți. Se vedea că se gândeau și evaluau situația. Într-un final, Barnaby se mișcă și își concentră din nou atenția mai întâi asupra soției lui, apoi se uită la celelalte doamne.

-Sunt de acord că trebuie să facem ceva care să se încadreze în aceste linii, dar... sincer, acest lucru ne pune, pe mine și pe Stokes,

într-o postură dificilă. Insistați că Devil și ceilalți veri ai voștri nu trebuie să afle și – ridică o mână ca să oprească orice comentariu – înțeleg și sunt întru totul de acord că nu ne putem permite să le spunem, cu atât mai puțin să-i implicăm în asta. Însă, să-mi cereți mie și, mai mult, lui Stokes, să vă ajutăm fără ca nimeni – nici un bărbat – din familie să știe...

Se uită în jur, la fețele lor și făcu o grimasă.

– Înțelegeți ce vreau să spun, nu?

Portia, Amanda și Amelia făcură și ele câte o grimasă.

– Din păcate, da, recunoscu Amanda. Înțeleg care e dificultatea.

– Dar, Mary interveni și se așeză mai sus pe colțul canapelei din fața Henriettei, cât timp un bărbat relevant, membru al familiei, știe și e de acord, zise ea și se uită la Stokes și apoi la Barnaby, e suficient, nu?

Stokes se încruntă.

– Cine?...

– Simon.

Portia se uită în ochii lui Mary și dădu din cap.

– Îi putem spune lui Simon și să-l facem să înțeleagă. S-ar putea să nu-i placă, dar va trebui să înțeleagă. Știe cum vor reacționa ceilalți, la fel ca și noi.

– Ar fi de ajuns, nu-i așa? întrebă Amanda care se uită la Stokes și apoi la Barnaby. Până la urmă, Simon este fratele mai mare al Henriettei.

Barnaby dădu din cap cu hotărâre.

– Da, și sunt sigur că va fi de acord cu noi... cu motivul pentru care totul trebuie ținut secret față de Devil și de restul bărbaților.

Stokes ridicase din sprâncene, reflectând. Dădu și el din cap.

– Implicarea fratelui mai mare al domnișoarei Henrietta mă va absolvi de datoria de a o informa pe Înălțimea Sa.

– Ei bine, spuse Mary, e o ușurare să aud asta.

Iar vorbele sale descriseră reacția tuturor. Penelope și Portia aranjară să-i fie trimis un mesaj lui Simon. Până când acesta sosi,

tot pe uşa din spate, şi îl aduse cu el pe Charlie Hastings, planul lor evoluase considerabil pentru că Stokes contribuise mult, nu numai datorită experienţei lui extinse, ci şi a personalului pe care îl avea în subordine.

Simon şi Charlie se aşezară, iar Simon ascultă noutăţile povestite de Henrietta, apoi Barnaby explică structura planului lor, iar Stokes adăugă diverse detalii despre cum avea să fie pus în aplicare acesta.

Amanda expuse apoi dilema cu care se confruntau cu privire la faptul că nimic din acele detalii nu trebuiau să ajungă cunoştinţa lui Devil şi a celorlalţi membri ai clanului Cynster. Henrietta conchise, spunând:

-Trebuie să ne amintim că nu e numai viaţa mea în joc, ci şi a lui James, iar în momentul acesta el este în mâinile ticălosului.

Simon se uită în ochii ei – pentru un moment îndelungat, privirea albastră întâlni un albastru de o nuanţă asemănătoare – apoi oftă şi dădu din cap.

-Ai dreptate. Dacă îi lăsăm pe ceilalţi să afle, viaţa lui James ar putea fi pusă într-un pericol şi mai mare. S-ar putea chiar ca toate planurile să fie zădărnicite din cauza reacţiilor lor şi nu ne permitem aşa ceva. Iar adevărul este că, dacă reuşim să punem mâna pe acest ticălos şi să-l salvăm pe James, chiar dacă ei o să se plângă şi o să bombăne că nu le-am zis nimic, o vor face mai mult pentru că nu s-au implicat şi au pierdut toată distracţia, dar dincolo de asta n-o să le pese cu adevărat atât timp cât vom ieşi cu toţii teferi din povestea asta.

Amanda aprobă cu un gest din cap.

-Bine spus. Deci, zise ea şi se uită la cei adunaţi, haideţi să ne ocupăm de detalii. În primul rând, pe cine trebuie să mai informăm şi să mai implicăm?

Barnaby scoase un carneţel, la fel şi Stokes, apoi cu toţii se apucară să revizuiască planul în întregime, de la pregătirile necesare pentru a se asigura că Henrietta putea răspunde chemării

ticălosului, când aceasta avea să vină, până la finalul care era, așa cum spusese Charlie, „un fel de vânătoare de comori".

Discutară și trecură pe listă mai mulți soți și ajutoare. Când făcură o pauză pentru tratații, Henrietta se uită la cei din grup. Și simți un val de speranță. Cu atât de mulți aflați în spatele ei – armata micuță și selectă, după cum o numise Penelope – începea să simtă că în ea încolțeau primele semințe de încredere că până la sfârșitul nopții totul avea să fie bine.

„O încredere periculoasă." Gândul i se strecură în minte. Îl acceptă, recunoscu faptul că ucigașul lui Lady Winston era mult prea inteligent și avea prea mult sânge rece ca să fie considerat unul de rând și totuși... trebuia să se țină cu dinții de speranță.

Își întoarse atenția asupra discuției care era încă aprinsă, și se lăsă în voia planului lor de a-l salva pe James. Atât timp cât el avea să fie din nou al ei, nimic altceva nu mai conta.

James ațipise în timpul zilei și se trezise doar ca să se miște și să-și relaxeze mușchii încordați, atât cât putea – ceea ce pentru brațe și trunchi nu era prea mult. Dar era treaz și se gândea când auzi sunetul înfundat al unor pași ce se apropiau de pivniță, apoi zăvoarele fură trase, iar ușa se deschise spre înăuntru.

După cantitatea de lumină ce se strecura prin ferestrele mici, era seara devreme. James îl privi coborând treptele pe bărbatul despre care presupunea că era ucigașul lui Lady Winston. Îl studie cu minuție și se convinse că era cel care îl lăsase în pivniță cu o seară înainte – avea aceeași înălțime, aceeași statură și același mers.

În acea zi ticălosul purta un costum negru, simplu, cu o mantie neagră deasupra și cu capul și fața ascunse sub o pălărie cu boruri largi. Partea de jos a feței sale era mascată cu o eșarfă din mătase neagră. Alte lucruri diferite la el erau un cuțit ascuțit pe care îl ținea într-o mână și pistolul în cealaltă.

James îl urmări pe banditul care se îndreptă spre el, apoi se opri la câțiva metri distanță. Ochii străinului îl fixară, studiindu-l

cu o doză de detaşare. Sub nişte sprâncene negre, ochii lui erau căprui, de o nuanţă mai deschisă decât ai lui James; atât reuşi să observe.

După un moment lung, neputând să se abţină, ridică epuizat dintr-o sprânceană. În spatele eşarfei, faţa ticălosului se mişcă.

-Chiar aşa. Cred că te-ai plictisit îngrozitor de tare. Îmi cer scuze. Orice urmă de expresie din privirea lui dispăru cu totul. Dar se va termina curând, continuă el.

Vocea bărbatului era mai înceată – devenise atât mai molcomă, cât şi mai dură, mai aspră. James ascunse urmările unui fior brusc. Apoi ticălosul se mişcă, se opri şi zise:

-Am venit să te duc sus. O să desfac frânghiile care te leagă de scaun şi apoi o să te ridici, zise el încet şi se apropie de scaun. N-o să te întorci. Odată ce vei fi pe picioarele tale şi eu îţi dau semnul, o să mergi, încet şi sigur, spre trepte şi o să le urci. De acolo mai departe îţi dau indicaţii, spuse el şi apoi dispăru din raza vizuală a lui James. O să merg în spatele tău, îndeajuns de departe ca să nu poţi ajunge la mine înainte să apăs pe trăgaci, dar destul de aproape ca, dacă încerci să faci vreo mişcare, să n-am nici o problemă să te împuşc şi apoi, dacă e necesar, să termin treaba cu cuţitul.

Ajuns în spatele lui James, bărbatul continuă, pe acelaşi ton calm, ucigător:

-Cred că ţi-ai dat seama până acum de zădărnicia poziţiei în care te afli şi sunt sigur că vei face orice – că te vei agăţa de orice speranţă – să-ţi vezi logodnica teafără şi nevătămată şi să încerci s-o salvezi. Cea mai bună şansă de a face asta este să cooperezi şi să mergi în camera de sus – cea în care intenţionez s-o aduc şi pe ea, indiferent dacă tu eşti în viaţă sau nu, zise el şi se opri. Apoi întrebă cu asprime:

-M-am făcut înţeles?

James strânse din buze şi se abţinu să dea răspunsurile pe care voia să le rostească. Doar dădu din cap.

-Excelent.

Simți cum strânsoarea slăbea, iar criminalul făcu un pas înapoi și trase de frânghie. Apoi se apropie. James simți că funia legată în jurul pieptului deveni mai strânsă, zmucindu-se în timp ce ticălosul dezlega nodurile. Apoi frânghia se desfăcu, iar criminalul făcu un pas înapoi și trase și de aceasta.

– Gata. Poți să te ridici.

Încet, clătinându-se și întinzându-și mușchii, James se ridică. În cele din urmă, se îndreptă de spate. Închise ochii ușurat când își întinse șira spinării cât de bine putu, ținând cont că mâinile îi erau încă legate la spate.

Ucigașul îl lăsă câteva momente ca să-și întindă spatele și să-și recapete echilibrul, apoi îi ordonă:

– Mergi. Spre scară și apoi în sus.

James se supuse. Urcă treptele și fu curios să vadă tot ce putea din clădire în timp ce se mișcau prin ea; cu cât putea afla mai multe despre casă sau ce era ea, cu atât mai bine. Cine știe ce se putea întâmpla când ajungea Henrietta, se gândi el.

– Fă stânga la capătul scării.

James se supuse, conformându-se și următoarelor indicații; merse printr-o bucătărie de mult părăsită, apoi pe un coridor și prin holul îngust din față, plin de pânze de păianjen. Dincolo de mai multe praguri de uși observă că, deși locul era în mod clar abandonat, unele obiecte de mobilier rămăseseră. Când, la indicațiile criminalului, începu să urce o scară îngustă, întrebă, pe un ton în care se citea curiozitatea:

– Din câte am înțeles din planul tău, vrei să pară că eu și Henrietta am venit aici din proprie inițiativă; dar de ce dracu' am fi vrut să ne întâlnim în acest loc?

– Pentru o întrevedere amoroasă, de ce altceva? Evident că nu vă puteți bucura de momente intime acasă la părinții ei și, din câte se pare, din pricina... să spunem, gusturilor tale ezoterice... casa ta ar fi prea periculoasă, așa că tu și logodnica ta v-ați întâlnit aici. După o pauză lungă, ticălosul adăugă pe un ton mai serios: Crede-mă, știu cum să pun în scenă așa ceva.

James se întrebă ce voise să spună prin asta – cum era posibil ca acel comentariu să aibă legătură cu moartea lui Lady Winston și a cameristei ei pentru că nici una din cele două asasinate păruseră niște atacuri violente, dacă nu chiar turbate – dar nu ajunsese la nici o concluzie când păși la etaj, iar ticălosul îl conduse prin galerie și apoi îi spuse să se oprească. James se conformă, apoi auzi ușa pe lângă care trecuseră deschizându-se.

– Întoarce-te la dreapta, spre perete și apoi, încet, întoarce-te și mergi înapoi spre ușa deschisă și intră.

James făcu întocmai și observă că ucigașul se învârti în jurul lui în timp ce se întoarse. O lucarnă murdară de deasupra scării lăsa să treacă mai multă lumină decât avusese parte până atunci. Era clar că ticălosul nu voia să riște ca el să vadă ceva din fața lui. Nici măcar în acea clipă. Deși era clar că voia să-l ucidă peste doar câteva ore. Un om precaut până în ultima clipă, meditâ James.

Trecu peste prag și se trezi față în față cu un pat cu baldachin. Încăperea era destul de mare, dacă nu chiar imensă. Dacă acela era dormitorul principal al casei, însemna că era o casă terasată, nu un conac. Acest lucru se potrivea cu ce văzuse din holul din față și de pe scară.

Încăperea era curată, patul făcut, dar fără cuvertură. Draperiile erau trase. O privire rapidă aruncată în jur confirmă că mobila, care includea un lavoar și un lighean, la fel ca și diverse mici accesorii, subliniau imaginea de loc destinat întâlnirilor amoroase. Un scaun cu spătar drept fusese pus în dreapta patului, la trei metri de acesta, și cu fața la el. O frânghie zdravănă zăcea încolăcită lângă scaun. Un felinar fusese aprins; era dat foarte încet și se afla pe un scrin lângă peretele aflat imediat în dreapta ușii. James se opri.

– Mai încolo.

Vârful unui pistol îl înghionti în spate.

– Du-te la scaun și oprește-te cu fața la el.

James se supuse și se gândi. Ticălosul îi spuse din nou să se întoarcă încet, de data aceea spre stânga, astfel încât să se poată învârti în spatele lui; acest lucru îi confirma că omul își lua

toate măsurile de siguranţă să se asigure că James nu-i vedea faţa – care era ascunsă în cea mai mare parte. Ceea ce, îşi spuse James, însemna că dacă avea să-i vadă chipul, exista şansa să-l recunoască.

– Aşază-te.

James se supuse. O secundă mai târziu, frânghia făcu o buclă în jurul lui şi se strânse, apoi făcu încă o buclă şi îl ţintui de scaun. Aşteptă fără să spună nimic şi încercă să se gândească dacă mai putea întreba ceva, dacă mai spera să afle ceva. Nu mai avea nevoie decât de o singură informaţie.

După ce testă frânghia şi se asigură că mâinile erau bine legate la spate, criminalul făcu un pas în spate apoi se duse la uşă şi nu-l lăsă pe James să vadă decât spinarea acoperită de mantie. Dar când ajunse în dreptul pragului, cu mâna pe mâner, ticălosul se întoarse şi îi spuse lui James ceea ce voia să ştie.

– Mă duc să aranjez întâlnirea cu logodnica ta şi apoi... o voi aduce aici.

Deşi nu putea vedea buzele bărbatului, James îşi dădu seama că acesta zâmbi când adăugă:

– Şi apoi o să închei toată povestea asta.

Ochii întunecaţi ai criminalului licăriră scurt în lumina felinarului, apoi deschise uşa, ieşi şi o închise încet. James se uită fix în locul în care stătuse bărbatul. Lângă uşă, lumina felinarului fusese îndeajuns de puternică pentru ca James să-i vadă clar faţa de deasupra eşarfei.

– Are dreptate, zise James şi se încruntă. Dacă i-aş zări chipul, sigur l-aş recunoaşte.

Ştia că-l mai văzuse, dar nu-i putea asocia un nume. Dădu deoparte misterul legat de identitatea bărbatului şi îşi spuse să aibă răbdare, în ciuda faptului că instinctele îl îndemnau să acţioneze repede.

Probabil că ticălosul îi va trimite un bilet Henriettei, iar ea va veni încercând să-l salveze. Îl va însoţi pe criminal în casa aceea, în camera aceea, şi apoi... Dacă James îi citise bine intenţiile groaznice, ticălosul o va viola şi o va bate până la moarte în faţa

lui James, apoi îl va omorî şi va înscena crima ca şi când ar fi fost o sinucidere determinată de remuşcări.

-Ei bine, bombăni el, dacă Henrietta ar muri aşa încercând să mă salveze, *chiar m-aş omorî* din cauza remuşcărilor.

Dar acest lucru nu avea să se întâmple. Imediat ce paşii ticălosului se auziră din ce în ce mai încet şi apoi dispărură în jos pe scară, şi după ce uşa de la intrare se închise şi rămase astfel îndeajuns de mult timp ca James să fie încredinţat că monstrul nu se răzgândea şi nu revenea din cine ştie ce motiv ca să-i verifice legăturile, scoase ciobul lung de sub mâneca cămăşii.

Îl ţinu cu atenţie între degete şi începu să taie.

Hudson aştepta să transmită al doilea bilet venit din partea asasinului lui Lady Winston, când Henrietta ieşi din sufragerie după cina din seara aceea. Aşa cum aranjaseră în acea după-amiază, cina se transformase într-o reuniune spontană de familie, la care luară parte Amanda şi Martin, Amelia şi Luc şi Simon şi Portia, însoţiţi de Mary, Henrietta, Louise şi Arthur.

Arthur şi Louise se arătaseră încântaţi ca familia să fie adunată, singurul neajuns fiind, aşa cum explicase Henrietta, faptul că James avusese o întâlnire stabilită dinainte, care îl împiedicase să li se alăture.

Se aşteptase ca ucigaşul să se ţină de cuvânt şi, după o oră şi jumătate, timp în care îşi ascunsese îngrijorarea ajutată de ceilalţi care făcuseră tot ce putură ca să menţină atenţia părinţilor ei în altă parte, Henrietta conduse exodul din sufragerie şi îi lăsă pe Martin, Amanda, Luc şi Amelia să-i ţină de vorbă pe Louise şi pe Arthur îndeajuns de mult pentru ca ea să primească biletul, să-l citească repede şi să-l ascundă în buzunar.

Se uită în sus şi întâlni privirea lui Simon. Împreună cu Portia, acesta o urmase pe ea şi pe Mary din sufragerie. Simon ridică o sprânceană.

-Aşa cum ne aşteptam? întrebă el încet.

Henrietta îşi ridică privirea şi dădu din cap.

-Doar un loc, ora şi câteva instrucţiuni. Nimic mai mult.

Restul adunării li se alătură; rămaseră cu toții în holul din față și vorbiră despre întâlnirile la care trebuiau să participe. Arthur îi ținu lui Louise pelerina de seară. După ce se îmbrăcă cu ea și netezi pliurile, Louise se uită la Henrietta.

– Vii cu mine și cu Mary în seara asta, nu-i așa? Știu că James nu este disponibil, dar...

– De fapt, mamă, interveni Mary, eu mă simt cam rău, zise ea și făcu o grimasă, ducându-și mâna la burtă. Probabil de la ceva ce-am mâncat.

Louise se îngrijoră imediat, dar Henrietta se grăbi să spună:

– Stau eu cu Mary. Nu sunt prea entuziasmată să petrec încă o noapte de socializare... mi-ar prinde bine să stau acasă. Și știu că tu abia aștepți s-o vezi pe Lady Hancock și nu poți anula invitația la serata lui Lady Arbuthot.

Louise se strâmbă. Se uită apoi la Mary și dădu din cap.

– Bine. Voi două, fetelor, să aveți o seară liniștită și să mergeți devreme la culcare, zise ea și se uită întrebător la gemene și la soții lor, apoi la Portia și la Simon. Și voi pe unde o să mergeți? Pot lăsa pe vreunul dintre voi undeva, în drumul meu?

Aveau replicile pregătite dinainte; Martin, Luc și Simon plecau în acea seară la clubul Boodles – și nu la clubul White, unde se ducea Arthur. Amanda, Amelia și Portia se presupunea că trebuiau să participe la un bal de la conacul Hilliard, dar când aflară despre indispoziția lui Mary și a Henriettei, cele trei aleseră să-și mai petreacă o oră cu ele înainte de a pleca.

– Bine, zise Louise și se întoarse spre ușă la brațul lui Arthur, făcându-le cu mâna. Seară frumoasă și ne vedem cu toții mâine la întâlnirea de la reședința St. Ives.

Își luară cu toții rămas-bun. Adunați în holul din față, pe pardoseala din ceramică, pe treptele de jos ale scării, cu zâmbetele la locul lor, se uitară la Hudson care deschise ușa, apoi Arthur o conduse pe Louise afară, făcu vesel cu mâna și își conduse soția în jos pe scară, spre trăsura care îi aștepta.

În timp ce Arthur închise ușa trăsurii în care se urcase soția lui și se îndreptă spre birja pe care o chemase mai devreme, Hudson

închise ușa din față și se întoarse. Se uită la cei care rămaseseră în holul din față și nu dădeau semne că voiau să plece în timp ce ascultau cu atenție pentru a se asigura că Arthur și Louise plecaseră și nu aveau să se întoarcă prea curând.

Nedumerit, Hudson se uită la Henrietta, apoi, ca și cum voia să se hotărască, se întoarse spre Simon:

- Ce vreți să fac, domnule?

Simon se uită la el.

- Nu se întorc, nu-i așa?

- Nu mă aștept ca părinții dumneavoastră să se întoarcă până la sfârșitul serii.

- Bine.

Simon se uită la ceilalți.

- În cazul acesta, Hudson, ești delegat să stai pe poziții și să nu spui nimic din ce vezi sau auzi, cu excepția cazului în care ești întrebat direct.

- Sigur că nu, domnule, spuse Hudson și făcu o mică plecăciune. Asemenea celor mai buni din neamul meu, voi fi surd și mut în timp ce voi vedea și voi auzi tot.

Replica îi făcu pe toți să chicotească și să zâmbească, dar apoi Luc se uită la Henrietta.

- Ce zice în bilet?

Ea trase adânc aer în piept, pescui scrisoarea din buzunar, o despături și citi:

Vino la intersecția dintre James Street și Roberts, în Mayfair, la ora zece. N-ar trebui să-ți ia mai mult de un sfert de oră de mers pe jos din Upper Brook Street. Ai grijă să fii singură și asigură-te că nimeni nu te urmărește. Dacă nu vii sau încerci să mă înșeli în vreun fel, logodnicul tău va muri, încet și dureros. La fel și tu.

Henrietta se holbă la bilet, apoi tremură și îl împături din nou, de parcă prin acest gest putea ascunde intenția ostilă care emana din acea foaie de hârtie. Își ridică ochii și întâlni privirile

tuturor celor din jurul ei – cei mai apropiați și cei mai dragi – cu toții având pe chip expresii grave, dar hotărâte.

– Fii tare, spuse Amanda și o strânse de mână. O să-l aducem pe James înapoi teafăr și nevătămat și o să-l prindem pe nebunul ăsta.

Murmure de aprobare veniră din jur.

– Bine, zise Simon. Știm cu toții ce avem de făcut. Hai să trecem la treabă. O să-i trimit un bilet lui Barnaby – așa cum am aranjat, el o să-l alerteze pe Stokes. Henrietta, orice ai face, nu pleca decât în ultima clipă. Cu cât avem mai mult timp la dispoziție ca să-i punem pe toți pe poziții, cu atât mai bine.

Toți cei de față dădură din cap. Henrietta se întoarse și porni în sus pe scară. Simon se duse în salon ca să scrie biletul, iar ceilalți o urmară pe Henrietta, grăbindu-se pe trepte în spatele ei, nerăbdători să se schimbe și să se furișeze ca să-și ocupe locurile.

Capitolul 15

Cu fix un sfert de oră înainte de ora zece, înfășurată cu o pelerină și purtând voaletă, Henrietta coborî treptele din fața casei părinților ei și se îndreptă, pășind repede pe trotuar, spre Grosvenor Square. Se simțea încordată, dar, în mod surprinzător, principala ei emoție nu era teama, și nici măcar agitația. Aveau să-l recupereze pe James, să-l prindă pe criminal și totul se va termina cu bine.

Știa că erau multe lucruri care puteau merge prost, dar creierul ei, căpătând parcă voință proprie, se părea că bloca, nega posibilitatea eșecului oricărei acțiuni la care se putea gândi. Era atât de hotărâtă, încât făcea un efort să meargă normal și nu în pas milităresc.

Noaptea era nefolositor de întunecată, iar luna abia îi lumina calea. Din fericire, în drumul spre întâlnirea programată trebuia să străbată străzile bine luminate din Mayfair. Felinarele erau

toate aprinse şi nu era încă atât de târziu încât să existe vreun pericol real, nu în acea zonă.

Datorită planului lor, faptul că ştia că de fapt nu era singură contribuia fără îndoială la starea ei plină de dârzenie. Văzu silueta familiară a măturătorului de stradă care zăbovea pe o parte a Grosvenor Square, peste drum de reşedinţa St. Ives; Luc fusese dispus să îşi asume un asemenea risc. Henrietta nu îndrăzni să se uite mai atent ca să vadă unde era Amelia, dar ştia că sora ei trebuia să fie pe-aproape.

La fel de reconfortant era şi pistolul care atârna greu în săculeţul de mână, pe care Penelope i-l împrumutase, apoi îi arătase cum să-l folosească. Pentru că, împreună cu toate fetele Cynster, Henrietta insistase să înveţe cum să folosească o armă odată cu fraţii ei, nu fusese nevoie decât de câteva instrucţiuni; simţise bine în palmă pistolul mic, american. Penelope o asigurase că, în ciuda dimensiunii, arma putea face o gaură destul de mare în trupul criminalului. Desigur, nici una dintre femei nu considerase necesar să menţioneze prezenţa pistolului vreunuia dintre bărbaţi.

Cu capul sus şi privirea în faţă, Henrietta păşea hotărâtă, ignorând birja, şi vizitiul acesteia, care trecu pe lângă ea în timp ce ea traversa Duke Street, ieşind din Grosvenor Square şi luând-o pe Brook Street. James Street era a doua pe dreapta. Traversă şi privi spre intrarea slab luminată pe Roberts Street, o alee mult mai îngustă, dar nu văzu nici o siluetă aşteptând.

Rezistă impulsului de a da din cap în semn de salut spre bărbatul îmbrăcat în haină din molton, ce părea a fi în vârstă, şi care trecu pe lângă ea şi, târşâindu-şi picioarele, se întoarse spre James Street, îndreptându-se încet spre locul stabilit. Bătrânul îşi continuă drumul spre intrarea de pe James Street, apoi, cu paşi înceţi, o luă spre trotuarul de vizavi. La ritmul în care mergea, ea avea să se întâlnească cu criminalul şi să plece cu mult înainte ca Barnaby să ajungă în locul desemnat, peste drum de Roberts Street.

Se opri pe colţ, aproape de marginea trotuarului, ca să poată fi văzută mai uşor, îşi ridică voaleta şi se uită în jur, căutând

cu privirea printre umbre. Apoi se întoarse și încercă să distingă ceva în întunericul și mai profund de pe Roberts Street; mulțumită luminii care venea de la felinarele din capătul celălalt, observă că nu se zărea nici o siluetă nici pe trotuar pe Roberts Street.

Când se întoarse cu fața către James Street și către Barnaby, care încă respira greu în timp ce pășea în apropierea ei, răsuflă ușurată și rămase să aștepte. Două minute mai târziu, i se ridică părul pe șira spinării. Încremeni.

– Nu te întoarce. Nu încă.

El – criminalul – stătea chiar în spatele ei. Simțurile țipau în interiorul ei și se luptă cu impulsul primitiv de a se răsuci pe călcâie. Își strânse săculețul mai aproape, ridică ușor privirea, apoi dădu țeapănă din cap.

– Bine. Și acum?

– Acum o să mă întorc și o să o iau pe Roberts Street, iar când îți spun, te întorci și mă urmezi. O să ne plimbăm pe străzi... eu o să o iau înainte, iar tu o să mă urmezi și o să rămâi mereu la vreun metru în spatele meu. Dacă totul se desfășoară cum trebuie, până la urmă o să te conduc în locul în care îl țin pe Glossup, zise el, apoi făcu o pauză. Ai înțeles?

Îl mai auzise vorbind înainte. Nu de multe ori și nu-și amintea unde anume, dar în spatele acelor vocale șlefuite se ascundea un ecou vag al unui accent rural. Îndepărtă gândul și dădu din cap.

– Da. O să rămân în spate ca să nu-ți pot vedea fața.

În vocea lui se citi amuzamentul când spuse:

– Exact. Apoi tonul lui redeveni grav. Așteaptă semnul meu și apoi urmează-mă.

Ea se supuse și rămase pe loc când simți că el se puse în mișcare. Peste drum, Barnaby se retrăsese în umbra unei uși, dar era acolo și urmărea totul.

– Acum.

Henrietta se întoarse și păși în întunericul de pe Roberts Street, în urma siluetei masculine înalte, cu umeri lați, care pășea calm pe trotuar, în fața ei. Purta o pelerină neagră, o pălărie cu boruri largi și avea o eșarfă neagră la gât, care, aproape sigur,

acoperea și partea de jos a feței, dar în seara aceea nu purta baston. Oricum, chiar și în întunericul de pe Roberts Street, nu îi era deloc greu să-și dea seama că el era cel cu care se ciocnise pe Hill Street, cu atâtea seri în urmă.

Se gândi dacă era bine să-l chestioneze și, deși nu spera că el îi va răspunde, îl întrebă:

-Tu ai fost în spatele tuturor atentatelor – cel de la reședința Marchmain, săgeata trasă în calul meu, blocul de piatră care a căzut în ruinele de la Ferma Ellsmere și atacul din parc?

Timp de câțiva pași el nu răspunse, apoi zise:

-Da. Nu trebuie să știi mai mult de-atât.

-Ei bine, măcar acum știu că nu am decât un singur atacator misterios, bombăni ea în spatele lui.

-Taci. Gata cu vorba.

„Da, să trăiți."

Strânse din buze cu îndârjire și se rezumă să se uite la spatele pelerinei lui. Greutatea pistolului din săculeț era tentantă; îl putea scoate și să-l împuște chiar în acea clipă, iar el n-ar fi avut nici o șansă s-o împiedice și astfel criminalul avea să fie oprit pentru totdeauna... dar Penelope o asigurase că arma ei ar face o gaură *foarte* mare de la distanță mică, ceea ce mai mult ca sigur l-ar fi omorât, iar astfel n-ar mai fi putut afla unde era James ca să-l salveze. Legat, într-o cameră de undeva din Londra... Nici să afle identitatea ucigașului nu le-ar fi garantat faptul că ar fi putut să-l găsească pe James.

Ajunseseră aproape de jumătatea lui Roberts Street, iar înaintea lor se vedea Davies Street, mult mai bine luminată. După ce își dădu seama că dacă ticălosul mergea în fața ei nu avea cum să observe ce făcea, își menținu pasul constant și își întoarse capul, privind în spate. La douăzeci de pași în urma ei, Barnaby, care nu mai respira greoi, se deplasa din umbră în umbră; ridică mâna și salută scurt.

Henrietta întoarse capul înainte, păstrând în continuare ritmul regulat. În timp ce se apropiau de lumina de pe Davies Street, ea își dădu seama că buzele i se curbaseră în sus, într-un zâmbet

plin de hotărâre, care ar fi putut s-o dea de gol, așa că își șterse rapid orice expresie de pe chip. Nu se pricepea prea bine la șarade; nu era sigură că putea mima genul de teamă pe care criminalul se aștepta s-o vadă la ea. Era mai bine să pară lipsită de expresie decât să ridice suspiciuni.

Intrară pe Davies Street, traversară și o luară la dreapta. Spre sud. Încă o trăsură trecu încet pe lângă ei. Aceasta era condusă de Charlie Hastings, deghizat în birjar; cu colțul ochiului observă fața lui Mary când aceasta se uită la ea din interiorul vehiculului – și, chiar mai bine, studie chipul bărbatului din fața ei.

Din fericire, ticălosul n-o văzuse pe Mary. Își continuă drumul, cu Henrietta în urma lui. Iar ceilalți continuară să-i urmărească din umbră, indiferent unde se îndreptau. Nu se întrebase ce voise de fapt să zică ucigașul când spusese că aveau să „se plimbe pe străzi", dar exact asta făceau; deși el evita zonele mai aglomerate din Mayfair, cu străzile pe care riscau să se întâlnească cu membrii familiei ei care plecau de la un eveniment sau se duceau la altul, o conducea pe străzi pe care ea le cunoștea, îndreptându-se spre est sau spre sud, către Bond Street, prin alei înguste, apoi pe drumuri mai largi, pentru ca, după distanțe mici, să aleagă din nou o alee.

Oricine era el, știa foarte bine străzile. După felul în care se oprea din când în când și apoi se uita împrejur și chiar înapoi, riscând astfel ca ea să vadă mai mult din chipul lui – nu că ar fi reușit să observe ceva concret – era clar că tot acel exercițiu era menit să îl asigure că nu-i urmărea nimeni.

După părerea ei, era extrem de precaut. Și, cu cât mergeau mai mult, cu atât ea se temea mai tare că era posibil ca el să-i observe pe protectorii ei sau, și mai rău, să-i facă să-i piardă urma.

Ea îl zărise deja pe Barnaby în trei locații diferite, dar cel puțin el își schimba înfățișarea de fiecare dată. Trăsurile conduse de Simon, Martin și Charlie, în care se aflau Portia, Amanda și Mary, erau mai ușor de identificat; chiar dacă birjarii își schimbau pălăriile și hainele, vehiculele în sine, și caii rămâneau la fel. Totuși, o trăsură pe o stradă din Mayfair era ceva atât de comun, încât ei sperau ca ticălosul să nu se uite cu atenție la acestea.

Luc era cu Amelia pe jos, iar Penelope se cuplase cu soția lui Stokes, Griselda, iar el și câțiva dintre ofițerii săi și inspectori tineri, făceau și ei parte din rețeaua de protectori împrăștiați pe străzi.

Henrietta nu înțelesese foarte bine logistica, dar Barnaby, Penelope și Stokes o asiguraseră că cel puțin un observator, dacă nu chiar doi, o ținea constant sub observație până la limita în care criminalul ar fi observat acest lucru.

Problema era că el alegea anumite străzi – pe cele foarte scurte și care ofereau puține posibilități de a te ascunde – și se întorcea pe ele în mod repetat. Cu cât acestea erau mai scurte, cu atât le era mai greu celor care o urmăreau s-o vadă intrând pe o stradă, apoi să atenționeze pe cineva să se uite după ea când ieșea și să observe unde avea să fie dusă mai departe. De două ori se întâmplase ca el s-o apuce pe o alee scurtă, înfundată, și apoi să se întoarcă la jumătatea drumului.

Când, la mai bine de o oră după ce se întâlniseră, după ce el parcursese scurta distanță dintre Blenheim și Woodstock Street, se oprise la colț, se uitase în urmă și apoi o cotise spre stânga, conducând-o pe neașteptate într-o curte aproape invizibilă, ea nu mai era sigură că vreunul dintre protectori o mai urma. Și nu avea cum să verifice.

O duse spre un rând de case abandonate, probabil din cauza demolărilor din zonă. În ciuda determinării și a atitudinii hotărâte pe care o manifestase mai devreme, inima ei bătea puternic, prea rapid, în timp ce-l urma pe presupusul ei asasin printr-o poartă veche, din fier forjat, și apoi pe o potecă, spre niște trepte deteriorate, pline de fisuri, ce se terminau în dreptul unei uși înguste.

Oare casa aceea abandonată, cufundată în întuneric, avea să fie locul în care viața ei își va găsi sfârșitul? Se cutremură la gândul acesta subit, deveni agitată, așa că îl îndepărtă din minte.

Și totuși, nu putea trece cu vederea aversiunea instinctivă față de faptul că îl urma ca un miel dus la tăiere.

Criminalul se opri pe ultima treaptă, mai lată, scoase o cheie din buzunar şi descuie uşa. O deschise larg, apoi se întoarse şi se uită la ea, care rămăsese pe potecă, la un metru în spatele lui. Felinarul din curte era prea departe ca să îi lumineze trăsăturile vizibile între borul pălăriei lăsate pe ochi şi eşarfa neagră ce-i masca maxilarul. La fel ca şi pe Hill Street, nu putea vedea îndeajuns de mult din chipul lui ca să-şi formeze o imagine reală.

– Cine eşti?

Cele două cuvintele ieşiră de pe buzele ei fără să le fi gândit înainte, în timp ce se uita la el încruntată. Îi simţi zâmbetul, auzi satisfacţia din vocea lui în când, după o ultimă privire aruncată spre curtea goală, zise:

– O să afli în curând.

Făcu un pas în spate şi o invită să intre cu un gest sarcastic de politicos.

– Vă rog, domnişoară Cynster, intraţi în hol şi aşteptaţi la capătul scării.

Ea dădu să păşească înainte, dar se opri. Observă holul îngust şi întunericul beznă şi întrebă:

– James e aici?

Numai acest motiv o putea face să treacă pragul; numai pentru James era dispusă să intre în bârlogul ucigaşului.

Simţi din nou o doză de amuzament în glasul acestuia:

– Este. E legat, dar e teafăr şi nevătămat. Vreau să te duc direct la el.

Era un înţeles în spatele acelor cuvinte care îi făcu pielea de găină, dar se sili să dea din cap şi, după ce îşi ridică puţin rochia, urcă treptele calmă, trecu de el şi pătrunse în întunericul holului îngust.

Casa mirosea a praf şi a mucegai. Când se opri la capătul scării, în locul întunecat şi neprimitor, şi se uită în sus, un sentiment de panică primară o prinse în menghină, ca o mână cu gheare ascuţite ce o strângea puternic de gât.

Se întoarse. Se uită în spate, pe hol, şi îl văzu pe temnicerul ei care se aplecase peste o măsuţă şi aprindea un felinar mic.

zgomotul familiar al unei trăsuri şi tropotul cailor ajunse până la ea.

După ce aprinse felinarul, criminalul îşi îndreptă spatele şi ţinu lumina în faţă, astfel încât ea să nu-i vadă chipul. Întinse degetele în spate, apucă mânerul şi închise încet uşa. Înainte de a face asta, la un pas de a o rupe la fugă, Henrietta se uită afară chiar în clipa în care trăsura pe care o auzise trecu încet prin dreptul clădirii. De pe capră, Simon se uita direct la ea. Henrietta rămase la capătul scării, inundată în lumina felinarului, în timp ce uşa se închise.

În acea clipă trase adânc aer în piept, clipi, se încruntă, ridică o mână ca să-şi protejeze ochii şi întoarse capul într-o parte când criminalul se apropie încet. Se uitase cu atenţie la ea, dar se părea că ea nu se dăduse de gol. Vederea lui Simon acţionase ca o injecţie cu neînfricare pură făcută direct în venă. În timp ce efectul se simţea fierbinte în interiorul ei, trebuia să-şi aducă aminte că nu avea voie să rânjească în faţa laşului din faţa ei. Nu încă.

El se opri la un metru de ea, apoi făcu un gest cu felinarul spre trepte.

– Urcă.

Se întoarse, îşi ridică fustele şi începu să urce. Abia aştepta să-l găsească pe James şi să se termine totul. Cu cât avea să-l vadă mai repede pe acel bărbat în mâinile lui Stokes şi departe de ea, cu atât mai bine. Înainte de a ajunge la capătul scării, criminalul, aflat la câţiva paşi în urma ei, zise:

– Ia-o la stânga şi mergi prin galerie. Opreşte-te la a doua uşă.

Ea se întoarse după cum îi indicase el, dar când el începu să păşească în spatele ei, îşi ridică săculeţul, desfăcu şiretul, îl desfăcu, vârî mâna înăuntru şi îşi încleştă degetele, cu fermitate, pe mânerul micuţului pistol. Nu îl scoase încă, ci se folosi de pelerină ca să-şi ascundă gestul.

Se opri aşa cum i se spusese, cu faţa la a doua uşă, trase adânc aer în piept şi se pregăti pentru ceea ce ar fi putut vedea înăuntru. Asasinul lui Lady Winston avea reputaţia unui om brutal. Spusese

că James era viu, teafăr şi nevătămat, dar acest lucru nu însemna că nu-l bătuse rău.

Oricum, mai mult ca sigur, James era bine legat şi n-avea cum s-o ajute. Era nevoită să se bazeze numai pe ea, pe propriile resurse, până ce protectorii ei aveau să dea buzna în casă – ceea ce, spera ea, urma să se întâmple curând...

Simţurile ei se răzvrătiră din nou, pielea i se făcu de găină, iar nervii o lăsară când criminalul veni lângă ea şi se întinse spre uşă. O lăsă deschisă.

– Intră. Logodnicul aşteaptă să te vadă... pentru ultima oară.

Tonul din acele cuvinte îi trimise un fior pe şira spinării, dar îşi ridică uşor capul, intră în cameră şi se opri. La lumina felinarului din spatele ei şi a strălucirii firave ce venea de la un alt felinar aprins pe un scrin de lângă uşă, ea văzu un pat, dar acesta era gol. Se uită mai departe şi observă un scaun amplasat mai departe în încăpere, într-o laterală a patului, dar James nu era nicăieri. Apoi îşi dădu seama că în jurul scaunului erau frânghii aruncate...

Se simţi apucată de nişte degete puternice şi trasă într-o parte... în spatele uşii.

James! Inima îi tresări când el o trase în spatele lui, la adăpostul uşii, şi se răsuci ca să dea ochii cu ucigaşul în locul ei. Numai că se trezi cu felinarul în faţă.

Lumina puternică a acestuia îl făcu pe James să se clatine instinctiv şi să-şi ridice mâna ca să-şi protejeze ochii. Când îşi dădu seama că pierduse avantajul, înjură. Coborî mâna şi încercă să vadă ceva, dar lumina era prea puternică astfel că nu mai ştia nici măcar unde stătea ticălosul. Apoi, cu o mişcare rău prevestitoare, raza felinarului coborî uşor, din dreptul feţei către corp.

– Dă-te înapoi, Glossup sau te împuşc acum. În faţa logodnicei tale.

James reuşi într-un final să se concentreze şi să descopere că, într-adevăr, ticălosul ţinea un pistol aţintit către inima lui.

Dar... James rămase pe poziţie în timp ce mintea îi lucra cu frenezie.

-Dacă mă împuşti în inimă îţi strici planul. Cum va mai merge povestea ta dacă am o gaură în piept în loc de tâmplă? Puţini oameni se sinucid trăgându-şi un glonţ în inimă.

Pentru un moment se lăsă tăcerea, apoi criminalul răspunse pe un ton amuzat:

-Nu mă va deranja deloc. N-o să fac altceva decât să întorc povestea invers. Tu o baţi pe domnişoara Cynster până o laşi aproape inconştientă, iar ea apucă pistolul şi te împuşcă în piept. Apoi, de disperare se împuşcă. Mie îmi e indiferent... cine e împuşcat în cap şi cine în inimă, spuse criminalul şi redeveni serios. Aşa că du-te înapoi la scaun... *acum*.

James ezită.

Henrietta fu uimită de intenţiile criminalului şi simţi un val de greaţă când îşi auzi numele menţionat cu voce tare. Îşi duse o mână la buze şi îşi stăpâni reacţia spontană. Îl vedea pe James care se gândea, încercând să găsească o cale; zevzecul nobil voia să se sacrifice, dar ce va face ea apoi?

„Să-mi trăiesc restul vieţii singură..."

Trebuia să facă în aşa fel încât cuvintele pe care voia să le rostească să pară credibile. Trase aer în piept şi descoperi că nu trebuia să se forţeze prea mult ca vocea să-i tremure.

-James, te rog... fă ce-ţi spune.

Privirea lui se mută asupra ei. Ea făcu ochii mari spre el şi îi arătă pistolul pe care îl scosese din poşetă. James rămase nemişcat o secundă timp în care înţelese, apoi criminalul rosti tărăgănat:

-Fă ce zice ea, Glossup, şi, cine ştie? După ce te leg din nou, poate te las să primeşti un ultim sărut.

Henrietta era sigură că nu putea urî pe cineva mai mult de atât. Îşi distribui greutatea pe ambele picioare, apucă pistolul cu ambele mâini şi în acelaşi timp îşi făcu vocea să pară slabă şi afectată.

-Te rog, James, fă ce-ţi spune. Nu vreau să te împuşte... poate o să se răzgândească. Nu ştim cine e şi poate o să ne creadă şi o să ne dea drumul.

Încheie cu un suspin credibil. James se uită în ochii ei, apoi, cu buzele strânse, privi din nou înspre ucigaş şi făcu un pas în spate.

–Aşa, continuă criminalul cu răutate în glas. Mergi mai departe.

James se mişcă încet şi dădu înapoi pas cu pas. Henrietta observă că el îşi ţinea privirea fixată asupra criminalului, iar retragerea lui lentă, atentă şi evident ezitantă era menită să menţină ochii ticălosului aţintiţi asupra lui.

Pas cu pas, James se retrase şi pas cu pas ucigaşul înaintă în încăpere. În cele din urmă, el ieşi din dreptul uşii. Cu ochii încă la James, ticălosul întinse mâna în spate, atinse marginea uşii cu mâna în care ţinea felinarul şi o închise.

Stătea exact în locul în care Henrietta ţintea. Ea închise ochii strâns şi apăsă pe trăgaci. Două împuşcături răsunară, una după alta, iar sunetele lor combinate fură asurzitoare în spaţiul restrâns.

Gâfâind, Henrietta deschise ochii. Inima îi bătea puternic. Lăsă pistolul jos, încet. În timp ce ecourile împuşcăturilor dispărea treptat, văzu felinarul pe jos, lângă piciorul ei... iar criminalul zăcea într-o poziţie ciudată pe podea, cu spatele rezemat de scrin şi cu o mână în dreptul unei găuri imense într-un umăr.

–James?

Nu-l vedea. O cuprinse panica. Fusese împuşcat? *Omorât?*

Ca să înconjoare patul trebuia să treacă pe lângă criminal. Pistolul lui zăcea alături, folosit; ea îl îndepărtă cu piciorul. Observă că el încerca să-şi adune puterile, aşa că îşi făcu vânt şi îl lovi între picioare. Ticălosul urlă şi se chirci.

Încântată, ea se grăbi să dea ocol patului.

–James?

Apoi îl văzu.

–O, Doamne!

Fusese împuşcat. Se lupta să se ridice, să se rezeme de marginea patului. Ea se duse repede să-l ajute.

–Cât de grav e?

James clipi cu ochii la ea când se ghemui lângă el. Abia dacă îi venea să creadă... erau amândoi vii. Se bucură de îngrijorarea pe care o vedea în privirea ei şi reuşi să schiţeze un zâmbet strâmb şi dureros.

-Nu prea rău. M-am aruncat într-o parte, glonţul doar m-a julit la mână. Probabil că arată mai rău decât este.

Nu fu sigur că ea îl auzise din cauza zgomotului tumultuos provocat de Dumnezeu ştie câţi oameni care bubuiau în goană pe scară. Dar nu-i păsa decât de ea; privirea lui se desfătă cu imaginea ei, îi devoră chipul, trăsăturile ei mult iubite, apoi se opri la ochii ei. Pierdut în albastrul lor, murmură:

-Bănuiesc că e cavaleria. Mă bucur că n-ai venit singură.

Cu mâna care nu sângera o mângâie blând pe obraz apoi îl cuprinse în palmă. Simpla atingere avu un efect minunat. Ea arăta feroce, ca o tigroaică, în clipa în care ridică o mână şi o lipi de dosul palmei lui.

-Aş fi venit singură dacă eram nevoită, dar n-a fost cazul.

Îşi ridică privirea când o cohortă de oameni dădu buzna în cameră. Lui James nu-i păsa de nimeni; pentru el, nu exista decât ea. Uşor, îi întoarse faţa spre a lui şi îi întâlni privirea, acei ochi albaştri blânzi şi frumoşi.

-Te iubesc. Doamne, cât de mult te iubesc, zise el şi se cufundă în acel albastru. Cât timp am fost legat aici nu m-am gândit decât că nu ţi-am spus asta. Faţă în faţă cu moartea, acesta era singurul meu regret.

Ea zâmbi uimitor – o privelişte îmbătătoare ca o rază de soare ce alungă întunericul – şi îi cuprinse palma cu ambele mâini.

-Şi eu te iubesc. Cu adevărat. Îi ridică mâna, îl sărută pe degete şi îl privi la fel de intens. Sunt *atât* de uşurată că trăieşti.

Se aplecă, iar buzele lor se atinseră. Şi zăboviră uşor. Doar atât. Un sărut simplu, care însemna totul pentru amândoi. Ea se retrase, cu ochii închişi, oftând, apoi îl strânse mai tare de mână, îşi lipi fruntea de a lui şi, pentru o clipă, se ţinură unul de celălalt şi de acel moment. De bucuria inexprimabilă de a fi împreună şi vii.

În clipa aceea sosi Stokes. Amândoi își ridicară privirea când el se strecură înăuntru și se alătură celor adunați în jurul criminalului, cu priviri răzbunătoare. Stokes tuși ușor, apoi se aplecă deasupra ticălosului, îi dădu la o parte eșarfa neagră și îi scoase pălăria cu boruri largi. Ceilalți se înghesuiră să se uite, să vadă fața ticălosului, să-i afle identitatea pentru care acesta era dispus să omoare de nenumărate ori.

În acest timp, Henrietta se săltă și îl ajută pe James să se ridice în picioare. El se ținea de brațul stâng, mai jos de umăr. Mâneca îi era ruptă și însângerată, dar când ea îl făcu să-și domolească strânsoarea, rana sângeră superficial. Din câte putea vedea ea în lumina slabă și din câte spunea el, glonțul trecuse și nu rămăsese înfipt în carne.

Henrietta îl ajută să se așeze pe marginea patului, rupse o față de pernă și folosi țesătura ca să-i lege brațul. El zâmbi și mai mult spre ea și îi murmură mulțumiri.

Se întoarseră spre ceilalți chiar în clipa în care Stokes se mișcă și se uită în jur.

– Știe cineva cine e nenorocitul ăsta?

– Mi se pare vag familiar, spuse Barnaby.

– Hmm, făcu Simon care se încruntă și dădu din cap. Nu-mi vine acum în minte...

– Știu sigur că l-am mai văzut, interveni Charlie.

Henrietta își dădu seama că nici una dintre femei nu urcase treptele. Îl luă pe James de brațul sănătos și îl ajută să se ridice în picioare, apoi ocoliră patul și se alăturară celorlalți, în jurul ticălosului aflat la pământ. Ceilalți văzură gestul ca pe un semn că puteau să-i bombardeze cu întrebări, mare parte dintre ele legate de starea lor de sănătate, dacă aceasta era la fel de bună precum părea. Cercul se despărți, le făcură loc și le permiseră în sfârșit să-l vadă pe ticălosul care încercase să le răpească viitorul împreună.

Acesta era încă pe jumătate ghemuit, întins pe o parte, în fața scrinului, cu fața parțial ascunsă în întuneric. Cineva îi bandajase cu superficialitate rana. Henrietta observă că aceasta era

prea sus pe umăr ca să fie fatală. Se uită în jos la faţa lui, apoi arătă spre felinar.

-Luminaţi-i faţa ca să văd.

Simon abia aştepta să se conformeze. Ticălosul tresări în lumina puternică şi îşi întoarse capul. Henrietta gemu.

-O, Doamne! E domnul Peter Affry.

Stokes bombăni. Charlie făcu ochii mari.

-Domnul Peter Affry, membru al Parlamentului?

-Da, răspunse Henrietta şi dădu din cap cu hotărâre. A fost idolatrizat în cercurile politice anul acesta. A fost invitat la toate evenimentele importante.

-A fost la reşedinţa Marchmain, zise James. Cineva mi l-a arătat acolo.

-Şi în mod cert a fost şi la gală, spuse Barnaby.

-Nu contează, zise Stokes. Este terminat. Sigur n-o să scape de ştreang.

Stokes se întinse în jos şi îl ridică în picioare pe domnul Peter, fără menajamente, apoi, fără nici o urmă de blândeţe, îl împinse pe uşă şi în braţele a doi ofiţeri robuşti.

-Duceţi-l la Yard şi lăsaţi-l în custodia lor. Chemaţi doctorul să-l panseze ca lumea, dar să nu-l pierdeţi din ochi. Vin şi eu cât de curând posibil.

-Da, domnule.

Ofiţerii păreau foarte încântaţi de captură. Înfăşurară o sfoară în jurul încheieturilor domnului Peter, care gemea şi protesta slab, apoi îl luară fiecare de câte un braţ şi îl duseră, când pe sus, când târâş, spre scări.

James se simţea ameţit, dar nu credea că era de la sângele pierdut ci, mai degrabă, de la uşurarea euforică. Dar reuşi să gândească suficient de mult ca să se întoarcă spre Stokes şi să spună:

-A recunoscut că a omorât-o pe Lady Winston.

-Bine, zise Stokes şi se uită în ochii lui James. Eşti dispus să depui mărturie când se va ajunge la asta?

Cu o expresie sumbră, James dădu din cap.

– Da. Sigur. Vreau să primească exact ceea ce merită.

– Şi noi la fel, zise Barnaby. Cel puţin, acum ştim de ce era atât de hotărât să-şi ascundă identitatea. Tata a spus ceva despre faptul că era propus pentru Guvernul Majestăţii Sale.

Stokes se uită în jur, iar ochii lui gri se opriră asupra Henriettei şi a lui James.

– O să am nevoie de declaraţii de la voi, dar dacă vreţi putem amâna acest lucru până mâine.

Se uitară unii la alţii – Simon, Barnaby, Charlie, Martin şi Luc, dar şi James şi Henrietta – apoi Martin făcu o grimasă şi exprimă în cuvinte ceea ce gândeau toţi.

– Ceilalţi, printre care şi bătrânii – nu vor aprecia faptul că au fost lăsaţi deoparte. Eu votez să ne adunăm în altă parte, unde este mai confortabil, şi să dăm declaraţiile şi explicaţiile necesare în seara asta, astfel încât să le putem povesti mâine, când totul se va fi terminat.

Toată lumea fu de acord. Stokes dădu din cap.

– Trebuie să mă întorc la Yard, să mă asigur că este după gratii. Ne-am înţeles să-l ţină acolo indiferent de ceea ce spune, apoi o să vin să vă iau declaraţiile. Apoi se uită la ei întrebător. Unde?

Se hotărâră că acasă la Barnaby şi Penelope, pe Albemarle Street, era cel mai bun loc. Stokes plecă, iar ceilalţi se adunară în jur. James era uimit de deghizările lor, în timp ce ei voiau să ştie ce se întâmplase cu el. Henrietta întrerupse toate explicaţiile şi întrebă:

– Eu nu vreau să ştiu decât de ce v-a luat aşa de mult timp, spuse ea şi arătă spre Simon. Ştiai că eram aici... mă aşteptam să ajungi şi să-l pui la pământ pe monstru mult mai repede.

– Da, ei bine...

Simon păru încurcat.

– A pus o încuietoare în plus la uşa din faţă, un zăvor, continuă el. Intenţionaserăm să deschidem încuietoarea şi să ne strecurăm înăuntru în cazul în care avea pistol – ceea ce, după cum s-a

observat, era adevărat - dar din cauza zăvorului ar fi trebuit să dărâmăm uşa, iar el ar fi auzit...

Barnaby interveni cu un glas aspru.

-Tocmai ne certam dacă era mai bine să spargem uşa sau să forţăm o fereastră, când am auzit două împuşcături şi am încremenit de îngrijorare.

Se uită la pistol în timp ce Henrietta, care îşi amintise de el, tocmai îl lua din locul în care îl lăsase, pe pat.

-Dar văd că Penelope şi-a luat măsuri de prevedere.

-Foarte bine a făcut, zise Henrietta şi puse la loc pistolul în siculeţ. Dar, apropo de Penelope, unde e? Şi celelalte, Mary, Amanda, Amelia, Portia şi Griselda?

Toţi bărbaţii, cu excepţia lui James, schimbară priviri circumspecte, resemnate, apoi Luc recunoscu:

-Am insistat să rămână în trăsurile de afară. Apropo de ele, ar fi bine să coborâm şi să le explicăm.

„Şi să faceţi temenele", îşi spuse Henrietta; dar bărbaţii de felul acesta aveau să procedeze aşa întotdeauna, fiind în mod fundamental foarte protectori. În timp ce toţi ceilalţi tropăiră în jos pe scări, ea şi James îi urmară mult mai încet, luminându-şi drumul cu un felinar.

În holul din faţă, lăsară felinarul pe masă, stinseră fitilul, apoi ieşiră pe uşă şi o închiseră în spatele lor. Sau, mai degrabă, traseră după ei ce mai rămăsese din ea, ţinând cont că mai atârna doar într-o balama.

Curtea micuţă era plină cu cele trei trăsuri pe care le închiriaseră pentru noaptea aceea. În lumina felinarelor de pe stradă, mai multe cupluri vorbeau – bărbaţii povesteau, iar femeile erau dojenitoare şi totuşi curioase să afle fiecare detaliu.

Braţ la braţ, Henrietta şi James se opriră în capătul de sus al treptelor şi se uitară la micuţa armată de prieteni care îi ajutaseră. Ea se rezemă de James, foarte recunoscătoare să simtă din nou lângă ea căldura şi puterea lui.

– Poate că nu au fost acolo în momentul critic, dar faptul că știam că erau aproape și că vor veni în ajutorul nostru mi-a dat curaj să fac tot ce pot.

– Prieteni. Familie.

James o apucă de mână, își strecură degetele între ale ei, o strânse și se uitară unul în ochii celuilalt.

– Din toate punctele de vedere, spuse el, am fost binecuvântați.

Henrietta îl privi, apoi zâmbi ușor.

– Se uită la noi, să știi... femeile. Nu vor să ne întrerupă, dar abia așteaptă să vorbească cu noi, să se agite în jurul nostru.

James zâmbi și mai mult.

– Cred că ar fi mai bine să le permitem asta... doar e dreptul lor... dar înainte de a face asta...

Îi ridică mâna, o duse la buze și, uitându-se în continuare în ochii ei, îi sărută degetele.

– Dă-mi voie să spun din nou: te iubesc atât de mult.

Inima Henriettei era plină până la refuz – de dragoste, de fericire, de recunoștință și de ușurare. Și de bucurie. O bucurie simplă, nepătată. Îi susținu privirea și, cu sclipiri în ochi, îi răspunse:

– Iar eu te iubesc. Pentru totdeauna.

El afișă un zâmbet care exprima aceeași bucurie pe care o simțea și ea.

– Aproape că nu-mi vine să cred că, în ciuda tuturor obstacolelor, a hotărârii unui ticălos criminal, am câștigat.

– Ne-am câștigat viitorul, spuse Henrietta și zâmbi veselă. Iar acum nu trebuie decât să-l trăim.

Împreună, priviră înainte și, braț la braț, coborâră treptele, ieșiră pe poartă și, așa cum prevăzuse Henrietta, în clipa în care puseră picioarele pe trotuar, fură imediat asaltați de o droaie de doamne îmbrăcate ciudat. După ce îi îmbrățișară pe amândoi, și se mirară și totodată se arătară îngrijorate pentru rana lui James, ele catalogară drept incomplete explicațiile soților lor și insistară să audă totul de pe buzele lui James și ale Henriettei de îndată ce aveau să se regrupeze în confortul casei de pe Albemarle Street.

Capitolul 16

Trecuse de miezul nopții când, stând în mijlocul lor, James și Henrietta relataseră povestea pentru cei adunați și, la rândul lor, auziseră totul despre cât de uimitor de complex, și uneori nebunesc, fusese să îi urmărească pe ea și pe Affry pe străzile din Mayfair.

-Una a fost să te ținem mereu sub observație, zise Barnaby, alta să o facem astfel încât *el* să nu ne vadă. A fost cea mai grea urmărire la care am participat vreodată.

-Totuși, spuse Martin și se lăsă pe spătarul colțului de canapea pe care stătea și își puse mâna în jurul Amandei, cel puțin acum înțelegem de ce era atât de disperat să te omoare. N-ar fi putut sta liniștit nici o clipă dacă ar fi știut că în orice moment ai fi putut vedea ceva sau i-ai fi putut auzi vocea la vreun bal și apoi să faci legătura.

-În plus, zise Luc de pe brațul unui fotoliu în care stătea Amelia, dacă ar fi fost îndeajuns de rău pentru oricine să fie condamnat pentru asemenea crime atroce, fiind vorba de un membru al Parlamentului... Guvernul, clasele înalte și întreaga societate o să-i ceară capul.

Stokes intră în încăpere chiar la timp ca să audă acele vorbe.

-De fapt, oricât de imposibil ar părea, se pare că situația este chiar mai rea de-atât.

Mai mulți dintre cei aflați în încăpere scoaseră exclamații de neîncredere. Stokes acceptă o ceașcă cu cafea și se așeză lângă soția lui, Griselda, îi zâmbi acesteia, sorbi din ceașcă și apoi se uită în jur, la expresiile lor întrebătoare.

-Și mie mi-a fost greu să cred, dar e adevărat. Când m-am întors la Yard, l-am găsit pe un alt inspector principal, Mullins, care mă aștepta. Tocmai era pe cale să plece când fusese adus domnul Peter. Mullins se ocupă de orice investigații care îi privesc pe oficiali, iar în acea postură m-a întrebat care erau acuzațiile

care îi erau aduse lui Affry. I-am spus despre asasinatul lui Lady Winston şi al cameristei ei, apoi despre ce am descoperit în legătură cu planurile lui de a o ucide pe domnişoara Cynster şi pe Glossup aici de faţă.

Un zâmbet sardonic apăru pe chipul lui Stokes.

– Mullins a devenit atât de palid, încât am crezut că era pe cale să leşine, dar apoi mi-a spus să aştept, s-a dus repede în biroul lui şi s-a întors cu un dosar pe care mi l-a dat. Acesta conţinea un raport de la ofiţerul de la poliţia locală din afara oraşului, dintr-o localitate în care domnul Peter locuise cu mătuşa lui. Actuala lui avere, o mai mică sau mai mare parte din ea, a fost moştenită de la ea – a fost singura ei rudă şi, deloc surprinzător, ea l-a desemnat pe el drept moştenitor. Mătuşa lui a fost, se pare, o femeie robustă, sănătoasă, de la ţară, dar după ce domnul Peter a câştigat scaunul în Parlament şi tocmai dorea să se mute în Londra, mătuşa lui a fost omorâtă. Bătută brutal în acelaşi mod în care au fost ucise Lady Winston şi camerista ei.

– O, Doamne, zise Barnaby. Deci a mai omorât şi înainte?

– Aşa se pare, răspunse Stokes. Făcu o pauză să soarbă din cafea. Însă, continuă el, domnul Peter era bun prieten cu magistratul local, aşa cum oricine se poate aştepta de la un politician în devenire, iar asasinatul mătuşii sale a fost atribuit vreunui vagabond care fusese în trecere pe acolo... un trecător, pe care nu îl văzuse nimeni. Ofiţerul a devenit suspicios pentru că cei din personalul conacului, toţi devotaţi bătrânei doamne, au declarat că domnul Peter fusese acolo, în casă, la momentul în care mătuşa lui a fost omorâtă, dar el declarase că plecase să călărească. Nimeni nu-l văzuse afară călărind, deşi erau multe ferme în apropiere iar oamenii se aflaseră pe câmpuri, dar, pe de altă parte, nimeni nu-l văzuse nici în casă la ora cu pricina. Dar ofiţerul a rămas în continuare suspicios, pe bună dreptate. El ştia despre o altă crimă, care se petrecuse în acelaşi fel ca asasinatul bătrânei doamne, cu aproape un an în urmă, într-o parohie din zonă. Fata unui fermier despre care se spunea că ieşea cu un gentleman, al cărui nume ea nu îl menţionase

niciodată, şi care nu fusese niciodată văzut de nimeni alt cineva. Nu mai fuseseră alţi suspecţi pentru asasinatul fetei, nici măcar un vagabond găsit de convenienţă, aşa că moartea ei a fost considerată o crimă cu autor necunoscut; dar toată lumea ştia că fusese bărbatul misterios.

-Deci, interveni Penelope, ofiţerul de la ţară avea de rezolvat două crime misterioase, ce păreau identice, iar în una dintre ele domnul Peter era principalul suspect, iar în cealaltă singurul suspect era un gentleman necunoscut?

Stokes dădu din cap.

-Aşa că ofiţerul de poliţie a făcut ceea ce trebuia. A trimis dosarul la Yard şi, din moment ce numele domnului Peter fusese menţionat, îi fusese încredinţat lui Mullins pentru a se ocupa de el cu multă grijă.

-Asta înseamnă, zise Luc, că nu se putea face nimic?

Stokes afişă unul dintre zâmbetele lui cu subînţeles.

-Nu merge aşa. Mullins se ocupă de caz, iar acesta rămâne deschis, până când vedem dacă domnul Peter mai face vreo greşeală. Dar, desigur, nu se divulgă nimic despre conţinutul dosarului. De aceea eu n-am ştiut nimic despre crimele similare şi, din moment ce am ţinut secret cazul lui Lady Winston şi al cameristei ei, Mullins nu a aflat despre ele. Nu am fi făcut niciodată legătura între ele dacă domnul Peter nu ar fi fost prins.

-Ceea ce s-a întâmplat, zise Portia. Va fi judecat pentru toate crimele?

Stokes dădu din cap.

-Fără îndoială. M-am uitat bine la descrierea cadavrelor... nu e nici o urmă de îndoială că acelaşi făptaş a comis toate crimele.

Se uită la soţia sa, se întinse şi o apucă de mână. După un moment, le aruncă o privire celorlalţi.

-Am trimis mulţi bandiţi după gratii, dar acesta e unul de care mă voi *bucura* că atârnă în ştreang.

Toată lumea fu de acord.

După ce îşi termină cafeaua, Stokes trecu la treabă. Ajutat de Penelope, pe post de secretară, el scrise tot ce se întâmplase,

îi interogă formal pe Henrietta, James, Barnaby, Martin, Simon, Charlie și Luc și le luă tuturor declarații. După ce acestea fură recitite și semnate, Stokes dădu din cap.

– Asta ar fi tot, spuse el în timp ce aduna hârtiile, apoi se ridică în picioare. Încă nu l-am interogat pe Affry. Acum că am toate informațiile, o s-o fac mâine, dar din câte a spus, am înțeles că nu credea că tu nu l-ai fi recunoscut într-o clipă dacă i-ai fi văzut bine fața.

Ea se încruntă.

– Dar nu i-am *văzut* niciodată fața... Nu l-am văzut în postura ucigașului decât o dată, pe Hill Street, iar fața lui era aproape în întregime ascunsă de umbre, zise ea cu ochii la Stokes, apoi înclină capul. Poate că asta a fost? Faptul că nu știa – și n-avea cum să-și dea seama – că umbrele îi acopereau chipul. A crezut că am văzut mai mult.

Stokes dădu din cap.

– Cel mai probabil. Are o cicatrice între buza de sus și nas. Dacă ai fi văzut-o, erau șanse să-l recunoști de-ndată când aveai să te afli față în față cu el într-o sală de bal sau la o cină.

– Iar din punctul lui de vedere acest lucru era foarte probabil să se întâmple la un moment dat, iar el nu putea permite așa ceva, spuse Barnaby și se ridică odată cu ceilalți. Deci, într-un fel, vanitatea sa a fost cea care l-a înfundat. Dacă ar fi așteptat răbdător să vadă dacă Henrietta ar fi spus vreodată ceva, și între timp ar fi făcut tot posibilul s-o evite, ar fi scăpat basma curată.

– Vanitatea, spuse Simon, se pare că este o trăsătură de caracter care le vine de hac multor răufăcători.

– Lucru pentru care, zise Stokes, eu, unul, sunt veșnic recunoscător. Fie ca pentru răufăcători, vanitatea să fie mereu călcâiul lui Ahile.

Pe acea notă înălțătoare, reuniunea se încheie. Cu un sentiment de satisfacție colectivă și triumf pur, își luară la revedere și plecară, cu trăsurile sau pe jos, spre paturile lor.

Henrietta îl rugă pe Charlie s-o conducă pe ea și pe James pe George Street. Foarte încântat să fie de ajutor, Charlie îl lăsă

pe treptele din fața casei lui James și, cu un gest dramatic din bici plecă mai departe.

-Cred că trebuie să ducă trăsura la grajduri, spuse James în timp ce căuta cheia în buzunar.

-Sunt sigură că totul a fost aranjat, zise Henrietta care aștepta răbdătoare la brațul lui. Penelope organizează întotdeauna lucrurile cu minuție.

James mormăi. Introduse cheia în încuietoare, deschise ușa, apoi îi făcu semn Henriettei să intre. După ce păși înăuntru, ea se opri lângă masa din centru și își lăsă jos săculețul. James închise ușa, așteptă până ce ea se uită spre el, apoi ridică din sprânceană. Ea zâmbi.

-Trage zăvorul. Rămân.

-Dacă ești sigură...

Nici nu se punea problema. Trase zăvorul cu mâna teafără.

-Dincolo de orice altceva, spuse ea și se uită la felul în care el se mișca în timp ce ea își dădea pelerina jos, rana tare are nevoie de îngrijire. Doar n-o să te las singur cu o asemenea rană.

James aruncă o privire spre brațul bandajat. Făcu o grimasă.

-În cazul acesta, aproape că mă bucur că m-a împușcat... deși doare prea tare.

Ea zâmbi cu compasiune, îl luă de mâna sănătoasă și îl conduse spre trepte.

-Haide... sunt sigură că doamna Rollins a lăsat toate proviziile de care avem nevoie.

-Apropo... James o lăsă pe Henrietta să-l ghideze spre scară și apoi să-l ajute să urce și se uită încruntat pe hol. Unde e toată lumea? întrebă el. Au văzut că nu m-am întors azi-noapte...

-Am trimis un bilet, desigur, zise Henrietta și se uită la el. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut când am primit misiva lui Affry în această... ba nu, ieri-dimineață. A amenințat că te omoară dacă se află și dacă se dă alarma și, normal, era valabil și pentru casa ta. Așa că mi-am dat seama că trebuia să-i liniștesc pe Fortescue și pe doamna Rollins și să mă asigur că nu vor face zarvă, spuse ea și se uită în față. Apoi, când am ajuns

în seara asta la Penelope, am trimis încă un bilet prin care le-am spus că totul era bine, dar că ai fost împuşcat în braţ, că ai o rană superficială, că va fi nevoie de haine, de apă caldă şi de bandaje, că vom ajunge acasă târziu şi că nu trebuie să ne aştepte.

Când ajunseră la etaj şi păşiră în galerie, ea se opri şi se întoarse cu faţa la el.

– Le-am spus că îi vom vedea mâine... adică în dimineaţa asta, spuse ea şi înclină capul. Sper că e bine.

James zâmbea – descoperi că nu se putea abţine.

– Este mai mult decât bine. Îţi dai seama că tocmai i-ai spus casei mele „acasă"?

Ea ridică din umeri uşor, dar nu-şi luă ochii de la el.

– Cred că asta se întâmplă pentru că deja mă gândesc la această casă ca la a mea.

El simţi – cu adevărat – că şi cea mai mică suspiciune de nesiguranţă legată de viitorul lor se risipea cu totul. Se uită fix în ochii ei, îi luă mâna, o duse la buze şi o sărută.

– Asta mă face mai mult decât fericit.

Ea zâmbi – era unul dintre zâmbetele ei strălucitoare.

– Bine.

Îşi petrecu din nou mâna sub braţul lui şi se îndreptară împreună spre dormitorul principal. Intrară şi, aşa cum era de aşteptat, doamna Rollins lăsase toate lucrurile necesare pe noptiera cu sertare, împreună cu un samovar cu apă caldă. Henrietta îl ajută să-şi scoată bandajul improvizat, îi dădu jos haina apoi îi tăie cămaşa, udând ţesătura scumpă care se lipise de rană ca s-o poată îndepărta.

Zgârietura arăta foarte urât, era roşie şi inflamată. O spălă, aplică alifia pe care o lăsase doamna Rollins şi, împreună, legară strâns rana.

– Cu puţin noroc, zise el în timp ce îşi mişca braţul, n-o să rămână mai mult de o cicatrice.

Henrietta stătea pe noptiera cu sertare, îşi usca mâinile şi se desfăta cu imaginea lui James care era aşezat pe masa joasă,

dezbrăcat până la talie, cu pieptul magnific, gol, în fața ochilor ei, și zâmbi, apoi se uită la bandaj și spuse încet:

-Nu mă deranjează dacă rămâne o cicatrice. De fiecare dată când o s-o văd o să mă gândesc la ce ai făcut. Se uită în ochii lui.

-La cum ai reușit să menții privirea lui Affry, atenția lui, fixată asupra ta... cu pistolul îndreptat spre pieptul tău... departe de mine, ca să-l pot împușca. Deși acest lucru te-a pus în pericol să fi împușcat, deși știai că era foarte probabil să se întâmple asta, continuă ea și îl privi fix. Să nu crezi că n-am văzut asta. Să nu crezi că n-am apreciat acest lucru la adevărata lui însemnătate.

Vizibil încurcat, el ridică din umeri, apoi se ridică și se apropie. Păși încet către ea, trăsăturile chipului său subliniindu-i hotărârea. Abordarea lui era menită să-i abată atenția de la subiect, dar ea îi privi în continuare chipul, se desfătă cu imaginea lui mult iubită și își spuse: „Știu că știi".

Pe dinafară, el rămânea un lup singuratic din înalta societate - un fost lup singuratic, poate, deși blana era tot acolo –, dar sub strălucirea exteriorului se afla un bărbat care trecea prin viață fără să atragă atenția asupra lui, care făcea ceea ce trebuia, ceea ce era bine să facă, ceea ce era corect. El nu vedea în acest lucru o caracteristică aparte, ceva special, dar... exact asta îl transforma în bărbatul potrivit pentru ea.

Așa că ea zâmbi și își deschise brațele și inima, și îl îmbrățișă. El îi studie ochii, apoi își strânse brațele în jurul ei, lăsă capul în jos, își lipi buzele de ale ei, apoi împreună, pas cu pas, într-un dans din ce în ce mai amețitor, își găsiră ritmul ineluctabil și se lăsară pradă plăcerii nespuse a sărbătoririi lor intime.

Începu ca o nevoie neostoită de a venera viața și faptul de a trăi, după ce scăpaseră de spectrul morții. O simplă manifestare a conștientizării faptului că erau vii, că respirau, că doreau, că aveau nevoie.

Dar, în timp ce-și aruncau hainele de pe ei, în timp ce pielea se lipea de piele, iar flăcările ardeau din ce în mai puternic și se ridicau deasupra lor și prin corpurile lor, punând stăpânire pe ei, în timp ce căzură, cu membrele încolăcite, pe patul mare,

întâlnirea trupurilor lor se transformă în ceva mai mult. Ceva mai cuprinzător, mai măreț, mai sălbatic, mai vesel și pasionant de captivant - o adevărată sărbătoare a triumfului lor total. Clădit pe bucuria de a se fi găsit unul pe celălalt, de a descoperi și de a învăța. De a trece cu bine peste provocările pe care destinul le scosese în calea lor, de a ține piept acelor încercări și, dincolo de cele mai nebunești vise, de a birui. De a fi reușit să făurească o relație, reală și solidă, un parteneriat care îi ajutase să treacă cu bine prin momente periculoase și îi condusese, în siguranță, spre casă.

Acasă.

De a fi triumfat până în acel loc binecuvântat.

Se uneau cu inimile deschise, cu pasiunea care îi conducea, cu dorința care îi umplea, dar, cel mai important, cu dragostea care le contopea sufletele. Recunoscută, acceptată și oferită liber, aceasta îi lega, îi ținea și îi făcea mai buni, îi modela în focul ei ca să dea tot ce era mai bun în ei.

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc.

Cuvintele curseră de pe buzele lor din nou și din nou, în murmur și respirație întretăiată, în culmea pasiunii și a delirului. Apoi dorința explodă, îi zdruncină din temelii, iar ei își luară zborul, apoi nu mai știură de nimic, rămaseră orbi și fără simțuri, în fața extazului. Pradă plăcerii glorioase, scânteietoare.

Treptat, mirajul senzual se stinse, iar desfătarea de aur care era dragostea transformată într-un lucru aproape tangibil, îi luă sub aripa ei protectoare și îi ținu departe de orice rău, feriți și îngrijiți, apărați de lume, unul în brațele celuilalt.

Epilog

Logodna dintre onorabilul James Glossup şi domnişoara Henrietta Cynster stârnise interesul mereu neobosit al înaltei societăţi. Nimeni nu o prevăzuse; nici măcar una dintre marile doamne nu putea pretinde că o anticipase. Ca urmare, în ciuda faptului că fusese din scurt, balul lor de logodnă, care avea să fie organizat în magnifica reşedinţă St. Ives, fu privit ca un eveniment de o importanţă deosebită, unul la care toţi cei care fuseseră onoraţi cu o invitaţie ar fi trecut prin foc şi sabie ca să participe.

Dar înaintea balului avu loc o cină în familie, în cinstea logodnei. Fiecare membru al familiei Cynster – chiar şi Catriona, Richard, Lucilla şi Marcus – era prezent în sufrageria lungă şi decorată de gală, ca să mănânce, să bea şi să felicite perechea. Şi, desigur, să audă povestea despre cum scăpaseră ca prin urechile acului din capcana unui nebun şi despre rolul pe care îl jucaseră în a-l aduce în faţa justiţiei pe unul dintre cei mai odioşi răufăcători ai vremii lor.

Vestea arestării domnului Peter Affry şi a încarcerării acestuia în vederea procesului – un proces despre care lorzii şi demnitarii parlamentari, cărora le fusese permis să vadă dovezile, confirmaseră că nu putea avea decât un singur sfârşit – zguduise din temelii înalta societate. Atât de mulţi îl primiseră pe domnul Peter în casele lor, atât de mulţi dăduseră mâna cu el, atât de mulţi îl crezuseră demn de susţinere, încât la aflarea veştii despre faptele lui perfide toţi se simţiseră profund afectaţi şi chiar trădaţi. Din postura de politician promiţător şi potenţial ministru, el devenise un paria, şi asta în doar câteva ore.

Dar în casa familiei St. Ives, în acea seară fericită, discuţiile rareori atinseră sfere mai triste. Poate şi ca reacţie la partea

întunecată pe care domnul Peter le reprezenta, toți cei prezenți își concentrară mințile și inimile spre a îmbrățișa speranța și așteptările strălucitoare pentru un viitor minunat, întruchipat de cuplul proaspăt logodit. În multe privințe, ei și promisiunea uniunii lor viitoare, erau antidotul perfect și cel mai potrivit pentru a îmbunătăți starea de spirit a celor din înalta societate.

Cina în familie se termină cu runda tradițională de toasturi ținute în cinstea logodnicilor și se încheie cu avertismentul dat tuturor de către Honoria. În curând aveau să fie chemați înapoi la reședința St. Ives pentru micul dejun de dinaintea nunții. Data căsătoriei fu confirmată de Arthur, alături de zâmbitoarea Louise, apoi cei adunați, bine dispuși și cu o atitudine plină de încântare, se îndreptară spre sala de bal aflată sus.

Fiecare dintre doamne fusese dotată cu atât de multe informații și speculații, încât nu risca să rămână fără subiecte de conversație timp de câteva săptămâni, în timp ce – aflați pe treptele ce duceau sus – bărbații schimbară opinii și glume deocheate despre beneficiile unei logodne rapide și a unei nunți și mai rapide.

Henrietta își aminti o ultimă îndatorire pe care o avea de îndeplinit înainte de a-și ocupa locul sus, la recepție, în rândul gazdelor. Își retrase mâna de la brațul lui James, îl lăsă să discute cu Gabriel și tatăl ei, se întoarse... și dădu cu ochii de Mary care stătea chiar în dreptul ei și o privea fix. Henrietta râse.

– Da, îl am.

O luă pe Mary de mână și o trase pe sora ei mai mică – ultima dintre fetele Cynster din generația lor care mai era încă nemăritată – într-o parte a încăperii.

– Aici. Acesta e locul în care Angelica mi l-a dat, așa că...

Henrietta desfăcu săculețul argintiu, căută înăuntru și apoi scoase la lumină zalele aurii, mărgelele din ametist și pandantivul lung și ascuțit, din cuarț roz. Îl ținu atârnat între degete; atât ea cât și Mary îl studiară un moment, apoi Mary întinse mâna să-l ia, dar Henrietta îl trase.

– Nu, zise ea și întâlni privirea lui Mary. Lasă-mă să ți-l pun eu, te rog.

Mary zâmbi încântată şi se întoarse cu spatele. Henrietta era cea mai înaltă dintre surori, iar Mary era mult mai scundă decât Angelica, aşa că prinderea colierului era o sarcină simplă. În timp ce se străduia să închidă încuietoarea, Henrietta zise încet:

- Eu n-am crezut şi dacă nu m-ai fi împins tu de la spate, nu l-aş fi purtat şi nu ştiu dacă l-aş fi putut cunoaşte vreodată cu adevărat pe James, dacă noi doi am fi găsit vreodată drumul spre fericirea pe care o trăim acum, fără colier. Fără ajutorul Doamnei.

Mary ridică o mână, atinse frumosul colier şi îl puse la loc pe piele. Pandantivul atârna între sânii ei.

- Dar acum crezi în colier.

- Da, spuse Henrietta care încă se mai lupta cu încuietoarea.

- Pot spune că eu cred în el, în puterea lui, chiar mai mult decât tine. Am văzut ce poate face şi trăiesc ceea ce poate oferi. Uite!

Când Henrietta termină şi bătu uşor cu palma peste încuietoarea de pe ceafa lui Mary, aceasta se întoarse şi se uită la colier, la cum arăta pe pielea ei ca frişca. Satinul de culoarea albăstrelelor al rochiei de bal, aleasă ca să se asorteze cu ochii ei, era ca un ecou al nuanţelor de mov ale mărgelelor din ametist. Ea se uită în sus şi întâlni privirea Henriettei.

- Mulţumesc.

- Nu, spuse Henrietta şi o privi fix. Eu îţi mulţumesc *ţie*. Ştiu că ai aşteptat ani buni momentul acesta – să primeşti colierul şi să-l porţi ca să-ţi găseşti eroul. Deşi, în general, eşti foarte nerăbdătoare, ai aşteptat cuminte şi ai făcut presiuni la momentul potrivit. Cred cu adevărat că ai fost influenţată de Doamna, că ai simţit deja lucrarea Ei, deoarece ai jucat un rol important în relaţia dintre mine şi James.

Henrietta se opri, trase adânc aer în piept, apoi afişă unul dintre zâmbetele pe care Mary le poreclise în sinea ei „până-la-lună-de-fericire".

- Pentru asta – pentru tot – îţi doresc *mult* succes ca să-l găseşti pe bărbatul visurilor tale.

Mary simţi un val cald de afecţiune când Henrietta se năpusti asupra ei şi o îmbrăţişă. Îi întoarse gestul cu la fel de multă

bucurie; era foarte fericită, bucuroasă din adâncul inimii, să vadă că Henrietta își găsise perechea perfectă. Era sfârșitul poveștii surorii ei; acum venise rândul ei să iasă și s-o găsească pe a ei.

– Henrietta!

Cele două își dădură drumul și se îndreptară. Se întoarseră și o văzură pe Louise care le făcea semne insistente.

– Haide... trebuie să fii la recepție. Și tu, Mary... *tu* trebuia să fii deja sus.

Mary și Henrietta schimbară o privire, apoi râseră și se grăbiră în locul în care le aștepta Louise. Împreună, o luară pe mama lor sâcâitoare în sus pe scară.

– Serios, nu știu ce-i cu tine, îi zise Louise lui Mary când ajunseră în șirul celor care întâmpinau invitații.

Louise observă colierul la gâtul lui Mary, ezită, apoi spuse:

– Dar du-te și bucură-te, zise ea și făcu un gest nerăbdător. Însă poartă-te frumos.

– Da, mamă!

Încântată – de seară, de viață în general –, Mary era fericită să se supună. Prima ei sarcină era să se uite cu atenție în încăpere, să vadă cine era acolo și să-i observe pe nou-sosiți când intrau în sala de bal în care predominau albul și auriul. Curând, în încăpere se simți o înghesuială plăcută. Apoi sosiră și mai mulți oaspeți, iar evenimentul deveni o aglomerație în toată regula.

Mary se plimba printre grupuri și se oprea să pălăvrăgească în timp ce atmosfera și compania o captivară; ca tânără Cynster, crescută în sânul înaltei societăți, un astfel de eveniment nu era deloc înspăimântător. Știa să se comporte corect la astfel de evenimente și cunoștea fiecare reacție posibilă în orice situație socială. Chiar și doamnele de vază, după ce o observaseră în ultimii patru ani, recunoscuseră faptul că ea se simțea ca acasă în acel mediu și era puțin probabil să facă vreo greșeală în timp ce își urma cu încăpățânare propria cale.

În seara aceea însă, nu făcuse nici un pas înainte pe drumul pe care îl alesese; numele bărbatului pe care pusese ochii nu apăruse

pe lista de invitaţi. Ca urmare, nu avea nici un scop aparte în afară de a-şi asculta mama şi de a se simţi bine.

Apoi viorile începură să cânte valsul de logodnă, iar James şi Henrietta înconjurară ringul de dans pierduţi unul în ochii celuilalt. James era atât de mândru, iar Henrietta strălucea de bucurie, încât cei prezenţi rămaseră vrăjiţi. Când cuplul îşi termină dansul, iar ceilalţi invadară ringul, Charlie Hastings, cu care Mary conversa, o invită la dans, iar ea acceptă veselă.

Era plăcut să valseze cu Charlie; pentru Mary acesta era ca un frate mai mare. El pusese ochii pe domnişoara Worthington, o tânără pe care Mary o cunoştea, aşa că îl încuraja şi îi spunea ceea ce ştia despre aceasta. Dar, în timp ce seara continua, ea încerca să se apropie din ce în ce mai tare de perete. Dacă de obicei sporovăia şi discuta mult şi bine şi, adesea, când avea un scop în minte acest lucru i se părea stimulator, în acea seară, ştiind că nu avea nici un rost – pentru că nu exista o miză pentru acele conversaţii – descoperi că interesul îi pierea treptat.

Ştia că nu putea risca să se strecoare afară din sală. Pentru că, în urmă cu câţiva ani, verişoara ei Eliza fusese răpită chiar din acea casă în timpul balului de logodnă al surorii ei Heather. Dacă Mary părea să fi dispărut de la balul de logodnă al Henriettei... Ar fi fost genul de greşeală pe care Mary nu o făcea vreodată.

Dar existau două nişe, de-o parte şi de cealaltă a încăperii lungi, iar amândouă adăposteau în acea seară două statuete mari, nud, mascate de palmieri mari. Alese să se îndrepte spre nişa dintre cele două uşi mari, duble, cea care era mai probabil să fie puţin frecventată.

Tocmai se îndrepta spre acel capăt al încăperii, aflat la câţiva metri de ţelul ei când, brusc, dădu cu nasul în pliurile unei eşarfe cu un nod splendid. De ambele părţi ale acesteia se întindea, ca un perete, pieptul unui bărbat îmbrăcat în negru.

– Bună seara, Mary.

Ea recunoscu imediat vocea seducătoare, tărăgănată, tentantă. Se uită în sus... tot mai sus... până la chipul ridicol de chipeş al lui Ryder Cavanaugh. Îşi spusese în urmă cu câţiva ani

că o asemenea perfecţiune masculină ca de zeitate era extrem de ridicolă, prin prisma efectului pe care îl avea asupra femeilor din înalta societate. Nu, mai bine spus asupra tuturor femeilor; nu cunoscuse niciodată vreuna, din orice clasă, care să nu fie afectată de prezenţa lui Ryder Cavanaugh. În fix acel mod ridicol.

Se hotărâse ca niciodată să nu lase să se observe nici cel mai mic indiciu că ea era conştientă de charisma lui – de farmecul care părea să curgă dinspre el în valuri. Moştenitor al tatălui său, devenit astfel marchiz de Raventhorne, acesta era mai în vârstă decât ea – avea puţin peste treizeci de ani, în timp ce ea avea douăzeci şi doi de ani – dar îl ştia de când era mică. Chiar şi aşa, fu surprinsă să-i vadă umerii laţi mişcându-se prin încăpere înainte de cină şi, în timpul acesteia la masă, aşezat puţin mai departe, în faţa ei, dar apoi aflase că era prieten cu familia Glossup şi că participa la cină în postura de cel mai în vârstă membru al descendenţei lui.

Ignoră părul lui şaten, cu străluciri aurii, pe care multe doamne îl comparau cu coama unui leu – pentru că stârnea la fel de multă fascinaţie tactilă, tentaţia de a atinge, de a mângâia, de a-ţi trece degetele prin buclele bogate şi moi – îşi concentră privirea asupra potpuriului din ochii lui, o combinaţie schimbătoare de verde şi auriu, mărginită de gene maronii, şi întrebă cu îndrăzneală:

– Ce-i, Ryder?

Ochii lui o priveau de sub pleoapele mari. El ridică încet o sprânceană maro-roşcată. Păstră un moment de tăcere, dar ea era prea isteaţă ca să se lase afectată de tactica lui, aşa că se ţinu tare, luând o expresie uşor plictisită.

– De fapt, murmură Ryder într-un final – felul în care vocea lui reuşea să-i evoce imaginea unui pat era un mister pe care niciodată nu-l înţelesese – mă întrebam unde te duci aşa de hotărâtă.

Ea îşi dădu seama că, datorită înălţimii lui considerabile – Ryder se putea întrece cu soţul Angelicăi, Dominic, pentru titlul de cel mai înalt bărbat din încăpere – probabil că el o văzuse când se strecurase prin mulţime. Dar de ce o urmărise? Mai mult ca sigur de plictiseală, iar mersul ei tenace atrăsese atenţia lui rătăcitoare. Auzise de multe ori matroane care se văicăreau că Ryder

se plictisea foarte repede. De asemenea, auzise referiri la el care îl catalogau drept „mare, blond și în mod cert lipsit de valoare", cu excepția performanțelor lui în pat, care, după toate spusele, erau nu doar satisfăcătoare, ci exemplare.

Și totuși, ea observase întotdeauna oțelul din spatele măștii languroase de leu și știa că și el putea fi la fel de tenace ca și ea dacă voia ceva anume... cum era, de exemplu, să-și înveselească seara plictisitoare jucându-se cu ea. Ceea ce, fu nevoită să recunoască, avea un farmec aparte. El era răpitor de isteț, discursul lui eloc-vent era șlefuit până la a deveni letal și, în plus, era imposibil de luat prin surprindere. Și totuși exista... niciodată nu știuse cum să descrie... o *profunzime* a forței lui Ryder, încât, dincolo de frumusețea lui ridicolă, acesta o făcuse întotdeauna să se simtă timidă în prezența lui. Își spusese de multe ori că dacă vreodată el avea să pună ochii pe ea, chiar și ei îi va fi imposibil să scape.

Și nu își făcea iluzii despre Ryder; poate că ea era una dintre cele mai puternice femei din înalta societate, ba chiar și din clanul Cynster, dar nici măcar ea nu putea spera să îl controleze pe Ryder Cavanaugh. *Ne*controlabil era al doilea prenume al lui. Și, ținând cont de locul în care se afla în drumul pe care îl alesese, faptul că Ryder Cavanaugh, dintre toți bărbații din înalta societate, era interesat de ea – indiferent cât de puțin și, relativ, inocent – nu era numai inutil, dar se putea dovedi și dăunător și putea stârni dificultăți neașteptate. Pentru ea, nu pentru el.

În plus, pentru că pusese în sfârșit mâna pe colier și își putea urma drumul mai repede, era și mai hotărâtă să refuze cu îndârjire să se ofere pe post de distracție pentru seara lui Ryder.

Întârzie răspunsul – el rămase în așteptare și nu se mișcă deloc, iar faptul că nu își luase ochii de culoarea alunei de pe chipul ei însemna că risca, odată cu fiecare secundă de întârziere, ca privirea lui fixă, pătrunzătoare, de felină, de prădător, să se concentreze și mai mult asupra ei... Își ridică bărbia.

– Nu am chef de joacă, Ryder, cel puțin nu cu tine. El trebuia să accepte un răspuns de respingere spus pe șleau – șocant de direct – pentru că orice altceva mai puțin clar putea să-i stârnească

interesul, aşa că ea îi susţinu privirea şi adăugă pur şi simplu: Nu vei face decât să complici lucrurile. Aşa că, te rog, du-te şi vânează pe altcineva.

Cu îndrăzneală, ea îl bătu uşor pe braţ, apoi trecu pe lângă el şi se avântă în mulţime. Lăsându-l pe Ryder Cavanaugh, marchiz de Raventhorne, cu gura căscată.

– Cred că-mi pierd îndemânarea.

Rosti cuvintele cu voce tare, sperând că, în zarva din jurul lui, nimeni nu le va auzi. Întoarse capul şi se uită după Mary, care se strecura prin aglomeraţie şi se oprea când la un grup, când la altul, ori de câte ori cineva voia să discute cu ea.

– Ce dracu' a fost asta... şi unde dracu' se duce? „Şi de ce?" E clar, am ruginit.

Dar ştia că farmecele cu care se născuse nu-l părăsiseră. Nu era chiar aşa de înfumurat încât să creadă că toate femeile de pe pământ ar trebui să se adune în jurul zâmbetului său, şi totuşi... majoritatea o făceau. Mary nu fusese atrasă deloc. Ea fugise. Ba nu... mai rău... se răsucise calmă pe călcâie şi se îndepărtase.

El nu ştia prea bine ce putea să înţeleagă din acel lucru dar... observase că ea îşi alesese cu atenţie cuvintele şi modul în care îl respinsese. Asta însemna că îl citise bine. În mod normal, dacă lucrurile ar fi mers ca de obicei pentru el, ar fi zâmbit, ar fi salutat în minte modul ei direct de a vorbi, şi ar fi mers mai departe, la o pradă mai uşor de obţinut. Doar erau destule în jur. Însă se hotărâse să-şi schimbe dieta. Ceea ce însemna...

Pentru că încă se uita după capul cu păr închis la culoare al lui Mary, observă o altă tânără, de aceeaşi înălţime cu ea, cu bucle roşcate, care o abordă. Angelica, devenită contesă de Glencrae, o prinse pe Mary de braţ, zâmbi în timp ce îi vorbi şi o trase într-o margine a încăperii. Lângă nişă şi palmierii înalţi.

Fără să se gândească, Ryder pornise într-acolo. Stăpânea de mult abilitatea de a se deplasa prin mulţime. Dacă mergea hotărât în linie dreaptă, datorită înălţimii sale, oamenii aveau tendinţa să se dea la o parte instinctiv din calea lui. Înaintarea lui nu crea

prea multe valuri şi cât timp nu se uita fix la Angelica sau la Mary, cu puţin noroc, nici una nu avea să-l vadă când se apropia.

Se strecură în umbra palmierilor fără ca ele să-l observe. Rămaseseră la marginea nişei. Ryder se ascunse în umbre, se sprijini cu umărul de perete, lângă o statuie, şi trase cu urechea la conversaţia lor.

Mary oftă fără să vrea când verişoara ei, Angelica – cu câteva luni mai mare decât Henrietta – care purtase colierul înaintea ei, o fixă cu ochii de culoarea alunei şi o întrebă:

– Ce pui la cale?

– De ce crezi că pun ceva la cale?

– Pentru că te cunosc. Angelica pufni, aruncă o privire peste umăr spre mulţimea din sala de bal, apoi îşi întoarse atenţia către Mary. Mai bine recunoaşte... noi două suntem cele mai asemănătoare din toată familia, iar Henrietta mi-a spus că ai forţat-o să poarte colierul – ceea ce, întâmplător, a fost un lucru foarte bun, iar eu aş fi făcut exact acelaşi lucru –, dar, evident, ai făcut-o pentru că ai un motiv bine întemeiat. Înainte nu ai împins-o de la spate pe Henrietta să poarte colierul pentru că nu aveai nevoie, pentru că, până recent, nu puseseşi ochii pe cineva.

Mary deschise gura să spună ceva, dar Angelica ridică o mână într-un gest autoritar.

– Nu, nu te obosi să-mi spui că te-ai decis să-l porţi pentru că ai douăzeci şi doi de ani şi că ţi-a venit rândul să-ţi cauţi un soţ. Asta nu ţine cu mine, zise Angelica şi o ţintui cu privirea. Deci, mărturiseşte. Ai pus ochii pe un bărbat anume, nu-i aşa?

Mary se încruntă, strânse din buze, dar apoi, pentru că o cunoştea prea bine pe Angelica, recunoscu:

– Da. Dar asta nu priveşte pe nimeni în afară de mine. Este eroul meu... alegerea mea.

Angelica se uită la ea câteva secunde, apoi expresia ei se transformă într-una gânditoare, chiar intrigată.

– Hmm...

Mary aşteptă, apoi, iritată şi pentru că era foarte adevărat că ea şi Angelica semănau foarte mult şi erau cele mai în măsură să se înţeleagă, nu rezistă să nu întrebe:

– Hmm, *ce*?

Uitându-se la ea, Angelica ridică din sprânceană.

– Doar că, din câte ştiu, colierul nu a funcţionat niciodată aşa... să te decizi şi apoi să te foloseşti de el ca să-ţi verifici alegerea. Asta vrei să faci, nu-i aşa?

– Da. Dar nu văd de ce n-ar merge şi aşa.

Mary se uită în jos la colier, la secţiunea care ţinea pandantivul din cristal captiv în spatele corsetului, între sâni. Îşi dădu seama că bijuteria era plăcut de caldă, probabil pentru că absorbise din căldura corpului ei.

– Sunt foarte sigură că am găsit bărbatul potrivit pentru mine. Nu vreau decât... confirmarea.

Când îşi ridică privirea, Angelica se uită în ochii ei, apoi îi spuse pe un ton mai blând:

– Nu eşti sigură. Şi dacă nu eşti...

Mary îşi ridică bărbia.

– Nu e asta... eu *sunt* sigură. Dacă ai şti la cine mă gândesc, şi tu ai fi de acord că e perfect pentru mine. Doar că am nevoie de confirmarea Doamnei. Semnul ei de aprobare. Mă aştept ca ea să fie perfect de acord cu alegerea mea.

Angelica susţinu privirea lui Mary încă o clipă, apoi zâmbi şi o atinse pe mână.

– Foarte bine. Sper ca totul să meargă aşa cum îţi doreşti. Dar... şi nu te strâmba la mine... *dacă*, acum că porţi colierul, nu *simţi* ceva special pentru acest bărbat misterios al tău, dacă el *nu* îţi dă senzaţia că eşti luată pe sus şi dusă de val şi nu-ţi intră pe sub piele până la punctul în care simţi că nu-l poţi îndepărta, atunci, te rog, promite-mi că o să asculţi sfatul Doamnei. Crede-mă, e bun. Indiferent de situaţie, ea nu te va părăsi.

Din locul în care stătea, Ryder putea vedea îndeajuns de bine faţa lui Mary ca să îi ghicească expresia; avea bărbia fermă

şi buzele strânse. Încăpăţânarea ei era legendară. Dar, cumva spre surprinderea lui, după un moment, ea dădu din cap.

-Foarte bine

Făcu o pauză, apoi îi zise Angelicăi:

-Mulţumesc. Ştiu că este adevărat ce spui.

Mary se uită în jos la colierul ciudat care îi înconjura gâtul.

-Dacă vreau să-mi găsesc bărbatul visurilor, atunci trebuie să accept verdictul pe care mi-l dă Doamna.

Angelica chicoti.

-Vezi? N-a fost prea greu, nu-i aşa?

Râzând, ea o luă pe Mary de braţ şi se întoarseră împreună cu faţa către mulţimea de invitaţi.

-Crede-mă, ştiu cum e cu acceptarea verdictelor Doamnei, dar pentru noi acestea au funcţionat, aşa că ai încredere în mine, o să meargă şi la tine. Acum, hai să vorbeşti cu Dominic... zicea că n-a avut încă ocazia să discute cu tine.

Braţ la braţ, perechea se îndreptă spre mulţime şi traversă încăperea. În urma lor, Ryder rămase pe loc, gândindu-se la cele auzise. Se părea că soarta, aproape întotdeauna amanta lui îndatoritoare, îi zâmbea din nou, dornică să-l ajute, binevoitoare. Mary Cynster era în căutarea unui bărbat, a unui erou, iar el voia o soţie. Avusese de gând s-o abordeze ca să vadă dacă i s-ar potrivi – nu ştia exact de ce, dar întotdeauna îi atrăsese privirea şi, mai mult, atenţia –, dar ea îl îndepărtase, aşa că...

Se părea că el Ryder Cavanaugh, marchiz de Raventhorne, nu se ridica la standardele unui erou, oricare ar fi fost acestea...

Se îndepărtă de perete, ieşi de la adăpostul palmierilor plantaţi în ghiveci şi afişă unul dintre zâmbetele lui caracteristice, de leu, apoi se amestecă în mulţime. După cum ştia prea bine oricine îl cunoştea, când se afla în faţa unei provocări, Ryder nu dădea niciodată înapoi.